

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\B\Brin David\Brin_David-Hvezdny_priliv.PDB

PDB Name: Brin_David-Hvezdny_priliv
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.7.2003
Modification Date: 29.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HVĚZDNÝ PŘÍLIV

"Mým vlastním prapředkům..."

SEZNAM POSTAV A VYSVĚTLIVKY

Akceptor - příslušník vazalské rasy Tandů. Mistr parapsychiky.
Akki — delfíní lodní kadet z Calafie
Bej Čohüan - synthianská špiónka
Bludná flotila - nazdařbůh putující skupina obrovských prastarých hvězdoletů, kterou objevil teprve Streaker.
Brůkida - delfíní metalurg
Bratrstvo noci - galaktická rasa patronů
Gillian Baskinová - lékařka a agentka Všezemské rady. Výsledek genetického inženýrství lidí.
Calafia - lidsko-neodelfínská kolonie
Emerson D'Anite - lodní inženýr přidělený na Streaker
Episiarch - příslušník vazalské rasy Tandů. Mistr parapsychiky.
galaktici - starší rasy schopné cestovat vesmírem a tvořící společnost Pěti galaxií. Mnohé se staly patrony, neboť se podílejí na staré tradici pozvedání primitivních druhů.
Gůbůrové - pseudoptačí galaktická rasa nepřátelská Zemi
Haouky - tursiopský neodelfín
Herbie - mumie prastarého galaktika neznámého původu
Heurkia - stenoský neodelfín
Hikahí - neodelfínka, třetí důstojník na Streakeru
Charles Dart - neošimpanzí planetolog
chráněnci - rasa vděčící za svou plnohodnotnou inteligenci svým patronům, kteří je geneticky pozvedli. Vazalové jsou chráněnci, kteří stále ještě splácejí svůj dluh.
Iwašika Tošio - lodní kadet z kolonie Calafia
Infi - "Infinity" neboli Štěstěna
Iki - starověký ostrov smrti a zkázy
Kantenové - jeden z několika galaktických druhů netajících se přátelstvím vůči pozemšťanům
Karrank%ové (pro člověka nemožné vyslovit přesně) - galaktický druh, který byl během svého vazalství tak důkladně pozměněn, že následkem toho zešlel
Keneek - hybridní škola disciplíny kombinující logický lidský způsob myšlení s odkazem Velrybího snu
Kípiru - první pilot Streakeru, rodák z Atlasu
Kiquiové - obojživelní primitivní tvorové původem z planety Kithrup
Kreideikí - kapitán výzkumné lodi Streaker
K'tha-jon - zvláštní plemeno stenoského neodelfína; jeden z poddůstojníků Streakeru
Krat - velitelka ozbrojených sil Sorů
Knihovna - informační pokladnice držící galaktickou společnost pohromadě; archiv vědomostí shromažďovaných už od éry Prapředků
Makáni - lodní chirurg Streakeru; neodelfínka
Metz Ignacio - odborník na genetické pozvedání ras, přidělený na Streaker
Mělká hvězdokupa - málo navštěvovaná neobydlená kulovitá hvězdokupa, kde byla bludná flotila objevena
Mokí - stenoský neodelfín
Niss - pseudointeligentní počítač, který Thomasu Orleyovi zapůjčili tymbrimijští agenti
Orley Thomas - agent Všezemské rady a výsledek jemného genetického inženýrství lidí
Pilové - galaktická rasa patronů, součást klanu Soro, nepřátelská Zemi
pozvedání druhů - proces, při kterém starší rasy přivádějí do galaktického kulturního společenství nové druhy prostřednictvím šlechtění a genetického inženýrství. Vzniklé vazalské druhy pak slouží po určitou dobu svým patronům, aby tuto laskavost splatily.
Prapředci - mýtický a vůbec první druh, který před několika miliardami let založil galaktickou kulturu a Knihovnu primár - polojazyk používaný normálními, nepozvednutými pozemskými delfíny; prvotní delfínština

Sah'ot - stenoský neodelfín; civilní lingvista na palubě Streakeru
Sorové - starší galaktická rasa patronů nepřátelská Zemi
Stenos - hovorový výraz pro neodelfína, jehož geny obsahují transplantáty z normálního, divoce žijícího delfína druhu Stenos bredanensis
Stenos bredanensis - druh delfínů běžně žijících na Zemi
Sudmanová Dennie - exobioložka Suessi Hannes - hlavní lodní inženýr
Synthiani - jedna ze tří galaktických ras přátelských Zemi
Tandové - bojovný galaktický druh nepřátelský Zemi
Takkata-Jim - stenoský neodelfín, vicekapitán Streakeru
Thennaninové - bojovný galaktický druh
Tišůt - neodelfínka, čtvrtý důstojník Streakeru
trinár - trinární kód, pískaný jazyk pozvednutých delfínů
Tursiops - hovorový výraz pro neodelfína bez stenoských genových transplantátů
Tursiops arnicus — moderní neodelfín, "delfín přátelský"
Tursiops truncatus - delfín skákavý, druh běžně žijící na Zemi
Tymbirimové - galaktická rasa přátelská pozemšťanům, proslulá svou mazaností
Wattaceti - neodelfíní poddůstojník

HVĚZDNÝ PŘÍLIV

PŘEDMLUVA

Z DENÍKU GILLIAN BASKINOVÉ

Streaker se belhá jako pes s pochroumanou nohou.

Včera jsme riskli únik za pomoci superpohonu, jen o krůček před galaktikama, kteří nám jsou v patách. Jediná pravděpodobnostní cívka, která přežila léčku u Morgranu, sténala a úpěla, nakonec nás však dopravila sem, do mělké gravitační šachty trpasličí hvězdy jménem Kthsemeni.

Knihovna se zmiňuje o jediném obyvatelném světě na její oběžné dráze, planetě Kithrup.

Říkám-li "obyvatelné", říkám to se shovívavostí. Tom, Hikahí a já jsme strávili celé hodiny u kapitána a hledali jiné možnosti. Nakonec se Kreideikí rozhodl dopravit nás sem.

Jakožto lékařka se hrozím přistání na každé planetě tak zálučně nebezpečné, jako je tahle, avšak Kithrup je vodní svět a naše převážně delfíní posádka potřebuje pro pohyb a opravu lodi vodu. Kithrup je bohatý na těžké kovy, a tak by tu měly být potřebné suroviny.

Navíc má velkou výhodu v tom, že je jen zřídka navštěvovaný. Podle Knihovny leží ladem už velice dlouho. Třeba galaktiky nenapadne hledat nás zrovna tady.

Takhle jsem to také řekla včera večer Tomovi, když jsme se drželi za ruce a dívali se, jak v jednom z oken salonu roste kotouč planety. Působila klamným dojmem půvabně modré koule, zahalené do pásů bílých oblaků. Noční stranu tu a tam ozařovaly tlumeně žhnoucí vulkány a mihotavé světlo blesků.

Řekla jsem Tomovi, že tady nás určitě nikdo hledat nebude - prohlásila jsem to sebevědomě, nedal se však oklamat.

Micky se usmál, čímž vzal můj záchvat zbožného přání na vědomí.

Samozřejmě, že se sem podívají. Existovalo jen pár meziprostorových cestiček, kterými se mohl Streaker vydat, aniž by použil přechodového bodu. Jde jen o to, zda dokážeme skončit s opravami včas a zmizet odtud, než si pro nás galaktici přijdou.

Měli jsme s Tomem pár hodin pro sebe, zase po několika dnech. Vrátili jsme se do kajuty a pomilovali se.

Píšu tohle, zatímco spí. Nevím, kdy k tomu budu mít znovu příležitost.

Právě volal kapitán Kreideikí. Chce nás oba na velitelském můstku. Zřejmě proto, aby nás delfíni viděli a věděli, že jejich lidští patroni jsou nablízku. Není vyloučené, že i takový schopný delfíní hvězdoplavec jakým je Kreideikí, tu potřebu občas cítí.

Kéž bychom i my lidé měli tohle psychologické útočiště.

Je čas skončit s psaním a vzbudit mého unaveného druha. Ještě ale musím zaznamenat, co mi řekl Tom včera večer, když jsme pozorovali bouřlivé moře Kithrupu.

Obrátil se ke mně, usmál se tím zvláštním způsobem, jako pokaždé, když ho napadá něco ironického, a zapískal krátkou básničku v trinárním kódu delfínů.

* Hvězdy se otrásají bouřemi * vody dole se valí a burácí - * však jsme mokří, láska? *

Musela jsem se smát. Někdy mě napadá, jestli Tom není poloviční delfín.

ČÁST PRVNÍ

VZTLAK

"Všechny tvé lepší skutky

budou do vody vepsány..."

francis beaumont a john fletcher

I

TOŠIO

Delfíni vtipkovali na účet lidí už po celá tisíciletí. Lidé jim vždycky připadali ohromně legrační. Skutečnost, že se jim lidstvo hrabalo v genech a učilo je technice, jejich postoj nijak výrazně nezměnila.

Delfini nepřestali být vtipálky.

Tošio upíral pohled na malý řídicí panel vodních saní a předstíral, že kontroluje ukazatel hloubky. Saně se s monotónním hučením pohybovaly vpřed v konstantní hloubce deseti metrů. Nebylo třeba nic regulovat, přesto se však soustředil na panel, jakmile se k němu přiblížil Kípiru -nepochybně proto, aby zahájil další kolo škádlení.

"Pacičko, zapískej!" Stihlý, šedý kytovec se převálil a ocitl po Tošiově pravici a zblízka si mladíka nenuceně prohlížel. "Zapískej nám písničku o lodích, vesmíru a návratu domů!"

Kípirův hlas vycházející ze soustavy komor pod lebkou duněl jako sténající fagot. Stejně tak dokázal napodobit hoboje či tenorsaxofon.

"Tak co, Pacičko? Co bude s tou písničkou?"

Kípiru se snažil, aby to slyšel i zbytek skupiny. Ostatní delfini plavali potichu, avšak Tošio věděl, že poslouchají. Byl rád, že Híkahí, vedoucí expedice, byla daleko vpředu, na výzvědách. Kdyby tu byla a přikázala Kípirovi, aby ho nechal na pokoji, bylo by to ještě daleko horší. Nic z toho, co zatím Kípiru řekl, by se nevyrovnalo té ostudě, že je ochraňován jako bezmocné dítě.

Kípiru se lenivě převálil břichem vzhůru a pomalými pohyby ocasní ploutve snadno držel tempo s mladíkovými saněmi. V průzračně čisté vodě Kithrupu všechno jako by podléhalo zvláštní refrakci. Vrcholky kovových mohyl připomínající korálové útesy se třpytily jako vzdálené hory, když probleskují z oparu. Pod hladinou se nehybně vznášela žlutá vlákna mořských řas.

Kípirova šedá pokožka měla fosforeskující nádech a jeho jako jehly ostré zuby v dlouhých úzkých čelistech zářily se škádlivou krutostí, která rozhodně byla znásobena... -ne-li vodou, pak Tošiovou vlastní představivostí.

Jak může být delfin takový mizera?

"Copak nám nezaspíváš, Pacičko? Zaspívej nám písničku, za kterou ssi koupíme rybí baštu, až se konečně dostaneme z téhle takzvané planety a najdeme přátelský přístav! Zapískej, ať můžou Snílci snít o Zemi!"

Na pozadí tichounkého bzučení vzduchového recyklátoru hučelo Tošiovi rozpaky v uších. Každou chvíli čekal, že ho Kípiru přestane nazývat Pacičkou a začne mu říkat novou přezdívku, kterou si pro něj vybral, a sice "Veliký Snílek." Stačilo už, že si z něj utahovali za to, že si začal neprozřetelně pískat, zatímco doprovázel výzkumnou skupinu delfinů - jeho melodii z roztržitosti uvítali posměšky a opovrhlivými prdlavými zvuky - být ale ještě ironicky nazván jménem téměř bez výjimky vyhrazeným velikým muzikantům, keporkakům... to už by asi neunesl.

"Nemám zrovna teď chuť zpívat, Kípiru. Proč nejdeš otravovat někoho jiného?" Tošio zakusil nepatrný pocit vítězství za to, že se mu podařilo potlačit chvění v hlase.

K jeho ulehčení Kípiru jenom něco vysoko a rychle zapištěl v obhroublém trináru, téměř v prvotní delfinštině, která sama o sobě byla jistou formou urážky, a prudce vyrazil vzhůru k hladině, aby se nadechl.

Kolem dokola byla zářivě modrá voda. Nedaleko hbitě proplulo hejno kithrupských ryb a jejich šupinaté hřbety se zatřpytily jako poletující ojínné listy. Okolní prostor byl plný rozličných barev a struktur kovu. Paprsky ranního slunce pronikaly průzračnou vodou klidného moře a s mihotáním se odrážely na neobyčejných formách života tohoto podivného a rozhodně smrtelně nebezpečného světa.

Tošio krásu kithrupských vod nevnímal. Nenáviděl jak tuhle planetu, tak zmračenou loď, která ho sem dopravila, i delfiny, své spolutrosetníky, a v tuto chvíli se utápěl ve šízavě uspokojivém vypočítávání zničujících odpovědí, které měl říct Kípirovi. "Když jsi tak dobrý, Kípiru, tak nám vypískej trochu vanadu!" Nebo "Nevidím žádný důvod, proč bych měl plýtvat lidskou melodií na delfiny."

V jeho představivosti byly tyhle odpovědi dostatečně účinné. Věděl však, že ve skutečnosti by něco takového nikdy nemohl říct.

Hlavně proto, že to byly hlasové projevy kytovců, ne antropoidů, co bylo zákonným platidlem ve čtvrtině vesmírných přístavů Galaxie. A jelikož to byly jímavé balady jejich větších bratránců velryb, které sklízely ovoce, mohl si Kípiru a celý jeho rod koupit opojné látky v kterémkoli z tuctu světů jenom tím, že použili svoje plíce.

Ať tak nebo tak, vyrukovat na kohokoli z posádky Streakeru svým lidským postavením by byla hrozná chyba. Starý Hannes Suessi, jeden ze zbývajících šestice lidí na palubě, ho na to upozornil hned na začátku cesty, sotva opustili Neptun.

"Zkus to a uvidíš, co se stane," řekl mu ten mechanik. "Budou se smát jak blázni a já taky, pokud budu mít to štěstí, že u toho budu. A aby se neřeklo, pak tě ještě některý z nich drobet ráme. Jestli delfini něco nerespektují, pak je to člověk tvářící se jako patron."

"Ale v Protokolech..." začal protestovat Tošio.

"Protokoly nech plavat! Ta pravidla byla vypracována proto, aby se lidi, šimpanzi a delfini chovali, přesně jak mají, v přítomnosti galaktiků. Kdyby Streaker zastavila hlídka Sorů nebo jsme někde museli požádat pilského knihovníka o nějaké údaje, teprve pak by doktor Metz nebo pan Orley - a dokonce i ty a já - mohli předstírat, že to tu řídí... protože žádný z těch nabubřelých itýček by tak mladé rase, jako jsou delfini, neodpověděl ani na pozdrav. Ovšem ve všech ostatních případech přijímáme rozkazy od kapitána Kreideikího.

Nebylo by vůbec snadné nechat se vzít na hůl nějakým Sorem a předstírat, že se ti to líbí, jen proto, že to zatracený itýčko je natolik laskavý, že připouští, že aspoň lidi stojí chloupky nad octomilkama. Dokážeš si představit, jak náročný by to bylo, kdybysme museli tuhle loď doopravdy řídit? A kdybysme se byli pokusili udělat z delfinů milou a poslušnou rasu vazalů? Líbilo by se ti to?"

Tehdy Tošio energicky zavrtěl hlavou. Představa, že by se s delfiny zacházelo tak, jak se s vazaly v Galaxii obvykle zacházelo, mu byla odporná. Jeho nejlepší přítel, Akki, byl delfin.

Přesto však byly okanziky, jako třeba teď, kdy si Tošio přál, aby byl nějak odškodněn za to, že je jediným lidským klukem na vesmírné lodi, jejíž posádku tvoří převážně dospělí delfini.

Na vesmírné lodi, která hned tak nikam nepoletí, připomněl sám sobě Tošio. Odpor ke Kípirovým posměškům vystřídalý nálehavější, ale skryté obavy, že se možná už nikdy nedostane z tohoto vodního světa planety Kithrup a neuvidí domov.

Zpomal jízdu - hochu mladý *

průzkumné hejno - se sejde tady *

Híkahí se vrací - počkáme tu na ni *

Tošio zvedl pohled. Po levé straně se k němu přidal Brūkida, starý delfin metalurg. Tošio mu odpověděl v tri-náru.

* Híkahí se vrací - moje saně zastavují *

Povolil tlak na akcelerátor.

Na obrazovce sonarů viděl miniaturní body; sbíhaly se ze stran a zdaleka vpředu. Průzkumníci se vraceli. Zvedl pohled a zahlédl Hista a Kípira, jak si hrají na hladině.

Brūkida přešel na novoangličtinu. I když mu zněla trochu ječivě a koktavě, byla pořád lepší než Tošiův trinár.

Generacemi genetického inženýrství byli, koneckonců, modifikováni delfini, aby si osvojili lidské způsoby, ne naopak.

"Našel jsi nějaké s-stopu po hledaných látkách, Tošio?" zeptal se Brūkida.

Tošio vrhl pohled na molekulární síto. "Ne, pane. Zatím nic. Tahle voda je až neuvěřitelně čistá, vezme-li se v úvahu obsah kovů v kůře planety. Nejsou tu téměř žádné soli těžkých kovů."

"A co zvuková diagnostika?"

"Žádná pozitivní rezonance ani na jednom z vlnových rozsahů, které jsem zkoušel, přestože hladina šumu je příšerně vysoká. Nejsem si jistý, jestli bych vůbec dokázal zachytit monopolní nikl, nemluvě o ostatních látkách, které hledáme. Je to jako snažit se najít jehlu v kupce sena."

Bylo to paradoxní.

Planeta přímo oplývala kovy. To byl také jeden z důvodů, proč se kapitán Kreideikí rozhodl hledat útočiště v tomhle světě. Presto byla voda relativně čistá... dost na to, aby dovolila delfinům volně plavat, i když někteří si stěžovali na svrbění a po návratu na loď budou všichni potřebovat chelátovou kúru.

Vysvětlení se nacházelo všude kolem nich, v rostlinstvu i rybách. Kostí živočichů Kithrupu netvořil vápník. Tvořily je jiné kovy. Voda byla cezena a filtrována biologickými filtry. V důsledku toho zářilo moře všude kolem jasnými barvami kovů a jejich oxidů. Třpytivé pásy živých ryb - stříbřité tobolečky vodních rostlin - všechno kontrastovalo s pozemštější zelení chlorofylových listů a kapradin.

A celé scénérii dominovaly kovové mohyly, gigantické porézní ostrovy tvarované miliony generací korálům podobných tvorů, jejichž metaloorganické exoskelety se navršily do obrovských, plochých mohyl vyčnívajících pár metrů nad hranici přílivu.

Na jejich vrcholcích rostly stromy, jejichž kořeny s kovovými hroty se provrtávaly masou jednotlivých mohyl, aby zpod nich čerpaly organické látky a silikáty. Nahoře stromy ukládaly nekovovou vrstvu a pod mohylou vytvářely dutinu. Byl to zvláštní systém. Palubní knihovna Streakeru neposkytla žádné vysvětlení.

Tošiovy přístroje zaznamenaly hrudky čistého cínu, kopečky rybích vajec z chrómu, kolonie korálů zbudované z jakéhosi druhu bronzu, avšak dosud žádné vhodné a snadno dosažitelné hromady vanadu.

Nikde ani hrudka speciálního druhu niklu, po kterém pátrali.

To, co potřebovali, byl zážrak - zážrak, který umožní posádku z delfinů, posílené sedmi lidmi a jedním šimpanzem, opravit loď a co nejrychleji zmizet z téhle části Galaxie - dřív, než je jejich pronásledovatelé vypátrají.

Přinejlepším na to měli pár týdnů. Další možností bylo zajetí některou z tuctu ne zrovna racionálně uvažujících ras nůmcOsmšťanů. Přinejhorším to mohlo znamenat mezihvězdnou válku o rozsahu nevídaném přinejmenším milion let.

To všechno vzbuzovalo v Tošiovi pocity nepatrnosti a mladické bezmoci.

Tošio zaslechl slabounké, vysoko posazené zvuky sonarů vracejících se průzkumníků. Každé z těch vzdálených písknutí mělo vlastní nepatrný barevný kontrast na obrazovce jeho přístroje.

Pak se z levé strany objevily dva šedé stíny, přidaly se ke sročení nad ním a začaly skotačit a vesele dovádět.

Konečně si to jeden z delfinů namířil přímo dolů k Tošiovi. "Híkahí se vrací a chce ssaně nahoře," zadrmolil Kípiru tak rychle, že mu téměř nebylo rozumět. "Snaž se cestou nahoru nezabloudit."

Tošio se ušklíbl a vypustil balast. Není třeba, aby Kípiru dával svoje opovržení tolik najevo. Dokonce i když se delfini snažili mluvit normálně, znělo to obvykle, jako když na posluchače chrlí záplavu pšoukavých zvuků.

V oblaku drobných bublinek zamířily saně vzhůru. Když se vynořily na hladinu, stekla voda z boků saní v dlouhých, bublavých stružkách. Tošio zajistil akcelerátor a překulil se, aby si sňal obličejovou masku.

To náhlé ticho byla úleva. Hučení saní, pípaní sonarů, pištění delfinů - všechno utichlo. Svěží vítr mu čečral mokré rovné černé vlasy a mírnil pocit horkosti v uších. Nesl s sebou pachy cizí planety - štiplavou vůni zahánějící vegetace některého staršího ostrova, těžkou, olejovou vůni vrtavých stromů v období vrcholné aktivity.

A nad tím vším se vznášela lehká pachut' kovu.

Neměla by jim uškodit, řekli ti na lodi, a už vůbec ne Tošiovi v jeho vodotěsném obleku. Chelátová kúra odstraní veškeré těžké kovy, které by snad mohl jejich organismus na průzkumné výpravě vstřebat... i když nikdo s jistotou nevěděl, jaká další nebezpečí na ně mohou v tomto světě číhat. Ale co když tu budou nuceni zůstat několik měsíců? Nebo let?

V takovém případě by se zdravotní vybavení Streakeru, nedokázalo s pozvolným hromaděním kovů v organismu vypořádat. Nakonec by se začali modlit, aby si pro ně přiletěla loď Jofurů, Thennaninů či Sorů a odvezla je pryč k výslechu nebo něčemu horšímu - a to jen proto, aby se dostali z téhle nádherné planety, která je pozvolna zabíjí.

Nebyla to zrovna příjemná myšlenka, a tak ji Tošio rychle zahnal. Byl rád, když se vedle saní znovu objevil Brūkida.

"Proč chtěla Híkahí, abych se vynořil?" zeptal se starého delfína. "Myslel jsem si, že mám zůstat schovaný pro případ,

že už nad námi krouží špionážní družice."

Brůkida vzdychl. "Mám za to, že se domnívá, že by sis měl udělat pauzu. Kromě toho, kdo by si všiml takového vozítka, jakým jsou ssaně, když je to všude kolem samý kov?"

Tošio pokrčil rameny. "No, to je od Hikahí pěkné. Už jsem si opravdu potřeboval oddechnout."

Brůkida se vztyčil na hladině a rovnováhu udržoval rychlými pohyby ocasní ploutve. "Sslyším Hikahí," prohlásil. "Už je tady."

Od severu rychle připluli dva delfini, jeden světle šedý, druhý tmavý a skvrnitý. Ve sluchátkách Tošio zaslechl hlas vedoucí výpravy.

Tryskem - ženu se sem *

a volám vás - já Hikahí *

Smějte se - však pozor dejte *

všichni k saním - a poslouchajte! *

Hikahí a Ssattatta obkroužily ostatní členy skupiny a pak se před shromážděnou expedici zastavily.

Jedním z darů lidstva neodelfinům bylo rozšíření škály obličejové mimiky. Pouhých pět set let genetického inženýrství nemohlo udělat pro sviňuchy to, co udělala pro člověka milion let trvající evoluce. I nadále vyjadřovali delfini své pocity zvukem a pohybem. Nezůstali však jen u toho, co lidé považovali (a do jisté míry oprávněně) za škleb věčného pobavení. Dnes dokázali delfini vypadat i ustaraně. Současný Hikabin výraz by mohl Tošio vybrat za klasický příklad delfiních obav.

"Phip-pit zmizel," oznámila Hikahí.

"Slyšela jsem ho vykřiknout jižně ode mne, a pak bylo ticho. Pátral po Ssassii, která zmizela už dříve ve stejném směru.

Odložíme mapování a pátrání po kovech a vyrazíme je hledat. Všichni budou vyzbrojeni."

Následovalo všeobecné nespokojené mumlání. Znamenalo to, že si delfini budou muset navléci postroje, které ze sebe s radostí shodili, hned jak opustili loď. Přesto však dokonce i Kípiru poznal, že jde o naléhavou věc.

Tošio byl chvíli chvilí zaneprázdněn spouštěním postrojů do vody. Šlo o to, aby se samy od sebe rozvinuly do vhodného tvaru, tak aby do nich delfini mohli snadno vklouznout. Jako obvykle však někteří potřebovali pomoc s upevněním postroje k malému nervovému konektoru, který měl každý z nich těsně nad levým okem.

Za chvíli byl Tošio díky zručnosti získané dlouhou praxí hotov. Dělal si starosti o Ssassli, hodnou delfinku, která na něj byla vždycky laskavá a milá.

"Hikahí," řekl, když kolem něj vedoucí výpravy proplula, "mám zavolat loď?"

Malá šedá samice se vynořila z vody a pohlédla na Tošia. "Zamítnuto, důstojníčku. Řídíme se rozkazy. Nahoře už můžou být špionážní družice. Nastav ssaně na automatický návrat; pro případ, že bychom to, co je na jihovýchodě, nepřežili."

"Nikdo ale žádná velká zvířata nezahlédl..."

"To je pouze jedna z možností. Chci, aby byli na lodi vyrozuměni, ať už se s námi stane cokoliv... i kdyby nás všechny měla zachvátit záchranná horečka."

Při zmínce o "záchranné horečce" Tošiu zamrazilo. Samozřejmě, že už o ní slyšel. Bylo to něco, co neměl nejmenší chuť vidět na vlastní oči.

Vyrazili na jihovýchod ve formaci připomínající rojníci.

Delfini klouzali po hladině a střídavě se zanořovali, aby chvíli pluli Tošiovi po boku. Dno oceánu bylo plné nekonečných, klikatých brázd, přerušovaných podivnými krátery, hlubokými a zlověstně temnými. V kašnonech Tošio obvykle zahlédl asi tak sto metrů hluboko dno, ponuré a poseté tmavě modrými úponky.

Dlouhé podmořské útesy místy narůstaly do zářících kovových mohyl, které připomínaly mohutné hrady z třpytivého, porézního pancíře. Mnohé byly pokryty silným břečťanovitým porostem, ve kterém se ukrývaly a rozmnožovaly kithrupské ryby. Jedna taková kovová mohyla jako by balancovala na okraji propasti - kaverny hloubené vlastním vrtavým stromem, připravené celou tu pevnost pohltnout, jakmile bude dílo dokonáno.

Hučení motorů saní působilo hypnoticky. Sledování palubních přístrojů byla příliš jednoduchá činnost, než aby udržovala Tošiovu mysl nepřetržitě zaneprázdněnou. Zjistil, že nezávisle na své vůli přemyslí. Vzpomíná.

Vypadalo to na obyčejné dobrodružství, aspoň tehdy, když ho požádali, aby se zúčastnil téhle vesmírné výpravy. V té době už složil astronautikou přísahu, takže věděli, že je ochoten zapomenout na svou minulost. A potřebovali kadeta, aby pomohl na nové lodi pro delfiny.

Streaker byla malá výzkumná loď ojedinělé konstrukce. V mezihvězdném prostoru nelétalo mnoho lodí řízených rasami s ploutvemi a dýchajícími kyslík. A těch pár využívalo pro pohodlí umělou gravitaci a posádku mělo z najatých příslušníků některé vazalské rasy.

Avšak první delfiny obsluhovaná vesmírná loď musela být odlišná. Byla konstruovaná podle principu, kterým se pozenšťané řídili po dvě staletí: "Kde to jde, dodržuj jednoduchost. Nepoužívej vědu galaktiků, pokud jí nerozumíš."

Dvě stě padesát let po kontaktu s galaktickou civilizací se lidstvo pořád ještě úporně snažilo dohnat, co se dalo.

Galaktické druhy, které používaly eony starou Knihovnu dlouho před tím, než se na Zemi objevili první savci - a přispívali do onoho vesmírného kompendia vědomostí rychlostí ledovce - připadali primitivním pozenšťanům v jejich prvních nemotorných lodích téměř jako bozi. Nyní byla i na Zemi pobočka Knihovny, která teoreticky umožňovala přístup k veškeré moudrosti nashromážděné za dobu trvání galaktické civilizace, avšak teprve v posledních letech se ukázala být skutečnou pomocí namísto matoucí překážky.

Streaker a jeho komplikovaná soustava centrifugálně udržovaných nádrží a beztlákových pracovišť musel připadat niimozenšťanům, kteří si ho těsně před startem prohlédli, neuvěřitelně archaický. Nicméně Všezemské neodelfinské komunity o něm hovořily s nesmírnou pýchou. Po absolvování zkušebního letu zastavil Streaker v malé lidsko-delfiní

kolonii na Calafii, aby nabral několik nejlepších absolventů místní miniakademie. Měla to být Tošiova první a pravděpodobně poslední návštěva matičky Země.

"Matička Země" byla stále ještě domovem devadesáti procentům lidstva, nemluvě o dalších rozumných pozemských druzích. Galaktičtí turisté tam dosud proudili v zástupech a očumovali domov těch zlobivých dětí, které během několika krátkých století vyvolaly takový rozruch. Nezastřeně mezi sebou uzavírali sázky na to, jak dlouho vydrží lidstvo bez ochrany patrona.

Samozřejmě, že patrona má každý druh. Nikdo nedosáhl inteligence umožňující cesty do vesmíru bez zásahu jiné vysoce inteligentní rasy hvězdoplavců. Neudělal snad to samé člověk pro šimpanze a delfíny?

Všechny druhy už od Prapředků, mýtické první rasy, které mluvily a létaly v kosmických lodích, byly pozvednuty na svou úroveň nějakým předchůdcem. Z tak dávné éry se žádný žijící druh nedochoval, avšak civilizace, kterou Prapředkové založili, i její všeobsažná Knihovna, trvaly dál.

Dohady o osudu samotných Prapředků zavdaly příčinu

ke vzniku mnoha legend a dokonce i divoce si odporujících náboženství.

Tošio by hrozně rád věděl, tak jako nejspíš každý už po tři sta let, kdo asi byli patroni Člověka. Pokud vůbec Člověk nějaké měl. Nebyl to jeden z těch fanatických druhů, které přepadaly nic netušící Streaker a dokonce i teď se za ním hnali jako ohaři za liškou?

Nebyl to zrovna příjemný námět k přemýšlení, vezme-li se v úvahu, co právě Streaker objevil.

Všezemské rada je vyslala, aby se přidali k roztroušené flotile výzkumných lodí ověřujících pravdomluvnost Knihovny.

Dosud bylo zjištěno pouze pár nepřilís významných mezer v jejích údajích. Tu nesprávně umístěná hvězda. Tam chybně zařazená rasa. Bylo to jako kontrolovat seznam popisující každické zrno písku na pláži. Ten seznam byste nezkontrolovali ani za tisícinásobek života jedné rasy, mohli jste ale brát namátkové vzorky.

Streaker zrovna jukal do malého gravitačního přílivového jezírka padesát tisíc parseků od roviny Galaxie, když náhle objevil Flotilu. Tošio si nad tou nespravedlností povzdychl. Sto padesát delfinů, sedm lidí a šimpanz; jak jsme mohli vědět, co jsme objevili?

Proč jsme to museli objevit my?

Padesát tisíc lodí, každá velká jako Měsíc. To je to, co objevili. Delfini byli nad svým objevem radostí bez sebe - největší bludná flotila, na kterou kdo kdy narazil, a očividně neuvěřitelně stará. Kapitán Kreideikí požádal Zemi o instrukce.

A bylo to! Proč, krucinál, volal Zemi? Copak to hlášení nemohlo počkat, až se vrátíme domů? Proč celé odposlouchávající Galaxii oznamovat, že jste uprostřed neznáma objevili moře prastarých lodních vraků?

Všezemská rada poslala šifrovanou odpověď.

"Najděte si úkryt. Cekejte na rozkazy. Neodpovídejte."

Kreideikí pochopitelně uposlechl. Ale teprve tehdy, když už polovina patronských ras Galaxie vyslala válečné lodi, aby Streakeru našla.

Tošio zamrkal.

Něco zaslechl. Že by konečně pozitivní echo? Ano. Magnetický detektor rud ukazoval slabé echo jižním směrem.

Soustředil se na obrazovku s pocitem úlevy, že má konečně něco na práci. Sebelitost mu už začínala jít na nervy.

Ano. Bude to opravdu slušné ložisko. Neměl by to říct Hikahí? Samozřejmě, že pátrání po zmizelých členech posádky mělo přednost, ovšem...

Padl na něj stín. Skupina obeplouvala výběžek mohutné kovové mohyly. Její masív barvy mědi byl pokryt hustými úponky jakéhosi zeleného popínavého porostu.

"Moc se k tomu nepřibližuj, Pacičko," zapískal na To-šia zleva Kípiru. Pouze saně a Kípiru byli výběžku takhle blízko. Ostatní se mu zdaleka vyhnuli.

"Nevíme o téhle flóře nic," pokračoval Kípiru. "A nedaleko odtud zmizel Phip-pit. Měl by ses držet v bezpečí našeho konvoje."

Kípiru se vedle Tošia lenivě převálil a pomalými pohyby ocasní ploutve s ním držel tempo. V úhledně složených mechanických pažích jeho postroje se zaleskl odraz měděného povrchu kovové mohyly.

"Tim spíš bychom si měli vzít vzorky, ne?" odvětil podrážděně. "Proto tu taky jsme!" Aniž dal Kípirovi čas zareagovat, naklonil Tošio saně a zamířil k přízračné masě mohyly.

Vplul do oblasti stínu, kam už nepronikaly paprsky odpoledního slunce. Jak se šikmo blížil k hustému porostu šlahounů, bleskově se před ním rozlétl do všech stran hejno ryb se stříbřitými hřbety.

Kípiru za ním poplašeně vypískl jakousi kletbu v primářů, což svědčilo o delfinově úzkosti. Tošio se usmál.

Saně poslušně hučely, mohyla se tyčila do výše po pravém boku. Tošio se naklonil a chňapl po nejbližším chomáči zeleně. Trhl a s pocitem uspokojení poznal, že se vybraný vzorek poddal. Tohle by žádný delfin nedokázal! Uznale zahýbal prsty a pak je sevřel, aby chomáč nacpal do vaku na vzorky.

Zvedl oči a všiml si, že místo aby ta zelená masa ustoupila, naopak se ještě přiblížila. Kípirovo kvičení sílilo.

Umukanec! pomyslel si Tošio. Na chvíli jsem zkrátka přestal řídit. No a co? Budu zpátky u toho tvýho poděla-ného konvoje dřív, než vymyslíš novou kletbu.

Přešel do většího levého náklonu a současně nastavil předřová křídélka ke stoupání. Vzápětí si uvědomil, že to byla taktická chyba, neboť mu to zpomalilo rychlost natolik, že trs úponků, který se po něm natahoval, dosáhl na saně.

Na Kithrupu museli být větší mořští tvorové než jen ti, které dosud zahlédli, neboť chapadélka, která ho obklopila, měla evidentně za úkol chytat velkou kořist.

"Koino-Anti! Ted' jsem tomu dal!" Stlačil akcelerátor na maximum a vzepřel se očekávanému tahu.

Tah se dostavil... ne však akcelerace. Saně úpěly a napínaly ty dlouhé, zelené šlahouny, dopředný pohyb však

nepřišel. Pak motor zhasl. Tošio ucítil na noze klouzavý pohyb, pak další. Sevření úponků zesílilo a zvýšil se i tah. Tošiovi se podařilo převálet na záda. Okamžitě zatá-pal po noži v pochvě na pravém stehně. Úponky byly plné smyček a hrbolků. Chytaly se všeho, čeho se dotkly a když se mu jeden otřel o holý hřbet levé ruky, ucítil Tošio palčivé žahnutí, až bolestí vykřikl.

Delfini křičeli jeden na druhého a byly slyšet zvuky horečné aktivity. Avšak až na krátce trvající naději, že nikdo jiný polapen nebyl, měl Tošio málo času myslet na cokoli jiného než na boj o vlastní život.

Nůž vyklouzl z pochvy a zatřpytil se jako naděje. A z té vzešla nová naděje, to když útočící čepel přeťala dva menší úponky. Přerážnout další, silnější, mu trvalo několik sekund. Téměř okamžitě ho však nahradily dva nové.

Pak zahlédl místo, kam ho to táhlo.

V boku kovové mohyly byla hluboká průrva. Uvnitř čekala masa kroutících se vláken. O několik metrů hlouběji leželo cosi štíhlého, šedého, zapleteného do houštiny zdánlivě nehybné zeleně.

Tošio ucítil, jak mu páxa z dokořán otevřených úst vyplnila masku. Na pozadí tiše ležícího těla Ssassie viděl odraz vlastních očí, rozšířených a nevěřících. Tak jak byl něžný její život, ne však smrt, ji moře něžně kolébalo.

Tošio vykřikl a znovu se pustil do řezání. Chtěl zavolat Hikahí - dát vedoucí výpravy vědět o osudu Ssassie - vyrazil však jen řev plný odporu k tomu kithrupskému plazivci. Vířící vodou létaly listy a celé trsy, jak ventiloval svou nenávist, avšak bez valného účinku, neboť úponků přitahujících ho k průrvě stále přibývalo.

Důstojníčku šprýmaři - bystrozraký rýmaři *

udej svoji polohu - pro ty co tě hledají *

nech zazpívat sonar - skrz oponu z listoví *

To byla Hikahí.

Přes víření vody a chrčení vlastního dechu zaslechl Tošio bojové zvuky delfíniho týmu. Rychlé trylky v trináru, nezpomalena kvůli lidskému uchu až na ten jediný krátký rozkaz, a bzučení jejich postrojů.

"Tady! Tady jsem!"

Sekl proti olistěnému šláhou, který ohrožoval jeho vzduchovou hadici, a taktak že nezasáhl i ji. Olízl si rty a pokusil se zapískat v trináru.

Bráním se - zobáku olihně *

táhne blíž - vyhlídky mizerné *

nebohá Ssassia - dopadla podobně *

Příšerná forma i rytmus, jenže takhle ho delfini spíš uslyší, než kdyby to křičel novoanglicky. Byli teprve čtyřicátou generací od pozvednutí a v nouzových situacích jim to stále ještě lépe myslelo, použil-li se pískaný verš.

Zvuky boje se blížily. Avšak úponky, jako by to nebezpečí cítily, začaly ho přitahovat k průrvě rychleji. Náhle se mu kolem pravé ruky ovinulo chapadlo pokryté přísavka-mi. Než si stačil přehodit nůž, natáhl se mu po ruce jeden z žahavých úponků. Tošio vykřikl a vytrhl se ze sevření, nůž však nenávratně zmizel v temnotě hlubiny.

Obklopila ho další vlákna. V té chvíli si Tošio nejasně uvědomil, že na něj někdo mluví, pomalu a novoanglicky!

"... říká, že tam jsou lodě! Vicekapitán Takkata-Jim chce vědět, proč Hikahí neodeslala monopolzní potvrzení příjmu..."

To byl hlas Akkiho, volajícího z lodě! Tošio však svému příteli odpovědět nemohl. Rádio bylo mimo dosah a měl zrovna trochu jiné starosti.

"Neodpovídejte na tohle sdělení," pokračoval Akki. Tošio nad tou ironií zaúpěl a snažil se odtrhnout od obličejové masky úponek, aniž by si ještě více poranil ruce. "Vyšlete jen monopolz a vraťte se, všichni. Domníváme se, že se nad Kithrupem odehrává vesmírná bitva. Zřejmě nás ti blázniví mimozemšťani sledovali až sem a teď bojují o to, kdo má větší právo nás dopadnout. Stejně jako u Morgranu. Musím končit. Nepoužívat rádio. Vraťte se co nejdřív. Konec. Aklá."

Tošio ucítil, jak mu jeden z úponků sevřel vzduchovou hadici. Tentokrát to byl pořádný stisk.

"Jistě, Akki, kamaráde," zamumlal, zatímco se snažil úponek odtrhnout. "Vrátím se hned, jak mi to vesmír dovolí."

Hadice byla zaškrcená a nedalo se s tím nic dělat. Maska se mu zamžila. Ještě než ztratil vědomí, zdálo se mu, že vidí, jak dorazila záchranná skupina, nebyl si však jistý, jestli to nebyla jenom halucinace. Nečekal by například, že útok povede Kípiru, ani že se tehle delfin dokáže chovat s takovou zuřivou dravostí a nevnímat všechna ta žahavá chapadla.

Nakonec došel k závěru, že se mu to všechno zdá. Záblesky laserů byly příliš zářivé, zvuky bitvy příliš zřetelné. A celá skupina se k němu blížila s vlajícími praporce jako kavalérie, kterou si lidstvo posledních pěti století začalo spojovat s představou záchrany.

2

GALAKTICI

Na jedné z lodí uprostřed flotily probíhalo stádium popření.

Gigantické křižníky se valily z trhliny ve vesmíru a mířily k zářivému bodu nepopsaného červeného slunce. Jeden za druhým proudily jasnou skulinou a s nimi přicházelo zakřivené světlo hvězd z místa, odkud se vydaly, vzdáleného stovky parseků.

Existovaly zákony, které tomu měly zabránit. Ten tunel nebyl přirozený způsob, jak přejít z jednoho místa na druhé. K popření přirozeného světa a vytvoření takového otvoru v prostoru bylo potřeba veliké vůle.

Ten průchod vytvořil Episiarch při svém zuřivém odmítnutí daného pro své tandské pány. Otvor udržovala ne-zlomná síla jeho ega - tím, že odmítalo cokoli postoupit realitě.

Když proplula poslední loď, byl Episiarch záměrně vyrušen a celá díra zkolabovala s neslyšnou prudkostí. Po několika okamžicích by jen přístroje dokázaly říct, že vůbec někdy existovala. Potupa fyziků byla vymazána,

Episiarch přivedl tandskou armádu k cílové hvězdě dlouho před ostatními flotilami, dlouho před všemi, které měly v úmyslu zpochybnit právo Tandů na ukořisťení té pozemské lodi. Tandové poslali do Episiarchových center rozkoše

impulzy chvály. Episiarch zavyl a vděčně potřásl chlupatou hlavou.

Tandové se znovu přesvědčili, že každý neznámý a nebezpečný způsob cestování stojí za to riziko. Dorazit na bitevní pole před nepřítelem mělo své výhody. Získaný čas jim zajistí taktickou převahu.

Jediné, o co Episiarch stál, bylo věci popírat. Protože s úkolem skončil, byl čas vrátit ho do jeho komory přeludů, aby přeměňoval nekonečný řetěz náhradních realit, dokud jeho páni nebudou jeho zuřivost znovu potřebovat. Jeho chlupaté, beztvářé tělo se skulilo ze senzorické sítě a v doprovodu ostražitých strážců se odšouralo.

Když zmizel, vstoupil na tyčkovitých nohou Akceptor a zaujal místo v síti.

Dlouhou dobu hodnotil a zkoumal Realitu. Svými da-lekosahajícími smysly sondoval, ohmatával a laskal tuhle novou oblast vesmíru a blaženě si broukal.

"Takový únik psí!" prohlásil Akceptor radostně. "Šly-

šel jsem, že lovnou je nějaký drah sofontů, cítím je; dokonce, i jak pátrají po nebezpečí! Ukryli se na druhé planetě.

Okraje jejich psychických štítů koagulují příliš pomalu, aby přede mnou ukryly jejich přesnou polohu. Kdo jsou patroni těchto delfinů, že je naučili být tak snadnou kořistí?"

"Jejich pány jsou lidi, sami ještě nehotoví," odvětil vrchní Tandů. Jeho hlas tvořila série rychlých, rytmických cvaknutí a prasknutí, vycházejících z rohových kloubů kudlankovitých končetin. "Pozemšťani jsou nakaženi chybným přesvědčením a zatížení hanbou, že sami byli opuštěni. Až budou snědeni, ten humbuk, trvající už tři století, utichne. A pak bude potěšení nás lovců stejně velké jako je tvoje, když objevíš nějaké nové místo nebo objekt."

"Opravdové potěšení," souhlasil Akceptor.

"A teď zjisti detaily," přikázal Tandů. "Brzy svedeme bitvu s kacíři. Musím přidělit tvým spoluvazalům úkoly."

Když Tandů odešel, uvelebil se Akceptor v síti a otevřel své smysly této nové oblasti reality. Šlo to dobře. Předával hlášení o tom, co viděl, a jeho páni podle toho směřovali útočné lodě, avšak větší částí mysli vychutnával ono maličké červené slunce, jeho jednotlivé planety, slastnou vyhlídku místa, které se brzy stane bitevním polem.

Brzy poznal, jak do té planetární soustavy vstupují další válečné flotily, každá svým vlastním, charakteristickým způsobem. Všechny však zaujaly o něco nevýhodnější pozici, donuceny časným příjezdem tandské flotily.

Cítil žhnoucí nedočkavost válečných ras vazalů i chladnou vypočítavost klidnějších, starších ras patronů. Laskal hladký povrch duševních štítů nekompromisně vztyčených proti němu a v duchu hádal, co se za nimi odehrává. Ocenil otevřenost některých jiných válečníků, kteří s opovržením vrhali myšlenky do prostoru, ať si je naslouchající posbírání.

Rozvíjel divoké úvahy o své vlastní anihUaci, zatímco ty obrovské flotily se vrhly proti sobě a zazářily první oslnivé záblesky.

Akceptor to všechno vnímal s nesmírnou radostí. Copak by se někdo dokázal cítit jinak, když vesmír nabízel takové úžasné zázraky?

3

TAKKATA-JIM

Vysoko ve sférické řídicí místnosti Streakeru sebou operátorka zmítala v postroji. Ocasní ploutví vířila vodu a hlasitě pískala v trináru.

Ty smrduté osmiramenné olihně nás našly! *

Celá jejich hejna teď svádí o nás bitvu! *

Hlášení operátorky potvrdilo objev neutrinového detektoru teprve před několika minutami. Byla to litanie špatných zpráv, sdělovaná prostřednictvím tranz-veršů.

* Ječí a touží -

po vítězství a kořisti... *

Z jiného stanoviště přišlo klidnější hlášení v novoang-ličtině s delfinským přízvukem.

"Zvýšené proudění toku gravitonů, vicekapitáne. Gravitační poruchy potvrzují, že se nedaleko planety rozpoutává bitva velkého rozsahu."

Výkonný důstojník Streakeru hlášení tiše poslouchal a přitom se nechal pomalu unášet cirkulujícími proudy řídicího centra. Z dýchacího otvoru mu vytryskl proud bublin, jak dýchal speciální kyslíkové fluidum vyplňující lodní můstek.

"Potvrzuji příjem," řekl konečně. Pod vodou zněl jeho hlas huhňavě. Souhlásky splývaly. "Jak daleko je nejbližší kontakt?"

"Pět AU, pane. Dřív než za hodinu se sem nedostanou, i kdyby dělali kdovíco."

"Hmm. Dobrá tedy. Zůstaňte ve zvýšené pohotovosti a pokračujte v pozorováních, Akeakemai."

Na neodelfina byl vicekapitán Takkata-Jim nezvykle velký. Většina ostatních byla štíhlá a úzká, on byl objemný a svalnatý. Jeho nerovnoměrně šedé zbarvení a rozežrané zuby byly známkou plemenné linie Stenos, což jej a několik dalších na palubě odlišovalo od twsiopské většiny.

Člověka vedle Takkata-Jima nechaly ty špatné zprávy klidným. Potvrdily jenom to, čeho se obával.

"V tom případě bychom měli informovat kapitána," řekl Ignacio Metz. Jeho slova pronikala do šumící vody zesílena obličejovou maskou. Kolem řídkých, šedých vlasů se mu vznášely bublinky.

"Varoval jsem Kreideikího, že k tomuhle dojde, po-kusím-li se galaktikům uniknout. Doufám jenom, že se rozhodne rozumně, teď když už je únik nemožný."

Takkata-Jun diagonálně pootvěřel a zase zavřel tlamu, což znamenalo důrazné přikývnutí.

"Ano, doktore Metzi. Teď dokonce i Kreideikí musí uznat, že jste měl pravdu. Jsme teď v pasti a kapitánovi nezbyde nic

jiného, než vás poslechnout."

Metz spokojeně přikývl. "A co Hikahína skupina? Byli informováni?"

"Už jsem jun dal rozkaz vrátit se. Dokonce i ty ssaně by mohly znamenat příliš velké riziko. Pokud už jsou ta ítýčka na oběžné dráze, není vyloučené, že mají metody, jak je objevit."

"Mimozemšťané..." opravil ho automaticky Metz profesorským tónem. "Výraz 'ítýčko' není zrovna zdvořilý."

Takkata-Jim zachoval nehybnou tvář. Nebyl-li kapitán ve službě, velel lodi a její posádce on. Presto se k němu ten člověk choval jako k nějakému žákovi. Šlo mu to dost na nervy, dával si však pozor, aby Metz nikdy nepoznal, jak ho to dráždí. "Jistě, doktore Metzi."

Muž však pokračoval. "Hikahína skupina nikdy neměla opustit loď. Varoval jsem Toma Orleye, že by k něčemu takovému mohlo dojít. Mladý Tošio... a všichni ti delfini tam venku, tak dlouho bez spojení s námi. Bylo by hrozné, kdyby se jim něco stalo!"

Takkata-Jim tušil, že ví, o co Metzovi ve skutečnosti

jde. Ten člověk měl zřejmě na mysli, jak by bylo hrozné, kdyby se někdo z posádky Streakeru zabil, aniž by on byl u toho... tedy někde, kde by neměl možnost posoudit - pro své vědecké studium genetiky a chování - jak se dotyčný choval. "Kéž by vás Kreideikí poslechl, pane," podotkl. "Máte toho vždycky tolik co říct."

Tohle bylo trochu riskantní, pokud ale ten člověk někdy prohlédl jeho masku zdvořilosti až k samému jádru sarkasmu, nedal to nikdy najevo.

"To je od vás pěkné, že to říkáte, Takkata-June. A velice bystré. Víím, že vás teď čeká spousta práce, tak si najdu volnou komunikační linku a vzbudím Kreideikího za vás. Jemně mu oznámím, že nás naši pronásledovatelé vypátrali až na Kithrup."

Takkata-Jim se ve vodě postavil a uctivě přikývl. "To je od vás milé, doktore Metzi. Prokážete mi tím laskavost."

Metz poručíka poplácal po drsném boku, jako by ho tím chtěl uklidnit. Takkata-Jim strpěl to blahosklonné gesto navenek s klidem, a když se ten člověk otočil a odpalval, sledoval ho pohledem.

Můstek tvořila koule vyplněná fluidem, lehce vybíhala z předě vlcovitě lodi. Hlavní okna řídicího centra vedla do temné scenerie oceánských hřbetů, usazenin a mořských tvorů. Vzájemně propojená stanoviště posádky osvětlovala malá bodová světla. Zatímco elitní personál můstku plnil rychle a téměř mlčky dané úkoly, ležela větší část prostoru v tichém přití. Jedinými zvuky kromě šumění a šplouchání recyklovaného kyslíkového fluida bylo nepravidelné cvakání sonarů a stručné, profesionální komentáře jednotlivých operátorů.

Nemůžeš ale KreideiMmu upřít, řekl si v duchu Takkata-Jim, že má v téhle posádce dokonale sladěný pracovní kolektiv. Samozřejmě, že delfini nebyli tak důslední jako lidé. Nikdy se nedalo říct předem, co může přimět neodelfina, aby se začal chovat nevyzpytatelně, dokud nebyl nucen jednat ve stresu. Tahle posádka byla jedna z nejlepších, bude to ale stačit?

Pokud přehlédli jediné záření nebo únik psí, vrhnou se na ně mimozemšťané! rychleji než kosatky na tuleně.

Ti delfini v průzkumné skupině jsou ve větším bezpečí než jejich kamarádi na lodi, pomyslel si s jistou trpkostí Takkata-Jim. Metz je hlupák, když si o ně dělá starosti. Pravděpodobně si skvěle užívají.

Takkata-Jim si snažil vybavit, jaké to je plavat si v moři jen tak, bez postroje, a dýchat normální vzduch. Snažil se vybavit si, jaké to je potápět se do hloubky, do té správné hloubky Stenosu, kde jsou ti upovídání, břehumilní rozumbradové Tursiopsové vzácní jako moroňové.

"Akki," zavolal na radiooperátora, mladého delfiního kadeta z Calafie. "Obdržel jsi potvrzení příjmu od Hikahí? Dostala signál k návratu?"

Radiooperátor byl malý Tursiops, plemeno žlutavoše-dého zbarvení. Odpověděl po krátkém zaváhání. Stále ještě si nezvykl dýchat a mluvit ve fluidu. Vyžadovalo to velice zvláštní dialekt podvodní novoangličtiny.

"Lituji, vicekapitáne, ale žádná odpověď nepřišla. Pátral jsem po monopolzu na všech... ka-kanálech. Nikde nic."

Takkata-Jim podrážděně hodil hlavou. Třeba dospěla Hikahí k závěru, že i odpověď monopolzem je příliš riskantní. Presto však by ho potvrzení příjmu zbavilo jednoho nepříjemného rozhodnutí.

"P-p-p, pane?" Akki zdvořile sklonil hlavu a spustil ocasní ploutev.

"Ano?"

"Neměli bychom ten vzkaz zopakovat? Je možné, že jun to poprvé uniklo, že je něco... něco vyrušilo..."

Jako všichni delfini z kolonie na planetě Calafia, i Akki byl pyšný na svou kultivovanou novoangličtinu. Byl tedy očividně celý nesvůj, že mu dělají potíže takové jednoduché věty.

To vicekapitánovi vyhovovalo. Pokud existovalo nějaké slovo, které se dalo dokonale přeložit do trinárního kódu, byl to chytrolín. Takkata-Jim o kadety chytrolíny nestál.

"Ne, operátore. Máme své rozkazy. Pokud se kapitán, až se dostaví, rozhodne zkusit to znovu, prosím. Do té doby si hleďte svých povinností."

"A... ano, pane." Mladý delfin se otočil jako na obrt-liku a vrátil se zpět na své stanoviště, kde mohl dýchat ze vzduchové kopule, místo aby polykal vodu jako nějaká ryba. Taky tam mohl mluvit jako normální tvor, zatímco čekal, až se ozve jeho nejbližší přítel, lidský kadet, který byl na planetě v široším, cizím oceánu.

Takkata-Jim si přál, aby ho kapitán už brzy vystřídal. Velitelský můstek mu připadal těsný a mrtvý. Z dýchání toho šumícího, okysličovaného fluida byl vždycky ke konci směny unavený. Měl pocit, že nikdy nemá dost kyslíku. Dodatečné žebrové plíce ho svrběly z podráždění vzbuzeného instinktem, a z těch tablet - těch, co mu vháněly do organismu dodatečný kyslík prostřednictvím střev - ho vždycky páčila žába.

Opět zahlédl Ignacia Metze. Bělovlasý vědec se pevně držel madla, hlavu ve vzduchové kopuli u komunikátoru, a hovořil s Kreideikím. Až skončí, pravděpodobně tu zase bude okounět. Ten člověk byl věčně někde nablízku a

pozoroval. .. a pořád v něm vzbuzoval pocit, že ho testuje.

"Potřebuju lidského spojence," vzpomněl si Takkata-Jim. Streakeru sice veleli delfini, zdálo se však, že posádka uposlechne důstojníka rychleji, požívá-li důvěry někoho z rasy patronů. Kreideikí měl Toma Orleye. Hikahí Gillian Baskinovou. Brůkídvým lidským společníkem byl lodní inženýr Suessi.

Takkata-Junovým člověkem bude muset být Metz. Naštěstí se s tím člověkem dalo manipulovat.

Hlášení o vesmírné bitvě se teď objevovala na displejích častěji. Zdálo se, že narůstá do skutečného válečného konfliktu o planetu. Zúčastnilo se jí přinejmenším pět velkých flotil.

Takkata-Jim potlačil náhlou touhu do něčeho se zahrznout, bít kolem sebe ocasní ploutví. Potřeboval něco, s čím by mohl bojovat! Něco hmatatelného místo tohotohle vznášejícího se příkrovu děsu!

Takže po několika týdnech prchání se Streaker nakonec ocitl v pasti. S jakým novým trikem přijdou Kreideikí s Orleyem tentokrát?

A co když nevymyslí nic?

Nebo, což by bylo ještě horší, co když vymyslí nějakou stupiditu, která je všechny bude stát život? Jak se zachová v takovém případě?

Takkata-Jim nad tím dumal, jen aby něčím zaměstnal mozek, než se dostaví kapitán, aby ho vystřídal.

4 KREIDEIKÍ

Byl to první opravdu klidný spánek po mnoha týdnech. Samozřejmě, že mu ho museli přerušit.

Kreideikí byl zvyklý odpočívat v nulové gravitaci, kdy se volně vznášel ve vlhkém vzduchu. Dokud se však ukrývali, antigravitační lůžka byla zakázána a jedinou další možností, kterou delfini měli, bylo spát v kyslíkovém fluidu.

Týden se snažil dýchat fluidum po celý čas odpočinku. Výsledkem byly noční můry a vyčerpávající sny o tom, jak se dusí.

Lodní chirurg, Makáni, mu navrhla, aby zkusil spát jako se to dělalo dřív, jen tak vleže na hladině.

Kreideikí se rozhodl alternativu Makáni vyzkoušet. Nejdřív se ujistil, že má pod stropem své kajuty dostatečnou vzduchovou mezeru. Pak se třikrát přesvědčil, že poplašná zařízení signalizující nadbytečný kyslík jsou v naprostém pořádku. Nakonec se zbavil postroje, zhasl světla, vyplaval na hladinu a vytlačil z žebrových plic fluidum.

Přineslo, to částečnou úlevu. Přesto však nejdřív v té vzduchové mezeře pod stropem "kajuty jenom tak ležel, hlavou mu vířily myšlenky a kůže ho svrběla, protože postrádala dotyk postroje. Věděl, že to je absurdní. Lidé z éry před kosmickými lety, žijící v primitivních, neurotických společnostech, museli mít stejné pocity při nahotě.

Ubohý Homo sapiens! Historie lidstva během těch trapných tisíciletí dospívání před Kontaktem, kdy bylo zaostalé a odříznuté od galaktické společnosti, o takovém utrpení svědčila.

A mezitím, rozjímal Kreideikí, byli delfini téměř ve stádiu sladkého zapomnění; vznášeli se ve svém koutku Velrybího snu. Když člověk konečně dosáhl jakési dospělosti a začal pozvedávat vyšší tvory na svou úroveň, stoupali delfini druhu arnicus bez velkých obtíží od jednoho úctyhodného postavení k druhému.

Máme ale zase svoje vlastní problémy, připomněl si. Hrozně se potřeboval podrbat v místě svého nervového konektoru, avšak bez postroje neexistoval způsob, jak si tam sáhnout.

Vznášel se na hladině, ve tmě, a čekal, až usne. Jistý druh odpočinku to byl, vzhledem k těm miniaturním vlnkám, které ho pleskaly do hladké kůže nad očima. A dýchat skutečný vzduch bylo rozhodně daleko více uklidňující než dýchat fluidum.

Nedokázal se však zbavit vzdáleného nepříjemného pocitu klesání... jako kdyby mu to mohlo uškodit, kdyby se potopil do fluida... jako kdyby miliony jiných delfinů takhle nespaly celý svůj život.

Nepříjemný byl jeho astronautský zvyk dívat se vzhůru. Strop kajuty měl jen pár palců nad hrotem hřbetní ploutve.

Dokonce i když zavřel oči, prozradil mu blízkost uzavřeného prostoru sonar. Nedokázal už spát, aniž by ho sem tam použil, stejně jako šimpanz nedokázal spát, aniž by se občas poškrábal.

Kreideikí si odfrkl. To by bylo, aby něčemu takovému dovolil okrádat ho o spánek! Energicky vydechl a začal počítat jednotlivá cvaknutí sonarů. Začal s tenorovým rytmem, pak postupně přidával do ukolébavky hlubší tóny, až nakonec vytvořil fugu.

Z čela se mu šířily impulzy a odrážely se uvnitř toho malého prostoru. Tóny se nesly nad sebou a měkce se překrývaly v tichých písknutích a basových zabručeních. Vytvořily zvukovou strukturu, představu jinakosti. Věděl, že ty správné kombinace by vyvolaly dojem, že i samy stěny zmizely.

Úmyslně odhodil tvrdou disciplínu Keneeku a uvítal malou, spolehlivou dávku Velrybího snu.

* Když vlnky -

v cykloidě

* volají šeptem -

nezapomeň

* zurčení -

Písni úsvitu

* a Měsíce -

přilivu miláčka

* potom vlnky -

v cykloidě

* volají šeptem -

nezapomeň... *

Pracovní stůl, skříňky, stěny, všechno přikryly falešné zvukové stíny. Jeho zpěv se začal, sám od sebe, rozvíjet v

bohatou a velice fyzickou poezii mistrovských odrazů.

S nepatrnými záchvěvy ocasních ploutví jako by kolem proplovala hejna snových bytostí. Okolní prostor se otevřel do nekonečně širých vod.

* A Moře snů,
nesmrtelné

* volá šeptem
nezapomeň... *

Za chvíli vycítil, jak se ze zvukových odrazů cosi postupně formuje.

Pomalu se vedle něj zhmotňoval, jak jeho vědomí inženýra ustupovalo... stín bohyně Nukapai. Vznášela se vedle něj, příznak z čeřínek a snítek zvuku. A pak její černé, štíhlé tělo vplulo zpět do temnoty, jako kdyby steny kajuty už neexistovaly.

Vidina se rozplynula. Vody kolem Kreideikího ztemněly a Nukapai se stala víc než jen stínem, pasivním příjemcem jeho písni. Zuby jako jehly jí zazářily, a v odpověď mu zazpívala svou vlastní píseň.

* V mlčenlivých -
tichých vodách

* nekonečné -
vrstvy snění

* kde keporkak -
Tvůj starší bratr

* zpívá písni -
vážným rybám

* tam mě najdeš -
toulavý bratře

* A to i v tomhle -
lidském rytmu

* kde člověk -

a ostatní, jež chodí

* rozdávají radost -
samotným hvězdám... *

Zalil ho pocit blaženého štěstí a jeho srdce zpomalilo tlukot. Kreideikí spal vedle své něžné, vysněné bohyně. Z legrace ho plísnila za to, že je inženýrem a vysnil si ji v nepoddajném, usměrněném verši trináru místo v chaotickém primáři svých předků.

Uvítala ho v Prahovém moři, kde trinár ještě stačil, kde cítil jenom nepatrně běsnění Velrybího snu a Starých bohů, kteří tam dleli. Víc už by toho jeho mozek inženýra přijmout nedokázal. Jak neohebný se trinární verš někdy zdál! Modely překrývajících se tónů a symbolů byly téměř lidsky přesné... téměř lidsky precizní.

Byl vychován tak, aby tyto výrazy chápal jako komplimenty. Některé oblasti jeho mozku byly geneticky upraveny podle lidského vzoru. Občas se mu tam však vloudily chaotické zvukové představy a škádli ho náznaky starodávných písní.

Nukapai soucitně zavakala sonarem. Usmála se...

Ne! Něco tak suchozemského neudělala! Z kytovců se "usmívali" ústy pouze neodelfini.

Nukapai udělala něco jiného. Otfela se o něj bokem, nejněžnější z bohyň, a řekla mu:

* Klidně spi teď *

to je je to... *

A inženýři *

daleko na moři *

stejně uslyší to *

Napětí několika týdnů konečně povolilo a Kreideikí spal. Jeho dech se srážel do třpytivých kapiček na stropě kajuty.

Vánek přicházející z nedalekého větracího otvoru kapičky rozechvíval, a ony pak padaly na vodní hladinu jako jemný déšť.

Když se asi metr vpravo od něj objevila podoba Ignacia Metze, trvalo Kreideikímu chvíli, než si její přítomnost uvědomil.

"Kapitáne..." promluvila podoba. "Volám vás z můstku. Obávám se, že nás galaktici objevili dříve, než jsme čekali..."

Kreideikí ten hlas, který ho volal zpátky k činům a do bitev, ignoroval. Zůstával dál ve vlnícím se pralese mořských chaluh a poslouchal nekonečné noční zvuky. Nakonec ho ze sna něžným šťouchnutím probudila samotná Nu-kapai. A zatímco se pomalu rozplývala, ještě mu jemně připomněla

Povinnost, povinnost - čest je, je -

čest, Kreideikí - bděle

sdílená, je - Cest

Jediná Nukapai mohla mluvit na Kreideikího primářem zcela beztrestně. Nedokázal už svou vysněnou bohyni ignorovat o nic víc než své vlastní svědomí. Konečně zaostřil jedno oko na neodbytný hologram toho člověka a slova k němu pronikla.

"Díky, doktore Metzi," řekl s povzdechem. "Řekněte Takkata-Jimovi, že jsem tam hned. A prosím vás, zavolejte Toma Orleye. Rád bych ho měl na můstku. Konec."

Chvíli zhluboka dýchal a čekal, až prostor kolem něj nabude původní podoby. Pak se potopil, aby se navlékl do

postroje.

5

TOM ORLEY

V převrácené místnosti, na noze postele přišroubované k podlaze, visel za jednu ruku vysoký, tmavovlasý muž. Podlahu měl nad hlavou a levou nohu nejistě opřenou o dno zásuvky povytažené z jedné ze zabudovaných skříněk. Když se náhle rozzářilo žluté poplašené světlo, Tom Orley se prudce otočil a volnou rukou hmatl po pouzdru s jehlovkou. V okamžiku, kdy si uvědomil původ vyrušení, měl už zbraň z pouzdra napůl venku. Tiše zaklel a zasunul ji zpátky. Co se děje? Okamžitě ho napadl minimálně deset možných příčin zvýšené pohotovosti, a on se tady zatím houpe za jednu ruku v té nejnemožnější části lodě!

"Nayazuji kontakt, Thomasi Orleyi."

Zdálo se mu, že ten hlas přichází z pravé strany. Přehmátl si a otočil se. Metr od něj vířil abstraktní trojrozměrný vzor jako mnohobarevná zrnka prachu polapená ve větrném víru.

"Předpokládám, že byste rád znal důvod té pohotovosti. Je to tak?"

"To máš tedy pravdu, zatraceně!" vyštěkl. "Útočí snad na nás někdo?"

"Ne." Barevný vzor se změnil. "Proti téhle lodi zatím nikdo neútočí, avšak vicekapitán Takkata-Jim vyhlásil poplach. V blízkosti Kithrupu se v současné době nachází přinejmenším pět nepřátelských flotil. Zdá se, že se mezi nimi rozpoutala bitva."

Orley si povzdechl. "Tak takhle to dopadlo s tou rychlou opravou a opětovným zmizením." Pochyboval, že je jejich pronásledovatelé nechají znovu uniknout. Od chvíle, kdy poškozený Streaker nepozorovaně vyklouzl z toho zmatku při přepadení u Morgranu, nechával za sebou příliš hlučnou stopu.

Tom pomáhal obsluze strojovny opravovat stázový generátor Streakeru. Právě dokončili část, která vyžadovala jemnou ruční práci, a přišel čas, aby se odkradl do opuštěné rotační sekce, kde měl ukrytý počítač Niss.

Rotační sekce byla řada do kruhu spojených pracovišť a kajut, která se otáčela, když byla loď ve vesmíru, čímž vytvářela pseudogravitaci pro lidi na palubě. Nyní byla v klidu. V rušivé gravitaci planety byla tato sekce chodeb a kajut převrácených vzhůru nohama dočasně vylidněna.

Soukromí Tomovi vyhovovalo, avšak skutečnost, že všechno bylo obráceně, mu šla na nervy.

"Neměl jsi se ohlašovat, dokud si tě nezapnu manuálně," řekl Tom. "Měl jsi počkat na identifikaci mého otisku palce a hlasu, než jsi prozradil, že nejsi běžný komunikátor."

Vířící vzor přešel v kubistický styl. Mechanický hlas se zdál nevyvedený z míry. "Dovolil jsem si to vzhledem k okolnostem. Byla-li to chyba, jsem ochoten přijmout disciplinární postih až do třetího stupně. Každý vyšší trest bude považován za neoprávněný a odmítnut pro zaujatost."

Na Tomově tváři se objevil ironický úsměv. Pokud ho nechá, povede si ten stroj pořád svou a jemu vůbec nepomůže, bude-li mu zdůrazňovat svou titulární nadřazenost. Tymbrimijský tajný agent, který mu Nisse zapůjčil, jasně řekl, že užitečnost toho stroje zčásti spočívá v jeho pružnosti a iniciativě, jakkoli mohou být protivné.

"Stupeň tvého potrestání ještě zvážím," řekl Nissovi. "A teď, co mi můžeš říct o současné situaci?"

"Příliš obecná otázka. Mohu se kvůli vám napojit na lodní bitevní počítače. Mohlo by to však být riskantní."

"Ne, to zatím počká."

Kdyby se Niss pokusil vymámit něco z bitevního počítače během stavu pohotovosti, KreideiMho obsluha velitelského můstku by si toho mohla všimnout. Tom byl přesvědčen, že Kreideikí o přítomnosti Nisse na své lodi ví, stejně jako o tom, že Gillian Baskinová má svůj vlastní tajný úkol. Avšak delfíní velitel o tom mlčel a ponechával je jejich práci.

"Dobře tedy. Můžeš mě spojit s Gillian?" Hologram se roztancoval modrými skvrnkami. "Je sama ve své pracovně. Navazuji spojení."

Náhle vířící zrnka zmizela. Na jejich místě se objevil obraz asi třicetileté blondýny. Chvilku vypadala zmateně, pak se jí však tvář rozzářila úsměvem. Zasmála se.

"A, tvůj mechanický přítel. Řekni mi, Tome, co víc má taková sarkastická, cizí mašina než já? Kvůli mně jsi nikdy takhle nebláznil."

"Hrozně vtipné." Její chování však zmírnilo jeho neklid z vyhlášení stavu pohotovosti. Už se bál, že každým okamžikem může dojít k bitvě. Během týdne by totiž mohl být Streaker pěkně v kupě a uniknout tak zničení nebo zajetí.

Právě teď však měl tolik energie jako komatózní králík.

"Jak jsem pochopil, galaktici zatím ještě nepostávají."

Gillian zavrtěla hlavou. "Ne, i když s Makáni držíme jen tak pro případ v lodní nemocnici pohotovost. Můstek hlásí, že se nám tu z kosmu vyloupily minimálně tři flotily a okamžitě si to začaly vyřikávat; přesně jako u Morgranu. Můžeme jen doufat, že se zničí navzájem."

"V to moc nevěřím, bohužel."

"Hm, koneckonců ty jsi rodinný taktik. Stejně ale může trvat celé týdny, než se ukáže vítěz a půjde po nás. Do posledního okamžiku se budou uzavírat dohody a spojenectví. Budeme mít čas něco vymyslet."

Tom jí její optimismus záviděl. Jelikož byl rodinný taktik, na něj dopadl úkol "vymyslet něco".

"No, pokud není situace kdovíjak naléhavá..."

"Nemyslím, že by byla. Můžeš si tam s tou svou láskou - mou elektronickou sokyní - ještě chvíli zůstat. Já se zase na oplátku trochu pomazlím s Herbiem."

Tom nad jejím vtipem jen zavrtěl hlavou. Herbie byla mrtvola - jediná hmatatelná kořist z té bludné flotily. Gillian byla přesvědčená, že je stará přes dvě miliardy let, a jak to tak vypadalo, dostala palubní nmú-Knihovna záchvat, kdykoli byla dotázána, k jaké rase ten zesnulý mimozemšťan kdysi patřil.

"Tak dobře. Řekni Kreideikámu, že jsem hned dole, ano?"

"Jistě, Tome. Právě ho budí. Řeknu mu, že jsem tě tu zrovna někde viděla." Mrkla na něj a přerušila spojení.

Tom chvíli hleděl na místo, kde předtím byla její podoba a znovu ho napadlo, čím si vůbec takovouhle ženu zasloužil.

"Jen tak ze zvědavosti, Thomasi Orleyi. Zaujaly mě některé narážky v tomto vašem posledním rozhovoru. Domnívám se správně, že některé z oněch jemných urážek doktorky Baskinová patří do kategorie něžného škádlení? Moji tymbrimijští konstruktéři jsou pochopitelně schopni telempatie, zdá se ale, že i oni si v této kratochvíli libují. Patří to k procesu páření? Nebo je to jen jakési přátelské testování?"

"Řekl bych, že tak od každého trochu. To Tymbrimiové opravdu dělají totéž, když..." Tom zavrtěl hlavou. "Ale nic. Už brzy mě začnou bolet ruce a kromě toho musím jít rychle dolů. Máš ještě něco k hlášení?"

"Nic, co by mělo zvláštní význam pro vaše přežití či poslání."

"Jinými slovy, nepodařilo se ti vymámit z palubní mi-m-Knihovny nic o Herbiem ani o té bludné flotile."

Hologram přesel v ostré geometrické obrazce. "To bude ten hlavní problém, že? Stejnou otázku mi totiž položila před třinácti hodinami doktorka Baskinová."

"A dal jsi jí nějakou konkrétnější odpověď než teď mně?"

"Najít způsoby, jak obejít předem naprogramovaný přístup do palubní nárá-Kruhovny je hlavní důvod, proč jsem na palubě téhle loď. Kdybych na to přišel, řekl bych vám to." Mechanický hlas zněl suše, že by proměnil meloun v křížalu.

"Tymbrimiové mají už dlouho podezření, že Knihovnický institut zdaleka není neutrální - že pobočky, které prodává, jsou naprogramovány tak, aby podávaly velice rafinovaně zkreslené informace za účelem znevýhodnění problematických ras."

Tymbrimiové se tímhle problémem zabývají už od doby, kdy vaši předkové nosili zvířecí kůže, Thomasi Orleyi. Od téhle výpravy se nikdy neočekávalo víc, než že shromáždíme několik zlomků nových údajů a snad odstraníme některé z menších překážek."

Přestože Orley chápal, že se ten dlouhověký stroj může dívat do budoucnosti s takovou trpělivostí, zjistil, že ho to rozčiluje. Bylo by pěkné myslet si, že všechno to utrpení, které Streaker a jeho posádku potkalo, bylo k něčemu dobré.

"Po všech těch překvapeních, kterých jsme se dočkali, ti toho přece musela tahle výprava naservírovat víc než jen pár nových drobečků," poznamenal.

"Schopnost pozemšťanů dostávat se do potíží a tím se učit je hlavní důvod, proč moji majitelé souhlasili s tímhle bláznivým podnikem - i když s takovým řetězem neobvyklých katastrof, které tuhle loď potkaly, rozhodně nikdo nepočítal. Váš talent byl podceněn."

Na to nebylo co odpovědět. Kromě toho ho začaly bolet ruce. "Hm, radši už půjdu. V případě něčeho mimořádného se s tebou spojím přes lodní komunikátor."

"Samozřejmě."

Orley se pustil a přistál do dřepu vedle zavřených dveří, obdélníku nacházejícím se vysoko v jedné prudce nakloněné stěně.

"Právě mi sdělila doktorka Baskinová," ozval se náhle Niss, "že Takkata-Jim vydal rozkaz, aby se průzkumná skupina vrátila na loď. Mysli si, že byste to měl vědět."

Orley zaklel. V tom má možná prsty Metz. Jak mají opravit loď, když posádce není dovoleno porozhlédnout se po surovinách, které potřebují? Hlavním důvodem, proč se Kreideikí rozhodl přistát na Kithrupu, byla hojnost kovů v poločistém stavu v delfiním přístupném oceánském prostředí. Pokud byli Hfkahini prospektor! odvoláni, musí jít buďto o mimořádné nebezpečí... nebo někdo zpanikařil.

Tom se obrátil k odchodu, pak se však zarazil a pohlédl vzhůru. "Nissi, my prostě musíme vědět, co si galaktici myslí, že jsme objevili."

Skvrnky zmatověly. "Thomasi Orleyi, prohledal jsem dokonale všechny otevřené soubory mikropobočky Kniflotny na téhle lodi, zda nenajdu nějaký - jakýkoli - záznam, který by mohl vrhnout světlo na záhadu bludné flotily. Až na pár vzdálených podobností mezi vzory, které jsme viděli na oněch gigantických vracích, a některými starými kultovními symboly, jsem nenašel nic, co by podpořilo hypotézu, že loď, které jsme objevili, mají cokoliv společného s legendárními Prapředky."

"Ale zrovna tak jsi nenašel nic, co by to vylučovalo, ne?"

"Správně. Ty vraky mohou i nemusí souviset s onou legendou, která spojuje všechny rasy dýchající kyslík v Pěti galaxiích."

"Je tedy taky možné, že jsme objevili obrovské kusy plujících trosek z historického hlediska téměř bezvýznamné."

"Ano. Vezmeme-li druhý extrém, je možné, že jste učinili největší archeologický a náboženský objev všech dob. Už ta samotná možnost do jisté míry vysvětluje bitvu, která se odehrává v téhle sluneční soustavě. Neochota palubní mini-Knihovny poskytnout více podrobností svědčí o tom, jak mnoho galaktických kultur citlivě vnímá události, které se odehrály tak dávno. Dokud bude Streaker jediným zdrojem informací o bludné flotile, nepřestane být mimořádnou a cennou kořistí pro každou odrůdu fanatika."

Orley doufal, že Niss najde nějaký důkaz, který ukáže, že jejich objev je neškodný. Takový důkaz by podle všeho vedl k tomu, že by je galaktici nechali na pokoji. Pokud ale byla bludná flotila tak důležitá, jak se zatím ukazovalo, bude Streaker muset najít způsob, jak tu informaci předat Zemi a nechat moudřejší hlavy, aby vymyslely, jak s ní naložit.

"Tak prostě zkoumej a přemýšlej dál," řekl Nissovi. "Já zatím udělám, co bude v mých silách, abychom si ga-laktiky udrželi od těla. A teď, můžeš mi říct..."

"Samozřejmě, že můžu," přerušil ho opět Niss. "Venku na chodbě je čistý vzduch. Nemyslíte, že bych řekl, kdyby tam někdo byl?"

Tom zavrtěl hlavou. Nepochyboval o tom, že ten stroj

byl takhle naprogramován úmyslně. Bylo by to pro Tym-brimie typické. Největší spojenci Země byli také velcí šprý-maři. Až budou zažehnány ty nejakutnější pohromy, měl v úmyslu vzít na tu mašinu hasák a výslednou paseku pak svým tymbrimijským přátelům vysvětlit jako "nešťastnou náhodu".

Když se obdélník dveří otevřel, chytil se Tom okraje, vyhoupl se ven a dopadl na strop šeré chodby. Dveře se se zabzučením automaticky zavřely. Po celé délce mírně se stáčející chodby blikala v pravidelných vzdálenostech od sebe červená poplachová světla.

Nojo no, řekl si v duchu. Naděje na rychlý útěk jsou sice v trapu, jenže já už vymyslel několik nouzových řešení.

Pár jich už prodiskutoval s kapitánem. Jedno či dvě si nechal pro sebe.

Některé budu muset rozjet, napadlo ho, neboť ze zkušenosti věděl, že náhoda je nevyzpytatelná. Nakonec se pravděpodobně stejně objeví něco naprosto nečekaného, co nám přinese naši poslední, opravdovou naději.

6 GALAKTICI

V první fázi bitvy bojoval každý proti každému. Dvě desítky válčících frakcí se vrhaly proti sobě a zároveň pátraly po protivníkových slabinách. Na oběžné dráze planety už bezcílně kroužilo několik rozervaných, zkroucených a zlověstně zářících vraků. Za zuřící bitvou se táhla žhnoucí oblaka plazmy a prostorem poletovaly blyštivé kovové úlomky.

Ve své vlajkové lodi sledovala kožovitá královna průběh bitvy na obrazovkách. Ležela na široké, měkké podušce a zamyšleně si hladila šupiny na hnědém břiše.

Obrazovky kolem královniny pohovky ukazovaly četná nebezpečí. Jedna byla plná klikatých čar - ukazovaly oblasti anomální pravděpodobnosti. Jiné upozorňovaly na to, kde stále ještě hrozí nebezpečí psychických zbraní.

Ostatní flotily byly viditelné jako shluky zářivých bodů, momentálně se přeskupujících, neboť první etapa bitvy se chýlila ke konci. Na okrajích bitevního pole však boj zuřil dál.

Krat si hověla na podušce z kůže vletoora. Trochu se pootočila, aby ulevila svému třetímu břichu. Bitevní hormony v ní vždycky zrychlily plodnost. Byla to nevýhoda, která v dřívějších dobách bránila jejím předchůdkyním opustit hnízdo, takže musely přenechávat válčení těm přihlouplým samcům.

To už ale skončilo.

Přistoupil k ní malý tvor podobný ptáku. Z tácu, který jí nabídl, si vzala fialový plod. Kousla do něj a vychutnávala šťávy, které se jí rozlily po jazyku a fouskách. Maličký Forski položil tác a začal tiše zpívat tklivou baladu o radostech války.

Ptačí druh Forskiů byl samozřejmě pozvednut k plné inteligenci. Udělat s chráněnci méně by bylo proti Zákonům o pozvedání druhů. Avšak i když dokázali mluvit a v případě nouze dokonce i řídit kosmickou loď, jakákoli touha po nezávislosti z nich byla v průběhu šlechtění vykořeněna. Byli příliš užiteční jako sluhové v domácnosti i jako zdroj zábavy a rozptýlení, než aby byli předurčení k něčemu jinému než specializaci. Přizpůsobivost by mohla mít nepříznivý vliv na jejich šarmantní a inteligentní způsob vykonávání oněch funkcí.

Náhle jedna z menších obrazovek ztemněla. Právě byl zničen malý křižník v zadním voji Sorů. Krat to sotva vzala na vědomí. Zatím je konsolidační proces nestál téměř nic.

Velitelská místnost byla rozdělena do několika výsečí. Ze své pohovky uprostřed viděla Krat do každé samostatné sekce. Její posádka, tvořená příslušníky různých chráně-neckých ras Sorů, pobíhala sem a tam a všichni spěchali, aby vykonali její vůli ve své vlastní specializaci.

V navigačním, bojovém a detekčním sektoru začal horečný bitevní shon konečně utichat. Zato však v plánovacím aktivitě prudce vzrostla, neboť obsluha se pustila do vyhodnocování celkového vývoje situace včetně nového spojení mezi Abdicatory a Transcendory.

Z detekčního sektoru vystrčil hlavu nižší důstojník rasy Pahů. Krat zpod přimhouřených víček pozorovala, jak se vrhl k potravinovému automatu, popadl hrnek amoklahu, z něhož se kouřilo, a spěchal si ním zpátky na své stanoviště.

Rase Pahů byla umožněna větší volní rozmanitost než rase Forskiů, aby se zvýšila jejich cena jakožto rituálních válečníků. Následkem toho nebyli tak "poddajní, jak by jí vyhovovalo, byla to však cena, kterou bylo třeba zaplatit za dobré vojáky. Krat se rozhodla ten přestupek přehlédnout. Poslouchala, jak maličký Forski zpívá o blížícím se vítězství - o slávě, která ji čeká, až se zmocní pozemšťanů a vyždímá z nich jejich tajemství.

V tu chvíli zaječely klaksony. Forski poplašeně poskočil a zmizel ve své budce. Náhle všude pobíhaly zástupy Pahů.

"Útok Tandů!" vykřikl taktický důstojník. "Lodi dvě až dvanáct, objevili se ve vašem středu! Provedte úhybné manévry! Rychle!"

Vlajková loď sebou trhla, neboť i ona započala prudký obrat, aby se vyhnula roji střel. Na královniných obrazovkách byl vidět pulzující, nebezpečně modrý bod - troufalý tandský křižník, který se zničehonic objevil uprostřed její flotily - který dokonce i teď zasypával palbou sorské lodě!

Ty jejich prokleté pravděpodobnostní výpady! Krat věděla, že nikdo se nedokáže pohybovat tak rychle jako Tandové, protože žádný jiný druh nebyl ochotný riskovat tolik jako oni. Královně začalo samou zlostí tepat v pářicím klepetu. Její sorské lodě měly tolik práce, aby se vyhnuly střelám, že žádná neopětovala palbu!

"Hlupáci!" zasyčela do komunikátoru. "Lodě šest a deset, zůstaňte na místě a soustřeďte na ten hnus palbu!"

Náhle však, ještě než její rozkaz dorazil ke kapitánům, dřív, než se jediná sorská loď vůbec dostala k výstřelu, začal se hrozivý křižník Tandů sám od sebe rozpívat.

V jednu chvíli tam byl, smrtelně nebezpečný, zběsile útočil na početnějšího, avšak bezmocného nepřítele, a v příštím okamžiku ho obklopilo jasně bílé halo zářivých jisker, jeho štíty se propadly a křižník se zborčil sám do sebe jako hroutící se věž z karet.

S oslňujícím zábleskem loď Tandů zmizela a zůstal po ní jen mrak odporného plynu. Přes štíty vlastní lodi uslyšela Krat strašlivý psychický řev.

Měli jsme štěstí, uvědomila si Krat, zatímco burácení psí-vln zvolna sláblo. Ne bezdůvodně se ostatní rasy vyhýbají

metodám Tandů. Ovšem kdyby ta loď vydržela o něco déle...

Neutrptěli žádné škody a Krat si všimla, že posádka po celou tu dobu plnila své úkoly: Někteří nicméně pomalu a ti musí být potrestáni...

Kývla na vedoucího taktika, vysokého, hřmotného Pa-ha. Válečník k ní přistoupil. Snažil se zachovat hrdý, vzpřímený postoj, avšak jeho pokleslé brvy jí prozradily, že ví, co ho čeká. Hluboko z hrdla se jí vydralo zavrčení.

Chystala se promluvit, avšak následkem přestálého rozrušení ucítila náhle velitelka Sorů ve svých útrokách prudký tlak. Zachrčela, zkroutila se, a když začala těžce supět do podušky z vletooru, paksý důstojník už na nic nečekal a utekl. Nakonec zavyla a konečně se dostavila úleva. Po chvíli se sklonila, aby si prohlédla vejce, které právě snesla. Zvedla ho a pro tuto chvíli bylo všechno trestání i válčení dočasně zapomenuto. Vedena instinktem starším než samo pozvednutí jejího druhu plachými Huly před dvěma miliony let, zareagovala na pach feromonů a olízla plodový sliz z miniaturních vzduchových prasklinek v kožnatém povrchu vajíčka.

Ještě několikrát olízla Krat vajíčko pro vlastní potěšení a pomalu ho kolébala, vedena odvěkým, přetrvávajícím mateřským reflexem.

7 TOŠIO

Samozřejmě, že v tom byla zase loď. Všechny sny už od devíti let měl o lodích. Nejprve o těch z plastové oceli, plujících po souostrovích Calafie, a později o kosmických. Tošiovi se zdálo o lodích všeho druhu, včetně těch, ve kterých létaly mocné patronské rasy galaktiků, o nichž doufal, že je jednoho dne spatří.

Ted' se mu však zdálo o motorovém člunu.

Lidsko-delfiní minikolonie na domovské planetě ho poslala s Akkim na projížďím. Odznak Calafijské akademie mu jasně zářil v paprscích Alfý a vypadalo to na vlahý, slunečný den.

Brzy však obloha od obzoru k obzoru ztemněla a získala barvu okolní vody. Moře se rozbouřilo, pak zčernalo, přešlo ve vakuum a najednou byli ze všech stran obklopeni hvězdami.

Začal si dělat starosti se vzduchem. Ani jeden z nich neměl skafandr. Dýchat vakuum nebylo jen tak!

Už se chystal, že obrátí k domovu, když si všiml, že ho pronásledují. Hlavy všech možných tvarů a barev, dlouhé, křivolaké paže a miniaturní klepítka či ještě něco horšího, vytrvale k němu pádlovali galaktici. Stihlé přídě jejich člunů zářily jasným světlem hvězd.

"Co chcete?" vykřikl, zatímco usilovně pádloval, aby jun unikl. (Copak neměli motor, když vypluli?)

"Kdo je tvůj Pán?!" křičeli tisícem různých jazyků. "To je On, ten vedle tebe?"

"Akki je delfin! Rasa, kterou jsme sami pozvedli a dali jí svobodu!"

"Takže jsou svobodní," odpověděli galaktici a pomalu ho doháněli. "Ale kdo pozvedl vás? Kdo dal svobodu vám?"

"Nevím!" zaječel. "Možná, že my sami!" Galaktici se rozchechtali a on se ještě více opřel do vesel. Zoufale se snažil dýchat to téměř stoprocentní vakuum. "Nechte mě být! Chci se vrátit domů!"

Náhle se před ním vynořila Flotila. Její lodě se zdály větší než Měsíc - větší než hvězdy. Byly temné a mlčenlivé a zdálo se, že zastrašily dokonce i galaktiky.

Pak se začala nejbližší z nich otvírat. V té chvíli si Tošio uvědomil, že Akki zmizel. I jeho člun zmizel. Zmizeli i nůmozenšťani.

Chtělo se mu vykřiknout, ale neměl dost vzduchu.

Probudilo ho pronikavé zapískání.

Celý zmatený se prudce posadil a ucítil, jak se saně pod ním nepříjemně zhouply. Zatímco matně rozpoznával obzor, do tváře se mu opřel čerstvý vítr. V nose ho zašimral pach Kithrupu.

"Už bylo na čase. Pěkně jsi nás vystrašil."

Tošio se zarazil a pak si všiml Híkahí. Plula poblíž a jedním okem ho zkoumala.

"Jsi v pořádku, Bystroočko?"

"Hm-m... ano. Myslím, že ano."

"V tom případě bys měl udělat něco se svou vzduchovou hadicí. Museli jsme ji naříznout, abys mohl dýchat."

Tošio řez nahnátl; přitom si všiml, že má obě ruce úhledně zavázané.

"Byl zraněn ještě někdo jiný?" zeptal se, zatímco šmátral v kapse na stehně po lepicí soupravě.

"Jen pár menších popálenin. Když jsme zjistili, že jsi v pořádku, pěkně jsme si tu bitvu vychutnali. Díky, že jsi nám řekl o Ssassii. Kdyby tě to nepolapilo a kdybys nám o svém objevu neřekl, nikdy bychom se tam nepodívali.

Právě ji odtamtud dostávají."

Tošio si uvědomoval, že by měl být Híkahí vděčný za to, že se na tuhle nešťastnou příhodu dívá takhle. Správně by měl dostat vynadáno, že svévolně opustil formaci a málem přišel o život.

Tošio však byl příliš popletený, aby se zmohl i na pocit vděčnosti té delfiní poručici. "Phip-pita jste asi nenašli, že?"

"Po něm není ani stopy."

Pomalá rotace Kithrupu posunula slunce do bodu, který by na Zemi odpovídal zhruba čtvrté hodině odpoledne. Nad východním obzorem se kupila nízká oblaka. Vlny byly náhle vyšší a strmější.

"Možná, že nám to později trochu foukne," podotkla Híkahí. "Asi není příliš moudré používat pozemské instinkty v cizím světě, myslím si ale, že není čeho se obávat..."

Tošio zvedl oči od hladiny. Co to bylo, támhle na jihu. ...? Přimhouřil oči.

A opět. Záblesk a po něm další. Těsně za sebou se objevily dva nepatrné světelné záblesky, proti lesknoucí se hladině moře téměř nepostřehnutelné.

"Jak dlouho už to trvá?" zeptal se a ukázal k jižnímu obzoru.

"Co jak dlouho trvá, Tošio?"

"Ty záblesky. To se blyská?"

Delfinka široce otevřela oči a lehce našpulila tlamu. Prudce máchlá ocasní ploutví, postavila se ve vodě a natočila nejdříve jedno a pak druhé oko k jihu.

"Nic nevidím, Bystročko. Řekni mi, co tam vidíš ty."

"Mnohobarevné záblesky. Spousty..." Tošio, který zrovna omotával páskou hadici, se zarazil. Chvilí upřeně hleděl před sebe a snažil se na něco vzpomenout.

"Híkahí," řekl pomalu. "Myslím, že mě během zápasu s tou rostlinou volal Akki. Vy jste nic neslyšeli?"

"Ne, neslyšeli, Tošio. Nezapomeň ale, že za boje nedokážeme my delfini uvažovat abstraktně ještě tak dobře. S—snaž se prosím tě vzpomenout, co ti říkal."

Tošio si sevřel prsty spánky. Střetnutí s tím popínav-cem nebyla zrovna věc, na kterou by chtěl vzpomínat. Všechno se mu to motalo dohromady s tím nepříjemným snem, hlavu měl plnou chaotických barev a zvuků.

"Myslím... myslím, že říkal něco o tom, že nemáme používat rádio a že se máme vrátit zpátky... a že by i něco o nějaké vesmírné bitvě?"

Híkahí zaúpěla, vymrštila se z vody a po zádech se zanořila. Okamžitě však byla zpátky.

* Ucpat!

Dodělat!

* Ponořit - a nevynořit! *

Pěkně lajdácký trinár. Prvotní delfínština ovšem měla nuance, kterým nemohl Tošio rozumět. Přesto mu vyvolaly mrazení v zádech. Híkahí byla posledním delfínem, do kterého by řekl, že někdy sklouzne do primářů. Dokončil opravu hadice a s pocitem zklamání a hanby si uvědomil, co je skutečnost, že o tom neřekl Híkahí už dříve, mohla všechny stát.

Rychle zaklapl obličejový štít masky a natáhl se po vztlačovém ventilu saní. Stiskl ho a zároveň provedl kontrolu údajů na ukazatelích na okraji přilby. K ponoru byl připraven rychlostí, jaké byla schopna pouze čtvrtá generace calafijských kolonistů.

Přid' saní se rychle začala zanořovat. Náhle moře po jeho pravé ruce explodovalo a nad hladinu se v gejzírech vody a vydechovaného vzduchu vzneslo sedm delfínů.

"K zádi máš přivázanou S-s-sassii, Tošio. Můžeš sebou hodit?" poháněl ho Kípiru. "Teď není čas na lelkování a nějaké p-pohvizdování!"

Tošio se zašklebil. Jak se Kípiru mohl před chvílí tak tvrdě bít za záchranu někoho, kdo mu byl k smíchu?

Vzpomněl si, jak se Kípiru neohroženě vrhl do té houštiny šlahounů, na zoufalý pohled v jeho očích a pak žár, který se v nich objevil, když to všechno uviděl. Teď však byl zase jedovatý a sarkastický jako vždycky.

Náhle rozřal oblohu na východě oslnivý světelný záblesk a z oblaků vyšlehl plameny k odpolednímu nebi. Delfini téměř jednoduše vypískli a okamžitě zmizeli pod hladinou - všichni kromě Kípira, který zůstal vedle Tošia.

Saně se konečně potopily, ale v posledním okamžiku Tošio a Kípiru ještě zahlédli bleskurychlou bitvu titánů.

Nad nimi se přehnala obrovská kosmická loď ve tvaru šípů, rozervaná a v plamenech. Z obrovských trhlin v bocích se jí valily pásy purpurového dýmu strhávané větrem, vzápětí však vrhané zpět do úzkého čela rázové vlny, vyvolané nadzvukovou rychlostí. Rázová vlna zakřivila dokonce L třípyt ochranných štítů a gravitačního a plazmového pláště, které jiskřily nadměrným přetížením.

Ve vzdálenosti necelých čtyř lodních délek ji pronásledovaly dva křižníky - připomínaly trojramenné kotvy. Z obou lodí se záblesko a paprsky urychlené antihmoty zasáhly za strašlivé exploze dvakrát cfl.

Když zvuková vlna udeřila, byl Tošio pět metrů pod hladinou. Saně to prudce převrátilo a uprostřed ohlušujícího burácení je to převracelo znovu a znovu. Voda se změnila ve vrící maelstrom bublin a těl.

Tošio zápasil se saněmi a děkoval Infí, že nebyl na hladině, když se ta bitva přehnala nad nimi. Na Morgranu sice viděli umírat lodě, nikdy však takhle zblízka.

Rachot pomalu přešel v táhlé dunění. Tošiovi se konečně podařilo narovnat saně.

Ssassiino tragické tělo zůstalo připoutané k zadku saní. Ostatní delfini, příliš vyděšení či opatrní na to, aby se vynořili, se začali střídat u malých vzduchových kopulí lemujících spodní okraj saní. Udržet saně v klidu byla Tošiova práce. V té divoké vodě to nebyl snadný úkol, zhostil se ho však bez přemýšlení.

Nacházeli se nedaleko západního svahu obrovské šedavé kovové mohyly. Úbočí měla místy porostlé mořským rostlinstvem. Nijak se nepodobalo onomu popínavá, to však vůbec nic nezaručovalo.

Tošio cítil, jak v něm roste odpor k celému tomuto podmořskému světu. Přál si být zpátky doma, kde všechna nebezpečí byla jednoduchá a snadno zvladatelná - lepkavé chaluhy, ostrovní želvy a podobné - a kde nebyli žádní mimozemšťané.

"Jsi v pořádku?" zeptala se ho Híkahí, která se objevila vedle saní. Z delfiní poručice vyzařoval klid.

"Ano, jsem," zabrumlal. "Jsem rád, že jsem si ten Akkiho vzkaz nenechal na později. Určitě máte důvod mít na mě vztek."

"Mluvíš hlouposti. Teď se vrátíme. Brůkida je vyčerpaný, tak jsem ho uvázala pod jednu kopuli. Vyrazíš napřed s průzkumníky. Poplujeme za vámi. A teď vpřed!"

"Rozkaz." Tošio určil zpáteční kurz a stlačil páku akcelérátoru. Trysky se rozhučely a saně vyrazily. Několik zdatnějších plavců s ním drželo krok a kovová mohyla se pomalu vzdalovala.

Mohlo jít trvat kolem pěti minut, než vyrazili. Když tsunami udeřila, nebyli na cestě o mnoho déle.

Nebyla to velká vlna, byla to jen první z řady čeřin šířících se z místa, kam do moře žbluňkl oblázek. Až na to, že tím oblázkem byla kosmická loď půl kilometru dlouhá. Vlétla do vody nadzvukovou rychlostí ani ne padesát kilometrů od nich.

Vlna hodila saněmi do strany a málem Tošia srazila. Obklopil ho mrak vyrvaných rostlin, živých ryb a ze dna

zvednutého písku, štěrku a drobných organismů a vířil kolem něj jako víchř v cyklonu. Rév byl ohlušující. Tošio se zoufale držel řízení a navzdory neuvěřitelné síle vlny se mu postupně podařilo postavit saně zádi k čelu vodní stěny. Na poslední chvíli vyrazil pryč z té cirkulující masy a hnal své miniaturní plavidlo směrem, který mu diktoval proud. Na východ.

Vlevo od něj se mihl popelavě šedý stín. Poznal v něm Kípira zápolícího s vířícími vodami. Delfin vypísl něco nesrozumitelného v trináru a byl pryč.

Tošio, veden jakýmsi instinktem nebo snad obrazovkou sonarů, ukazující v této chvíli nečitelnou chumelenici bodů, na jejímž pozadí však zůstávaly sotva patrné a slábnoucí obrysy mapy terénu, ještě před několika okamžiky jasně zřetelné, se snažil směřovat saně co nejvíce vlevo.

Řev motorů běžících na plný výkon přešel v pronikavé zavytí, jak náhle zběsile zatočil doleva. Před ním se hrozivě tyčila temná masa kovové mohyly. Zároveň pocítil tah spodního proudu příbojové vlny, která se formovala vpravo a hnala se vzhůru po příkrém břehu ostrova.

Tošiovi se chtělo vykřiknout, avšak zápas mu nenechal ani doušek vzduchu nazbyt.

Zaťal zuby a počítal, zatímco ty strašné sekundy pomalu ubíhaly.

V mraku bublin se saně přehnaly přes útesy severního břehu ostrova. Přestože byl Tošio stále pod hladinou, zahlédl vpravo dole, v hloubce asi deseti metrů, rostlinstvo z dolní části ostrovní pláže. Vezl se přímo uprostřed vysoké vodní hory.

A pak mu všechno zůstalo za zády.

Před ním leželo otevřené moře a pod ním jedna z těch hlubokých oceánských roklí, temná a zdánlivě bezdná. Tošio rychle sklopil příďová křídélka saní a otevřel ventily zátežových nádrží. Saně začaly prudce klesat, rychleji než kdykoli předtím.

Tošio se tak tak držel a míjel laviny padající mořské sutě. Nakonec ho obklopila temnota a chlad a on je přijal jako útočiště. Mezi strmými stěnami údolí klesal Tošio se saněmi do tiché hloubky. Cítil, jak se nahoře nad ním váli tsunami. Vodní rostlinstvo, všude kam se podíval, se zmítalo zjevně nepřírozeným způsobem. Kolem něj se pomalu snášel déšť oblázků a drobných organismů, alespoň však že se ho už voda nesnažila umlátit k smrti. Tošio zastavil klesání a zamířil doprostřed údolí, pryč od všeho. Dolehla na něj těžká deprese vyvolaná bolestí zmučeného těla a adrenalinovou reakcí.

Blahorečil mikroskopickým symbiontům, které mu v této chvíli pátraly v krvi po přebytečném dusíku a bránily tak narkotické extázi, v této hloubce běžné.

Tošio snížil výkon motorů na čtvrtinu a ty to přijaly s povzdechem, který zněl téměř jako ulehčení. Kontrolky na palubní desce svítily většinou zeleně, což bylo - po zacházení, jakého se saním dostalo - překvapivé.

Jedna kontrolka upoutala Tošiovu pozornost - ukazovala, že jedna ze vzduchových kopulí je v činnosti. Náhle Tošio zaslechl velice tichou melodii; byl to zpěv trpělivosti a úcty.

* Oceán i* j^ * jako*e -

nekonečný vzdech snění -

* O jiných mořích, jež JÍOU Jež jsou -

a v nich jiní, snící - *

Tošio se natáhl a zapnul hydrofony.

"Brúkido! Jsi v pořádku! Máš dost vzduchu?"

Ozval se povzdech, rozřesený a unavený.

"Ahoj, Ručičko. Děkuju ti, žeš mi zachránil život. Letěl jsi úplně jak pravý Tursiops."

"Ta loď, co jsme ji viděli, se musela zřítit! Pokud je to tak, můžeš se vsadit, že přijdou ještě další vlny. Možná bychom měli tady dole nějakou chvíli zůstat. Zapnu so-nar, aby nás ostatní našli a přišli se nadýchat, než ty vlny přejdou." Stiskl tlačítko a okolní vodu okamžitě zaplavila série tichých přerušovaných tónů. Brúkida zasténal.

"Oni nepřijdou, Tošio. Copak je neslyšíš? Neodpovědí na tvoje volání."

Tošio se zamačkal. "Musejí! Hikahí o těch vlnách určitě ví! Nejspíš nás zrovna teď hledají! Možná bych měl vyrazit zpátky..." BrúMdovy řeči ho znepokojily. Rozhodl se, že otočí saně a vypustí zátěž.

"Nedělej to, Tošio! Ničemu to neposlouží, když zemřeš i ty! Počkej, až ty vlny přejdou! Musíš žít, abys to řekl Kreideikímu!"

"O čem to vlastně mluvíš?"

"Poslouchej, Bystroočko. Jen poslouchej!"

Tošio zavrtěl hlavou, potom zaklel a přitáhl páku akcelérátoru zpět, až motor zhasl. Přidal hydrofonům na hlasitost.

"Slyšíš?" řekl Brúkida.

Tošio natočil hlavu a poslouchal. Moře znělo nekonečnou směsicí zvuků. Bylo slyšet slábnoucí burácení vzdalující se vlny i panické zvuky rybích hejn. Odevšad přicházely akustické důkazy podmořských sesuvů a příbojů bušících do ostrovů.

Pak to zaslechl. Pronikavé, pištivé zvuky prvotní del-fínštiny. Žádný moderní delfin ji nepoužíval, byl-li plně při smyslech. Už to samo bylo špatnou předzvěstí.

Jeden z těch výkřiků byl zřetelný. Snadno v něm poznal základní tíšňový signál. Byl to první delfíní signál, který lidští vědci pochopili. Avšak ten druhý zvuk... zaslechl v něm přinejmenším tři hlasy. Byl to podivný zvuk, velice bolestný a velice nesprávný!

"Záchranná horečka," zaúpěl Brúkida. "Hikahí to vyvrhlo na břeh a navíc je ještě zraněná. Ta by tomuhle bývala mohla zabránit, ale blouzní a celou situaci ještě zhoršuje."

"Hikahí..."

"Je stejně jako Kreideikí mistrem Keneeku... učení o logické disciplině. Dokázala by ostatní přinutit, aby ignorovali volání vyvržených na břeh a potopili se na nějakou dobu do b-bezpečí."

"Copak nechápou, že přijdou další vlny?"

"Na těch vlnách přece nezáleží, Bystroočko!" vykřikl Brůkida. "Pokud jun nikdo nepomůže, mohou se sami vrhnout na mělčinu. Vždyť jsi Calafian. Jak to, že o tomhle nic nevíš? Mlátím tu sebou, jen abych mohl vyrazit na pomoc tomu volání a zemřít!"

Tošio zasténal. Samozřejmě, že věděl o záchranné horečce, při níž panika a strach odplaví pozlátko civilizace a zanechají kytovce s jedinou myšlenkou - zachránit své druhy bez ohledu na vlastní riziko. Každých několik let postihuje tahle tragédie dokonce i vysoce vyspělé calafij-ské delfíny. Akki mu jednou vyprávěl, že někdy se zdá, jako by i samo moře volalo o pomoc. Někteří lidé tvrdí, že to také cítí - zvláště ti, kteří při rituálech Velrybího kultu užívají delfíní RNA. Kdysi dávno byl Tursiops, neboli delfin skákavý, asi tím nejméně pravděpodobným kytovcem, který by se sám vrhl na břeh. Avšak genetické inženýrství tento vyvážený stav někde narušilo. Jak byly postupně implantovány do základního typu Tursiops geny jiných druhů, pár věcí přestalo fungovat, jak by mělo. Už po tři generace se snažili lidští genetikové tento problém vyřešit. Prozatím se však delfini pohybovali na pokraji katastrofy, kterou znamenalo stále hrozící nebezpečí iracionálního chování.

Tošio si skousl ret. "Mají přece postroje," namítl nejistě.

"Doufejme. Dá se ale očekávat, že je použijí, tak jak mají, když už teď mluví p-primárem?"

Tošio udeřil pěstí do saní. Chladem měl ruce už téměř bez citu. "Jdu nahoru," oznámil.

"Ne! To nesmíš! Musíš myslet na vlastní bezpečí!"

Tošio zaskřípal zuby. Zase ta mateřská pece, už toho mám dost! Bud' to si ze mě utahujou, nebo se mnou zacházejí jako s dítětem.

Nastavil akcelérátor na čtvrtinu výkonu a zvedl předová křídélka. "Teď tě odvážu, Brůkido. Jsi schopen plavat?"

"Ano, ale..."

Tošio pohlédl na sonar. Na západě se tvořila rozmazaná čára.

"Dokážeš plavat?!"

"Ano. Dokážu plavat. Ale neodvazuj mě v blízkosti postižených záchrannou horečkou! A neriskuj ty vlny!"

"Teď se zrovna jedna blíží. Budou mezi nimi několikaminutové pauzy a postupně budou slábnout. Načasujeme to tak, abychom vystoupili na hladinu, hned jak tahle přejde. Ty pak vyrazíš zpátky k lodi! Řekneš jim, co se stalo a přivedeš pomoc."

"Přesně tohle bys měl udělat ty, Tošio."

"O to se nestarej! Uděláš, oč tě žádám? Nebo tě mám nechat přivázaného?!"

Po téměř nepostřehnutelném zaváhání Brůkida odpověděl, hlas se mu však změnil. "Udělám přesně to, co říkáš, Tošio. Přivedu pomoc."

Tošio zkontroloval výstroj, sklouzl se saní a jednou rukou se přidržel konstrukce. Brůkida na něj hleděl průhlednou stěnou vzduchové kopule, která obklopovala delfínovu hlavu jako pevná vzduchová bublina. Tošio roztrhl úvazky, kterými byl delfin připoután. "Budeš si s sebou muset vzít dýchací přístroj."

Zatáhl za páku vedle vzduchové kopule a Brůkida si povzdychl. Vyklouzla úzká hadice; jeden konec zakryl Brůkidovi dýchací otvor. Jako had se kolem delfínova těla obtočilo deset stop hadice. Dýchací přístroje byly nepohodlné a nedalo se s nimi mluvit. Díky němu se však starý delfíní metalurg nebude muset vynořit, aby se nadechl. Zároveň mu pomůže ignorovat to volání - bude neustálou a nepohodlnou připomínkou jeho příslušnosti k určité technické kultuře. Tošio nechal Brůkidu uvázaného jediným úvazkem. Vklouzl zpátky za řízení přesně ve chvíli, kdy se nad nimi přehnala další vlna.

Saně divoce poskočily, tentokrát však byl připraven. Byli hluboko a vlna přešla překvapivě rychle.

"Takže jedeme." Posunul akcelérátor na maximální výkon a vypustil balast.

Zanedlouho se jim po levé straně objevila ona kovová mohyla.

Výkřiky kamarádů byly teď na obrazovce sonarů mnohem zřetelnější. Tisňový signál přehlušoval odezvu záchranné horečky.

Tošio zamířil kolem mohyly na sever. Chtěl to Brůki-dovi co nejvíce usnadnit.

V té chvíli se však Tošiovi mihl nad hlavou štíhlý trup. Poznal ho okamžitě; i kam míří.

Přet'al zbývající úvazek. "Bez, Brůkido! Jestli tě uvidím někde poblíž tohoto ostrova, servu z tebe postroj a překousnu ti ocas vejplů!"

Nezdržoval se pohledem na mizejícího Brůkidu a okamžitě prudce zatočil. Ve snaze dohonit Kípíra vytočil motory na maximální výkon. Nejrychlejší plavec z posádky Streakeru mířil přímo k západnímu břehu. Jeho výkřiky byly v čisté prvotní delfínština.

"Zatraceně, Kípíru, stůj!"

Saně prudce zrychlily a uháněly těsně pod hladinou. Odpoledne pokročilo a mraky získaly lehký nádech červené, avšak Tošio jasně viděl Kípíra, jak skáče mezi vlnami daleko vpředu. Blížil se k ostrovu, kde na břehu leželi jeho druzi, vyvržení a blouznící. Zdálo se, že je k Tošiovu volání lhostejný.

Tošio se cítil bezmocný. Další vlna měla přijít za tři minuty. Nevyrhne-li Kípíra na břeh ona, patrně se tak stane jeho vlastním úsilím. Kípíru pocházel z Atlastu, nové a poněkud venkovské kolonie. Prostředky duševní disciplíny studované Kreideikím a Hikahí mu byly podle všeho cizí.

"Stůj! Když si to správně načasujeme, můžeme pracovat ve dvojici! Můžeme se těm vlnám vyhnout! Počkej přece na mě!" ječel na něj.

Nemělo to však smysl. Delfin měl příliš velký náskok.

Marnost pronásledování doháněla Tošia k zoufalství. Jak mohl žít a pracovat s delfiny celý život a přitom je tak málo znát? Když si pomyslí, že ho Všezenská rada vybrala pro tuhle výpravu kvůli jeho zkušenostem s delfiny! Haba! Tošio od delfinů vždycky zakusil spoustu popichování. Dělal si legraci ze všech lidských dětí, zároveň je však zuřivě bránil. Když se ale hlásil na palubě Streakeru, očekával, že s ním bude zacházeno jako s dospělým a důstojníkem. Jistě, tu a tam se mezi člověkem a delfinem mihla nějaká ta narážka, tak jako to vídal doma na Calafii, byl však mezi nimi i vzájemný respekt. V jeho případě to však neplatilo.

Kípiru byl ze všech nejhorší. Začal rovnou s těžkým sarkasmem a nikdy s tím nepřestal.

Proč se ho tedy snažím zachránit?

Vzpomněl si na tu zuřivou odvahu, kterou Kípiru projevil, když ho zachraňoval z toho popínavce. Tehdy to nebyla žádná záchranná horečka. V té chvíli měl postroj plně pod kontrolou.

Takže mě považuje za dítě, uvědomil si Tošio s pocitem trpkosti. Není divu, že mě teď nevnímá.

Tím se ovšem nabízela jistá možnost. Tošio si skousl ret a marně se snažil najít ještě jiné řešení. Aby zachránil Kípirovi život, musel by se totálně ponížit. Rozhodnout se pro něco takového nebylo vůbec snadné, jeho hrdost už takhle utrpěla víc než dost.

Se vzteklým zaklením ubral rychlost a nastavil předová křídélka na sestup. Pustil hydrofony na maximum, polkl naprázdno a pak vykřikl v lámaném trináru:

Dítě se topí - dítě v nebezpečí! *

Dítě se topí - dítě volá o pomoc *

lidské dítě- kdo ho zachrání? *

Lidské dítě - neváhej a přijď! *

Opakoval to pořád dokola, bez přestání pískal rty suchými hanbou. Tuhle dětskou říkanku se učily všechny děti na Calafii. Jakmile ji nějaký kluk nebo holka starší devíti let použili, obyčejně pak snažně prosili o přefazení na jiný ostrov, aby unikli posměchu. Existovaly důstojnější způsoby, jakými se dospělí dovolávali pomoci.

Ale na žádný Kípiru nereagoval!

S ušima hořícíma studem opakoval volání.

Samozřejmě, že ne všechny calafijské děti to s delfiny uměly. Pouze čtvrtina lidské populace planety měla zaměstnání blízce související s mořem. Právě tito dospělí se však naučili, jak nejlépe jednat s delfiny. Tošio považoval vždy za samozřejmé, že bude jedním z nich.

A teď bylo po všem. Jestli se vrátí na Streaker, nebudou mu než zalézt do své kajuty... alespoň na těch pár dní či týdnů, které budou vítězové bitvy o Kithrup potřebovat, aby si sem přišli pro ně pro všechny.

Na obrazovce sonarů bylo vidět, jak se od západu blíží další rozmazaná šmouha. Tošio nechal saně sklouznout o něco hlouběji. Ne, že by mu na tom záleželo. Pískal dál, bylo mu však do breku.

kde-kde-kde je dítě-kde je dítě? kde?

Primár! A někde blízko! Tošio téměř zapomněl na hanbu. Prsty nahnátl lano, kterým byl uvázán Brúkida, a nepřestával pískat.

Kolem se mihl šedý stín. Tošio si klekl a vzal lano do obou rukou. Věděl, že ho Kípiru spodem obepluje a objeví se na druhé straně. Jakmile zahlédl první známky vzestupného pohybu, vrhl se ze saní.

Delfinovo aerodynamické tělo se prohnulo v panickém pokusu vyhnout se srážce. Tošio vykřikl, neboť ho silný ocas kýlovce udeřil do hrudi. Byl to však spíše výkřik triumfu než bolesti. Načasoval si to dokonale přesně!

Jakmile se Kípiru znovu prohnul, vrhl se Tošio vzad, aby dostal delfina mezi sebe a lano, sevřel nohama delfinův kluzký ocas a vši silou lano utáhl.

"Mám tě!" vykřikl.

V té chvíli tsunami udeřila.

Její cykloida ho uchopila a strhla s sebou. Sání jím cloumalo sem a tam v očividném spojení s šflejícím a vzpírajícím se delfinem, udeřily ho kousky čehosi rozlámaného.

Tentokrát Tošio z vlny strach neměl. Byl plný zuřivé bojechtivosti. Jako horký přívál mu tělo zaplavil adrenalin. Měl radost, že zachraňuje Kípirovi život tím, že ho fyzicky trestá za ty nekonečné týdny ponižování.

Delfin sebou v panice zmítal. Jak se vlna přehnal, vypískl Kípiru jeden ze základních signálů primářů - potřebu vzduchu - a zoufale zamířil k hladině. Vylétli nad vlny a Tošio tak tak unikl explozi vzduchu z Kípirova dýchacího otvoru. Kípiru* zahájil sérii skoků, při nichž se otáčel kolem vlastní osy ve snaze setřást samozvaného jezdce.

Pokaždé, když se zanořili, pokusil se Tošio vykřiknout. "Jsi pozvednutý," zasípěl. "Ztraceně, Kípiru... jsi přece. ... jsi ptioi vesmírné lodi!"

Věděl, že by ho měl přemlouvat v trinárním kódu, nemělo však smysl ani se o to pokoušet, měl-li co dělat, aby se vůbec udržel naživu.

"Ty faličkej symbole s mozkiem žízaly!" zaječel v okamžiku, kdy opět udeřili o hladinu. "Ty rybo jedna přeceněná!

Vždyť mě zabiješ, ty Ztraceněj... Dneska už vládne Calafii ítýčka, protože vy, delfini, nedokážete držet klapačku!

Nikdy jsme vás neměli brát s sebou do vesmíru!"

Byla to nenávisťná slova. Opovržlivá. Konečně se zdálo, že Kípiru něco zaslechl. Vyřítel se z vody jako rozzuřený hřebec. Tošio cítil, jak se mu delfin vytrhl ze sevření a on letí vzduchem jako hadrová panenka a dopadá se šplouchnutím do vody.

Za těch čtyřicet generací pozvedání delfinů bylo známo pouze osmáct případů, kdy delfin napadl s vražednými úmysly člověka. Ve všech případech byli všichni příbuzní delfini pachatele sterilizováni. Přesto však Tošio každým okamžikem očekával, že bude rozdrčen. Bylo mu to jedno. Konečně pochopil příčinu své deprese. Vyšla na povrch během zápasu s Kípirovi.

Nebyla to nemožnost vrátit se domů, co ho ty poslední týdny tak bolelo. Bylo to něco jiného, něco, na co se už od bitvy u Morgranu neodvážil ani na chvíli pomyslet.

Ta itýčka... ti mimozemšťani... ti galaktici všeho druhu a filozofií, kteří pronásledují Streaker. ...seš dopadením téhle lodi s delfíni posádkou nespokojí.

Alespoň jednu mimozemskou rasu muselo napadnout, že by se Streaker mohl úspěšně ukrýt. Nebo se možná domnívají - mylně - že se jeho posádce podařilo předat tajemství svého objevu Zemi. Ať tak nebo tak, logickým příštím krokem některé z těch nemorálnějších či zkaženějších galaktických ras bude nátlak.

Země se možná dokáže bránit sama. Ormnivarium a Hermes pravděpodobně také. Canaanské kolonie budou bránit Tymbrimiové.

Avšak místa jako Calafia či Atlant budou touhle dobou už obsazena. Jeho rodina a každý, koho znal, jsou teď rukojmí. A Tošio si uvědomil, že z toho viní delfíny.

Každou minutu se dala čekat další vlna. Tošiovi to však bylo jedno.

Všude kolem něj plavaly větve a kusy vegetace. Zhruba ve vzdálenosti jednoho kilometru viděl Tošio onu kovovou mohylu. Alespoň se zdálo, že to je ta samá. Nedalo se poznat, jsou-li na jejím břehu vyvržení delfíni nebo ne.

Kolemplulo něco, co vypadalo jako kmen stromu. Teprve po chvíli si uvědomil, že to je Kípiru.

Tošio začal šlapat vodu a otevřel si obličejový štít.

"Tak co," zeptal se, "jsi spokojen?"

Kípiru se nepatrně natočil a upřel na Tošia tmavé oko. Z hrbolu na temeni kytovcovy hlavy, kde lidská všetečnost vytvořila z původního výdechového otvoru hlasové ústrojí, unikl tichý, táhlý trylek.

Jestli to byl jen obyčejný vzdech, nedokázal Tošio říct. Taky to mohla být omluva v prvotní delfínštině. Už jen ta možnost ho dokázala rozčítit.

"Nech si ty kecy! Chci vědět jedno. Mám tě poslat zpátky na lod? Nebo myslíš, že dokážeš zůstat rozumnou bytostí dost dlouho, abys mi pomohl? Odpověz novoanglicky a koukej, ať je to gramaticky správně!"

Kípiru zmučeně zasténal. Chvilku těžce oddechoval, pak konečně promluvil, velice tiše.

"Nepossflej mě zpátky. Pořád ještě volají o pomoc! Udělám, co řekneš!"

Tošio váhal. "Tak dobře. Najdi saně a nasad si dýchací přístroj. Nechci, abys byl omezovaný kvůli vzduchu, a bude dobře, když s sebou budeš mít stálou připomínku!"

Doprav saně blízko k ostrovu, ale ne zase moc blízko!"

Kípiru hodil hlavou v mocném přikývnutí. "Ano!" vykřikl. Pak sebou mrskl a zmizel pod hladinou. Bylo jen dobře, že Kípiru nechal veškeré přemýšlení na něm. Mohl by se totiž vzepřít, kdyby pochopil, co má v úmyslu.

K ostrovu to bylo asi kilometr. Existoval jediný způsob, jak se k němu dostat rychle a zároveň se vyhnout šplhání po příkrém a drsném metalokorálovém povrchu. Ještě jednou zkontroloval svou polohu a pak podle poklesu hladiny poznal, že vlna přichází.

Byla čtvrtá v pořadí a zdála se podstatně mírnější. Věděl však, že to je jen klamně zdání. Pod ním byla dost velká hloubka, aby se její příchod projevil jen mírným vzdušným hladinou, nikoli strmou vodní stěnou. Potopil se do čela vlny, chvíli plaval proti směru jejího pohybu, pak se vynořil.

Musel to odhadnout přesně. Kdyby plaval zpátky příliš daleko, odnesl by ho protiproud následujícího údolí vlny zpět na moře dřív, než by dosáhl ostrova. Ovšem zůstat v čele vlny by znamenalo přitít se na břeh ve zpěném hřebeni vodní stěny se všemi jejími spodními proudy a uprostřed obrovské sQy hnané vody.

Všechno se to odehrávalo příliš rychle. Usilovně plaval dál, nedokázal však říci, jestli už minul vrchol vlny nebo ne. Pak mu jeden letný pohled prozradil, že na jakékoli opravné kroky je už příliš pozdě. Rychle se otočil čelem k blížícímu se kopci se zeleným vrcholkem.

Stěna začala narůstat sto yardů před ním, avšak její vysoké čelo rychle užíralo z masy vody zpomalené třením o dno a měnilo se v monstrum.

Zahlédl, jak se vrchol vodní příšery zvolna láme. Hřeben ustupoval směrem k Tošiovi, přestože se vlna řítí po břehu vzhůru.

Když hřeben dorazil až k němu, zaťal Tošio zuby. Byl připraven na pohled do vodní propasti i na to, že to bude poslední, co v životě uvidí.

Spatřil vodopád bílé pěny pomalu zanikající vlny. Vykřikl, aby si zachoval ušní kanálky volné, a začal zběsile plavat, aby se udržel na vrcholu té vřítí záplavy pěny a ze dna zdviženého kamení a písku.

Náhle se ocitl uprostřed zeleně. Stromy a keře, které odolaly předchozím náporům, se pod tímhle zachvěly.

Některé se vyvrátily, jiné Tošia, zmítajícího se mezi nimi, bičovaly větvemi.

Na žádnou z ostrých větví se nenapíchl ani se neuškr-til ve šlahounech popínavých rostlin. Uprostřed divokých kotrmelců se nakonec zarazil o kmen mohutného stromu, který neohrabaně objal a čekal, až voda konečně opadne.

Jakýmsi zázrakem zůstal naživu, první člověk, který stanul na půdě Kithrupu. Užasle se rozhlížel, neschopen uvěřit, že to mohl přežít.

Náhle spěšně otevřel obličejový štít masky a stal se prvním člověkem na půdě Kithrupu, který přišel o snídani.

8

GALAKTICI

"Zničte je!" žádal nejvyšší kněz Jofurů. "Zničte ty odříznuté bitevní křižníky Thennaninů v našem šestém kvadrantu!" Jofurský náčelník štábu sklonil před nejvyšším knězem dvanáctikroužkový trup.

"Thennaninové jsou našimi momentálními spojenci! Copak proti nim můžeme zaútočit, aniž předtím provedeme tajné rituály zrady? Jejich předkové nebudou usmířeni!"

Nejvyšší jofurský kněz roztáhl svých šest vnějších mizních kroužků a vztyčil se na stupínku v zadní části velitelské

místnosti.

"Na rituály není čas! Udělejte to teď, kdy naše aliance vyčistila tenhle sektor, teď, kdy je naše aliance nejsilnější. Teď, dokud tahle fáze bitvy dosud zuří. Teď, dokud mají ti hloupí Thennaninové nechráněná křídla. Teď je můžeme těžce zasáhnout!"

Náčelník štábu pulzoval zlostí a vnější mizní kroužky mu z rozrušení zbělaly.

"Smíme střídat spojení podle potřeby, to ano. Smíme spojení zrazovat, to ano. Smíme udělat cokoli, abychom dosáhli svého cíle, to ano. Nesmíme to však udělat bez

předchozího rituálu! To rituály nás činí vhodnými nádobami pro vůli předků! Tímhle nás snižíte na úroveň kacírů!"

Stupínek se chvilku hněvem nejvyššího kněze.

"Moje kroužky rozhodují! Moje kroužky jsou kněžské! Moje kroužky..."

Vyvrhnutí proslovu kuželovitého nejvyššího kněze ukončila exploze gejzíru horké, mnohobarevné mízy. Výtrysk vrhl lepkavou jantarovou tekutinu napříč můstkem jofurské vlajkové lodi.

"Pokračujte v boji," rozkázal velitel štábu a mávnutím boční paže zahnal posádku zpět na stanoviště. "Zavolejte důstojníka religiozity. Ať pošle kroužky na nového nejvyššího kněze. Pokračujte v boji, než provedeme rituály zrady."

Velitel štábu kývl hlavou na zírající velitele sekce.

"Než proti Thennaninům zaútočíme, usmíme si jejich předky."

"Nezapomeňte se ale postarat o to, aby Thennaninové naše úmysly nevytušili!"

9

Z DENÍKU GILLIAN BASKINOVÉ

Už je to nějaký čas, kdy jsem se naposledy dostala k tomu, abych napsala něco do tohoto osobního lodního deníku.

Už od Mělké hvězdokupy se zdá, že jsme v nepřetržitém, divokém kolotoči... nejprve objev tisíciletí, pak přepadení u Morgranu, a od té chvíle neustálý boj o život. Toma už téměř nevidám. Je pořád dole, ve strojovně nebo zbrojních komorách. Já jsem buďto tady v laborce, nebo pomáhám v lodní nemocnici.

Lodní chirurg Makáni má spoustu práce. Delfini měli odjakživa sklon k hypochondrii. Při každém nástupu nemocných se dostaví pětina posádky s psychosomatickými

problémy, člověk jim nemůže jen tak říct, že si to všechno jenom sugerují, tak je hladíme a říkáme jim, jak jsou stateční a že všechno bude zase v pořádku.

Myslím, že nebýt kapitána, polovina posádky by teď už hysterčila. Mnozí ho považují téměř za hrdinu z Velrybího snu. Kreideiki se pohybuje po lodi, sleduje průběh oprav a dává malé lekce kenecké logiky. Kdykoli se objeví někde poblíž, delfini ožijou.

Stále ještě přicházejí zprávy o té vesmírné bitvě. Místo aby pomalu utichala, je čím dál zuřivější.

A všichni si děláme nemalé starosti, co je s Hikahinou skupinou.

Gillian odložila pero. Od stolu osvětleného malou stojací lampou se zdálo, že zbytek laboratoře tone v ponuré temnotě. Jediné další světlo přicházelo ze vzdáleného konce místnosti. Na jeho pozadí se rýsovala vzdáleně huma-noidní postava, záhadný stín na stázovém stole.

"Hikahí," povzddechla sL "Kde to jen, u Infí, jste?"

To, že Hikahina průzkumná skupina neodeslala dokonce ani monopulzní potvrzení rozkazu k návratu, nyní budilo veliké obavy. Ztratit tyhle členy posádky si nemohl Streaker dovolit. I přes svou častou nespolehlivost mimo velitelský můstek byl Kípiru jejich nejlepším pilotem. Dokonce i Tošio Iwašika byl velkým příslibem do budoucna.

Nejbolestivější by však byla ztráta Hikahí. Co by si Kreideiki bez ní počal?

Hikahí byla Gillianina nejlepší delfíní přítelkyně, přinejmenším tak blízká jako byl Tom Kreideikínu či Tišút. Gillian si v duchu říkala, proč byl vicekapitánem jmenován Takkata-Jim místo Hikahí. Postrádalo to logiku. Nezbyvalo jí, než si domyslet, že za tím byla politika. Takkata-Jim byl Stenos. Možná se ke složení posádky vyjadřoval i Ignacio Metz. Na Zemi byl Metz vášnivým obhájcem jistých delfíních plemen.

Gillian tyhle myšlenky nezapisovala. Byly to jen takové povrchní spekulace a ona na spekulování neměla čas.

Kromě toho, byl čas vrátit se k Herbiemu. Zavřela deník, vstala a přešla ke stázovému stolu, kde se v jeho několikanásobně stíněném časovém poli vznášela ona vysušená postava.

Skrze sklo jí ta prastará mrtvola opětovala široký úsměv.

Nebyl to člověk. V době, kdy tento tvor žil, dýchal a cestoval vesmírem, na Zemi ještě ani neexistovali mnohobuněční živočichové. Přesto vypadal až strašidelně lidsky. Měl rovné paže a nohy a velice lidskou hlavu a krk. Čelisti a oční důlky vypadaly neobvykle, úšklebek však přesto byl velice lidský.

Kolik je ti, Herbie? zeptala se v duchu. Miliarda? Nebo dvě?

Jak je možné, že ta vaše flotila vraků zůstala tak dlouho neobjevena galaktickou civilizací a že jsme ji objevili teprve my... tlupa vlčích dětí a čerstvě pozvednutých delfinů? Proč jsme to byli my, kdo vás objevil?

A proč jediný tvůj hologram, poslaný na Zemi, zbláznil polovinu patronských ras Galaxie?

Mikio-Knihovna na Streakeru nebyla k ničemu. Úplně odmítla vzít Herbieho na vědomí. Možná něco tajila. Nebo měla prostě příliš malý archiv, než aby si pamatovala jakousi neznámou, tak dávno vymřelou rasu.

Tom požádal Nisse, aby se na to podíval. Zatím se tomu sarkastickému artefaktu Tymbrimů nepodařilo vyloudit z ní žádnou odpověď.

A ona si mezitím musela najít mezi prací v lodní nemocnici a jinými povinnostmi několik hodin denně, aby mohla zkoumat tuto relikvii nedestruktivní metodou a třeba i přijít na to, co ta itýčka tak rozdivočelo. Neudělá-li to ona, neudělá to nikdo.

Dneska na tom bude pracovat až do večera.

Chudák Tom, pomyslela si s úsměvem Gillian. Vrátil se od svých motorů celý zničený, a najde mě tu roztouženou. Ještě,

že je takový džentlas.

Uchopila pionovou mikroskopu.

Fajn, Herbie, a teď se podíváme, jestli dokážeme zjistit, jaký jsi měl mozek.

10 METZ

"Lituji, doktore Metzi. Kapitán je s Thomasem Or-leyem ve zbrojní sekci. Mohu vám nějak pomoci?"

Jako vždy byl vicekapitán Takkata-Jim zdvořilý. Jeho novoanglická dikce byla téměř dokonalá, i přestože dýchal fluidum. Ignacio Metz se nedokázal ubránit uznalému úsměvu. Takkata-Jim ho obzvláště zajímal.

"Ne, vicekapitáne. Jen jsem se tu zastavil, abych zjistil, jestli se už průzkumná skupina ozvala."

"Ještě ne. Nezbyvá nám než čekat."

Metz tiše mlaskl. Byl přesvědčen, že Hikahína skupina byla zničena.

"Ano, jistě. Ze strany galaktiků dosud nikdo nepřišel s nabídkou vyjednávání, vidíte."

Takkata-Jim zavrtěl svou velkou, šedavě skvrnitou hlavou.

"Bohužel ne, pane. Jak to tak vypadá, spíše je zajímavé, jak se navzájem povraždí. Zdá se, že každých pár hodin vstoupí do systému Kthsemení další flotila, aby se zúčastnila bitvy. Asi to ještě nějakou dobu potrvá, než se někdo uchýlí k diplomacii."

Doktor Metz se nad nelogičností situace zamračil. Kdyby galaktici uvažovali racionálně, nechali by Streaker, aby svůj objev předal Knihovnickému institutu a bylo by to. Takhle by se přece dostalo na všechny!

Jenže galaktická civilizace byla jednotná spíše ve své nejednotnosti než naopak. A příliš mnoho vznětlivých ras mělo velké lodě a zbraně.

Takže jsme tady, přímo uprostřed, řekl si v duchu, a máme něco, co chce každý z nich.

Nemůže jít jen o tu obří flotilu starodávných lodí. Muselo je rozhybat něco jiného. Gillian Baskinová a Tom Orley tam v té Mělké hvězdokupě něco našli. Co to asi bylo?

"Budete si přát, abych dnes povečeřel s vámi, doktore Metzi?"

Metz zamrkal. Co je vlastně dneska za den? No ano, středa.

"Samozřejmě, vicekapitáne. Vaše společnost a konverzace budou jako vždy vítány. Řekněme kolem šesté?"

"Možná, že devatenáct hodin by vyhovovalo lépe, pane. V té době mi končí služba."

"Tak dobře. Takže v sedm."

Takkata-Jim kývl na pozdrav, otočil se a plaval zpět na své stanoviště.

Metz delfina pozorně sledoval.

Je to můj nejlepší Stenos, pomyslel si. Neví, že jsem jeho kmotr... jeho genetický otec. Přesto jsem na něj hrdý.

Všichni delfini na palubě patřili k druhu Tursiops arnicus. Někteří však nesli genové transplantáty z druhu Stenos bredanensis, mořského delfina, který byl vždy svou inteligencí delfinu skákavému nejbližší.

Divoký druh bredanensis byl pověstný svou nenasytnou zvědavostí a až bezohlednou lhostejností k nebezpečí. Metz stál v čele úsilí rozšířit genetický fond neodelfinů o DNA tohoto druhu. Mnoho jedinců nového druhu Stenos dopadlo velice dobře. Projevily se u nich výrazné prvky iniciativy a individuální bystrosti.

Avšak jejich pověstná tvrdá povaha vyvolala poslední dobou v pozemských pobřežních komunitách jistý odpor. Dalo mu spoustu práce přesvědčit Radu, že by bylo významné gesto jmenovat pár Stenosu do zodpovědných funkcí na prvním hvězdoletu s delfiní posádkou.

Takkata-Jim byl jeho trumfem. Byl chladně logický, dokonale přesný, používal téměř bezvýhradně novoangličtinu na úkor trináru a zdál se odolný vůči Velrybímu snu, který tolik učaroval starším modelům, jakým byl Kreideikí.

Takkata-Jim byl nejlidštější delfin, s jakým se Metz kdy setkal.

Díval se, jak vicekapitán řídí posádku na velitelském můstku. Bez těch jemných keneekských alegorií, které Kreideikí v jednom kuse používal, zato s novoanglickou precizností a stručností. Ani jedno zbytečné slovo.

Ano, pomyslel si. Tenhle dostane po návratu na Zemi dobrý posudek.

"Doktore Metsssi?"

Metz se otočil a trhl sebou před nečekanou velikostí delfina, který se k němu zezadu tiše přiblížil. "Co...? Á. K'tha-Jon. Vyděsil jste mě. Co pro vás můžu udělat?"

Ten skutečně obrovský delfin se na něj zašklebil. Tupě zakončená tlam, kontrastně zbarvené tělo a vypoulené oči by Metzovi o něm prozradily vše... kdyby to už sám nevěděl.

Feresa atenuata, vychutnával tu představu. Tak nádherný a divoký. Můj nejtajnější projekt, o kterém nikdo, dokonce ani ty, K'tha-Jone, neví, že jsi víc než jen další Stenos.

"Promiňte, že vás vyrušuju, doktore Metsssi, ale ten šimpanzí vědec, Charlesss Dart, by s várna rád mluvil. Myslím, že ten mrňavý op má zas na někoho pífku."

Metz se zakabonil. K'tha-Jon byl sice jen bosman a nikdo nečekal, že bude tak kultivovaný jako Takkata-Jim, avšak i zde byly jisté meze - a to i bez ohledu na obrův utajený původ.

Budu si s ním muset popovídat, řekl si v duchu. Takovýhle přístup není možný.

"Vyřídte, prosím vás, doktoru Dartovi, že jsem hned u něj," obrátil se k delfinovi. "Už jsem tady skončil."

11

KREIDEIKÍ & ORLEY

"Takže se zase můžeme bránit," poznamenal Kreideikí. "Jakž takž."

Thomas Orley zvedl oči od právě opravených raketo-metů a přikývl. "Jsme na tom asi tak jako předtím, Kreideikí.

Nečekali jsme žádné potíže, když jsme se dostali do bitvy u Morgranu. A měli jsme štěstí, že jsme odtamtud vyvázli jen s tak malými škodami."

"Přesně tak," povzdychl si Kreideikí trdnomyslně. "Kéž bych reagoval rychleji."

Orley si všiml přítelova rozpoložení. Našpulil rty a zapískal. Jeho dýchací maska zesílila zvuk v slabounké echo, které poskakovalo jako ztřeštěný skřítek z jednoho rohu fluidem vyplněné komory do druhého. Delfini pracující ve zbrojních komorách zvedli své úzké, na zvuk citlivé čelisti a ten neviditelný, hopsající a hraným soucitem cvrkající akustický obraz sledovali.

* Když je někdo velitel,
hned mu každý závidí -
ač má starostí pytel. *

Zvukový přízrak zmizel, smích se však ozýval dál. Obsluha zbrojních komor pištěla a kvičela. Kreideikí čekal, až se to všichni utiší. A pak mu z čela vyrazila série sona-rových cvaknutí, která zaplnila okolní prostor a postupně splynula, aby napodobila zvuky kupících se bouřkových mračen. Všichni přítomní zaslechli dešťové kapky unášené větrem. Tom zavřel oči a dovolil, aby ho ten zvukový obraz větrného poryvu pohltit.

* Překází mi v cestě

ty staré, vztekly hroudy

Pověz jim, ať se hnou, jinak uvidí! *

Orley sklonil hlavu na znamení, že přijímá porážku. V trináru Kreideikího ještě nikdo nikdy neporazil. Obdivně vzdechy delfinů to jenom potvrdily.

Nic se tím samozřejmě nezměnilo. Jak Orley s Krei-deikím zamířili ven ze zbrojních komor, uvědomovali si, že pouhý vzdor tuhle posádku z krize nedostane. Musí existovat i naděje.

Naděje bylo poskrovnu. Tom věděl, že si Kreideikí dělá zoufalé starosti o Híkahí, přestože to dobře skrýval.

Když byli z doslechu, zeptal se kapitán: "Pokročila nějak Gillian se ssstudiem té věci, co jsme našli... příčiny všech našich potíží?"

Tom zavrtěl hlavou. "Za poslední dva dny jsem s ní strávil sotva dvě hodiny, takže nevím. Jediné co vím je, že palubní mikro-Antňovna nepřestává tvrdit, že něco takového jako je Herbie nikdy neexistovalo."

Kreideikí si povzdechl. "Bylo by fajn vědět, co si galaktici myslí, že jsme našli."

Náhle je zastavilo hvízdnutí za zády. V oblaku bublin se do chodby vřítla Tišůt, čtvrtý lodní důstojník.

"Kreideikí! Tome! Sonar hlásí přítomnost delfína. Sice daleko na východě, ale evidentně se blíží velkou rychlostí sem!"

Kreideikí a Orley si vyměnili pohledy. Nato Tom přikývl na nevyřčený kapitánův rozkaz.

"Můžu si vzít Tišůt a dvacet delfinů?"

"Ano. Ať se připraví. Ale počkejte, dokud nezjistíme, kdo to je. Možná jich budeš potřebovat víc než dvacet. Nebo možná bude zbytečné vůbec někam vyrážet."

Tom zahlédl v kapitánově oku bolest. Následující hodina čekání bude těžká.

Orley kývl na poručici Tišůt, aby ho následovala, a co nejrychleji zamířil zaplavenou chodbou do příďového oddělení. 12 GALAKTICI

S příjemným pocitem patrona a velitele pozorovala sor-ská královna Krat, jak ti tvorečkové, Cellové, Pohové, Pilové, její tvorečkové, vedou sorskou flotilu znovu do bitvy.

"Paní, přibližujeme se k tomu vodnímu světu čtvrtinovou rychlostí světla, přesně podle vašich instrukcí," oznámil detekční důstojník.

Krat to vzala na vědomí nepatrným mlasknutím jazyka, v duchu však byla šťastná. Její vajíčko bylo zdravé. Až tady zvítězí, vrátí se domů a znovu se spáří. A posádka její vlajkové lodi spolupracuje jako dokonale seřízený stroj.

"Máme náskok jeden paktaar před harmonogramem, paní," pokračoval detekční důstojník.

Ze všech chráněneckých ras Sorů byli Krat nejbližší Cellové. Byli to první chráněnci její vlastní rasy, které Sorové pozvedli v dávné minulosti. I Cellové se časem stali patrony a rozšířili klan o další dvě rasy chráněnci. Sorové na ně mohli být hrdí. Řetěz pozvedání pokračoval stále dál.

Kdysi v hluboké minulosti žili Prapředci, kteří zavedli Galaktický protokol. Od té doby pozvedala rasa rasu a každá nově pozvednutá rasa splácela svůj dluh obdobím vazalství.

Před mnoha miliony let pozvedli staří Luberové Pube-ry, nebo alespoň tak to stojí v Knihovně. Dnes už jsou Luberové dávno vymřelou rasou. Puberové dosud žijí, kdesi, jsou však zdegenerovaní.

Avšak ještě před vlastním úpadkem pozvedli Puberové Huly, kteří zase pomohli nahoru sorským předchůdcům Krat, kteří v té době ještě štípali kameny na pěstní klíny. Krátce nato se Hulové stáhli do ústraní své rodné planety a stali se z nich filozofové.

Nyní sami Sorové měli mnoho chráněneckých ras. Jejich nejuspěšnějšími produkty byli Cellové, Pohové a Pilové.

Krat zaslechla vysoký hlas pilského taktika Cubber-ca-buba, kázajícího svým podřízeným v plánovací sekci. Vyžadoval na nich, aby se více snažili vymámit z palubní mini-Knihovny informace, které ona požadovala. Zdálo se, že je z ní Cubber-cabub vyžděšený. Výborně. Aspoň se bude víc snažit.

Pilové byli jedinými savci na palubě lodi. Byli to malí, dvounozí tvorové a pocházeli z planety s vysokou gravitací. Byla to rasa s mocným vlivem v mnohých galaktických byrokratických organizacích, včetně důležitého Knihovnického Institutu. Pilové vychovali svou vlastní rasu chráněnců, čímž ještě přispěli k už tak dobrému jménu klanu.

Škoda jen, že Pilové už nebyli vazaly. Bylo by příjemné trochu si zase pohrát s jejich geny. Ti malí chlupatí sofonti totiž pelichali a protivně páchli.

Žádná chráněnecká rasa nebyla dokonalá. Vždyť jenom před dvěma sty lety Pily totálně ztrapnili pozemšťani. Ututlat celou aféru bylo obtížné a drahé. Krat sice všechna fakta neznala, věděla však, že se to týkalo místního slunce pozemšťanů. Od té doby Pilové pozemšťany ze srdce nenáviděli.

Při vzpomínce na pozemšťany začalo Krat pulzovat v pářícím klepetu.

Vždyť jen za posledních tři sta let své existence se stali stejně škodlivým živlem jako ti pokrytečtí Kantenové nebo ti ďábelsky prohnání Tymbrimiové!

Sorové trpělivě čekali na tu pravou příležitost, aby onu skvrnu na cti svého klanu vymazali. Naštěstí byli lidé téměř dojemně zaostalí a zranitelní. Možná, že ta příležitost právě nastala!

Jak by bylo nádherné nechat si přidělit druh Homo sapiens do opatrovnické péče jako vazalskou rasu. Klidně by se to mohlo stát! Ty změny, které by se provedly! Jak krásně by se lidstvo dalo formovat!

Krat hleděla na svou posádku a přála si, aby jí nic nebránilo pohrát si, pozměnit, formovat dle libosti dokonce i tyhle dospělé druhy. Tech možností, co by bylo! To by však znamenalo změnit zákony.

Pokud tihle sotva pozvednutí vodní savečci ze Země objevili to, co si ona myslí, pak by se možná zákony změnit daly... pokud by se Prapředci doopravdy vrátili. Jaká ironie, že tuhle bludnou flotilu objevila zrovna ta nejmladší rasa hvězdoplavců! Málem jim odpustila, že existují, že lidem umožnili získat statut patronů.

"Paní!" zvolal vysoký Gello. "Jofursko-thennaninská aliance se rozpadla. Válčí teď mezi sebou. To znamená, že už nejsou nejsilnější!"

"Zůstaňte ve střehu," nařídila Krat. Povzdychla si. Proč ten Gello tolik nadělá kolem jedné bezvýznamné zrady? Nebylo to nic neobvyklého. Spojenectví se budou uzavírat a rozpadat tak dlouho, až zůstane ten nejmocnější.

Byla rozhodnutá, že ten někdo budou Sorové. Až zvítězí^ bude to ona, kdo si vyzvedne odměnu.

Ti delfini musí skončit zde! Až Sorové zvítězí, vyšťourá ty bezruké tvory z jejich vodní skrýše a přinutí je říct všechno! Lenivým mávnutím levé packy k sobě přivolala pilského knihovníka.

"Zjistěte něco o těch vodních tvorech, které pronásledujeme," přikázala mu. "Chci vědět víc o jejich zvycích, co mají rádi a co neradi. Říká se, že pouto, které je váže k jejich patronům, je slabé a zkorumpovatelné. Chci něco, čím bych tyhle... delfiny zkazila."

Cubber-cabub se uklonil a zmizel ve své knihovnické sekci, sektoru, nad jehož vchodem byl piktogram ve tvaru paprskité spirály.

Všude kolem sebe cítila Krat přítomnost osudu. Tohle místo ve vesmíru bylo strategickým bodem moci. Nepotřebovala přístroje, aby to poznala.

"Dostanu je! Zákony budou změněny!"

13 TOŠIO

Ssattattu našel Tošio vedle kmenu obrovského vrtavého stromu. Náraz o tu monstrózní rostlinu delfinku rozdrtil. Z jejího postroje zbyla jen hromádka úlomků.

Tošio se potácel zdevastovaným porostem a kdykoli k tomu našel síru, pískal v trináru volací signál. Většinou se však snažil vůbec udržet na nohou. Od chvíle, kdy opustil Zemi, toho moc nenachodil. A jeho zhmožděnin a nevolnost všechno ještě zhoršovaly.

Na měkkém polštáři trávě podobného porostu našel ležícího planetologa K'Hitha. Jeho postroj byl netknutý, on však mezitím vykrvácel ze tří hlubokých tržných ran na břiše.

Tošio si to místo zapamatoval a šel dál.

Bližší ke břehu našel Satimu. Ta malá samička měla hysterický záchvat a krvácela, byla však naživu. Tošio jí ošetřil rány tkáňovou pěnou a přelepil opravářskou páskou. Pak vzal velký kámen a zatloukl mechanické paže jejího postroje do hlíny. Byl to jediný způsob, jak zabránit, aby jí pátá vlna, která se právě hnala, nespláchl.

Připomínala spíše povodeň než přívalovou vlnu. Tošio se pevně držel stromu, bradu tak tak nad vodou, a čekal, až se přežene.

Jakmile začala voda opadávat, pustil se a přebrodil k Satimě. Chvilí tápal pod hladinou, až nahnátl postroj a uvolnil ji z něj, aby mohla odplout v silicím zpětném proudu. Tlačil ji ze všech sil a snažil se udržet krok s proudem a nezůstávat pozadu.

Zrovna když se ji snažil protlačit kolem shluku křovisek, zahlédl v koruně stromu nad sebou rychlý pohyb. Byl to pohyb, který nějak nezapadal do obrazu ustupující povodně. Zvedl hlavu a jeho oči se setkaly s upřeným pohledem dvou malých černých očí.

Stačil ještě vrhnout do koruny poplašený pohled, když ho náhle proud i se Satimou protáhl tou křovinatou překážkou do malého, čerstvě vzniklého močálu. Najednou měl příliš mnoho práce, než aby mohl koukat jinam než přímo před sebe.

Bylo třeba protáhnout Satimu několika zbývajícími metry kluzkého mořského rostlinstva a dávat přitom pozor, aby se jí neotevřely rány. Posledních pár minut se zdálo klidnější a vypadalo to, že začíná vnímat. Její delfiní kvičení dostávalo formu a znělo jako slova v trináru.

Náhlé zapískání přimělo Tošia zvednout hlavu. Pouhých čtyřicet metrů od břehu byl Kípiru i se saněmi. Přestože měl dýchací přístroj, dokázal zasignalizovat.

"Satimo!" zavolal Tošio na zraněnou delfinku. "Pluj k saním! Je tam Kípiru!"

"Připoutej ji ke vzduchové kopuli!" zavolal na Kípira. "A sleduj obrazovku sonarů! Až uvidíš, že se blíží vlna, vraťte se na moře!"

Kípiru potřásl hlavou. Jakmile byla Satima třicet metrů od břehu, dostal ji pomocí saní na hlubokou vodu.

Tak to bylo pět. Zbýval Hist-t a Hikahí.

Tošio vyšplhal po kluzkém vodním rostlinstvu a znovu se Vpotácel do porostu. Zdálo se mu, že má v hlavě stejně bezútěšnou spoušť, jakou byl ostrov, po kterém šlapal. Viděl příliš mnoho mrtvých těl v jednom dni - příliš mnoho mrtvých přátel.

Uvědomil si, že celý ten čas delfinům krivdil.

Vyčítat jun, že ho škádli, bylo od něj nespravedlivé. Byli prostě takoví a nemohli s tím nic dělat. Delfini se chovali k

lidem s dobromyslným posměchem už od chvíle, kdy první člověk vyrazil na moře ve vydlabané kánoi, a žádné svévolné zásahy lidstva do jejich genetického fondu s tím neměly co dělat. Onen dojemný výjev stačil na vytvoření určitého vztahu, který celé rasové pozvedání mohlo jediné pozměnit, ne však odstranit.

A proč ho taky odstraňovat? Tošio si nyní uvědomil, že ti lidé na Calafii, kteří to s delfiny nejvíce uměli, byli zvláštním druhem osobnosti. Většinou se projevovali kombinací hroší kůže, neústupnosti a smyslu pro humor. Ten, kdo si nezískal u delfinů respekt, určitě s nimi dlouho nepracoval.

Rychle zamířil k šedé siluetě zamotané v porostu. Ale ne. Byla to opět Ssattatta. To ji jen předchozí vlna přemístila. Tošio klopýtal dál.

Delfini si byli velice dobře vědomi, co pro ně lidstvo udělalo. Pozvedání byl sice bolestivý proces, nikdo z nich by se však dobrovolně k Velrybímu snu nevrátil.

Stejně tak věděli, že zákony, které určovaly vzájemné chování mezi galaktickými rasami, tato volná pravidla obsažená už po eony v Knihovně, umožňovala lidstvu požadovat na svých chráněncích tisíc let povinného vazalství. Tato představa všeobecně v lidech vyvolávala silný pocit nechuti. Vždyť Homo sapiens sapiens nebyl o nic starší. Pokud lidstvo skutečně mělo někde patrona - dost silného na to, aby si mohl tento titul nárokovat - určitě si nehodlal přibrat druh Tursiops arnicus jako zvláštní přemii.

Nenašel by se delfin, který by si neuvědomoval, jaký na to má Země názor. Ve Všezemské radě byli jak delfini, tak šimpanzi.

Konečně si Tošio uvědomil, jak musel Kípira zranit tím, co mu řekl při jejich zápase venku na moři. Ze všeho nejvíc litoval té poznámky o Calafii. Za záchranu lidí z jeho domovské planety by byl Kípiru ochoten tisíckrát zemřít.

Nikdy už něco takového neřekne. To si radši nechá vytrhnout jazyk. Vpotácel se na jakousi mýtinu. A tam, v mělkém jezírku, ležel Tursiops.

"Híkahí!"

Delfinka byla celá pomlácená a sedřená. Po bocích jí stékaly tenounké stružky krve. Byla však při vědomí. Jakmile se k ní Tošio vrhl, zavolala.

"Zůstaň stát, Bystročko! Nehýbej se! Máme společnost!"

Tošio se na místě zarazil. Híkabín rozkaz byl jednoznačný. Avšak touha jít dál byla naléhavá. Šrámy na jejích bocích nevypadaly pěkně. Pokud jí pod kůži zůstaly úlomky kovu, musí být odstraněny dřív, než dojde k otravě krve. A dostat Híkahí do moře bude problém.

"Híkahí, za chvíli přijde další vlna. Možná dosáhne až sem. Musíme na ni být připraveni!"

"Zůstaň, kde jsi, Tošio. Až sem ta vlna nedosáhne. A kromě toho, rozhlédni se kolem sebe. Podívej, co je teď daleko důležitější!"

Teprve nyní vzal Tošio plně na vědomí mýtinu. Jezírko se nacházelo při jejím okraji a po obvodu mělo patrné rýhy; svědčily o tom, že je čerstvě vyhrabáno. Pak si všiml, že na Híkahíně postroji schází jedna mechanická paže.

Kdo tedy...? Pomalu klouzal pohledem. V porostu na vzdáleném konci mýtiny zahlédl zkroucené, roztroušené trosky něčeho, v čem poznal pozůstatky zdevastované vesnice.

V mihotavém světle kithrupského pralesa spatřil Tošio zbytky roztrhaných, hrubě pletených sítí, rozházené části servaných doškových střeš a ostré kusy kovu, primitivně přivázané k dřevěným násadám.

Náhle se ve větvích něco mihlo. A pak, jedna za druhou, objevily se drobné ploché ruce s blánami mezi prsty, a za nimi, zpod nízkého zelenavého čela, pomalu vykukly černé zářivé oči.

"Domorodci!" zašeptal. "Už jsem jednoho zahlédl, ale úplně jsem na něj zapomněl! Jsou ještě v předrozumovém stádiu vývoje!"

"Ano," souhlasila s povzdechem Híkahí. "A tím spíš je třeba udržet to v tajnosti. A teď rychle, Bystročko! Jak vypadá situace!"

Tošio jí vyprávěl jenom to, co dělal od chvíle, kdy udeřila první vlna, a z toho vynechal pouze detaily svého zápasu s Kípirem. Pod tím pohledem černých očí, které na něj civěly z koruny stromu, hned však bázlivě zmizely, jakmile k nim zvedl pohled, se nedokázal pořádně soustředit. Sotva skončil s vyprávěním, přihnala se poslední vlna.

Viděl, jak po příkrém břehu s rachotem šplhají zpěněné hřebeny, bylo však poznat, že až k nim voda nevystoupí. Híkahí měla pravdu.

"Tošio!" zapískala Híkahí. "Vedl sis moc dobře. Možná jsi zachránil nejen nás, ale i tyhle tvorečky. Brůkida to dokáže.

Přivede pomoc. Moje záchrana teď není tak důležitá. Zato ty uděláš, co ti řeknu! Ať se Kípiru okamžitě ponoří! Musí zůstat z dohledu a při pátrání po tělech se chovat naprosto tiše. Ty pohrbíš Ssattattu a K'Hitha a posbíráš úlomky jejich postrojů. Jakmile dorazí pomoc, musíme být schopni rychle zmizet!"

"Víte určitě, že jste v pořádku? Ty rány..."

"Budu v pořádku! Moji přátelé mi zvlhčují pokožku. A jsem tu schovaná pod větvemi. Sleduj oblohu, Bystročko! Ať tě nevidí! Než skončíš, doufám, že se mi podaří přesvědčit naše přátele, aby ti důvěřovali."

Hlas jí zněl vyčerpaně. Tošio byl na vázkách. Nakonec vzdychl a zamířil zpátky mezi stromy. Přiměl se k běhu; držel se cestíček směřujících k moři, které si v porostu vymlela ustupující voda.

Když dorazil na břeh, Kípiru se zrovna vynořoval. Mezitím si sundal dýchací přístroj a místo něj používal vzduchovou kopuli. Oznámil, že nalezl tělo Phip-pita, který podle všeho padl za oběť té vražedné rostlině. Jeho tělo se zřejmě uvolnilo pod nárazy útočících vln.

"A co Hist-t? Neviděl jsi ho někde?" zavolal na něj Tošio.

Kípiru odpověděl záporně.

Tošio mu vyřídil Híkahíny rozkazy a pak už se jen díval, jak se saně znovu zanořují.

Chvilí stál, pak pohlédl k západu.

Slunce Kithrupu zapadalo. Mezi mraky vykoukly první hvězdy. Oblačnost na východě vypadala hrozivě. V noci přijde déšť. Tošio se rozhodl, že si svůj suchý oblek ponechá, stál si však z hlavy pogumovanou kuklu. Vítr sice studil, pocítil však obrovskou úlevu.

Pohlédl krátce k jihu. Pokud vesmírná bitva pokračovala, nebylo vidět nic. Vlivem rotace Kithrupu zůstaly mraky zářící plazmy a poletujících trosek někde na druhé straně.

Tošio nenašel dost vůle, aby pohrozil pěští, zašklebil se však k jižnímu obzoru v naději, že se galaktici navzájem vybilí. Nebylo to pravděpodobné. Někdo nakonec zvítězí. A už brzy se objeví tady na planetě a bude pátrat po delfínech a lidech.

Navzdory vyčerpání se Tošio napřimil a rozhodně zamířil ke stromům a ochraně, kterou jejich větve poskytovaly. Mladíka i delfina našli krátce po přistání. Choulili se k sobě v primitivním přístřešku, do kterého zatékal teplý déšť v dlouhých, vytrvalých čůrkách. Tlumené žluté světlo lamp, které si zachránci nesli, chvilkami zanikalo v oslnivé záři blesků. Při prvním záblesku měl Thomas Orley dojem, že tu pozemšťanku a Calafiana obklopuje půltucet drobných, skrčených postavíček. Když se však spolu s partnerem prodral porostem blíže, aby lépe viděli, ta zvířata, či co to bylo, zmizela.

Jeho první obava, že to byli mrchožrouti, pominula, když zahlédl, že se Tošio pohnul. Zvedl lampu, aby pod ní mohl Hannes Suessi projít, ruku z pažby jehlovky však nesundal. Opatrně se rozhlížel po mýtině a vstřebával pachy a zvuky žijícího povrchu kovové mohyly, a jednotlivé detaily ukládal do paměti.

"Jsou v pořádku?" zeptal se po chvilce.

"Pššt, to nic, Tošio. To jsem jenom já, Hannes," zaslechl šeptání lodního inženýra. Znělo to vysloveně mateřsky.

"Ano, pane Orley," zavolal Suessi nazpátek. "Oba jsou při vědomí, ale do mluvení jim moc nebude."

Thomas Orley se ještě jednou rozhlédl po mýtině, pak přešel k Suessimu a postavil lampu na zem vedle něj. "V tom blýskání se všechno ztratí," poznamenal. "Zavolám mechanismy, abychom je odtud dostali co nejrychleji." Stiskl tlačítko na okraji obličejového štítu a rychle zapískal v perfektním trináru. Celé sdělení mu trvalo šest sekund. Říkalo se, že Thomas Orley dokáže mluvit i prvotní delfin-štinou, avšak žádný člověk to nemohl dosvědčit.

"Budou tu za pát minut. Musí za sebou zamaskovat stopy." Sedl si na bobek vedle Tošia, který se mezitím už sám posadil, zatímco Suessi se přesunul k Hikahí.

"Zdravím vás, pane Orley," řekl mladík. "Mrzí mě, že vás zdržujeme od práce."

"To je v pořádku, chlapče. Stejně jsem se tu chtěl trochu porozhlídnout. Takhle měl kapitán aspoň dobrou záminku mě sem poslat. Až vás vypravíme zpátky na loď, Hannes, Tišút a já si prohlídeme tu loď, co se zřítíla.

A teď - myslíš, že bys nás dokázal odvést k Ssassattě a K'Hithovi? Chceme tenhle ostrov důkladně uklidit, než bude po bouři."

Tošio přikývl. "Ano, pane. Tam bych se dobelhat měl. Hist-ta asi nikdo nenašel, že?"

"Ne. Dělá nám to starosti. Ale daleko víc nás znepokojilo, když dorazil Brúkida. Většinu nám toho už řekl Kípiru. Ten delfín má o tobě dost vysoké mínění, jestli to nevíš. Odvedl jsi tu skvělou práci."

Tošio se odvrátil, jako by se za tu pochvalu styděl.

Orley si ho zvědavě prohlédl. Nikdy tomuhle mladíkovi nevěnoval příliš pozornosti. Během první části cesty se zdál činorodý, avšak trochu nezodpovědný. Později, poté, co objevili bludnou flotilu, začal být morousovitý, jak se jejich vyhlídky na to, že se ještě někdy vrátí domů, zmenšovaly.

A teď tenhle nový obrat. Bylo ještě příliš brzy na to, aby mohl s určitostí říci, jak se to projeví z dlouhodobého hlediska, pro Tošia to však musel být jeden ze stěžejních okamžiků života.

Od moře se blížilo tlumené bzučení. Zanedlouho se objevily dva pavouci mechanismy, řízené delfíny v postrojích zavěšených ve speciálních lůžkách.

Orley pomohl Tošiovi na nohy a ten si vyčerpaně povzdechl. Vtom se Orley shýbl a sebral ze země jakýsi předmět. Zkoumavě ho potěžkal v dlani.

"To je škrabka, ne? Vyrobená z kousků kovové rybí páteře, přilepených k dřevěnému držadlu..."

"Vypadá to tak."

"Už mají nějaký jazyk?"

"Ne, pane; tedy, jakési náznaky. Zdá se, že jsou stabilizovaní. Potravu výhradně loví nebo sbírají. Hikahí se domnívá, že v tomhle stádiu setrvávají už půl milionu let."

Orley přikývl. Ten domorodý druh vypadal na první pohled zralý. Rasa v ideálním stádiu pro pozvednutí. Byl zázrak, že po nich dosud neskočil nějaký galaktický patron a neudělal si z nich na tisíc let své vazaly.

Nyní měli lidé a delfini ze Streakeru další závazek a utajení bylo naléhavější než kdy jindy.

Uschoval artefakt do kapsy a položil Tošiovi ruku na rameno.

"Můžeš nám o všem vyprávět, až se vrátíme aa loď, chlapče. Prozatím máš co vymýšlet."

"Prosím?" nechápal Tošio.

"Abys věděl, ne každému se naskytne možnost pojmenovat budoucí rasu hvězdoplavců. Delfini od tebe budou očekávat, že o tom složíš píseň."

Tošio na něj pohlédl, jako by si nebyl jistý, zda nežertuje. Avšak Thomas Orley se tvářil stejně záhadně jako vždy. Orley vzhlédl na dešťové mraky. Usmál se na tu oponu, dočasně zakrývající nebeskou scénu, a pak ustoupil, aby udělal místo mechanismům, které si přicházely pro Hikahí.

ČÁST DRUHÁ

PROUDY

"Nebot obloha a moře

a moře s oblohou

tížily můj unavený zrak.
A mrtví mi leželi u nohou. "
S. T. COLERIDGE

14 DENNIE

Charles Dart se odvrátil od polarizačního mikroskopu a nevrle zabručel. Ze zvyku, kterého se polovinu života snažil zbavit, si bezděčně obtočil paže kolem hlavy a zatahal se za chlupaté uši. Byl to lidoopí výkon, který nikdo další na lodi nedokázal jen tak snadno napodobit. Kdykoli se přistihl, že to dělá, okamžitě toho nechal.

Ze stopadesátičlenné posádky na palubě Streakeru mělo pouze osm členů paže... nebo ušní boltce. A jeden z nich s ním sdílel suchou laboratoř.

Dennie Sudmanovou ani nenapadlo tělesné zvyky Charlese Dartu komentovat. Už dávno si přestala věcí, jako byla jeho klátivá chůze, ječivý šimpanzí chechtot či srsti, která mu pokrývala téměř celé tělo, všimat.

"Copak?" otázala se. "Stále problém s těmi vzorky jader?"

Charlie zamyšleně přikývl. "Jo."

Měl hluboký a skřípavý hlas. V nejlepším případě mluvil Charles Dart, jako když má plné hrdlo štěrku. Někdy, když chtěl říct něco komplikovaného, podvědomě pohyboval rukama ve znakovém jazyku svého mládí.

"Jsem z těch koncentrací izotopů vedle," zabručel. "A minerály tu jsou na úplně špatných místech... side-rofily bez kovů, složité krystaly v hloubce, kde by taková složitost být neměla... ta nesmyslná omezení kapitána Kreideikího ochromují moji práci! Potřeboval bych, aby mi umožnil udělat pár seismických testů a hloubkových radarových zkoušek." Otočil se na židli a pohlédl dychtivě na Dennie, jako by doufal, že s ním v tom bude zajedno.

Dennie mu věnovala široký úsměv. Měla vysoké lící kosti a mandlové oči, v této chvíli pobaveně přimhouřené.

"Jistě, Charlie. Proč ne? Jsme v ochromené lodi, ukrytí v oceánu na smrtelné planetě a nad námi válčí deset flotil mocných a arogantních patronských ras o to, kdo se nás zmocní, a vy chcete zahájit sérii výbuchů a vrhat kolem sebe gravitační paprsky. Skvělý nápad!

A já mám dokonce ještě lepší! Proč jednoduše nevystrčit z vody obrovskou ceduli s nápisem Chachá, potvory! Pojate si nás sežrat! a mávat na oblohu? Co?"

Charlie na ni vrhl dlouhý pohled doprovázený jedním ze svých vzácných, mocných úšklebků. "Ale, to by nemusely být zase tak velké gravitační testy. Potřeboval bych jen takové malé, malilinkaté výbušky, kvůli seismice. Ti mimozemšťani by je vůbec nezaregistrovali, víte?"

Dennie se rozesmála. To, o co Charliemu šlo, bylo rozeznít planetu jako zvon, aby mohl sledovat chování seismických vln v jejím nitru. Pěkně malilinkaté výbušky! Spíše detonace kilotonového kalibru! Někdy jí Charlie připadal tak posedlý svou planetologií, že to až bylo protivné. Tentokrát si však očividně dělal legraci na vlastní účet.

On se dal do smíchu, houkavého staccata, které se odráželo od holých, bílých stěn laboratoře, a bubnoval rukama do stolu.

S pobaveným úsměvem uložila Dennie své papíry do pouzdra na zip. "Víte, Charlie, pár stupňů odtud v jednom kuse vybuchují sopky. Když budete mít štěstí, možná nějaká spustí hned vedle nás."

Charlie na ni pohlédl s nadějí v očích. "No jo, myslíte?"

"Určitě. A jestli ti mimozemšťani začnou planetu bombardovat, aby nás dostali, získáte spoustu údajů ze všech zásahů, které půjdou těsně vedle. Tedy jestli nezačnou bombardovat s takovou vervou, že veškeré geofyzikální studium Kithrupu bude diskutabilní. Závidím vám vaši naději. Zatím však na to hodlám nemyslet, ani na svůj vlastní neúspěšný výzkum, a jdu místo toho na oběd. Jdete taky?"

"Ne-e. Ale i tak díky. Přinesl jsem si něco s sebou. Ještě tu nějakou chvíli zůstanu a budu pracovat."

"Jak chcete. Aspoň byste se ale mohl pokusit poznat trochu blíže loď, vidět něco jiného než jen svoji kajutu a tuhle laboratoř."

"Každou chvíli mám na obrazovce Metze a Brúkidu. Nepotřebuju se nikde plahočit a očumovat tenhle dabelský vynález, který už ani nedokáže litat."

"A kromě toho..." napověděla.

Charlie se zašklebil. "A kromě toho nesnáším, když jsem mokrej. Pořád ještě si myslím, že jste se vy lidi měli pustit dřív do psů, než jste začali čarovat s námi. Delfini jsou fajn - někteří z mých nejlepších přátel jsou zrovna delfini. Ale na to, abyste z nich udělali rasu hvězdoplavců, jsou trochu divným spolkem!"

Zavrtěl hlavou jako sklíčený mudrc. Očividně byl přesvědčen, že celý proces rasového pozvedání by proběhl lépe, kdyby ho řídili jeho lidé.

"No, já si například myslím, že jsou vynikajícími vesmírnými piloty," poznamenala Dennie. "Podívejte se, jaký kosmický žokej je Kípiru."

"Jo, a podívejte se, jaký se z toho delfina může stát pošuk, když zrovna nepilotuje. Skutečně, Dennie, tahle cesta ve mně vyvolává pochyby, jestli jsou delfini skutečně připraveni létat do vesmíru. Všimla jste si, jak se někteří z nich chovají od chvíle, kdy nám začaly problémy? Pár už se jich začíná ukazovat v pravém světle, zvlášť někteří z Metzových velkých Stenosu."

"Nejste zrovna moc tolerantní," plísnila ho Dennie. "Koho by napadlo, že tahle výprava bude tak psychicky náročná. Řekla bych, že většina delfinů si vede skvěle. Vezměte si třeba, jak jsme vyklouzli z té pasti u Morgranu - a to díky Kreideikimu."

Charlie zavrtěl hlavou. "Nevím, nevím. Stejně bych byl radši, kdyby na lodi bylo víc lidí a šimpanzů."

Šlo o to, že šimpanzi byli uznáváni jako rasa hvězdoplavců o jedno století déle než delfini. Dennie byla přesvědčená, že ještě za milion let se budou chovat k delfinům s povýšenou shovívavostí.

"Jestli tedy nejdete, já odcházím," prohlásila Dennie.

ochranného stazového obalu. Ted', když Streaker ležel na boku v bahnitém kaňonu osmdesát metrů pod hladinou cizího moře, sloužily jako přístávací podstavce.

Mezi třetím a čtvrtým prstencem, v místě rotační sekce, trup lodi lehce vystupoval. Ve vesmíru sekce rotovala a tím zajišťovala primitivní formu umělé gravitace. Pozemšťané se sice naučili, jak vyrábět gravitační pole, avšak téměř všechny jejich lodě dosud měly centrifugami sekce. Někdo to chápal jako jakousi ochrannou známku, sdělující to, co některé přátelské rasy pozemšťanům doporučovaly raději nezdůrazňovat, a sice, že ony tři rasy od hvězdy zvané Slunce se liší od všech ostatních ve vesmíru... že to jsou "sirotci" Země.

V rotační sekci Streakeru bylo místo až pro čtyřicet lidí, přestože nyní jich tam bylo pouze sedm plus jeden šimpanz.

Také tam byla rekreační zařízení pro delfíní posádku, bazény pro zábavné i sexuální hry v době volna.

Ovšem na povrchu planety sekce rotovat nemohla. Většina jejích místností byla nakloněná a nepřístupná. A celý ten obrovský, centrální prostor naplňovalo fluidum.

Dennie jela výtahem. Procházel jednou z "loukotí" spojujících kruhovou rotační sekci s pevnou páteří lodě. Páteř zpevňovala duté nitro Streakeru. Z výtahu vystoupila Dennie do šestiboké chodby s dveřmi ve všech rozích a zamířila ke vstupu do centrálního prostoru o padesát metrů dál.

V beztláčeném stavu by se tou dlouhou chodbou spíše vznášela, než kráčela. Díky přitažlivosti vypadala chodba strašidelně cize.

U přechodové komory byla řada průhledných vestavěných skříní s kosmickou a potápěčskou výstrojí. Ze své skřínky si Dennie vzala dvojdílné plavky, obličejovou masku a ploutve. Za "normálních" okolností by si oblékla kombinézu, malý tryskový opasek a pravděpodobně široká pažní křídla. Mohla by do centrálního prostoru skočit a poletovat si ve vlhkém vzduchu dle libosti za předpokladu, že by dávala pozor na rotující loukotě suché sekce.

Nyní, samozřejmě, byla sekce nehybná a centrální prostor obsahoval něco víc než jen vlhký vzduch.

Rychle se svlékla a vklouzla do plavek. Postavila se před zrcadlo a upravila si horní díl, aby ji nikde neškrtl. Byla si vědoma, že malá hezkou postavu. Alespoň jí to až příliš často říkali muži, které znala. Přesto však jí trochu široká ramena dávala záminku k věčné nespokojenosti se sebou samou.

Usmála se do zrcadla. Obraz se okamžitě změnil. Silné bílé zuby zářivě kontrastovaly s tmavohnědýma očima.

Nechala úsměv odumřít. Dolíčky jí dělaly mladší, což byl dojem, který nesměla za žádnou cenu vzbuzovat. Vzdychla a opatrně si natáhla přes havraní vlasy gumovou plovací čepici.

Tak a jde se na to.

Zkontrolovala těsnící švy na pouzdru s poznámkami a vstoupila do přechodové komory. Jakmile uzavřela vnitřní dveře, začala se šuměním zaplavovat komoru otvory kolem podlahy slaná voda.

Dennie se pohledu dolů vyhýbala. Raději si upravovala Batteauovu dýchací masku, aby jí co nejlépe seděla. Průhledná membrána se zdála tuhá, jakmile však začala rychle a zhluboka dýchat, propouštěla bez problémů vzduch dovnitř i zpět. Početné pružné destičky na jejím okraji pomáhaly získávat z vody dostatečné množství kyslíku. Po stranách zorného pole byla maska vybavena malými sonarovými displeji, jejichž účelem bylo vynahradit lidem pod vodou jejich výrazně oslabený sluch.

Cítila, jak jí kolem nohou stoupá bublající teplo. Ještě několikrát si upravila masku. Pouzdro s poznámkami si přidržovala v podpaždí. Když jí fluidum dosáhlo až k ramenům, potopila hlavu a se zavřenýma očima se prudce nadechla.

Maska fungovala. Tak jako vždycky, samozřejmě. Měla pocit, jako když dýchá v husté oceánské mlze, vzduchu však měla dost. Trochu nesvá z toho malého, ale obávaného rituálu, stála vzpřímená a čekala, až jí voda vystoupí nad hlavu. Konečně se dveře otevřely a Dennie se ocitla v prostorné místnosti, kde ve výklencích spočívala úhledně složená krácdla, pavouci a další delfíní vybava. V regálech ležely

"Brůkida,...?"

Emerson jí dloubl loktem. "A kde jste byla vy? Když se vrátil, bylo to oznámeno, a to už je několik hodin. Pan Orley si vzal starého Hannese a dvacet delfínů a vyrazil Híkahí a ostatní hledat."

"Já... to jsem nejspíš zrovna spala." Dennie napadlo, že bude muset roztrhnout jistého šimpanze. Proč jí to Charlie neřekl, když přišla do laboratoře? Pravděpodobně na to úplně zapomněl. Ta jeho monománie dožene co nevidět někoho k tomu, že ho zaškrtí!

Doktorka Baskinová a oba delfíni už mezitím získali náskok. Ta žena dokázala plavat téměř stejně rychle jako Tom Orley, a když pospíchala, žádný ze zbývajících pěti lidí na palubě, lodi jí nestačil.

Dennie se obrátila na D'Anitu. "Řekněte mi o tom něco!"

Emerson jí stručně zopakoval, co jim vyprávěl Brůkida - o vražedné popínavé rostlině, o hořícím hvězdném křižníku a divokých vlnách, které se po jeho pádu zvedly, o zoufalém cyklu záchranné horečky, který vyvolaly.

Dennie ty zprávy ohromily, zvláště to, jakou roli v celém dění sehrál mladý Tošio. Tohle vůbec na Tošia tvašiku nevypadalo. Byl jediným člověkem na palubě Streakeru, který se zdál mladší a opuštěnější než ona. Měla toho kluka přirozeně docela ráda a doufala, že nepřišel o život ve snaze hrát si na hrdinu.

Nato jí Emerson sdělil poslední zvěst - o tom, že někoho zachránili na ostrově uprostřed noční bouře a o primitivních domorodcích užívajících nástroje.

Tentokrát Dennie zkoprněla uprostřed tempa.

"Domorodci? Víte to určitě? A nepozvednutí?" Šlapala vodu a užasle na černošského strojníka žírala.

K velikému otevřenému průchodu do předového oddílu centrálního prostoru jim zbývalo už jen deset metrů. Byla jim slyšet kakofonie vysokého pískání a štěbetání.

Emerson pokrčil rameny, až se mu z nich a z okrajových destiček masky vznesla vrstvička drobných bublinek.

"Dennie, co kdybychom pokračovali dovnitř a zjistili

víc? Jediné, co zatím máme, jsou dohady a co někdo od někoho údajně slyšel. Teď už budou mít dekontaminaci za sebou."

Náhle zaslechli vysoké kvílení motorů a vzápětí se z otevřeného průchodu vyřítily v řadě za sebou troje bílé rychlosaně. Obepluly Dennie a D'Anitu dříve, než se stačili pohnout, a zanechaly ve vodě zpěněné pásy hyperkritických bublin. V zadní části všech tří saní byl pod plastickým obalem připoutaný poraněný delfin. Dva měli po těle děsivé tržné rány, jen primitivně ovázané. Když si Dennie všimla, že jedním z těch delfinů byla Hikahí, třetí důstojník Streakeru, nevěřícně zamrkala.

Ambulantní saně podpluly páteř loď a zamířily k otvoru ve vnitřní stěně válcového trupu.

Za zábradlí posledních saní se jednou rukou držela ona plavovlásky, která sem s nimi společně připlavala, a nechala se vláčet. Volnou rukou tiskla k boku zraněného delfína diagnostický monitor.

"To se nedivím, že Gillian tak spěchala. Bylo to ode mne pitomé takhle ji zdržovat."

"Tím se netrapte," řekl Emerson a uchopil ji za paži. "Ta zranění nevypadají, že by na ně bylo zapotřebí lidského chirurga. Makáni a autodoktoři si poradí téměř se vším."

"Přesto však tu možná došlo k biochemickému poškození tkání... otrávám... možná bych mohla pomoci."

Otočila se, že vyrazí, avšak inženýrova ruka ji nepustila.

"Určitě vás zavolají, naskytne-li se něco, s čím si Makáni nebo paní Baskinová nebudou schopny poradit. Kromě toho pochybuju, že byste si chtěla nechat ujít zprávy týkající se vaší specializace."

Dennie pohlédla za ambulancemi, pak přikývla. Emerson měl pravdu. Pokud ji budou potřebovat, interkomem se jí dovolají všude, a saněmi, které pro ni pošlou, tam bude rychleji, než kdyby plavala. Zamířili do příďového oddílu.

Hemžil se šedivými těly vzrušených kytovců. Uprostřed explozí vířících bublin vplavali dovnitř.

Příďový oddíl Streakeru fungoval jako hlavní spojová-

čí článek lodi s vnějším světem. Zakřivené stěny byly plné úložných prostor s pavouky, saněmi a dalším vybavením, nezbytným pro posádku vydávající se ven plnit rozličné úkoly. V přídi byly tři velké kruhové průchody. Pravobok a levobok oddílu zabíraly skif a hlavní člun. Oba se špičkou téměř dotýkaly uzavřených průchodů, kterými podle potřeby opouštěly loď do okolního vakuu, vzduchu či vody. *

Záď sláfu končila těsně u zadní stěny dvacetimetrového příďového oddílu, avšak záď hlavního člunu se ztrácela v kapse, která se táhla až do bludiště místností a chodeb v silném válcovitém obalu Streakeru.

Prostor před horním, třetím průchodem zel prázdnotou. O kapitánský lehký člun i s deseti členy posádky přišli při záhadné nehodě v oblasti, kterou Kreideikí nazval Mělkou hvězdokupou. Ztráta, k níž došlo při zkoumání bludné flotily, byla námětem, kterému se posádka Streakeru raději vyhýbala.

Kolem propluly další saně, mnohem pomaleji než ony bílé ambulance z lodní nemocnice, a Dennie pevně sevřela paži Emersona D'Anity. V zadní části byly připoutané zatavené zelené balíky. Tvar, špičatý na jednom konci a protáhlý a zploštělý na opačném, prozrazoval jejich obsah.

Žádný menší balík mezi nimi není, napadlo Dennie. Znamená to, že je tedy Tošio naživu? V té chvíli zahlédla u dekontaminační komory postavu mladého člověka v suchém podvodním obleku, obklopenou davem delfinů.

"Támhle je Tošio!" vykřikla, až ji samotnou překvapila intenzita jejích emocí. Přinutila se k chladnému, věcnému tónu.

"Není to Kípiru, ten delfín vedle něj?" řekla a ukázala rukou.

D'Anite přikývl. "Jo, zdá se, že jsou v pořádku. A jak to tak vypadá, Hist't už se veze v nebeském proudu. To je zlý.

Docela jsme si rozuměli." Teď, když Emerson litoval svého přítele, nebylo po jeho ráčkování ani stopy.

Pokusil se juknout skrz dav. "Nenapadá vás nějaký dostatečně oficiální důvod k tomu, abysme se tam protlačili?"

Většina delfinů nám uhne už jenom ze zvyku, jenže Krei-

deikí je jiná sorta. Pokud bude mít dojem, že tu jenom okouníme a překážíme, urafhe nám zadek, patroni nepat-roni."

Totéž zrovna napadlo Dennii. "Nechte to na mně," prohlásila, vecpala se do strkajícího se davu a začala se prodírat k Tošiovi. Většina delfinů udělala místo, jakmile oba lidi zahlédla.

Dennie se rozhlížela uprostřed všeho toho pískajícího a cvakajícího zmatku. Neměl by tu být i Tom Orley? napadlo ji. Byl přece spolu s Hannesem a Tišut v té záchranné četě. Jak to, že tu nikde není vidět? Potřebuju s ním co nejdřív mluvit!

Tošio budil dojem velice unaveného mladého muže. Zatímco mluvil s KreideiMm, z posledních sil si pomalu svlékal suchý oděv. O chvíli později se už vznášel nahý -až na obličejovou masku. Ruce, hrdlo a tvář měl pokryté umělou kůží. Kousek od něj, navlečený do dýchacího přístroje, nejspíš na příkaz lékařky, byl vyčerpaný Kípiru.

Náhle se diváci blokující Dennie výhled začali obracet a prchat na všechny strany.

* .. hejna líných čumilů -

přestanou zbytečně okounět!

* Jinak si je najdou sítě lki -

a bude po flákačích hned!

Mihající se těla kytovců nelitostně vrážela do Dennie a Emersona a během chvilky dav prořídil.

"A ať vám to nemusím opakovat!" volal Kreideikí za prchajícími astronauty. "Tady vás není potřeba. Přemýšlejte trochu a hleďte si vlastní práce!"

Kolem kapitána a Tošia zůstal asi tucet delfinů - personál z příďového oddílu a kapitánovi poradci. Kreideikí se obrátil na Tošia. "Tak pokračuj, malý žralokobijče, dokonči své vyprávění."

Mladík nad tím titulem zrudl rozpaky. Přinutil se zvednout padající víčka a snažil se zachovat zdání základního postoje. "Myslím, že to je asi tak všechno, pane. Víc mi toho pan Orley a Tišůt o svých úmyslech nerekli. Pokud ten vrak bude vypadat použitelně, pošlou saně se zprávou. Pokud nebude, vrátí se co nejrychleji zpátky s tím, co se jim podaří zachránit."

Kreideikí lehce zakroužil dolní čelistí. "Dost riskantní," poznamenal. "Dřív než za den se k té lodi nedostanou. To znamená několik dní bez možnosti kontaktu..."

Z výdechového otvoru mu vyrazil proud bublin.

"No, dobře. Teď si odpočiň, pak se mnou povečeříš. Obávám se, že tvoje odměna za to, že jsi nám zachránil Hikahí a možná i nás všechny, bude výslech, jakému by tě nepodrobili ani naši nepřátelé."

Tošio se unaveně usmál. "Rozumím, pane. S radostí vás nechám vyždímat ze mne informace, pokud se budu moct nejdřív najíst... a na chvíli usušit!"

"Domluveno. Uvidíme se později!" Kapitán přikývl a obrátil se, aby se vzdálil.

Dennie se už už chystala, že na něj zavolá, když ji někdo předešel.

"Kapitáne, prosím! Mohu něco?"

Byl to melodický hlas a patřil velkému delfínímu samci se šedavě skvrnitým zbarvením charakteristickým pro plemeno Stenos. Měl na sobě civilní postroj bez masivních nosičů a mechanických paží, jaký nosili běžní členové posádky. V té chvíli by se Dennie nejraději schovala za Emersona D'Anitu. Dokud Sah'ot nepromluvil, vůbec si ho v davu nevšimla.

"Než se vzdááte, pane," pokračoval neformálně delfín flétnovým hlasem, "musím vás požádat o povolení k návštěvě onoho ostrova, na který to Hikahí vyvrhlo."

Máchnutím ocasu se Kreideikí na místě otočil, pohlédl na delfína a skeptickým tónem odpověděl: "Tenhle ostrov není rybí bar, kde si za trochu poezie odčiníte svoji chybu, mluvčí ras. K čemu je teď odvaha, kterou jste neprojevil, když jste měl?"

Sah'ot chvíli mlčel. Přestože Dennie neměla lingvistického specialistu v lásce, zvedla se v ní vlna soucitu. Sah'otovo chování u bludné flotily, kde odmítl přidat se

k té nešťastné průzkumné skupině, nebylo nic pěkného. Choval se jako nějaká primadona.

Ukázalo se však, že měl pravdu. Přišli o kapitánův člun s deseti vynikajícími členy posádky včetně bývalého zástupce velitele Streakeru.

Jedinou cenou za tuto oběť byla třímetrová roura z jakéhosi neznámého kovu, celá rozrytá věkovitým bombardováním mikrometeority. Našel ji osobně Thomas Orley. Tuto relikvii, zapečetěnou, od něj převzala osobně Gillian Baskinová a pokud Dennie věděla, od té doby ji nikdo nespátl. Sotva by se dalo říct, že stála za ztrátu, kterou utrpěli.

"Kapitáne," promluvil znovu Sah'ot. "Jsem přesvědčen, že zde je něco, co ani Thomas Orley neměl čas zjistit do podrobností. Pokračoval dál, aby prozkoumal vrak té válečné lodi, avšak ten ostrov pro nás neprestal být důležitý."

Tohle není k ničemu! pomyslela si netrpělivě Dennie. Na to se musí jít profesionálně, přesvědčivě - promluvit a rezolutně žádat...

"Upřímně řečeno, kapitáne," pokračoval Sah'ot, "co je naším nejdůležitějším úkolem, kromě povinnosti dostat se z téhle pasti a sloužit klanu pozemských ras?"

Kreideikí vypadal rozpolceně. Očividně si přál natrhnout Sah'otovi hřbetní ploutev za to, že ho takhle provokuje. A navíc ho Sah'ot evidentně zasáhl dvojitou harpunou. .. použil totiž slovo "povinnost" a ještě ho zaobalil do hádanky. Kapitán bičoval ocasem vodu a tiše cvakal so-narem, jako když tikají hodiny. Oči měl zapadlé a temné.

Dennie už nedokázala dal čekat, až to kapitán uhádne nebo vrazí Sah'ota do cely.

"Ti domorodci!" vykřikla.

Kreideikí se k ní otočil a upřeně se na ni zahleděl. Dennie ucítila, jak po ní přeběhl jeho analytický zvukový paprsek, a zrudla. Věděla, že jí ty vlny pronikly až do střev a prozradily mu všechno včetně toho, co měla ke snídani. Kreideikí ji děsil. Před tím výkonným mozkem za delfínovým širokým čelem se necítila ani trochu jako patron.

Náhle se kapitán prudce otočil a odplaval k Tošiovi.

"Máš stále ještě ty předměty, které Thomas Orley vybral, mladý lovec?"

"Ano, pane, já..."

"Ještě než se vzdáš, odevzdej je prosím biologce Sudmanové a mluvčímu ras Sah'otovi. Až si odpočineš, zase si je vyzvedni, spolu s návrhy obou specialistů. Při večeři sám všechno zvážím."

Tošio přikývl. Kapitán se znovu otočil k Dennie.

"Ještě než vání dám souhlas, musíte mít nějaký plán. Nedám vám příliš materiální podpory a při sebemenším náznaku nebezpečí budete zavoláni zpět. Přijímáte tyto podmínky?"

"A-ano... budeme potřebovat monokabelové spojení s lodním počítačem a..."

"Tohle proberte s Kípirem, ještě než začne odpočívat. Musí vám pomoci vymyslet něco z vojenského hlediska přijatelného."

"Kípiru? Myslela jsem..." Dennie pohlédla na mladého delfína a rychle spolkla netaktnost, kterou se chystala pronést. Pilot, velmi tichý pod dýchacím přístrojem, vypadal ještě nešťastněji než předtím.

"Mám pro to své důvody, paní. Jako pilot není moc platný, pokud je loď neschopná pohybu. Mohu ho tu postrádat, takže může být vaším styčným důstojníkem... tedy za předpokladu, že váš plán odsouhlasím."

Při kapitánových slovech se Kípiru lehce shrbil a odvrátil pohled. Tošio položil na Kípirův štíhlý hřbet ruku. I to byla změna. Tihle dva nikdy předtím nepřišli Dennie jako velcí přátelé.

V jasném světle příďového oddílu se znovu zablyštěly Kreideiláho zuby. "Má ještě někdo něco?"

Nastalo ticho.

Kreideikí mrskl ocasem, zapískal frází oznamující konec slyšení, na místě se otočil a rychlými, mocnými údery ocasní

ploutve odplaval. Hned za ním následovali poradci.

Kípiru se díval, dokud kapitán nezmizel z dohledu. Pak se obrátil na Dennie a Sah'ota.

* K vašim službám najdete mne -

v mé kajutě, jak čekám, dýchám -

* až Tošio doprovodím k odpočinku..." *

Dennie Tošia krátce objala a ten to přijal s úsměvem. Pak se otočil, vzal Kípira jednou rukou kolem hřbetu a oba pomalu plavali k obytné sekci.

V té chvíli se otevřelo jedno z výtahových potrubí v plášti lodi a z něj se vyřítilo modrozluté torpédo. Předovým oddílem se rozlehlo radostné povykování a kolem Kípira a Tošia se přehnal další lodní kadet. Se vzrušeným štěbetáním kolem nich kroužil ve stále těsnější spirále.

"Opravdu si myslíte, že se Tošio dostane k tomu odpočinku?" zeptal se Emerson Dennie.

"Ne pokud ho Akki přinutí, aby mu všechno znovu vyprávěl ještě před večeří s kapitánem." Dennie Akkimu a Tošiovi jejich přátelství, stále a intenzivní jako hvězdy na obloze, záviděla. Pozorovala, jak chlapec se smíchem odhání přítele, dokud nezmizeli ve výtahovém potrubí.

"Blahopřeju," zašklebil se Emerson D'Anite na Dennie. "Zdá se, že jste byla pověřena vedením vědecké výpravy."

"Ještě nic není definitivní," odvětila. "A kromě toho, velet bude Kípiru."

"Kípiru bude zodpovídat za vojenskou část. A to mě na tom zaráží. Nevím, co Kreideikí sleduje tím, že pověřuje takovýmhle úkolem Kípira, po tom, co jsem slyšel o jeho chování tam venku. Řekl bych, že to nejspíš bude jeho způsob, jak z toho ubohého delfouše sedřít kůži."

Dennie nezbylo než souhlasit, i když jí to připadalo trochu kruté.

Náhle ucítila na vnitřní straně levého stehna jemný, hladký dotyk.

Výjekla a s rukou na hrdle se prudce otočila. S povzdechem si uvědomila, že to byl ten neodelfiní antropolog, Sah'ot, který jí tam vsunul levou hrudní ploutev, aby ji polechtal. Stenos se na ni zašklebil a jeho rozeklané zuby se zablyštěly. Dennie se rozbušilo srdce. "Žraloci tlamo! Trapnej poeto! Běž si radši svádět špinavou zkumavku!" Hlas jí přeskočil. Sah'ot se odtáhl a kolem očí mu na okamžik překvapením zsvítilo bělmo. Očividně nečekal, že bude Dennie tak precitlivělá.

"Ale, Dennie," vzdychl, "chtěl jsem ti jen poděkovat za to, že jsi se přimluvila u Kreideikí. Je vidět, že tvůj půvab ho dokáže přesvědčit lépe než všechny moje argumenty. Mrzí mě, jestli jsem tě vyděsil."

Dennie si nad Sah'otovou dvojsmyslnou omluvou od-fíkla. Možná ale byla její reakce přece jenom přehnaná. Pulz se jí pomalu uklidňoval. "No... nechme toho. Hlavně mi už nikdy něco takovýho nedělej!"

Aniž se otočila, poznala, že se Emerson D'Anite za jejími zády kření. Samečci, pomyslela si. Dospějou vůbec někdy?

"Ehm, Dennie?" zazpíval Sah'ot hlasem smyčcového tria. "Je tu jedna maličkost, kterou bychom měli projednat, pokud se té výpravy na ostrov máme zúčastnit společně. Budeš taková lakota a necháš KreideiMho, aby určil vědeckého vedoucího na základě zaujatosti? Nebo mi dáš šanci? Třeba bychom o to mohli zápasit."

D'Anite se zakuckal a odvrátil se, aby si odkašlal.

Dennie zrudla. "Nejlepší bude, když o tom necháme rozhodnout kapitána. Kromě toho... nejsem si úplně jistá, že bychom tam měli jít oba. Charlie mi zrovna řekl, že jeho analýza vzorků kůry planety by tě mohla zajímat... nedávne vrstvy nesou stopy paleotechnologie. Měl bys jít hned teď za ním."

Sah'ot lehce přimhouřil oči. "To zajímavé rozhodně je. Myslel jsem si, že tahle planeta leží ladem mnohem déle, než kolik naznačují paleotechnické pozůstatky."

Vzápětí však Denniiny naděje zmařil. "Leč bohužel, vykopávání dávno spečených odpadků bývalých kithnip-ských civilizací nemůže být ani zpoloviny tak zajímavé jako navázání kontaktu s primitivními domorodci a prosazení nároku na řádné patronství pro vás, lidi. My delfini bychom tak mohli mít nové bratrance dokonce ještě dřív, než budou hotoví neopsi! Bůh chraň, aby se těch ubohých bytostí zmocnili Tandové nebo Sorové nebo někdo jim podobný!

A kromě toho," zašeptal sladce, "tohle je příležitost, kdy se můžeme lépe poznat... a samozřejmě vyměnit si odborné zkušenosti."

Emerson D'Anite se opět zakuckal.

"Nejvyšší čas, abych se vrátil ke své práci, mládeži," prohlásil. Ráčkování se vrátilo v plné síle. "Motorry čekají, takže vás tu nechám vašim plánům a jdu na to."

D'Anite měl co dělat, aby nevyprskl smíchy. Dennie mu v duchu přísahala pomstu. "Emersone!" zasyčela.

"Ano, kotě?" pohlédl na ni nevinně.

Probodla ho pohledem: "Á... vsadím se, že v sobě nemáte ani kapku keltské krve!"

Černošský Strojník se na ni usmál. "Ale no tak, copak vy to nevíte? Každý Skot je Strojník a každý Strojník je Skot."

Zamával a odplaval dříve, než Dennie napadla nějaká odpověď. Takhle se nechat nachytat, zaklela v duchu, no klišé! Když byl D'Anite z doslechu, přiblížil se Sah'ot nenápadně k Dennie. "Nezačneme plánovat naši expedici?" zašeptal jí málem do ucha.

Dennie sebou trhla. Najednou si uvědomila, že všichni zmizeli. Srdce se jí rozbušilo a měla pocit, že jí maska nedává dost vzduchu.

"Rozhodně ne tady!" Otočila se a plavala pryč. "K tomu je důstojnické místnost. Jsou tam navigační stoly... a vzduchové kopule! Člověk tam aspoň může dýchat!"

Sah'ot se jí držel po boku, nepříjemně blízko.

"Ach, Dennie..." vzdychl, dotírat však nezačal. Místo toho začal tiše pískat atonální, hybridní melodii ve složitém a těžko srozumitelném dialektu trináru.

Dennie proti své vůli zjistila, že ji ta píseň přitahuje. Byla zvláštní, tajuplně krásná a nějakou chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že je taky pekelně spřátá.

15 STENOS

Mokí, Srika-pol a Hakukka-jo trávili i tuto pracovní přestávku tak jako všechny předchozí za poslední týdny, totiž reptáním.

"Dneska byl zase v my sekci," remcal Srika-pol, "a do všeho tam strkal hubu. Mysli si, kdovíjak není ohleduplný, až na to, že všichni musí poslouchat ty jeho kenéský pazvuky!"

Mokí přikývl. Nebylo nejmenších pochyb, o kom je řeč.

* Kvílí - brouká

ty svý rytmy, rytmy

* Můj tým se vlní, vlní

podle jeho Logiky!" *

Hakukka-jo sebou trhl. Mokí novoanglicky už téměř nemluvil a jeho trinár obsahoval příliš mnoho prvotní del-finštiny, než aby zněl decentně.

Zato Srika-pol očividně s Mokim souhlasil. "Nenajde se Tursiops, který by Kreideikího nezbožhoval. Napodobují ho a snaží se chovat jako mistři Keneeku! Dokonce se zdá, že jeho kouzlu podlehla už i polovina nás, Steno su!" -

"No, pokud nás odtud dokáže dostat živé, prominu mu dokonce i ty jeho halasné inspekce," poznamenal Hakku-ka-jo. Mokí pohodil hlavou.

* Živí! Živí!

Do hojných hlubin!

* Následujme, následujme

zubatého vůdce! *

"Můžeš být zticha?" Hakku-ka-jo se rychle otočil a naslouchal zvukům v odpočívárně. U potravinových automatů byla skupinka několika členů posádky. Nezdálo se, že by něco zaslechli. "Hlídej si rozptyl! Jseš v průšvihy i bez těch vzbouřeneckých řečí! Slyšel jsem, že se už doktor Metz na tebe informoval u Takkata-Jhna!"

Mokí se vzdorně zašklebil a Srika-pol s jeho tichým komentářem souhlasil.

"Metz neudělá nic," řekl Srika-pol. "Je veřejným tajemstvím, že polovinu Stenosu na lodi vybíral on. Jsme jeho děťátka," zavrkal. "Teď, když je Orley s Tišut pryč a Híkahí na marodce, jediný, před čím se musíme mít na pozoru, je sám náš vrchní rozumbrada."

Hakku-ka-jo se rychle rozhlédl. "I ty začínáš? Pozor, buďte zticha. Plave sem K'tha-Jon!"

Druzí dva delfini se otočili směrem, kterým ukazoval, a zahlédli, jak z výtahu v plášti lodi vyplaval obrovský delfín a zamířil k nim. Všichni tři, o polovinu menší než on, mu rychle uhnuli z cesty.

"No a co?" řekl Srika-pol nejistě. "Vždyť je jedním z nás."

"Až na to, že je bosman!" dodal rozčileně Hakku-ka-jo.

"On taky nenávidí tursiopský rozumbrady!" vložil se rozhovoru Mokí novoanglicky.

"Možná, v tom případě si to ale nechává pro sebe! Ví totiž, jak se na rasismus dívají lidi!"

Mokí odvrátil zrak. Stejně jako mnoho jiných, cítil i tehle tmavošedě skvrnitý delfín k rase patronů jakousi pověřčivou hrůzu. Chabě opáčil v trináru:

* Zeptej se lidí s černou pletí -

i těch s hnědou, žlutou

* Zeptej se velryb -

co je lidský rasismus!" *

"To už je dávno!" odsekl Hakku-ka-jo, tak trochu šokovaný. "A lidi neměli žádné patrony, kteří by je usměřňovali!"

"Přesně tak..." ozval se Srika-pol, avšak jeho souhlas nezněl příliš přesvědčivě. ,

Když k nim K'tha-Jon doplul, všichni tři zmlkli. Při pohledu na bosmana běhal Hakku-ka-jovi mráz po těle.

K'tha-jon byl obr více než tři metry dlouhý a jeho mohutné tělo by neobemkli ani dva dospělí lidé. Tlamu měl tupě zakončenou a na rozdíl od ostatních takzvaných Stenosu na palubě lodi nebylo jeho zbarvení skvrnité, ale silně kontrastní, ftíkalo se, že K'tha-Jon je další ze "speciálních" případů doktora Metze.

Kousek od nich se obr zastavil a hlasitě vydechl gejzír bublin. Jeho otevřené čelisti se honosily hroživou řadou křivolakých zubů. Ostatní téměř podvědomě zaujali postoje podřízenosti; pohledy odvrácené, tlamy zavřené.

"Slyšel jsem, že je tu zase nějaká hádka..." zaduněl K'tha-Jonův hlas podvodní novoangličtinou. "Naštěstí se mi podařilo podplatit staršího bosmana S'thata těžko se-hnatelnou dojmopáskou, takže to nakonec kapitánovi nenahlásí. Očekávám, že cenu za pásku někdo uhradí i s úrokem..."

Zdálo se, že Mokí chce něco říct, avšak K'tha-jon ho umlčel.

"Žádné výmluvy! Váš temperament je břemeno, bez kterého se obejdu. S'thata by udělal dobře, kdyby vám to spočítal, za to, že ho takhle provokujete!"

* Nebojte se! Nebojte se!

Zbabělýho Tursiopse!

* Nebojte se...

Než se Mokí dostal o verš dál, udeřil ho K'tha-jon mocným ocasem přímo doprostřed těla. Prolétl vodou několik metrů, a když se konečně zastavil, pištěl bolestí. K'tha-jon připlul těsně k němu a tiše zamručel.

"TY jsi Tursiops! Tak se jmenuje celý náš druh, zaregistrovaný v Knihovně! Tursiops arnicus... 'delfin přátelský!' Zeptej se doktora Metze, jestli mi nevěříš! Ztrapni nás ostatní, kdo tady máme stenorské geny - kupříkladu vicekapitána Takkata-Jima a mě - tím, že se budeš chovat jako zvíře, a já ti ukážu, jak se má chovat delfin přátelský! Nadělám z tvých střev kotevní lana!" Mokí se celý třásl. Tlamu měl pevně zavřenou, pohled odvrácený.

K'tha-jon s opovržením zasypal krkčího se delfina krupobitím sonarových impulzů a obrátil se ke zbývajícím dvěma. Hakkuka-jo a Srika-pol si jako by nic prohlíželi zářivé, ozdobné garibaldu a andělské rybky, které si nerušené plavaly v centrálním prostoru. Hakkuka-jo si tiše pohvizdoval.

"Už bude konec přestávky," vyštěkl K'tha-Jon. "Vraťte se do práce. A schovejte si svou nenávist na dobu po službě!" Otočil se, mocně zabral ocasní ploutví, až vzniklá turbulence málem převrhla ostatní delfíny, a rychle se vzdálil.

Hakkuka-jo se díval, dokud nezmizel, a pak si s dlouhým hvízdnutím oddechl.

To by mělo stačit, říkal si v duchu K'tha-Jon, zatímco spěchal za svými povinnostmi v nákladním oddílu. Hlavně Mokí teď dá chvíli pokoj. Rozhodně by měl.

Jestli s Takkata-Jimem o něco nestáli, byla to exploze rasistické nenávisti a nedůvěry. Nic by lidi nesjednotilo víc než právě něco jako tohle.

A taky by to vzbudilo pozornost Kreideikiho. Takkata-Jim trvá na tom, aby se kapitánovi dala ještě jedna příležitost přijít s nějakým plánem, jak nás dostat domů živé.

Ale ano, klidně ještě počkám.

Jenže co když s ničím nepřijde? Co když bude dál žádat oběti od posádky, která nikdy nezamýšlela stát se posádkou hrdinů?

V tom případě se bude muset najít někdo, kdo bude schopen předložit posádce jinou alternativu. Takkata-Jim se zatím ještě zdráhá, bude to ale jen otázka času.

A až ten čas přijde, budou potřebovat podporu lidí a Motího rasistické výlevy by mohly všechno zmařit. K'tha-jon měl v úmyslu dát si na toho Stenose pozor a držet ho pěkně v poslušnosti a poddajnosti.

I kdyby bylo třeba natrhnout občas některému tomu

podělanému, břehumimému, pokryteckému tursiopskému rozumbradovi ocas!

16 GALAKTICI

- Radujte se - zapěl čtvrtý Bratr Ebenových Stínů. Ra

dujte se, že byl dobyt pátý měsíc té malé, prašné planety! -

Bratrstvo Noci bojovalo zarytě o tento strategický bod, ze kterého zakrátko vrhnou do okolního prostoru nepřemožitelnou energii a smetou z oblohy bludaře a kacíře. Tento měsíc je zárukou, že odměna bude jejich a jenom jejich!

Žádný z ostatních měsíců planetární soustavy Kthse-mení neměl to, co vlastnil tento jediný: jádro z téměř jednoprocenního unobteinia. Mezitím už přistálo třicet lodí Bratrstva, aby se mohlo začít s výrobou Zbraně.

Tak jako vždycky, klíčem ke všemu byla Knihovna. Před mnoha cykly narazil čtvrtý Bratr Ebenových Stínů na jakousi nejasnou zmínku o zařízení, které bylo kdysi použito ve válce dvou ras, dnes již dávno vymřelých. Dopátrat se potřebných detailů mu trvalo půl života, neboť Knihovna byla opravdové bludiště. Teď však přijde jeho odměna!

- Radujte se! - znělo prostorem. Byl to vítězný chva

lozpěv, který měl být slyšen, a skutečně několik dalších bo

jujících stran si začalo uvědomovat, že na opačném konci planetární soustavy Kthse-mení se děje něco neobvyklého.

A protože nejlitější boje zuřily kolem strategicky důležitého plynného obra a samotného Kithrupu, začali někteří nepřátelé posílat zvědy, aby zjistili, co to Bratrstvo Noci chystá.

- Jen ať přijdou a podívají se! Co na tom záleží? -

Už nějakou dobu je sledovala jedna z lodí Sorů. Že by uhádla, o co jim jde?

- Nikdy! Formulace byla příliš nejasná! Naše nová zbraň ležela příliš dlouho nepovšimnuta v zaprášených archívech. Pochopí teprve, až když tenhle měsíc začne kmitat

v patnáctém pásmu pravděpodobnosti a šířit do prostoru vlny nejistoty, které roztrhají jejich válečné flotily na kusy! Teprve pak si nepochybně jejich palubní Knihovny vzpomenou! Jenže to už bude příliš pozdě! -

Bratr Ebenových Stínů pozoroval z vesmíru, jak se stavba rezonátoru chýlí ke konci a jak ho lodě plní svými kombinovanými energiemi. Ze vzdálenosti tisíce jednotek cítil, jak vlna narůstá...

- Co to ale dělají? Co to ti Prapředky opovrhovaní

Sorové dělají?

Přístroje ukazovaly, že Bratrstvo Noci není na patnáctém pásmu samo! Ze sorské lodi vycházel slabý tón, obměna kmitů šířících se z měsíce. Něco jako ozvěna.

Patnácté pásmo začalo pulzovat. Bylo to neskutečné, ale rezonovalo s tím sorským rytmem!

Bratři na měsíci se pokusili unikající signál utnout, ale to už bylo příliš pozdě! Měsíc se zachvěl a začal, se rozpadat. Obrovské kusy skal se rozlétly do všech stran a cestou drtily maličké lodě Bratrstva.

- Jak to mohli vědět? Jak to jenom mohli...?-

A pak Bratr Ebenových Stínů pochopil. Kdysi dávno, když začal pátrat po nějaké nové zbrani, poznal jakéhosi

ochotného knihovníka... byl to Pil. Vždycky přišel s nějakým dobrým nápadem, s nějakou užitečnou radou. Bratr se nad tím nikdy nezamýšlel. Od knihovníků se očekávalo, že budou nápomocní a neutrální bez ohledu na svůj původ.

- Jenže Pilové jsou chráněnci Sorů - uvědomil si Bratr

- takže Krat to celou dobu věděla -

Vydal zbývajícím silám rozkaz k ústupu. - Není to nic než momentální neúspěch. Stejně to nakonec budeme my, kdo se těch pozemšťanů zmocní -

Na pozadí prchajících zbytků válečné flotily se malý měsíc dál pomalu rozpadal.

17

TOM ORLEY

Hlavní lodní inženýr, vyzábělý a plešatící Hannes Suessi, ležel na břiše vedle Thomase Orleye na těžkých pracovních saních a ukázal na lodní vrak před nimi.

"To je loď Thennaninů," řekl. "Je pořádně zřízená, ale není o tom pochyb. Všimněte si, že nemá žádné objektiv-nostní kotvy, jen stázové projektory na hlavních patkách. Thennaninové mají hrůzu z pozměňování reality. Tahle loď nebyla nikdy konstruovaná pro pravděpodobnostní pohon. Určitě patří Thennaninům nebo některým z jejich chrá-něnců nebo spojenců."

Delfini se střídali u vzduchových kopuli ve spodní části saní, kroužili pomalu kolem a při pohledu na ten zřícený gigantický trup pod sebou vydávali vzrušené sonarové im-pulzy.

"Asi máte pravdu, Hannesi," řekl Tom. "To je tedy monstrum."

Bylo neuvěřitelné, že loď vůbec zůstala pohromadě. Pádem do oceánu rychlostí pěti machu zpustošila přinejmenším dva podmořské ostrovy a do oceánského dna vyryla hlubokou brázdou, než se konečně zastavila ve vrstvě pelagického bahna těsně před strmou podmořskou stěnou. Útes se drolil a vypadal nebezpečně labilně. Býval by stačil ještě jeden větší otřes a celý vrak by pod ním zůstal pohřbený.

Orley věděl, že takovýhle výkon umožnila lodi kvalita thennaninských stázových štítů. Thennaninské lodě byly známé tím, že i když byly v posledním tažení, nestálo to za to ukončovat jejich trápení. V boji byly sice pomalé a těžkopádné - zato zneškodnit je totálně bylo stejně obtížné jako zabít švába.

Odhadnout přesně celkové škody se zatím ještě nedalo. Světlo dopadající z hladiny bylo kalné a namodralé. S rozsvícením připravených obloukových světél čekali delfini, dokud jun Tišůt neřekne, že je to bezpečné. Naštěstí nebyl vrak tak hluboko, aby byl nedosažitelný, zároveň však byl dostatečně hluboko, aby zůstali skryti před očima zvědů vysoko na obloze.

K saním připlaval delfin s růžovým břichem. V soustředěném zamyšlení pohyboval čelistmi. "Je to skutečně neuvěřitelné, že, Tome? Měla by být na koussičky."

Na takovou hloubku zněl hlas Tišůt nezvykle jasně. Gejzíry bublin z výdechového otvoru a cvakaní sonarů splývaly ve složitý propletenec řeči a tělesných funkcí. Lidskému suchozemci by podvodní delfiní mluva zněla spíše jako ladění avantgardního orchestru před koncertem než jako hlasový projev tvora mluvícího jazykem odvozeným z angličtiny.

"Myslíš, že nám k něčemu bude?" zeptala se delfiní důstojnice.

Orley znovu pohlédl na loď. Byla slušná naděje, že v tom bitevním zmatku nad Kithrupem se žádná z válčících stran nestarala o to, kam se loď zřítíla. Pár možností už ho napadlo, jedna nebo dvě by mohly být dostatečně troufalé a nečekané - a praštěné - aby vyšly.

"Uvidíme," řekl. "Navrhují rozdělit se do tří skupin. První skupina půjde po jakémkoli emisním centru, zvláště pravděpodobnosti, psi vln a neutrinové radiace, a vyřadí zdroj z provozu. Také by si měli dávat pozor na to, jestli někdo nepřežil, i když se to nezdá moc pravděpodobné."

Suessi vrhl pohled na zničený vrak a odfrkl si. Orley pokračoval.

"Druhá skupina se soustředí na materiály. Tuhle by si měl vzít na starost Hannes s Ti-tchem. Budou se dívat po monopolních a čistých kovech, které by se mohly upotřebit na Streakeru. Když budou mít štěstí, najdou třeba něco, čím by se daly nahradit ty naše cívky."

Když dovolíš, Tišůt, třetí skupinu bych si vzal na starost já. Chci si prohlédnout strukturální celistvost té lodi a prozkoumat okolní terén."

Tišůt cvakla čelisti na souhlas. "Tvoje logika je správná, Tome. Přesně tohle uděláme. Kaa i druhé saně zůstanou v pohotovosti. Všichni ostatní se okamžitě přidají ke svým skupinám."

Ve chvíli, kdy se Tišůt chystala písknout rozkaz, chytil ji Orley za hřbetní ploutev.

"Abych nezapomněl, myslím, že bychom si všichni měli vzít dýchací přístroje. Trinár možná nebude nejvhodnější, radši ale odložím složité rozhovory v novoangličtině na později, než abych riskoval, že si někdo při neustálém pendlování za vzduchem přivodí úraz."

Tišůt se ušklíbla, rozkaz však vydala.

Jelikož výpravu tvořili disciplinovaní delfini - elita posádky Streakeru - shromáždění u saní, byl každý delfin vybaven těsnou vzduchovou hadicí a proběhlo to jen za tichého mmlání a podrážděných gejzírů bublin.

Tom slyšel o prototypech dýchacích přístrojů, které dodávají delfinovi vzduch, aniž mu brání v řeči. Jestli někdy najde čas, možná se pokusí sestojit nějaký sám. Vyjadřovat se v trinárním kódu mu nedělalo žádné potíže, ze zkušenosti však věděl, že delfinům činí problémy, mají-li hovořit o technických věcech jinak než novoanglicky.

Starý Hannes, který se špatně skrývaným odporem pomáhal rozdávat dýchací přístroje, už brblal. Samozřejmě, že jakožto hlavní mechanik byl v trináru zběhlý, považoval však tuto třístavovou logiku za obtížnou. A co víc, jako poeta nestál za nic. Očividně se netěšil na to, že bude muset probírat technické záležitosti pískaným rýmem.

Každý z nich dostal svůj konkrétní úkol. Počet členů výpravy se snížil, neboť několik poddůstojníků a členů posádky, kteří se s nimi zúčastnili záchranné akce, doprovodilo Tošia, Hikahí a ostatní oběti smrtonosných vln zpátky na loď.

Pokud by došlo k nějaké nebezpečné situaci, museli by se s ní vypořádat sami. Žádná pomoc ze Streakeru by nedorazila včas, aby byla něco platná.

Kdyby tu tak byla Gillian, pomyslel si Tom. Ne, že by zkoumání cizích křížníků patřilo do jejího oboru, znala však delfíny, a když šlo do tuhého, dokázala se o sebe postarat.

Jenže ona má svou vlastní práci na Streakeru. Snaží se vyřešit tajemství miliardu let staré mumie, která v první řadě neměla vůbec existovat. A kdyby došlo k nějaké nepředvídatelné události, byla jedinou další osobou na palubě Streakeru, snad kromě samotného Kreideikího, která věděla o jeho počítači Nissu a jeho případné užitečnosti - za předpokladu, že by získal přístup ke správným informacím.

Tom se usmál tomu, jak si to hezky zdůvodňuje.

Jistě, existují dobré a logické důvody, proč oni dva nemůžou být v tuhle chvíli spolu. Ber to, jak to je. Udělej si tu svou práci a možná, že za pár dní budete zase spolu.

Už od chvíle, kdy se jako dva dospívající mladí lidé setkali, nebylo ani na okamžik pochyb o tom, že jednou budou tvořit pár. Někdy si říkal, jestli jejich plánovači předem věděli, když vybírali gamety z vybraných manželských párů, že dvě z těch rostoucích zygot se budou později k sobě tak dokonale hodit - tak, že dnes mezi nimi docházelo občas i k jednoduché telepatii.

Pravděpodobně to byla šťastná náhoda. Lidské genetické plánování bylo velice omezeno zákonem a zvyklostmi. Ať to byla náhoda nebo ne, Tom byl vděčný. Za léta služby Všezemské radě poznal, že vesmír je nebezpečné místo plné zklamaných iluzí. Příliš málo sofontů - dokonce i z těch, kteří na to byli vybavení - poznalo dost lásky.

Jakmile byly dýchací přístroje rozdány, použil Tom saňový reproduktor k zesílení svého hlasu. "Teď mě všichni poslouchajte. Přestože veškerá galaktická technika vychází z informací obsažených v Knihovně, je to tak obrovské množství vědomostí, že uvnitř tohoto trupu se může vyskytovat jakýkoli mechanismus. Zacházejte se vším, jako kdyby to byla bomba, dokud to neidentifikujete a nezneškodníte."

Prvořadým úkolem první skupiny, až ten vrak umlčí, bude najít hlavní bitevní počítače. Mohl by tam být záznam úvodní fáze bitvy. Taková informace by mohla mít pro kapitána obrovskou cenu.

Dívejte se po piktogramu Knihovny. Pokud ten symbol někde uvidíte, zapamatujte si, prosím vás, místo, a dejte mi vědět. Rád bych se podíval, jaký druh mikropobočky používali."

Kývl na Tišůt. "Souhlasíte, poručíku?"

Čtvrtý důstojník Streakeru klapl čelistí a přikývl. Or-leyova zdvořilost byla přijata s povděkem, ovšem Tišůt by si radši ukousla vlastní ocas, než by zamítla jediný z jeho návrhů. Streaker byla vůbec první velká expedice, kterou řídili delfíni. Od začátku však bylo zřejmé, že rada některých lidí, kteří se jí také zúčastnili, nese nádech patronátu.

Zavolala v trinárním kódu:

- * První skupina se mnou -
rozptýlí se, poslouchá
- * Druhá skupina se Suessim -
vydává se hledat poklad
- * Zreťí skupina s Orleyem -
pomáhá mu spekulovat
- * Nic ze Země tu nezůstane -
co prozradilo by nás
- * Uklidíte po sobě i -
budete-li kadit
- * Přemýšlejte, až pak dělejte -
v tropicky čiré logice
- * A teď posádko Streakeru -
v tichosti se dejte do práce! *

Organizovaně, jedna za druhou, vyrazily všechny tři formace za svým úkolem. Podle rozkazu Tišůt jedinými zvuky byla rychlá cvakání delfiních sonarů.

Orley se přiblížil se saněmi ke vraku na čtyřicet metrů. Plácl Hannese do ramene a sklouzl se saní.

Jak nádherná byla ta jejich loď Orley použil tepelný spektrograf, aby získal rychlou analýzu kovu kolem okrajů zející trhliny v boku lodi. Jakmile určil poměry jednotlivých produktů beta rozpadu, překvapeně hvízdal, což přimělo delfíny v nedalekém okolí, aby se otočili a zvědavě na něj pohlédli. I když nemohl s jistotou určit původní slitinu ani hodnotu toku neutrin, jaké byl materiál vystaven od chvíle, kdy byl odlit, všechno ukazovalo na to, že loď byla vyrobena přinejmenším před třiceti miliony lety!

Tom zavrtěl hlavou. Takovéhle zjištění nutí člověka, aby si uvědomil, jak dlouhou cestu má lidstvo ještě před sebou, má-li dohnat galaktiky.

S oblibou pohlížíme na rasy využívající Knihovnu jako na rasy bez fantazie, v zajetých kolejkách, napadlo Orleye. Do značné míry to tak skutečně vypadalo. Velice často působili galaktici dojmem netvůrčích, zkostnatělých ras. Avšak...

Hleděl na tu temnou, mohutnou bitevní loď a užasl.

Podle jakési legendy vyzvali Prapředci, ještě než se před mnoha eony odebrali do neznámého kouta vesmíru, k neustálému shromažďování vědomostí. Praxe však byla taková, že většina druhů pohlížela na Knihovnu pouze a jenom jako na zdroj vědomostí. Její bohatství narůstalo jen pomalu.

K čemu byl také výzkum něčeho, co bylo už tisíckrát objeveno těmi, kteří přišli dřív? Bylo to jednoduché, stačilo si

vybrat z archivů Knihovny například nějaký projekt moderní bitevní loď a slepě se jím řídit, i když drtivá většina toho, co se stavělo, zůstala mimo lidské chápání. Země měla takových lodí několik a byly úžasné.

Všezemské, rada, která měla na starosti vztahy mezi pozemskými rasami a galaktickou komunitou, jednou této lákavé logice málem podlehla. Mnoho lidí naléhalo, aby se kooptovaly galaktické modely, které starší rasy samy kooptovaly ze starodávných projektů. Uváděl se příklad Japonska, které se v devatenáctém století ocitlo před stejným problémem - jak přežít mezi národy, které byly nesrovnatelně mocnější. Soustředilo tedy všechnu svou energii na to, naučit se napodobovat své sousedy, a nakonec se mu podařilo být úplně jako oni.

Většina ve Všezemské radě, včetně téměř všech členů z řad kytovců, však nesouhlasila. Považovali Knihovnu za jakýsi hrneček s medem - lákavý, výživný, ovšem také strašlivě zrádný.

Obávali se syndromu "Zlatých časů"... pokušení "hledět do minulosti" - hledat moudrost v těch nejstarších, zaprášených textech místo v nejnovějších vydáních vědeckých časopisů.

S výjimkou několika ras, například Kantenů a Tym-brimiů, jako by celá galaktická komunita ustrnula u tohoto způsobu uvažování. Knihovna byla jejím prvním a posledním východiskem z každé nouze. Skutečnost, že staré záznamy téměř vždy obsahovaly také něco užitečného, neznamenal, že se mnoho vlčích dětí, včetně Toma, Gillian a jejich učitele, starého Jacoba Demwy, dívalo na tento přístup s menším odporem.

Vycházejíce z tradice metody pomoz si sám byli vedoucí představitelé Země přesvědčeni, že inovací se dá vždycky něco získat, dokonce i v takhle pokročilé galaktické době. Přinejmenším bylo příjemnější tomu věřit. Pro rasu vlčích dětí byla hrdost důležitá věc.

Siroťci často ani nic jiného nemají.

Avšak tady byl důkaz moci Zlatých časů. Každý detail na té lodi hovořil medovým hlasem o propracovanosti a promyšlenosti. Dokonce i jako vrak byla konstrukčně nádherně jednoduchá, zároveň ovšem oplývala bohatými ornamenty a ozdobami. Nikde ani stopy po svárech. Podélné i příčné výztuhy plnily vždycky ještě nějaký další úkol. Tady jedna držela stázovou patku a zároveň evidentně sloužila jako odrazeč průměry pravděpodobnosti. Orley věděl, že by našel další takové drobnosti, které mohly přijít pouze díky eonům postupného vylepšování starého projektu. Zaujala ho dekadence, jakou loď působila, okázalost, jejíž arogance a bizarnost přesahovaly hranici obyčejné ci-zokrajnosti.

Jedním z hlavních úkolů Thomase Orleye na Streakeru bylo hodnotit mimozemská zařízení - a to především vojenská. Tahle loď nebyla to nejlepší, co galaktici vlastnili, přesto si připadal jako dávný lovec lebek z Nové Guineje, pyšný na svou novou předovku, který si je však zároveň trpce vědom existence kulometů.

Rozhlédl se. Jeho skupina se shromažďovala. Bradou stiskl spínač hydrofonu.

"Připraveni? Takže jdeme na to. Oddíl dva, vyrazíte a podíváte se, jestli ten kaňon vede přes celý hřeben. Táhne se dvacet kilometrů odtud ke Streakeru."

Zaslechl souhlasné hvízdnutí velitele oddílu, Karacha-Jeffa. Výborně. Tenhle delfin je spolehlivý.

"Buďte opatrní," zavolal ještě za mizejícími delfiny. Pak mávl na ostatní, aby ho následovali do vraku trhlinou v boku se zkroucenými a roztavenými okraji.

Ocitli se v temných chodbách tajuplně povědomého vzhledu. Každé místo neslo známky společné galaktické kultury, doplněné o zvláštnosti příznačné pro cizí rasu. Osvětlovací panely byly stejné jako na lodích stovky jiných druhů, avšak prostor mezi nimi byl křiklavě přezdoben thennaninskými hieroglyfy.

Orley je všechny podrobně prozkoumal. Jako vždy však hledal jednu jedinou věc, symbol, který se dal nalézt všude v Pěti galaxiích - paprscitou spirálu.

Však oni mi řeknou, až ji najdou, říkal si v duchu. Ti delfini vědí, že mě zajímá.

Doufám jen, že netuší, jak strašně moc chci ten piktogram najít.

18 GILLIAN

"Ale, proč bych měl, he? To vy nejste zrovna moc vstřícná! Nechci nic jiného, než si na chvíli promluvit s Brúkidou. Myslím, že toho zase nechci tolik!"

Gillian Baskinová se cítila unavená a podrážděná. Holografická podoba planetologa Charlese Darta ji probodávala planoucím pohledem. Nebylo by těžké pořádně Charlieho zpražít a přinutit ho k ústupu. Jenže on by si pak nejspíš stěžoval Ignaciovi Metzovi a ten by jí udělal přednášku na téma "šikanování druhých jen proto, že jsou chráněnci". Kecy. Nikdy by si od žádného člověka nenechala líbit to, co snášela od tohoto sebevědomého mrňavého neošimpanze!

Odhodila si z čela pramen tmavě plavých vlasů, který jí padal do očí. "Charlie, ještě jednou a naposledy. Brúkida spí. Váš vzkaz dostal a jakmile mu Makáni řekne, že je dostatečně odpočatý, zavolá vám. Mezitím - jediné, co od vás chci, je seznam nadbytků izotopů u transferických prvků tady na Kithrupu. Právě jsme skončili skoro čtyřhodinovou operaci Satimy a ty údaje potřebujeme, abychom pro ni mohli sestavit správnou chelátovou kúru. Musím z ní co nejrychleji dostat i ten poslední mikrogram těžkého kovu.

Takže, pokud toho žádám moc, pokud máte příliš mnoho práce s řešením bezvýznamných geologických hádanek, zavolám jednoduše kapitánovi nebo Takkata-Jimovi a požádám je, aby vám přidělili někoho, kdo vám pomůže!"

Šimpanzí vědec se zašklebil. Našpulil pysky, tím odhalil vystupující řadu velikých, zažloutlých zubů. Bez ohledu na zvětšenou lebeční dutinu, předsunutou čelist a chápavé palce, připomínal v té chvíli spíše rozzuřeného lidoopa než vědce.

"Tak tedy dobře!" Začal máchat pažemi a samým rozčilením koktal. "Ale tohle je d-důležité! Chápete? Jsem přesvědčen, že Kithrup byl obydlen technicky vyspělými sofonty už před třiceti tisíci lety! Zatímco Galaktický migrační institut považuje tuhle planetu za ležící ladem a neobydlenou už sto milionů let!"

Gillian potlačila nutkání zeptat se: "No a co?" V historii Pěti galaxií bylo víc zapomenutých a vymřelých druhů, než by dokázala spočítat i Knihovna.

Charlie si to musel z jejího výrazu přečíst.

"To je protizákonné!" vykřikl a chraplavý hlas mu přeskočil. "Pokud je to pravda, mělo by se to oznámit Mi-migračnímu institutu! Možná by nám byli natolik vděční, že by nějak pomohli, aby nás ti náboženské pošahanci tam nahoře nechali na pokoji!"

Gillian zvedla překvapeně obočí. Co to? Charles Dart uvažuje o věcech nesouvisejících s jeho oborem? Takže i je-mu se občas musí honit hlavou myšlenky o přežití. Jeho argumentování migračními zákony bylo naivní, vezme-li se v úvahu, jak často byly zákony všeobecně překrucovány a zneužívány mocnějšími klany. Jistě uznání si však zasloužil.

"Tak dobře, Charlie. Na tom něco je," souhlasila. "Dneska večerím s kapitánem, tak se mu o tom zmíním. Taky se zeptám Makáni, jestli by nepustila Brúkidu o něco dřív. Stačí?"

Charlie ji nedůvěřivě pozoroval. A pak, neschopen déle zachovat prchavý neutrální výraz, široce se zašklebil.

"Stačí!" zabručel. "Ten seznam budete mít za čtyři minuty! Ať vám slouží ke zdraví."

"Díky," odpověděla tiše Gillian mizejícímu hologramu.

Dlouhou chvíli jen tak seděla, lokty opřené o stůl, bradu v dlaních, a zírala na prázdnou obrazovku komunikátoru.

K čertu! Navztekanýho šimpanze bych měla dokázat zvládnout líp. Co to se mnou je?

Lehce si promnula oči.

Je fakt, že už jsem na nohou šestadvacet hodin, to především.

Dlouhá a jalová diskuse o sémantice s tím protivným a sarkastickým Nissem, kdy jediné, co od té mašiny chtěla, byla pomoc s několika nejasnými odkazy v Knihovně, jí ani v nejmenším nepomohla. Věděl, že potřebuje rozluštit tajemství Herbieho, prastaré mrtvolky ležící pod skleněnou deskou v její soukromé laboratoři, stále však odbíhal od tématu a ptal se jí na její názor na nejrůznější vedlejší otázky, mezi nimi i na lidské sexuální zvyky. Na konci debaty měla sto chutí rozmlátit celý ten příšerný stroj holýma rukama. Jenže Tomovi by se to asi nelíbilo, tak s tím zatím počkala.

Když ji zavolali z příďového oddílu, zrovna se chystala, že půjde spát. A pak už měla plné ruce práce, když pomáhala Makáni a autodoktorům ošetřovat zraněné členy průzkumné skupiny. Starost o Híkahí a Satimu dočasně zahnala veškeré pomýšlení na spánek.

Avšak teď, kdy se už zdálo, že jsou mimo nebezpečí, nedokázal adrenalin v jejích žilách dál potlačovat ten pocit prázdnoty, který se jí po tak vysilujícím dni pomalu, ale jistě zmocňoval.

V takovýchto chvílích by člověk neměl být sám, napadlo ji. Zvedla hlavu a pohlédla na odraz vlastní tváře na obrazovce vypnutého komunikátoru. Všimla si, že má zarudlé oči. Jistě z přepracování, ale také od starostí.

Gillian si vždycky dokázala nějak poradit, ovšem nějak si poradit bylo sterilní řešení. Její instinkt toužil po teple, po někom, koho by mohla pevně sevřít a tu tělesnou touhu uspokojit.

Napadlo ji, jestli Tom v tuhle chvíli necítí to samé. Samozřejmě, že ano. Díky tomu primitivnímu telempatic-kému poutu, které je občas spojovalo, cítila Gillian, že ho zná velice dobře. Byli si podobní, patřili k sobě.

Avšak čas od času mívala Gillian dojem, že v jeho případech byli jejich plánovači úspěšnější než v jejím. Ji sice každý považoval za úžasně schopnou, ovšem na Toma hleděli všichni téměř s posvátnou úctou.

A ve chvílích, jako byla třeba tato, kdy se eidetická paměť zdála spíše prokletím než požehnáním, si Gillian říkala, jestli je opravdu tak odolná vůči neuróze, jak tvrdí záruka výrobce.

Z faxu na jejím pracovním stole vyběhla jakási zpráva. Byl to slíbený seznam izotopů od Charlieho - a dokonce s jednodinutovým náskokem. Proběhla jednotlivé sloupce. Fajn. Téměř se nelišil od tisíce let starého záznamu o Kithrupu, který našla v Knihovně. Ne, že by nějaké změny čekala, vždycky je však dobré si to ověřit.

Krátký dodatek pod seznamem ji upozorňoval na to, že tyto údaje platí pouze pro svrchní kůru a horní vrstvy astenosféry, pro hloubky větší než dva kilometry pod povrchem planety jsou neplatné.

Gillian se usmála. Jednou možná Charlieho puntičkář-ství zachrání život jim všem.

Výšla ze své pracovny na rampu nad rozsáhlým, otevřeným prostorem. Jeho střední část zaplňovala voda až do výše dvou metrů pod ohoz. Nad hladinou vyčnívala

objemná zařízení. Horní polovina haly včetně Gillianiny pracovny byla delfinům přístupná pouze v kráčedlu nebo pavouku.

S maskou složenou za pasem se Gillian nezdržovala. Pohlédla dolů a skočila mezi dvě řady temných autodok-torů. Prostorné glastitové válce byly prázdné a tiché.

Všechny vodní cesty v lodní nemocnici byly mělké, aby bylo možné volně dýchat a provádět suchou chirurgii.

Dlouhými, ráznými tempy doplávala k okraji jednoho válce, pevně se ho chytila, zanořila se a kruhovým otvorem vplávala do úrazové jednotky.

Vynořila se, nadechla a odplavala ke stěně z masivního olovnatého skla. V silně stíněné antigravitačn nádrži se tam vznášeli dva zabandážovaní delfini.

Jeden z nich, napojený na bludiště hadiček, měl otupělý pohled svědčící o silné dávce sedativ. Druhý na Gillian vesele zapískal.

"Zdravím tě, Hójitelko! Tvoje elixíry mi sice čistí krev, ale hlavně tenhle stav beztlíže těší moje srdce hvězdoplav-ce. Děkuju ti!"

"Nemáš zač, Híkahí." Gillian bez potíží šlapala vodu a naprosto ignorovala okraj i zábradlí nádrže, které měla na dosah.

"Hlavně si na to pohodlí moc nezvykni. Obávám se, že tě odtud s Makáni brzy vyženeme, za trest, že máš takovou železnou konstituci."

"Tedy ne vizmutovou či k-kadmiovou?" vyprskla vesele Híkahí.

Gillian se dala do smíchu. "Přesně tak. Je to tak trochu tvoje smůla, že už jsi skoro zdravá. Co nevidět budeš venku

dýchat bubliny a stát před kapitánem na ocasu."

Híkahí na ni vrhla svůj drobný úsměv neodelfína.

"Jseš si jistá, že spuštění téhle antigravitační nádrže není příliš riskantní? Nerada bych, abychom byly se Sati-mou příčinou našeho vyzrazení."

"Jen klid, delfínko," zavrtěla Gillian hlavou. "Jsme trojnásobně jištěni. Detekční boje nezachytily žádný únik. Klidně si užívejte a nedělejte si starosti."

Abych nezapomněla, slyšela jsem, že kapitán možná pošle na ten tvůj ostrov malou skupinu, aby něco zjistila o těch primitivních domorodcích, které jste objevili. Myslela jsem si, že tě to bude zajímat. Znamená to, že si v nejbližší době nedělá s galaktiky starosti. Ta vesmírná bitva se může pěkně protáhnout, takže se tu zatím můžeme neomezeně skrývat."

"Neomezený pobyt na Kithrupu není zrovna moje představa o ráji!" poznamenala Híkahí, čelisti zkřivené v ironickém úšklebku. "Pokud to bylo míněno jako příjemná zpráva, upozorni mě, prosím tě, až mi budeš chtít oznámit něco depresivního!"

Gillian se dala do smíchu. "Dobře. A teď si trochu zdřímni. Mám zhasnout světlo?"

"Buď tak laskavá. A, Gillian, díky za ty zprávy. Rozhodně si myslím, že bychom měli s těmi domorodci něco udělat."

Doufám, že ta výprava bude úspěšná.

A vyříd' Kreideikímu, že budu zpátky ve službě dřív, než otevře plechovku s tuňákem."

"Vyřídím. Sladké sny." Gillian stiskla spínač stmívání a světla pozvolna zhasla. Híkahí několikrát zamrkala, očividně se noříc do spánku.

Gillian se vydala na ošetřovnu, kde se Makáni pravděpodobně potýkala s frontou delfinů, kteří si všichni na něco stěžovali, neboť byl čas nástupu nemocných. Ukáže jí Charlieho přehled izotopů a pak se vrátí do vlastní laboratoře a bude ještě chvíli pracovat.

Chtělo se jí spát, věděla však, že by stejně hned tak neusnula. A v tomhle rozpoložení, které na ni dolehlo, se

0 to raději ani nebude pokoušet.

Logika byla jak požehnáním, tak prokletím její výchovy. Věděla, že Tom je na svém místě - tam někde venku - a hledá způsob, jak jim všem zachránit životy. Věděl to

1 on. Jeho odchod byl spěšný a nezbytný a nebyl zkrátka

čas, aby ji vyhledal a rozloučil se s ní.

Gillian si tohle všechno uvědomovala a zatímco plavala, znovu a znovu si to sama sobě opakovala. Zdálo se však, že takovými úvahami pouze odděluje své menší problémy od větších, nezbavuje však svou prázdnou postel bolestné nepřítažlivosti.

19

KREIDEIKÍ

"Keneek je učení o vztazích," vysvětloval posluchačům. "Tahle část pochází z naší delfíní tradice. Je to také učení přísného srovnávání. Tuhle druhou polovinu se učíme od našich lidských patronů. Keneek je syntézou těchto dvou světónázorů, tak jako my sami."

Proti němu se vznášelo asi třicet neodelfinů, z jejich výdechových otvorů pomalu stoupaly šňůry bublin a až na občasná, podvčetně cvaknutí sonarů panovalo naprosté ticho.

Vzhledem k tomu, že nebyl přítomen nikdo z lidí, nemusel Kreideikí používat skřípavé souhlásky a protáhlé samohlásky standardní novoangličtiny. Ovšem, kdyby byla jeho přednáška přepsána na papír, jeho slova by potěšila každého anglického gramatika.

"Vezměte si například takový odraz paprsků od hladiny oceánu, tedy na rozhraní vody a vzduchu," naznačil žákům.

"Co nám to říká?"

Všiml si zmatených pohledů.

"Ptáte se, o které straně onoho rozhraní je řeč? Mluvím-li o odrazu paprsků při pohledu zdola nebo svrchu?"

A kromě toho, mám na mysli světelné paprsky nebo zvukové paprsky?"

Obrátil se na jednoho z pozorných posluchačů. "Wattaceti, představte si, že jste jedním z našich předků. Která kombinace by napadla vás?"

Strojník zamrkal. "Zvukové paprsky, kapitáne. Divoce žijícího delfína by napadly zvukové paprsky ve vodě, odražené od hladiny zdola."

Wattaceti mluvil unaveným hlasem, zúčastňoval se však těchto přednášek ve vášnivé touze po sebezdokonalení. A právě kvůli zdravému sebevědomí takových delfinů,

jako byl Wattaceti, nacházel si stále zaneprázdněný kapitán čas na to, aby v nich pokračoval.

Kreideikí přikývl. "Velice správně. A teď, jaký druh odrazu by jako první napadl člověka?"

"Odraz světla svrchu," odpověděl pohotově šéf lodní kuchyně S'tát.

"Nejspíš ano, přestože všichni víme, že i někteří 'ušatci' jsou schopni naučit se časem slyšet."

Tato neškodná, lehce posměšná poznámka na adresu patronů vyvolala všeobecnou vlnu pištivého smíchu. Ten smích byl ukazatelem celkové nálady mužstva a kapitán ho hodnotil podobně, jako když odhadoval hmotnost palivové buňky potěškáváním v čelistech.

Všiml si, že poprvé se k posluchačům přidali i Takkata-Jim s K'tha-Jonem. Potlačil náhlý pocit neklidu. Avšak kdyby se dělo něco vážného, Takkata-Jim by mu už dal znamení. Zdálo se, že je tady jen proto, aby poslouchal.

Pokud to byla známka toho, že vicekapitán končí se svým dlouhodobým, nevysvětlitelným trucováním, byl Kreideikí jenom rád. Nechal si Takkata-Jima na lodi, místo aby ho poslal s Orleyem na záchrannou výpravu, protože chtěl mít svého zástupce na očích. Jen nerad si začínal uvědomovat, že možná nastal čas provést ve velení jisté změny.

Čekal, až se chichot utiší.

"Uvažujeme dál. Řekněte mi, v čem jsou lidské představy o těchto odrazech podobné našim?"

Posluchači nasadili soustředěné výrazy. Tohle bude jedna z posledních otázek. Vzhledem k tomu, že musel dohlížet na rozsáhlé opravy, měl nutkání tyhle přednášky úplně zrušit. Když ale tolik členů posádky zoufale toužilo naučit se Keneek.

Na začátku cesty se přednášek, her a atletických soutěží, které pomáhaly zahánět nudu typickou pro vesmírné lety, zúčastňovali téměř všichni delfini. Avšak od té děsivé události v Mělké hvězdokupě, kdy při průzkumu strašidelné bludné flotily přišli o deset členů posádky, se začali někteří stranit všeobecného lodního kolektivu a vytvářet vlastní menší skupinky. U několika se dokonce začal projevovat podivný atavismus - narůstající potíže s novoangličtinou a schopností soustředěného uvažování, u astronauta tolik potřebných.

Aby našel náhradníky, byl Kreideikí nucen doslova žonglovat s harmonogramy. Takkata-Jimovi dal za úkol najít pro ty upadající jedince práci. Zdálo se, že takový úkol vicekapitánovi vyhovuje. S pomocí bosmana K'tha-Jona našli užitečnou práci dokonce i pro ty nejvíce postižené.

Kreideikí pozorně naslouchal mrskání ocasních ploutví, nepřijemnému klokotání žebrových plic, rytmu bušících srdcí. Takkata-Jim a K'tha-Jon se tiše vznášeli, očividně zaujatí. U obou dvou však za tím vším postřehl skryté napětí.

Zachvěl se. Náhle se mu živě vybavil vicekapitánův bystrý, vychytralý pohled a bosmanovy obrovské, rozebrané zuby. Potlačil tu představu a v duchu se sám sobě vysmál za přehnanou představivost. Neexistoval žádný logický důvod obávat se jednoho či druhého.

"Hovoříme o odrazech na rozhraní mezi vodou a vzduchem." Rozhodl se rychle přednášku ukončit. "Při zmínce o takovém rozhraní si jak lidé, tak delfini v duchu představí jakousi bariéru. Za ní je svět, který se stane zřetelným, teprve když je tato bariéra překročena. Přesto se však moderní člověk díky svým nástrojům nebojí té vodní strany, jako tomu bylo dřív. A stejně tak neodelfin může, díky svým nástrojům, žít a pracovat ve vzduchu a hledět dolů bez obav.

Vzpomeňte si teď, co vás napadlo, když jsem vám položil první otázku. Nejdříve přišla představa zvuku odráženého ve vodě. Tady by úvahy našich předků k jejich spokojenosti skončily, ne však vaše. Vy se nezastavíte u první obecné úvahy, aniž byste zvážili další alternativy. A to je společná vlastnost plánujících tvorů. Pro nás je to něco nového."

Časoměřič na Kreideikího postroji zapípal. Připozdívalo se. Přestože byl unavený, čekala ho ještě jedna schůzka a také se chtěl zastavit na můstku, jestli nedorazila nějaká zpráva od Orleye.

"Jak se takový kytovec, jehož dědictví, jehož mozek je založený na intuitivním myšlení, naučí analyzovat složitý problém krok za krokem? Někdy leží klíč k odpovědi ve způsobu, jakým otázku formulujete. Na závěr vám dám úkol pro volné chvíle.

Pokuste se vyjádřit ten problém odrazu od vodní hladiny v trináru... způsobem, který bude vyžadovat nikoli jednoduchou odpověď nebo třístavovou opozici, ale prostý výčet odrazů, které jsou možné."

Všiml si, jak se někteří delfini zatvářili rozpačitě.

Chlácholivě se usmál a řekl: "Vím, že to zní složitě a taky to na vás nechci dnes. Jen abych vám ukázal, že to je proveditelné, poslechněte si echo tohoto snu."

* Je rozhraní mezi

nebeskou a mořskou hvězdou

* Co přijde k nám

pod ostrým úhlem

* Lačná chobotnice na lovu hvězd

Její odraz!

* Noční rybák za hvězdou letící

Jeho odraz!

* Hvězdný třpyt v oku mé milované

Jeho odraz!

* Slunce, ten neslyšně burácející vejta -

Jeho odraz! *

Posluchači odměnili Kreideikího zasluženě uznalými pohledy. Když se otočil, aby se vzdálil, všiml si, že dokonce i Takkata-Jim pomalu pokyvuje hlavou, jako kdyby uvažoval nad něčím, co ho až do této chvíle nikdy nenapadlo.

Když se shromáždění delfini rozptýlili, spustil nanovo K'tha-Jon.

"Viděl jste? Slyšel jste ho, Takkata-Jime?"

"Viděl a slyšel, bosmane. A jako obvykle, udělalo to na mě dojem. Kreideikí je génius. Na to jste mě tedy chtěl upozornit?"

K'tha-jon cvakl čelistmi, což zrovna nebylo nejzdvořilejší gesto před nadřazeným.

"Mlčí o galakticích! Nemluví o obklíčení! Ani slovo o plánech, jak nás odtud dostat! A už vůbec ne o boji!"

A přitom celou dobu ignoruje narůstající rozkol v posádce!"

Takkata-Jim vypustil šňůru bublin. "Rozkol, který podněcujete, jak můžete, K'tha-Jone. Ne, nesnažte se mě ujišťovat, že si nejste ničeho takového vědom. Děláte to šikovně, a taky vím, že to děláte proto, abyste vybudoval základnu pro mou pozdější moc. Proto se tvářím, že nevidím.

Nebudte si však tak jistý, že Kreideikí bude pořád příliš zaneprázdněn, než aby si toho všiml! Protože až si toho všimne, K'tha-Jone, pozor na vlastní ocas! Já totiž nebudu mít o vašich drobných figlech ani potuchy!"

K'tha-Jon tiše vypustil gejzír bublin a ani se obtěžoval odpovídat.

"A pokud jde o Kreideikího plány, to se ještě uvidí. Uvidíme, jestli je ochoten naslouchat doktoru Metzovi a mně, nebo jestli bude trvat na té nesmyslné představě, že tajemství, která pošle na Zem, zůstanou neodhalena."

Všiml si, že se ho ten obrovitý Stenos chystá přerušit.

"Ano, vím, že sse domníváte, že bychom měli zvážit ještě třetí možnost, nemám pravdu? Vy byste chtěl, abychom vyrazili a rozdali si to se všemi těmi galaktiky sami, bez cizí pomoci, nemám pravdu, K'tha-Jone?"

Mohutný delfin neodpověděl, upřeně však vicekapitána pozoroval.

Jsi mým Boswellem, mým Seatonem, mým Igorem nebo mým Jagem? říkal si v duchu Takkata-Jim, opětuje pohled toho obrovského mutanta. Ted' sice sloužíš mně, když to ale tak vezmu, využívám já tebe nebo ty mě?

20 GALAKTICI

Všude kolem flotily malíčkých xappišských válečných lodí ječela bitevní vřava.

"Právě jsme přišli o X'ktau a o X'klennu! To znamená téměř o třetinu xappišské armády!"

Xappišský nadporučík si povzdychl. "Skutečně? Chci slyšet něco nového, ne to, co už sám vím."

"Naši xatinnští patroni používají své chráněnce jako útočný plyn, zatímco \$ vlastními silami skrblí. Jen se podívejte, jak se drží vzadu, připraveni přehnout, kdyby se situace stala neúnosnou! Do nebezpečí ale posílají nás!"

"Takhle to dělají vždycky," připustil xappišský nadporučík.

"Pokud ale dojde ke zničení xappišské flotily zde, v této nesmyslné potyčce, kdo ochrání naše tři malícké světy a prosadí naše práva?"

"Nemáme snad k tomu patrony?" odpověděl nadporučík, dobře si vědom své ironie, a nastavil ochranné clony proti nečekanému psionickému útoku.

Jeho podřízenému nestála ta odpověď za komentář. Místo toho zabrbal: "Co nám vlastně tihle pozemšťani udělali?"

-Čím vůbec naše patrony ohrožují?"

Levé křídlo malé výzvědné lodi Xappišů těsně minul oslnivý záblesk z tandského křižníku. Podporučík se s ní vrhl do divokého úhybného manévru. Nadporučík odpověděl na otázku, jako kdyby se vůbec nic nestalo.

"Vy podle všeho nevěříte té historce, že se Prapředci vrátili."

Jeho podřízený, který si zrovna sežíval torpédový zaměřovač, si jen odfrkl.

"Popravdě řečeno, i já jsem přesvědčen, že to je jen součást záměru zničit pozemšťany. Starší patronské rasy v nich vidí hrozbu. Jsou ještě mladí a tudíž nebezpeční. V pozvedání druhů hlásají revoluční metody... což je ještě nebezpečnější. Jsou spojenci Tymbrimiů, což je nesnesitelná urážka. A snaží se obracet jiné na svou víru - což je neodpustitelný zločin."

Xappišská výzvědná loď se otřásla, jak její torpédo vystřelilo proti tandskému křižníku. Vzápětí mohutně zrychlila, aby sama unikla.

"Já si myslím, že bychom měli pozemšťany poslechnout," vykřikl podporučík. "Kdyby se všechny vazalské rasy v Galaxii vzbouřily najednou..."

"To se už stalo," přerušil ho jeho nadřízený. "Projděte si záznamy v Knihovně. Šestkrát v historii Galaxie. Z toho dvakrát úspěšně."

"Ne! A jak to dopadlo?"

"Jak myslíte, že to asi dopadlo? Ti chráněnci se časem sami stali patrony nových druhů a zacházeli s nimi úplně stejně!"

"Tomu nevěřím! Tomu nemůžu věřit!"

Nadporučík si povzdychl. "Tak si to vyhledejte."

"Taky že to udělám!"

Nikdy se však k tomu nedostal. Přímou v cestě jim ležela neodhalená mina s náloží nepravděpodobnosti. Malička výzvědná loď opustila Galaxii způsobem, který byl pitoreskní, nicméně v konečných důsledcích letální.

21

DENNIE A TOŠIO

Dennie ještě jednou zkontrolovala nálože. V těsném otvoru kolem hlavního kořenu vrtavého stromu byla tma a málo místa. Světlo na její přilbě vrhalo v hustém bludišti kořínků kontrastní stíny.

"Už to budeš mít, Tošio," zavolala nahoru.

Tošio rozmístoval svou dávku výbušnin o něco výše, blízko povrchu kovové mohyly.

"Jo, Dennie. Jestli jsi hotová, vrať se dolů. Za chvíli jsem u tebe."

Byla taková tma, že dokonce ani neviděla nad sebou jeho ploutve. V té úzké, vodou zaplavené houštině zněl jeho hlas zkrlesně. Byla úleva smět se zase vrátit.

Pomalou se sunula zpátky a přitom se bránila klaustrofobickým pocitům. Takovouhle práci by si nikdy nevybrala. Udělat se to však muselo a ti dva delfini na to nebyli od přírody vybaveni.

Na půli cesty dolů se zachytila za jakýsi úponek. Snažila se vymánit, ale nešlo to. Čím víc sebou zmítala, tím víc se zamotávala, a okamžitě se jí živě vybavilo Tošiovo vyprávění o vražedné rostlině. Málem ji zachvátila panika, přinutila se však přestat kopat nohama, zhluboka se nadechnout a pořádně se podívat, do čeho se to chytila.

Byl to jen suchý šlahoun, který se jí obtočil kolem nohy. Snadno podlehl ostří nože. Pokračovala v sestupu, tentokrát opatrněji, až konečně vklouzla do jeskyně pod kovovou mohylou.

Čekali tam Kípiru se Sah'otem. Jejich těla obepínaly hadice dýchacích přístrojů a uzavíraly jim dýchací otvory. Světelné kužely saní pronikaly masou tisíců jemných vláček, vznášejících se jako mlha prostorem. Otvorem, kterým se dostali do jeskyně, přicházelo tlumené světlo.

* Ozvěny znějící touto skalní slují

nebudou ozvěnami šťastného lovu *

Dennie pohlédla na Sah'ota, nejistá, zda pochopila poetův svérázný trinár.

"Ach tak! Až Tošio načasuje rozbušky, měli bychom odtud zmizet. Ta exploze tu bude rezonovat a to by asi našemu

zdraví příliš neprospělo."

Kípiru souhlasně přikývl. Vojenský vedoucí výpravy většinu cesty z lodi až sem mlčel.

Dennie se po té podvodní jeskyni rozhlédla. Ty korálovité mikroskopické organismy si vybudovaly hrad na úrodných křemičitých horninách podmořské hory. Muselo jim to trvat dlouho, když se však jejich stavba konečně vynořila nad hladinu, bylo možné ji zabydlet. Součástí vegetace, která se zde uchytila, byl i onen vrtavý strom. Kořeny se provrtal kovovým jádrem mohyly a pronikl až do organicky bohaté vrstvy pod ostrovem. Následovalo vstřebávání minerálů a jejich ukládání nahoře. Dutina dole se stále zvětšovala, což časem muselo skončit propadnutím kovového jádra zpět do kůry.

Něco na tomhle uspořádání však připadalo ekoložce Dennie zvláštní. Miniaturní mikropobočka Knihovny na palubě Streakeru se o kovových mohylách vůbec nezmiňovala, a to bylo podivné.

Bylo těžké uvěřit, že by se ten strom dopracoval ke svému cíli postupně, tak jako většina druhů. Pro tenhle strom to byla otázka buď a nebo, záležitost vyžadující obrovskou sílu a vytrvalost. Jak toho dosáhnou? říkala si v duchu Dennie.

A co se s těmi mohylami stane, když se propadnou do dutin, které jun ty vrtavé stromy nachystaly? Několik propastí, které své mohyly už pohltily, už viděla. Voda v nich byla kalná a hloubka nezřetelná a očividně daleko větší, než by čekala.

Namířila paprsek světla na strop jeskyně. To, co spatřila, jí málem vzalo dech. Očekávala hrbolatý nerovný povrch, nikoli plochu z lesklých prohlubní na zářícím kovovém podkladu. S fotoaparátem v ruce doplávala k jedné k těch větších. Charlese Darta určitě potěší nějaké obrázky a vzorky z téhle výpravy. Žádné díky za to nečekala. To se spíš nad každou lákavou fotografií či kamenem podrážděně rozfuní za to, že se nedržela zjevných vodítek.

Hluboko v jedné z prohlubní se cosi hýbalo. Jako by se tam něco pomalu otáčelo. Dennie tím směrem zamířila paprsek a pozorně se zadívala. Byl to jakýsi druh kořenu. Zahlédla, jak se několik z oněch vznášejících se tenounkých vláček dostalo do blízkosti pohyblivého "kořínku". Okamžitě je zachytil a vtáhl dovnitř. Sama po několika chňapla a dala si je do sáčku na vzorky.

"Pojďme, Dennie!" zaslechla Tošia. Ozvalo se hučení a přímo pod ní zastavily saně. "Rychle! Máme jenom pět minut, než to bouchne!"

"Už jdu, už jdu," odpověděla. "Jenom minutku." Profesionální zvědavost zatlačila na okamžik ostatní úvahy do pozadí. Nedokázala přijít na to, proč se živý organismus provrtává do temnoty pod masou téměř čistého kovu. Natáhla se do prohlubně, popadla kroužící úponek, vzepřela se o strop jeskyně a pořádně zatáhla.

Zprvu pružný kořen odolával a dokonce se zdálo, že táhne opačným směrem. Dennie okamžitě napadlo, že se nechala polapit.

Náhle se kořen přetrhl, a jak si ho Dennie cpala do sáčku na vzorky, všimla si na něm lesklého hrotu. Rychle zabrala ploutvemi a odplávala.

Když se chytala saní, zahlédla Kípirův vyčítavý pohled. Plnou rychlostí vyrazil k východu z jeskyně, ven do denního světla, kde na ně čekal Tošio se Sah'otem. O chvíli později oťásl mělčinou výbuch, následován sérií dunivých ozvěn. Počkali hodinu, pak se do jeskyně vrátili.

Nálož roztržila vrtavý strom v místě, kde opouštěl kovové jádro mohyly. Odervaná, lehce nakloněná spodní část kmene pokračovala dolů do kalných hlubin. Z otvoru ve stropu jeskyně se stále ještě sypala suť. Dutina pod ostrovem byla plná poletujících kusů vegetace.

Pomalu se přiblížili k otvoru. "Radši to nejdřív nechám prozkoumat robota," řekl Tošio. "Mohly tam zůstat viset uvolněné kusy."

Udělám to - bystroočko

můj konektor - je lepší vůdce *

Tošio přikývl. "Tak jo, to je pravda, Kípiru. Udělej to ty."

Pilot Kípiru byl se svým nervovým konektorem pro přímé spojení s přístroji schopen řídit sondu lépe, než by to dokázal Tošio. Ze všech lidí na palubě měli takovéto konektory pouze Emerson D'Anite a Thomas Orley. Bude ještě dlouho trvat, než se většina lidí vypořádá s vedlejšími účinky implantovaných konektorů tak dobře jako delfini, kteří toto spojení potřebovali daleko více a byli pro ně i vyšlechtěni.

Pod Kípirovým vedením vyklouzla ze zadní části saní malá sonda, vyrazila k otvoru a zmizela uvnitř.

Tošia by nikdy nenapadlo, že bude vyslán zase hned ven a znovu s Kípirem - na místo, kde se podle něj už předtím žádný z nich nijak zvlášť nevyznamenal. A ještě víc ho mátl důležitost jejich poslání - být k dispozici dvěma důležitým vědcům a chránit je. Proč neurčil Kreideikí někoho jiného? Někoho spolehlivějšího?

Samozřejmě, kapitán mohl poslat všechny čtyři pryč z lodi, aby je neměl na očích. Ani to se mu však nezdálo.

Tošio se rozhodl, že nebude pitvat Kreideikího logiku. Zdálo se, že za tím bude jeho nevyzpytatelnost. Možná, že právě tohle je to pravé velení. Jediné, co Tošio věděl, bylo, že jak on tak Kípiru jsou rozhodnutí odvést tentokrát kus dobré práce.

Jakožto kadet podporučík měl oficiálně vyšší hodnost než Kípiru. Ovšem podle tradice podléhali kadeti praporčíkům i pilotům, ledaže vyšší autorita rozhodla jinak. Tošio měl asistovat Dennie a Sah'otovi při jejich vědeckém studiu. V otázce bezpečnosti měl rozhodující slovo Kípiru.

Tošia pořád ještě překvapovalo, že když přišel s nějakým návrhem, ostatní ustali v činnosti a věnovali mu pozornost; jeho rady byly dokonce pravidelně vyhledávány. Zvyknout si na něco takového chvíli potrvá.

Na monitoru se objevil obraz vysílaný sondou; znázorňoval kulatou šachtu v houbovitě porézním kovu. Z původního ukotvení kmene do okolní masy zbyly jen zpěrá-žené pahýly. Bylo vidět, jak kolem kamery proletují kousky suti.

Jak robot postupoval vzhůru, závojem drobných bublin, pomalu přibývalo světla.

"Myslíš, že tudy projdou saně?" zeptal se Tošio. Kípiru zapískal, že šachta vypadá splavná. Robot se vynořil do jezírka širokého několik metrů. Kamerou přejížděl po okraji a vysílal záběry modré oblohy a zelené, husté vegetace. Vysoký kmen vrtavého stromu padl do sousedního porostu. Příkrý břeh jezírka zněmožňoval zjistit, jaké škody tím napáchal, Tošio si však byl jistý, že nepadl do vesnice domorodců. Na začátku se obávali, že vzniklý tunel do nitra ostrova vyvolá mezi jeho primitivními obyvateli paniku. Přesto to však riskli, neboť snažit se zdolat zrádné břehy ostrova v příboji běžným způsobem by bylo nebezpečné a hloupě by se tím vystavovali očím špiónážních družic galaktiků. Očividné náhodného pádu stromu na ostrově si při pohledu shora sotva někdo všimne.

"Hele, tady," ukázal Tošio na monitor.

Dennie připlavala blíž, aby lépe viděla. "Co se děje, Tošio? Něco není v pořádku?"

Kípiru zastavil pohyb kamery, která pomalu dokončovala obhlídku nejbližšího terénu. "Táhmle," upozorňoval ji Tošio.

"Ten rozeklaný korálový výběžek nad jezírkem. Vypadá na spadnutí."

"Hm, je možné ho s pomocí robota nějak podepřít, zaklínit?"

"Nevím. Co myslíš, Kípiru?"

* Někáký způsob snad se najde -

když budeme mít štěstí

* Riskneme to a uvidíme -

třeba nám to vyjde *

Kípiru soustředěně sledoval vlastní dvojici obrazovek. Tošio věděl, že pilot naslouchá složitým zvukovým obrazům přenášeným prostřednictvím nervového spojení. Pod Kípirovými pokyny se robot přesunul k okraji jezírka.

Mechanickými pažemi opatřenými klepety sevřel houbovitý kov na okraji, aby se přitáhl. Jakmile však zabral i pásy, začal se sypat drobný déšť kamínků.

"Pozor!" vykřikl Tošio.

Rozeklaná skála se naklonila. Záběr kamery ukázal, jak se hrozivě zakymácela. Dennie u obrazovky se podvědomě skrčila. A pak se skála zřítíla přímo na robota.

Na obrazovce se objevila změt' vířících obrazů. Dennie ji nepřestávala sledovat, zatímco Tošio s Kípirem zvedli pohledy k otvoru šachty. Vzápětí se z něj vyhnulo krupobití předmětů a úlomků korálů. Zatřpytily se ve světlech saní a zmizely v temné hlubině.

Dlouhé mlčení nakonec přerušil Kípiru.

Sonda je tam dole - plíce ztichlé, nehybné

Falešné smrti z přerušení - byl jsem ušetřen

Stále píská - signály na břeh vyvržených *

Tím měl Kípiru na mysli, že mu sonda stále posílá signály odněkud ze skalní římsy, na které nakonec přistála. Miniaturní mozek a vysílačka vydržely a Kípiru neutrpěl šok, který jeho napojenému nervovému systému mohlo toto násilné přerušení způsobit.

Byly však zničeny vztakové nádrže robota. Nebylo mu pomoci.

Není další - překážky,

vyrazím tedy -

opatrně

na průzkum -

* Dennie, převezmi saně - a dívej se! *

Než mu v tom mohli Tošio s Kípirem zabránit, opustil Sah'ot saně, mocnými pohyby ocasní ploutve vyrazil k otvoru šachty a zmizel v něm. Kípiru s Tošiem na sebe pohlédli a v duchu oba napadla stejná nevraživá myšlenka o bláznivých civilistech.

Aspoň si mohl vzít kameru! pomyslel si Tošio. Kdyby ale zase Sah'ot zaváhal, umožnil by mu trvat na jeho pochybném privilegiu prozkoumat šachtu jako první.

Pohlédl na Dennie. Pozorovala monitor sondy, jako kdyby čekala, že jí ukáže, jak to vypadá se Sah'otem. Teprve když ji upozornil, odplavala k druhým saním a převzala nad nimi kontrolu.

Tošio vždycky považoval Dennie Sudmanovou jen za dalšího dospělého vědce na palubě lodi, přátelskou, avšak záhadnou. Nyní si všiml, že není až zas tak strašně o moc dospělejší než on. A ačkoli měla postavení a úctu skutečného profesionála, postrádala všestrannost, kterou jemu umožňoval důstojnický výcvik. Nikdy v průběhu své kariéry se nesetká s tolika rozmanitými lidmi, věcmi a situacemi jako on.

Opět pohlédl k otvoru do šachty. Kípiru vyfukoval nervózní šňůry bublin. Pokud se Sah'ot brzy neobjeví, budou se muset rozhodnout, co dál.

Sah'ot byl očividně genetickým experimentem, u kterého se genetičtí konstruktéři snažili dosáhnout předem naplánované optimální kombinace vlastností. Pokud bude pokus prohlášen za úspěšný, bude tato kombinace implantována do základního genetického fondu moderních neodelfinů. Byl to proces, který napodoboval, v mimořádně krátkém časovém měřítku, míšení a segregaci probíhající v přírodě.

Nicméně ne vždycky dopadly tyto pokusy tak, jak bylo naplánováno.

Tošio si nebyl jistý, jestli Sah'otovi důvěřuje. Jeho neprůhlednost se v ničem nepodobala Kreideikflíu nevyzpytatelnosti - hlubokomyslné a ohleduplné. Šla na nervy stejně jako přetvářka u některých lidí, které poznal. A kromě toho tu byly ty sexuální hříčky mezi ním a Dennie. Ne, že by byl nějak pruderní. Tento druh zálib nebyl vysloveně zakázaný, obvykle však způsoboval problémy.

Dennie si očividně nebyla vědoma jemných náznaků, kterými k tomu Sah'ota ještě povzbuzovala. Tošio si v duchu

řikal, jestli by našel odvahu říct jí to - nebo jestli mu do toho nic není.

Uběhla další napjatá minuta. A pak, zrovna když se Tošio rozhodl, že půjde do otvoru sám, vyrazil Sah'ot z šachty a obloukem k nim zamířil.

* Cesta je volná -

povedu vás za vzduchem! *

Kípiru se k delfínimu antropologovi přihnál se saněmi a zavěštl něco tak vysokým tónem, že tomu Tošio nerozuměl, dokonce ani se svým citlivým calafianským sluchem.

Sah'ot zkroutil čelisti do neochotného výrazu podříze-

nosti, v očích mu však zasvítíl náznak vzdoru. Převalil se na bok, aby nastavil jednu ze svých břišních ploutví čelistem Kípira, ještě před tím však vrhl pohled na Dennie. Pilot ho do ní symbolicky štípl a obrátil se k ostatním.

* Cesta je volná -

věřím jeho slovům

* Pojd'me tedy -

a sundejme ty hadice

* Ať mluvíme jako pozemšťani

až se dáme do práce -

* A setkáme se s budoucími -

bratry piloty *

Saně obepluly nakloněný kmen vrtavého stromu a v mraku bublin, následovány ostatními, zamířily vzhůru.

22 KREIDEIKÍ

Porada se příliš vlekla.

Kreideikí litoval, že dovolil Charlesi Dartovi zúčastnit se prostřednictvím holodispleje. Ten šimpanzí planetolog by určitě nebyl tak výřečný, kdyby se vznášel ve fluidu centrálního prostoru, mokry a s obličejovou maskou.

Místo toho si Dart hověl ve své vlastní laboratoři a svůj obraz promítal do konferenčního oddělení v centrálním prostoru Streakeru. Zdálo se, že je slepý k nervóznímu ošívání posluchačů. Dýchat dvě hodiny fluidum před řídicím panelem bylo pro neodelfína velice nepříjemné.

"Skutečně, kapitáne," nesl se vodou šimpanzův skřehotavý baryton. "Když jste se rozhodl přistát s námi v blízkosti okraje významné tektonické zóny, z celého srdce jsem s vámi souhlasil. Nikde jinde bych neměl takový zdroj informací na tak malém prostoru. Přesto se domnívám, že jsem dostatečně zdůvodnil nezbytnost návštěvy dalších šesti nebo sedmi míst na Kithrupu, abychom mohli odebrat vzorky za účelem ověření některých nesmírně důležitých objevů, které jsme zde učinili."

Ta první osoba množného čísla Kreideikího mírně překvapila. Byla to první skromná věc, kterou Charlie řekl.

Pohlédl na Brúkidu, vznášejícího se poblíž. Delfíní metalurg s Charlesem Dartem momentálně spolupracoval, neboť opravářský tým mohl prozatím jeho odborné znalosti postrádat. Poslední hodinu povětšinou mlčel a nechal šimpanze chrlit na kapitána přívál technického žargonu, ze kterého se mu točila hlava.

Co to je s tím Brúkidou? Myslí si snad, že kapitán obklíčené lodi nemá na práci nic lepšího?

Híkahí, nedávno propuštěná z lodní nemocnice, se převalila na záda, pomalu dýchala šumivé fluidum a jedním okem sledovala hologram šimpanze.

Tohle by mi neměla dělat, napadlo Kreideikího. Už takhle se pomalu nedokážu soustředit.

Stávalo se mu to při každé rozvleklé, úzce specializované poradě. Začalo to pulzováním krve v pochvě penisu. Měl chuť připlavat k Híkahí a něžně ji po celém těle oždi-bovat.

Zvrácenost; jistě, tím spíš na veřejnosti, alespoň však byl k sobě upřímný.

"Planetologu Daře," řekl s povzdechem. "Hrozně moc se snažím pochopit, co jste podle vás objevili. Tomu o těch různých krystalických a izotopových anomáliích v kůře Kithrupu myslím rozumím. Pokud jde o tu subdukční vrstvu..."

"Subdukční oblast je rozhraní mezi dvěma sousedícími deskami planetární kůry, kde se jedna podsouvá pod druhou," přerušil ho Charlie.

Kreideikí si přál, aby mohl odhodit důstojnost a poslat toho šimpanze k čertu. "Tohle si z planetologie ještě pamatuji, doktore Daře," řekl místo toho. "A jsem rád, že je vám blízkost jedné z těchto oblastí užitečná. Musíte nicméně pochopit, že místo přistání jsme si zvolili z taktických důvodů. Potřebujeme jak kovy, tak maskování, které nám poskytují ty 'korálové' ostrovy. Přistáli jsme zde, abychom se ukryli a opravili loď. Vzhledem k nepřátelským křižníkům nad našimi hlavami nemohu dovolit žádné expedice po planetě. Upřímně řečeno, musím odmítnout i vaši žádost o další průzkumné vrty v této oblasti. Teď, když nás galaktici vypátrali až sem, je riziko příliš veliké."

Šimpanz se zamračil. Začal máchat rukama, ale ještě než našel slova, Kreideikí ho předešel.

"Kromě toho, co říká o Kithrupu palubní mikropoboč-ka? Nenabízí snad Knihovna něco, co by vám pomohlo v řešení vašeho problému?"

"Knihovna!" odfrkl si Dart. "Ta smiška lži! Ta smr-dutá bažina nesmyslů!" Charlieho hlas přešel ve vzteklé vrčení. "O těch anomáliích tam není ani ň! Dokonce tam není ani zmínka o kovových mohylách! Poslední inspekce byla provedena před čtyřmi sty miliony let, kdy planeta získala statut rezervace pro Karrank%..."

Charliemu při tom protáhlém fonetickém rázu tak zaskočilo, že se začal dusit. Oči mu vylezly z důlků, bušil se do hrudi a sipavě kašlal.

Kreideikí se obrátil na Brúkidu. "Je to pravda? To má Knihovna takové mezery, co se týče téhle planety?"

"Ano," přikývl pomalu Brúkida. "Čtyři sta epoch je opravdu dlouhá doba. Získá-li planeta statut rezervace, je to

obvykle buďto proto, aby se nechala ležet ladem do doby, než nějaký nový druh nedosáhne potřebného stádia zralosti

pro pozvednutí, nebo aby poskytla klidný kout pro dožití nějaké prastaré rase. Planety jsou uzavírány ostatním, aby se staly budto jeslemi nebo starobinci.

Zdá se, že na Kithrupu se stalo obojí. Objevili jsme zralou předrozumovou rasu, která se očividně vyvinula od doby, kdy Knihovna provedla o planetě poslední záznam. Kromě toho, těm Karrank-k%" I Brůkidi dělalo potíže to jméno vyslovit "...byla planeta přidělena jakožto klidné místo na dožití, což zjevně udělali. Vypadá to, že už tu žádní Karrank%-%"ové nejsou."

"Ale čtyři sta epoch bez opakované inspekce?" Představit si něco takového nebylo jednoduché.

"Ano. Je fakt, že Migrační institut obyčejně uděluje

na planetu novou licenci daleko dříve. Na druhé straně, Kithrup je zvláštní svět... jen málo druhů by si ho vybralo k obydlení. A také sem vede minimum dobrých přístupových cest. Tahle oblast vesmíru je gravitačně velice mělká. To je taky jeden z důvodů, proč jsme tady přistáli."

Charles Dart stále ještě nemohl chytit dech. Nakonec se napil vody z vysoké skleničky.

Během jeho odmlky se Kreideikí tiše vznášel na místě a přemýšlel. Bez ohledu na to, co říkal Brůkida, je možné, aby v tak přečpané galaxii, kde byl každý kousek nemovitosti velice žádaný, zůstal Kithrup ležet opravdu tak dlouho ladem? Migrační institut byl jedinou ze všech nezávislých byrokratických institucí Galaxie, jejíž moc a vliv soupeřily dokonce i s Knihovnickým institutem. Všechny rodové linie se už tradičně řídily jeho sbírkou předpisů o ekosféře; chovat se jinak by znamenalo přivolávat celogalaktickou katastrofu.

Skutečnost, že se méně vyvinuté druhy možná jednoho dne stanou chráněnci a časem i patrony přispívala k mocnému, celogalaktickému ekologickému konzervatismu.

Většina galaktiků byla ochotná přehlédnout lidskou minulost z doby před kontaktem.

Výhubení mamuta, lenochoda obrovského a kapustňá-ka bylo lidstvu prominuto s ohledem na jeho statut "sirotka".

Skutečnou vinu za to podle nich nesl údajný patron druhu Homo sapiens - záhadná, neznámá rasa, která, jak byli všichni přesvědčeni, opustila člověka před mnoha tisíci lety, aniž dokončila jeho pozvednutí.

Delfini dobře věděli, jak málo scházelo k vyhubení i samotných kytovců člověkem, nikdy se však o tom nezmínili za hranicemi Země. Ať chtěli nebo nechtěli, jejich osud byl nyní spjat s osudem lidstva.

Země patřila lidstvu, dokud se neodstěhuje nebo ne-vymře. Deset lidských kolonií ve vesmíru však mělo licence na kratší období, založené na složitém ekoprogramu. Nejkratší doba pronájmu byla pouhých šest tisíc let. Na konci tohoto období budou muset kolonisté planetu Atlantu opustit a opět ji nechat ležet ladem.

"Čtyři sta milionů let," opakoval Kreideikí zamyšleně. "To vypadá na nezvykle dlouhou dobu, když se vezme, že se neprovedla nová inspekce planety."

"Naprostě s vámi souhlasím!" vykřikl Charles Dart, který se mezitím vzpamatoval ze záchvatu.

"A co když vám řeknu, že existují známky, že Kithrup byl osídlen technickou civilizací ještě před třiceti tisíci lety? A že v Knihovně o tom není ani zmínky?"

Hikahí připlavala blíž. "Vy se domníváte, že tyhle ty vaše anomálie v planetární kůře mohou být civilizační odpad rasy, která se zde usídlila načerno, doktore Dařte?"

"No ano!" vykřikl. "Přesně tak! Správný postřeh!"

Všichni víte, že mnoho ekologicky citlivých ras buduje všechna větší sídliště podél subdukčních zón. Tímto způsobem (poté, co je později planeta ponechána ladem) jsou všechny stopy dřívějšího obydlení vtaženy do pláště a zmizí. Jsou tatí, kteří si myslí, že tohle je důvod, proč neexistují známky dřívějšího osídlení na Zemi."

Hikahí přikývla. "A kdyby se tu usadil nějaký druh nelegálně...?"

"Stavěl by na tektonickém rozhraní! Knihovna provádí inspekce planet v intervalech mnoha epoch. Důkazy nedovoleného osídlení by tou dobou byly už dávno vtaženy do hlubin planety!" vysvětloval šimpanz s dychtivým výrazem ve tváři.

Kreideikí nedokázal brát tohle všechno příliš vážně. Z Charlieho úst to znělo jako nějaká detektivka. Až na to, že viníky byly v tomhle případě civilizace, stopami celá města, a kobercem, pod který se zametly všechny důkazy, kůra planety. Byl to dokonalý zločin! Koneckonců, policajt z nároží projde kolem jednou za pár milionů let, a navíc vždycky pozdě. Kreideikí si uvědomil, že každá metafora, kterou zrovna použil, je lidská. To se nakonec dalo očekávat. Byly však situace, jako například vysoká kismická pilotáž, kdy analogie kytovců byly užitečnější. Když se však zamyslel nad bláznivou politikou galaktika, přišlo dřívější sledování starých lidských detektivek a čtení knih o šílené lidské historii vhod.

Brůkida a Dart zrovna polemizovali nad jakýmsi technickým detailem... a Kreideikí nedokázal myslet na nic jiného, než na příchut' vody v blízkosti Hikahí. Hrozně moc se jí chtěl zeptat, jestli ta vůně znamená to, co si on myslí. Je to její parfém, kterým se navoněla, nebo přirozený feromon?

Jen s obtížemi se přinutil soustředit na diskutovaný problém.

Za normálních okolností by rozhodně byl Charlieho a Brůkidův objev vzrušující.

Tohle ovšem nemá nic společného se záchranou mé lodi a její posádky ani s doručením potřebných informací Všezemské radě. Dokonce i ta výprava, na kterou jsem poslal Kípira s Tošiem, aby pomohli odhadnout místní domorodce, je naléhavější než pátrání po tajemných stopách ve starých horninách cizí planety.

"Promiňte, kapitáne. Mrzí mne, že jsem se opozdil. Chvilí už tu ale tiše poslouchám."

Kreideikí se otočil a všiml si, že se vedle něj vznáší doktor Ignacio Metz. Vytáhlý, šedovlasý psycholog ležerně šlapal vodu, aby vyrovnal nepatrně záporný vztlak. Pod hnědým, dobře padnoucím suchým oblekem mu lehce vystupovalo břicho.

Brůkida s Dartem se stále ještě dohadovali, tentokrát o hodnotách zahřívání radioaktivitou, gravitací a dopadem meteoritů. Hikahí to očividně považovala za fascinující.

"I tak vás vítám, doktore Metzi. Jsem rád, že jste si našel čas."

Kreideikího překvapilo, že neslyšel, jak se ten člověk blížil. Běžně dělal Metz rámus, že byl slyšet přes polovinu centrálního prostoru. Občas mu pravé ucho vydávalo šum dvou kilohertzů. Nyní byl sotva znatelný, někdy ale šel docela na nervy. Jak mohl ten člověk pracovat tak dlouho s delfiny a přitom si s tím nenechat nic udělat?

Už začínáš mluvit jako Charlie Dart! vynadal si v duchu. Nebud' nervózní a nevrlý, Kreideikí!

Zapískal jednu sloku, která však zněla pouze v jeho lebce.

* Ti kdo žijí

vibrují * Vibrují,

* a přispívají

k zpěvu světa *

"Kapitáne, po pravdě řečeno, přišel jsem sem z jiného důvodu, ovšem objev Darta a Brůkidy se toho, co bych rád řekl, možná týká. Můžeme si někde stranou pohovořit?"

Kreideikího tvář zůstala bez výrazu. Věděl, že si co nevidět bude muset odpočinout a začít taky trochu cvičit. Byl vyčerpaný z přepracování a někdo by to mohl nezaslouženě odnést.

S tímto člověkem však bylo třeba zacházet opatrně. Metz mu sice nemohl rozkazovat ani na palubě Streakeru ani jinde, měl však moc, a to nijak malou. Kreideikí věděl, že jeho právo na reprodukci je zaručené bez ohledu na to, jak tahle expedice skončí. Nicméně, Metzův posudek bude mít váhu. V jeho přítomnosti se každý delfin na palubě choval co možná "nejpozvednutěji". Dokonce i kapitán.

To je možná důvod, proč odkládám konfrontaci, napadlo Kreideikího. Už brzy však donutí doktora Metze odpovědět na některé otázky týkající se jistých členů posádky Streakeru.

"Prosím, doktore," odpověděl. "Jenom okamžik. Myslím, že už jsem tady skončil."

Kývl na Hikahí a ta připlula blíže. Zazubila se a zamávala na Metze hradními ploutvemi.

"Hikahí, prosím tě, dokonči to tu za mě. Dej jim ještě deset minut a pak ať předloží ssovoje návrhy. Za hodinu se sejdem v rekreačním bazénu 3-A a řekneš mi, co doporučuješ."

Odpověděla rychlou, vysoce modulovanou podvodní novoangličtinou.

"Ano, kapitáne. A to budě všechno?"

Zatraceně! zaklel v duchu Kreideikí, neboť si uvědomil, že Hikahí prozradil všechno o jeho sexuálním vzrušení její sonar. U samců to nebyl žádný problém. Aby získal stejné

informace o ní, musel by provést jednoznačný sonarový průzkum a to by bylo neslušné.

Za starých časů muselo být všechno tak snadné!

No, koneckonců, jak to vypadá s ní, zjistí už za hodinu. Jednou z výsad kapitánování byla možnost nechat rekreační bazén vyklidit. Hlavně, aby mezitím nedošlo k nějaké mimořádné události!

"Ne, to je prozatím všechno, Hikahí. Pokračuj v činnosti."

Rázně zasalutovala mechanickou paží postroje.

Když se Kreideikí otočil k Metzovi, Brůkida a Charlie se stále ještě dohadovali. "Bude to dostatečně stranou, pohovoříme-li si cestou na můstek, doktore? Rád bych zkontroloval Takkata-Jima, než se vydám za dalšími povinnostmi."

"Naprosto, kapitáne. To, co vám musím říct, nezabere příliš času."

Kreideikí zachovával nehybný výraz. Usmívá se Metz nad něčím konkrétním? Pobavilo snad toho člověka něco, co zahlédl nebo zaslechl?

"Pořád ještě mé mate uspořádání vulkánů podél tři tisíce kilometrů dlouhé zóny, kde se tyhle dvě desky stýkají," řekl Brůkida. Mluvil pomalu, jednak kvůli samotnému Charliemu a jednak proto, že polemizovat ve fluidu nebylo snadné. Jako by nikdy nebylo dost vzduchu.

"Když se podíváte na diagramy provedené z oběžné dráhy, zjistíte, že v ostatních částech planety je vulkanická činnost poměrně vzácná. Zato zde je vulkánů velké množství a všechny dosahují přibližně stejné velikosti."

Charlie pokrčil rameny. "Nevidím v tom žádnou souvislost, kolego. Myslím si ale, že to není nic jiného než obrovská náhoda."

"A není tohle také jediná oblast, kde se vyskytují ty kovové mohyly?" vložila se náhle do jejich debaty Hikahí.

"Nejsem žádná odbornice, ovšem astronaut se učí dávat si na dvojnásobné náhody pozor."

Charlie otevřel ústa, jako kdyby chtěl něco říct, a zase je zavřel, jako kdyby si to rozmyslel. Nakonec prohlásil:

"No ano! Brůmdo, myslíte, že je možné, že tyhle korálové potvory potřebují nějaké živiny, které jim poskytuje pouze tenhle druh vulkánů?"

"Není to vyloučené. Naši odborníci na exobiologii je Dennie Sudmanová. Právě teď je na jednom z ostrovů a studuje tam domorodce."

"Musí nám opatřit nějaké vzorky!" prohlásil Charlie a zammul si ruce. "Myslíte, že bychom na ní chtěli moc, kdybychom ji požádali, aby si udělala výlet na vulkán? Nikam daleko, samozřejmě, po tom, co řekl Kreideikí. Jen na nějaký malý, malilinkatý."

Hikahí vyprskla smíchy. Ze ten planetolog měl ale drzost! Jeho nadšení však bylo nakažlivé, skvělý prostředek, jak napomenout na starosti. Kéž by si mohla dovolit ukrýt se před nebezpečným vesmírem do světa abstraktních dohadů tak jako Charlie Dart.

"A musí si vzít s sebou sondu na měření teploty!" vykřikl Charlie. "Tohle pro mě Dennie určitě udělá, po tom, co jsem udělal já pro ni!"

Kreideikí kroužil kolem plavajícího psychologa v širokých kruzích a střídavě napínal a uvolňoval svalstvo.

Přes nervový kontakt vydal příkaz dvojici hlavních manipulátorů na svém postroji, které se okamžitě roztáhly, jako když

člověk rozpaží. "Takže, doktore. Co pro vás mohu udělat?"

Metz pomalu kopal nohama a přátelsky Kreideikího pozoroval. "Kapitáne, domnívám se, že je čas přehodnotit trochu naši strategii. Od chvíle, kdy jsme přistáli na Kithrupu, se situace změnila. Je zapotřebí nový přístup."

"Můžete být konkrétnější?"

"Jistě. Jak si určitě vzpomenete, od přechodového bodu u Morgranu jsme uprchli proto, že jsme nestáli o to, nechat se zlikvidovat při sedminásobném přepadení. Rychle jste si uvědomil, že i když se vzdáme jednomu z jeho účastníků, povede to jen k tomu, že se ostatní spolčí proti němu, což zákonitě skončí naší zkázou. Tehdy jsem vaši logiku nepochopil dost rychle. Nyní jí tleskám. Samozřejmě, že vaše taktické manévrování bylo skvělé."

"Děkuji vám, doktore Metzi. Samozřejmě, vynechal jste ještě jeden důvod, proč jsme prchli. Podle příkazů Všezemské rady musíme předat veškeré informace přímo jí tak, aby nedošlo k jejich sebemenšímu úniku. Naše dopadení by takovým 'únikem' bezpochyby bylo, nemyslíte?"

"To jistě!" souhlasil Metz. "A u toho také zůstalo, když jsme unikli na Kithrup, což byl krok, který nyní považuji za brilantní. Jedinou smůlou podle mne je to, že se tento úkryt neosvědčil tak, jak se očekávalo."

Kreideikí se zdržel komentáře a nepoukázal na to, že jsou v tomto úkrytu stále ještě volní. Jsou sice obklíčeni, dosud však nepadli do ničí sítě. "Pokračujte," řekl.

"Takže - dokud existovala možnost úplně se vyhnout dopadení, byla vaše úniková strategie dobrá. Situace se však změnila. Šance na únik je nyní téměř nulová. Kithrup dál zůstává vhodným útočištěm před bitevním chaosem, nad našimi hlavami, jakmile však bude jednou rozhodnuto o vítězi, dlouho se tu už schovávat nebudeme."

"Tím chcete říct, že se v žádném případě nemůžeme vyhnout konečnému dopadení?"

"Přesně tak. Myslím, že bychom měli zvážit naše priority a připravit se na nepříjemné eventuality."

"A které priority považujete za důležité?" zeptal se Kreideikí, který už věděl, jaká bude odpověď.

"No, přece záchranu téhle lodi a její posádky, to je samozřejmě! A údajů potřebných k vyhodnocení výkonu, jaký oba podali! Koneckonců, jaký byl hlavní účel téhle expedice, hmm?" Metz přestal plavat a začal šlapat vodu, přitom se tvářil jako učitel zkoušející žáčka.

Kreideikí by dokázal vyjmenovat půl tuctu dalších úkolů, které Streaker dostal, od ověřování údajů Knihovny přes navázání kontaktu s případnými spojenci až k vojenské zpravodajské činnosti Thomase Orleye.

Tohle všechno byly důležité úkoly. Avšak hlavním účelem expedice bylo provést hodnocení výkonu delfiní posádky a delfiny řízené vesmírné lodi. Streaker a jeho osazenstvo sami byli pokusem.

Ovšem od chvíle, kdy objevili tu bludnou flotilu, se všechno změnilo! Už se nemohl řídit prioritami, které platily na začátku cesty. Jak tohle dokáže vysvětlit člověku, jako je Metz?

Soudnosti, vybavilo se Kreideikimu, ty utekla jsi k dravým šelmám a lidé přišli o rozum... Občas ho napadlo, že sám Pěvec musel být poloviční delfin.

"Já vám rozumím, doktore Metzi. Nechápu však, proč by to mělo vyžadovat změnu strategie. I takhle nás čeká totální zaučení, jakmile vystřčíme nos nad hladinu kithrupského moře."

"Pouze pokud to uděláme dříve, než bude nahoře rozhodnuto o vítězi! Samozřejmě, že dokud ta bitva neskončí, měli bychom zůstat bezpečně ukryti."

Na druhé straně, jakmile tu jednou bude vítěz, jsme rozhodně v pozici, kdy si můžeme dovolit vyjednávat! A budeme-li při vyjednávání chytří, může tato expedice skončit úspěšně!"

Kreideikí začal znovu pomalu kroužit, čím genetika přinutil, aby pokračoval v plavání k velitelskému můstku.

"Můžete nějak naznačit, co bychom mohli při tom vyjednávání nabídnout, doktore Metzi?"

Metz se usmál. "Jednak jim můžeme poskytnout onu informaci, kterou právě Brůkida s Dartem doslova vykopali. Instituty odměňují ty, kdo nahlásí zločin proti ekologu. Většina frakcí bojujících nad planetou jsou tradicionalis-tičtí konzervativci takového nebo onakého druhu a náš objev ocení."

Kreideikí potlačil nutkání opovržlivě se nad naivitou toho člověka uchechtnout. "Pokračujte, doktore," řekl nevzrušeně. "Co dalšího jim můžeme nabídnout?"

"Víte, kapitáne, naše výprava má také určité čestné poslání. I kdyby se naši vězňové rozhodli nějaký čas si Streaker ponechat, určitě by měli pochopení pro jeho poslání. Učit chráněnce používat kosmické lodi je jeden ze základních úkolů procesu pozvedání. Určitě by nám dovolili poslat pár lidí a delfinů domů s údaji pro konečné hodnocení expedice, aby program kosmických letů s delfiní posádkou mohl úspěšně pokračovat. Neudělat to by znamenalo chovat se jako cizinec, který zasahuje do vývoje dítěte, protože se zrovna nepohodl s jeho rodičem!"

A kolik lidských dětí bylo k smrti umučeno kvůli hříchům svých rodičů v době temného středověku? Kreideikí měl chuť se zeptat, kdo bude tím emisarem, který doručí ony údaje na Zem, zatímco Streaker zůstane v zajetí.

"Doktore Metzi, myslím, že podceňujete jejich fanatismus. Máte ale ještě nějaký další důvod?"

"Samozřejmě. To nejdůležitější jsem si nechal nakonec." Položil ruku Kreideikimu na hřbet, aby svým slovům dodal váhu. "Asi nám, kapitáne, nezbyde nic jiného, než dát galaktikům, co chtějí."

Kreideikí to čekal. "Vy se domníváte, že bychom jim měli dát údaje o poloze bludné flotily?"

"Ano, a veškeré suvenýry a informace, které jsme tam nasbírali."

Kreideikí zachovával výraz hráče pokeru.

Kolik toho asi ví o Gillianině "Herbiem", řekl si v duchu. Pro Snílka! Že ta mrtvola ale způsobila problémů!

"Určitě si vzpomenete, kapitáne, na tu krátkou zprávu, kterou jsme dostali ze Země a která nám přikazovala, abychom se ukryli a udrželi všechny údaje v tajnosti, pokud možno! Kromě toho nám bylo řečeno, abychom jednali podle svého nejlepšího vědomí a svědomí!"

Myslíte si, že naše mlčení skutečně na dlouho oddali znovuoobjevení toho Sargasového moře ztracených lodí, teď, když všichni vědí, že existuje? Polovina rodových linií Pěti galaxií už bezpochyby vyslala roje průzkumných lodí ve snaze

zopakovat náš objev. Vědí už, že se mají dívat do gravitačně slabé, nepříliš jasné kulovité hvězdokupy. Je to jen otázka času, než zakopnou o tu správnou lagunku gravitačního přílivu ve správné hvězdokupě."

Tohle Kreideikí považoval za diskutabilní. Galaktici málokdy uvažovali jako pozemšťani a své pátrání povedou jinak. Důkazem toho bylo, jak dlouho zůstala ta flotila neobjevena. Přesto však z konečného pohledu měl asi Metz pravdu. "V tom případě, doktore, stačí jednoduše odvěsit pozici té flotily Knižovně. Stane se to obecně známou věcí a přestane to být naší záležitostí. Takovýhle důležitý objev

by jistě měl být prozkoumán oprávněným týmem sestaveným Instituty, co říkáte?"

Byl to od Kreideikího sarkasmus, avšak z Metzova blahosklonného úsměvu pochopil, že ten člověk to vzal vážně.

"Vy jste naivní, kapitáne. Těm fanatikům nad našimi hlavami jsou nějaké galaktické zákony fuk, jsou-li přesvědčeni, že mají cíl na dosah! Když bude vědět každý, kde se ta bludná flotila nachází, přesune se jednoduše bitva tam! Ty starodávne lodě budou zničeny při křížové palbě, bez ohledu na to, jak silné je to podivné ochranné pole, které je obklopuje. A galaktici po nás stejně půjdou, pro případ, že jsme lhali!"

Dorazili k přechodové komoře na kapitánský můstek. Kreideikí se na okamžik zastavil. "Takže by bylo lepší, kdyby ty údaje dostala pouze jedna z těch soupeřících skupin a provedla si ten průzkum sama?"

"Správně! Koneckonců, co je nám do té hromady starých vraků? Je to jen nebezpečné místo, kde jsme přišli o průzkumný člun a tucet vynikajících členů posádky. Nejsme žádnými vyznavači předků, jako ti válečníci fanatici tam nahoře, a může nám být ukradené, jestli ta bludná flotila jsou pozůstatky z doby Prapředků nebo samotní vracející se Prapředci! Jedině nás to snad může zajímat z intelektuálního hlediska. Rozhodně však nestojí za to kvůli ní zemřít! Pokud mi poslední dvě staletí něco dala, pak to, že malý klan nováčků, jakým jsme my, pozemšťani, musí uhnout z cesty, jakmile si taková velká zvířata, jakými jsou Sorové či Gübůrové, něco zámánou!"

Aby svým slovům dodal na důrazu, pohazoval doktor Metz hlavou, až mu stříbrné vlasy vlály kolem hlavy a mezi prameny vznikalo šumící bublinkové halo.

Kreideikí neměl v úmyslu začít Ignacia Metzeho opět respektovat, když se však ten člověk natolik rozvášnil, že mu spadla ta jeho maska zkonstatěle nepřístupnosti, vypadal téměř sympaticky.

Naneštěstí se Metz naprosto mylil.

Hodiny na Kreideikího postroji zapíraly. Kreideikí si s leknutím uvědomil, jak už je pozdě.

"Byl to zajímavý rozhovor, doktore Metzi. Nemám bohužel čas v něm dále pokračovat. Nic však není rozhodnuto. Ponecháme to na přezkoumání, až se sejde celý štáb při lodní radě. Připadá vám to spravedlivé?"

"Ano, myslím že ano, i když..."

"A když už byla řeč o bitvě nad Kithrupem, musím si teď vyslechnout hlášení Takkata-Jima." Neměl v úmyslu věnovat Metzovi tolik času. A nehodlal zmeškat svůj dlouho odkládaný čas odpočinku.

Zdálo se, že Metz není ochoten ho jen tak pustit.

"Když mluvíte o Takkata-Jimovi, vzpomněl jsem si ještě na jednu věc, o které jsem se chtěl zmínit, kapitáne. Dělá mi starosti, že se někteří členové posádky, kteří náhodou pocházejí z různých exoexperimentálních plemen, cítí společensky izolováni. Stěžují si na to, že je ostatní přehlížejí a zdá se, že jsou kázeňsky postihováni nepřiměřeně často."

"Mám za to, že hovoříte o některých Stenosech."

Metz se zatvářil rozpačitě. "To je hovorový výraz, který se, jak se zdá, uchytil, nicméně taxonomidcy jsou všichni neodeřfini Tursiops arnicus..."

"Já vím, jaká je situace, doktore Metzi." Kreideikímu už bylo jedno, jestli toho člověka přerušuje. "Jde o různé skupinové projevy a na to mám metody, o kterých jsem přesvědčen, že udrží vzájemnou solidaritu mezi členy posádky."

Nespokojenost projevoval pouze asi tucet Stenosu. Kreideikí měl podezření na nákladu stresovým atavismem, na snižování schopnosti rozumně uvažovat následkem napětí a strachu. Údajný expert, doktor Metz, se podle všeho domníval, že většina posádky Streakeru praktikuje rasovou diskriminaci.

"Naznačujete snad, že i Takkata-Jim má nějaké problémy?" zeptal se Kreideikí.

"Samozřejmě, že ne! Je to mimořádně imponující důstojník. Jen jsem si vzpomněl, když jste se o něm zmínil, protože..." Metz se zarazil.

Protože je Stenos, dořekl to za něj v duchu Kreideikí. Mám Metzovi říct, že Uvažuju o tom, že do funkce vice-kapitána Jmenuju Hikahí? I přes veškeré jeho schopnosti

působí Takkata-Jimovo mrzoutské samotářství na morálku posádky jako brzda. Tohle u svého zástupce nemůžu tolerovat.

Kreideikí těžce postrádal poručici Yachapa-Jean, která zahynula v Mělké hvězdokupě.

"Doktore Metzi, když už jste o tom začal hovořit, všiml jsem si jistých rozporů mezi psychobiologickými charakteristikami některých členů posádky z doby před startem a jejich následným chováním, a to dokonce ještě před objevením bludné flotily. Nejsem sice psycholog kytovců, ale v některých případech jsem si jistý, že ti jedinci rozhodně na tuhle loď nepatří. Nechcete mi k tomu něco říct?"

Metz na něj upřel prázdný pohled. "Obávám se, že nevím, o čem mluvíte, kapitáne."

Kreideikího postroj zabzučel a vysunula se mechanická paže, aby ho podržela nad pravým okem. "Zatím toho ještě moc nevím, myslím ale, že už brzy využiju své velitelské pravomoci a nahlédnu do vašich poznámek. Samozřejmě neformálně. Připravte je, prosím vás, na..."

Kreideikího přerušilo zapípání. Ozvalo se z komunikátoru na jeho postroji. "Slyším!" řekl. Chvilku poslouchal hučivý hlas na nervové lince.

"Nic nedělejte," odpověděl. "Hned jsem tam. Konec."

Vyslal koncentrovaný sonarový impulz do senzoru ve tvaru destičky vedle dveří do přechodové komory na kápi-tánský můstek. Dveře se se zabzučením otevřely.

"To volali z můstku," řekl Metzovi. "Vrátil se jeden z průzkumníků s hlášením od Tišůt a Thomase Orleye. Potřebují mě tam, ale k téhle záležitosti sse ještě vrátíme, doktore."

Dvěma mocnými záběry ocasní ploutve proplul Kreideikí komorou a pokračoval na můstek.

Ignacio Metz hleděl za mizejícím kapitánem.

Kreideikí něco tuší, řekl si v duchu. Tuší něco o mém speciálním výzkumu. Budu muset něco udělat. Ale co?

Tyhle podmínky neustálého psychického napětí vyvolaného stavem obklíčení mu poskytovaly fantastický materiál, zvláště o delfínech, které do posádky Streakeru pro-
pašoval. Teď se mu to však začínalo pod rukama hroutit. U některých objektů studia se ukazovaly příznaky stresu, jaké by nikdy nečekal.

A teď ještě, ke všem těm starostem s fanatickými mimozemšťany, musel něco udělat s Kreideikího podezíravostí. Svést ho ze stopy nebude nijak snadné. Dokázal ocenit geniálního ducha, tím spíše v pozvednutém delfinovi.

Kéž by tak byl jedním z mých, říkal si v duchu. Kéž by byl Kreideikí moje dílo.

23 GILLIAN

Lodě se vznášely v prostoru jako šňůry roztroušených korálků a matně odrážely vzdálenou zář Mléčné dráhy.

Nejbližšími hvězdami byli mldi, narudlí staříci z malé kulové hvězdokupy, trpělivé a pusté pozůstatky z první fáze tvorby hvězd - postrádali planety a kovy.

Gillian pozorovala fotografii, jednu ze šesti, které, nic netušíce, odvysílali domů z místa, které vypadalo jako nenápadné a nezajímavé gravitační jezírko daleko od zaběhlé trasy.

Strášidelná, tichá armáda neodpovídala na dotazy pozemšťanů. Nevěděli, co si o ní myslet, nedokázali ji zařadit. Ta flotila lodních přízraku nepatřila nikam do uspořádané soustavy Pěti Galaxií.

Jak dlouho už takhle plují bez povšimnutí?

Gillian odložila holofotografii a vzala další. Byl na ní jeden z těch gigantických vraků při záběru zblízka. Obrovský jako Měsíc, starý a posetý d'oličky, matně se leskl uvnitř mihotavého obalu - ochranného pole nepředvídatelných vlastností. Ta aura se bránila každé snaze o rozbor. Byli pouze schopni říct, že jde o silné pole pravděpodobnosti zvláštní povahy.

Při pokusu spojit se s jednou lodí na okraji toho pole vyvolal člun Streakeru s posádkou z jakési příčiny řetězovou reakci. Mezi starodávným monstrem a maličkou průzkumnou lodí zajiskřily intenzivní záblesky. Yachapa-Jean hlásila, že všichni delfíni mají silné halucinace a vidiny. Pokusila se odpoutat, jak však byla dezorientovaná, zapnula uvnitř toho neznámého pole vlastní stázové clony. Následný výbuch rozerval jak maličkou loď pozemšťanů, tak ten obrovitý vrak.

Gillian odložila fotografii a pohlédla přes laboratoř. Herbie stále ležel uvnitř stázového pole, silueta stará nesčíslné stovky milionů let - miliardy let.

Po té katastrofě se tam vydal samotný Tom Orley, vzal tuhle záhadnou relikvii a jednou z bočních přechodových komor ji tajně dopravil na Streaker.

Kořist za obrovskou cenu, pomyslela si Gillian, pohled upřený na mrtvolu. Draze jsme za tebe zaplatili, Herbe. Kdybych aspoň věděla, co jsme to koupili.

Herb byl záhada, která si zasloužila společný výzkum významných institutů, ne jedné osamocené ženy na obklíčené vesmírné lodi daleko od domova.

Bylo to k uzoufání, někdo to však udělat musel. Někdo se musel pokusit zjistit, proč se z nich stala lovná zvěř. Teď, když byl Tom pryč a Kreideikí měl plno práce s udržením lodi a její posádky v chodu, zůstalo to na ní. Neudělá-li to ona, neudělá to nikdo.

Postupně o Herbiem pár věcí zjistila... dost na to, aby se dalo jednoznačně potvrdit, že to tělo je velice staré, že má kostru tvora, který chodil vzpřímeně, a že palubní mikro-/ínihotma nepřestává tvrdit, že něco takového nikdy neexistovalo.

Dala si nohy na stůl a vzala z hromádky další fotografii. I přes mihotající pole bylo jasné vidět, že do masivního trupu lodi je vyryta řada symbolů.

"Knihovna, otevřít," vyslovila zřetelně. Jedna ze čtyř holoobrazovek na jejím stole, ta úplně nalevo - se symbolem paprscité spirály - se rozzářila.

"Soubor Flotila - informace o zadaných symbolech. Otevřít a ukázat změny."

Na pozadí stěny vlevo od Gillian se zobrazil krátký sloupec textu. Seznam byl děsivě krátký.

"Referenční oddělení - tázací mód," přikázala. Vedle zobrazeného textu na pozadí stěny zavířil pestrobarevný vzor a postupně přešel v paprscitou spirálu. Ozval se tichý, klidný hlas. "Referenční oddělení, mohu vám nějak pomoci?"

"To je všechno, co jsi dokázal zjistit ohledně symbolů na trupu toho vraku?"

"Souhlasí," odpověděl hlas nevzrušeně. Modulace hlasu byla správná, nikdo se však už nepokoušel zastřít fakt, že byl jen nepatrnou součástí programu palubní Knihovny.

"Pátral jsem v záznamech po korelátech zadaných symbolů. Jistě si uvědomujete, že tohle je jen velice malá mikropobočka a že symboly se s postupem času neustále mění. V přehledu jsou uvedeny veškeré možné odkazy splňující vámi stanovené parametry."

Gillian na ten krátký seznam pohlédla. Bylo těžké tomu uvěřit. Přestože byla palubní Knihovna neuvěřitelně malá ve srovnání s planetárními či sektorovými pobočkami, obsahovala ekvivalent všech knih, vydaných na Zemi až do pozdního jedenadvacátého století. Určitě muselo existovat víc možností!

"Infi!" povzdychla si. "Něco vyburcovalo polovinu fanatiků Galaxie. Možná ten obrázek Herbieho, který jsme poslali

na Zem. Možná tyhle symboly. Co z těch dvou?"

"Na spekulování nejsem zařízený," odpověděl program.

"To byla jen řečnická otázka, která se tě stejně netýkala. Vidím, že u pěti symbolů ukazuješ třicetiprocentní příbuznost s náboženskými piktogramy aliance 'Abdikatorů'. Co víš o Abdikatorech?"

Tón hlasu se změnil. "Mód stručného kulturního přehledu..."

Abdikator je termín převzatý z novoangličtiny a označuje jedno z významných filozofických seskupení v Galaktickém společenství.

Jejich víra se datuje od známé Tarseuhuské epizody patnáctého eonu přibližně před šesti sty miliony let, v době mimořádně divoké, kdy galaktické instituty stěží přežily mocenské arbi-

ce tří mocných rodových linií (odkaz č. 97AcF-109t, 97AcGI36t a 97AcG986s).

Dva z těchto druhů patřily mezi nejsilnější a nejagresivnější vojenské mocnosti v historii pěti spojených galaxií. Třetí druh přišel s několika novými konstrukčními technologiemi výroby vesmírných lodí, včetně dnes standardní..."

Hlas zabředl do technicky vysoce odborné přednášky o různých výrobních a konstrukčních metodách. Přestože to bylo zajímavé, nebylo to k věci. Palcem u nohy stiskla Gillian na ovládacím panelu tlačítko "listovat" a přednáška poskočila dál...

"... Dobyvatelé přijali název, který by se dal přeložit jako 'Lvi'. Podařilo se jim získat většinu přechodových bodů, center moci a všechny velké Knihovny. Po dvacet milionů let se jejich nadvláda zdála neotřesitelná. Lvi prováděli neregulovanou populační expanzi a kolonizaci, což vedlo k vyhynutí osmi z tehdejších deseti nepo-zvednutých ras Pěti Galaxií.

Tarseuhové pomohli přivodit pád tyranie tím, že požádali o intervenci šest prastarých druhů, které byly v té době už považovány za vymřelé. Tato šestice spojila své síly s Tarseu-hy a provedla úspěšný protiútok Galaktického společenství. Později, po znovuzaložení Institutů, doprovodili Tarseuhové tajemné spojence neznámo kam..."

"Odkud těch šest ras, které vzbouřencům pomohly, pocházelo?" přerušila Gillian ten proud slov. "Neřekl jsi, že vyhynuli?"

Hlas se vrátil k původní modulaci. "Podle dobových záznamů byly považovány za vymřelé. Přejete si čísla odkazů?"

"Ne. Pokračuj."

"Dnes je většina sofontů přesvědčená, že ta šestice byly zbytky ras, které ještě nedokončily přechod do pozdějšího stádia evoluce. V takovémto případě nemusely být ony rasy samy o sobě vymřelé, ale staly se téměř nezjistitelnými. I nadále však byly schopny zasahovat do světového dění, pokud si to vážnost situace vyžadovala. Přejete si odkazy na odstavce o přirozených způsobech odchodu druhů?"

"Ne. Pokračuj. Co si o tom myslí Abdikatorové?"

"Abdikatorové věří, že existují jisté éterické rasy, které čas od času uznají za vhodné vzít na sebe tělesnou formu a takto převlečeny absolvují celý, zdánlivě normální vývoj druhu. Tihleti 'Velcí duchové' projdou stádiem pozvedání, obdobím vazalství a tak dále, až do konečné fáze, aniž kdy odhalí svou pravou podstatu. Nicméně v nouzových situacích jsou tyto superdruhy schopny rychle zasáhnout do záležitostí smrtelníků.

Prapředci jsou údajně prvními, nejrezervo-vanějšími a nejmocnějšími z těchto Velkých duchů.

Přirozeně, toto je v hlubokém rozporu s všeobecně známou bájí o Prapředcích, ve které se říká, že Stařešinové opustili domovskou galaxii kdysi dávno, aby se jednoho dne znovu vrátili..."

"Stop!" Hlas okamžitě zmlkl. Gillian se zamračila a zamyslela se nad obratem "Přirozeně, toto je v hlubokém rozporu..."

Kecy! Víra Abdikatorů nebyla nic jiného než další varianta stejného základního dogmatu, pouze lehce se lišící od ostatních legend o "návratu" Prapředků. Ten rozpor jí připomněl staré náboženské konflikty na Zemi, kdy přívrženci víry vedli fanatické rozpravy kolem podstaty Trojice či počtu andělů, schopných tancovat na špičce jehly.

Právě tento fanatismus nad drobnostmi nějaké doktríny by byl skoro komický, kdyby se právě teď neodehrával v podobě bitvy pár tisíc kilometrů nad jejich hlavami.

Aby nezapomněla, rychle si poznamenala odkaz na hinduismus, konkrétně na víru v sestup bohů na zem v lidské podobě. Zarazilo ji, proč ho vzhledem k té podobnosti s dogmaty Abdikatorů Knihovna neuvedla - alespoň jako analogii.

Tok to by stačilo.

"Nissi!" zavolala.

Obrazovka úplně vpravo se rozzářila. Těsně nad ní, v ostře ohraničeném prostoru, zavířil abstraktní vzor z jiskřících bodů.

"Jak jistě víte, Gillian Baskinová, bylo by lepší, kdyby Knihovna o mé přítomnosti na palubě této lodi nevěděla. Dovolil jsem si ji odstínit, aby nemohla sledovat náš rozhovor. Přejete si zeptat se mě na něco?"

"To si jistě přeju. Poslouchal jsi tu zprávu?"

"Poslouchám všechno, co tahle palubní mikropobočka dělá. Je to zde moje hlavní pracovní náplň. Copak Vám to Thomas Orley nikdy neřekl?"

Gillian se ovládla. Jednu nohu měla až příliš blízko té drzé obrazovky. Raději ji stáhla, aby se zbavila pokušení. "Nissi," řekla klidně, "proč tahle mikropobočka mluví nesmysly?"

Tymbrijmický přístroj si po lidsku povzdychl. "Doktorko Baskinová, prakticky všechny rasy dýchající kyslík (kromě lidstva) byly odkojeny na sémantice, která se vyvíjela po desítky -rodových linií, z nichž všechny byly ovlivněné Knihovnou. Pozemský jazyk je podle galaktických měřítek zvláštní a chaotický. Převádění galaktických archivů do vašeho jazyka je obrovský problém."

"Tohle všechno vím! V době Kontaktů na nás mimo-zemšťani chtěli, abychom se naučili galaktickou sedmičku. My jun

řekli, ať si ten nápad strčí někam."

"Obrazně řečeno. Místo toho vynaložilo lidstvo nesmírné prostředky na upravení pozemské pobočky Knihovny tak, aby používala hovorovou novoangličtinu a jako poradce si najalo Kanteny, Tymbrimie a další. Problémy však přetrvávají, nebo ne?"

Gillian si promula oči. Tohle není k ničemu. Proč jen si Tom myslí, že je tahle jedovatá mašina užitečná? Kdykoli z ní chce dostat jednoduchou odpověď, začne sama klást otázky.

"Na potíže s jazykem se vymlouvají už více než dvě stě let!" řekla. "Jak dlouho ještě budou? Od Kontaktu studujeme jazyk, že takhle studovaný nebyl milion let! Vypořádali jsme se se spletitostmi "vlčích" jazyků jako je novoangličtina, angličtina, japonština a naučili mluvit delfiny a šimpanze. Dokonce jsme dosáhli jistého pokroku v dorozumívání s těmi podivnými tvory, Solariany, z našeho Slunce!

A přesto nám Knihovnický institut nepřestává tvrdit, že za zmatek v údajích a toporně přeložené výrazy může náš jazyk! Tom a já mluvíme čtyřmi nebo pěti galaktickými jazyky. Ten problém nespočívá v rozdílnosti jazyků. Na údajích, které jsme dostali, je totiž něco divného!"

Niss chvíli tiše šuměl. Jiskřící body se spojovaly a opět rozdělovaly jako vzájemně se prolínající kapičky dvou ne-srníselných kapalin.

"Doktorko Baskinová, nevystihla jste právě hlavní účel lodí, jako je tahle, které se toulají vesmírem a pátrají po nesrovnalostech v záznamech Knihovny? A samotný smysl mé existence, totiž nachytat Knihovnu při lži, pokusit se zjistit, jestli se nejmocnější patronské rasy nesnaží hrát na mladší sofonty, jakými jsou lidé a Tymbrimiové, to, co vy byste nazvala 'habaďúrou'?"

"Tak proč mi tedy nepomáháš?" řekla Gillian a srdce se jí rozbušilo jako o závod. Křečovitě sevřela hranu stolu a najednou si uvědomila, že nemá daleko k tomu, aby svému pocitu bezmoci a marnosti podlehla.

"Proč myslíte, že mě tak fascinuje lidský pohled na svět, doktorko Baskinová?" zeptal se Niss. Hlas mu zněl téměř soucítěně. "Moji tymbrimijští páni jsou neobyčejně prohnání. Jejich přízřubovost jim umožňuje v nebezpečné Galaxii přežít. Přesto jsou i oni uvězněni v galaktickém

způsobu uvažování. Vy pozemšťané můžete díky svému svěžímu pohledu na věci vidět to, co oni nevidí. Spektrum chování a náboženských přesvědčení u druhů dýchajících kyslík je obrovské, zatímco lidská zkušenost je prakticky jedinečná. Pečlivě pozvednuté rasy chráněnců nikdy netrpí za omyly, jakých se dopustily vaše lidské národy z doby před Kontaktem. A díky těmto omylům jste teď odlišní."

Gillian věděla, že je na tom hodně pravdy. Dřívější muži a ženy se dopouštěli do nebe volajících stupidit, jaké by druhy, které jsou si vědomy přírodních zákonů, nikdy nenapadly. Během těch brutálních století byly živeny všemožné bláznivé pověry. Bez nejmenších zábran se praktikovaly různé metody vládnutí, intrikářství a filozofické směry.

Vypadalo to téměř, jako kdyby Země sirotků byla jakousi planetární laboratoří, na které se provádí řada nesmyslných a bizarních pokusů. Jakkoli hanebné a v rozporu s logikou se při zpětném pohledu tyto pokusy zdají, moderního člověka obohatily. Jen málo ras se dopustilo tolika chyb v tak krátkém čase nebo vyzkoušelo tolik zkusmých řešení na beznadějně situace.

Pozemští umělci byli vyhledávání mnohými již otupenými mimozemšťany a dobře placem za vymýšlení historek, které by žádného galaktika ani ve snu nenapadly. Zvláště Tymbruniům se líbily lidské pohádky hemžící se draky, obry lidožrouty a čarami - čím víc tam toho bylo, tím lépe. Považovali je za fantasticky absurdní a sugestivní.

"Vaše rostoucí znechucení Knihovnou mě nijak neodrazuje," pokračoval Niss. "Vyhovuje mi. Já se totiž z vašeho zklamání učím! Vy zpochybňujete věci, které celé Galaktické společenství bere jako samozřejmost.

Až na druhém místě jsem tu proto, abych vám pomohl, paní Orleyovi. V první řadě jsem tu proto, abych pozoroval, jak trpíte."

Gillian zamrkala. To, že ta mašina použila oslovení ze starých časů, muselo mít nějaký důvod - tak jako její očividná snaha rozčítit ji. Tiše seděla a sledovala bouři svých protichůdných emocí.

"Tohle není k ničemu," vyhrkla. "A přivádí mě to k šílenství. Mám pocit, že se dusím."

Niss se zdržel komentáře, jen tiše jiskřil. Gillian jeho tancující body mlčky pozorovala.

"Ty navrhuješ, abychom to nechali nějakou dobu odležet, nemám pravdu?" zeptala se nakonec.

"Možná. Jak Tymbrimiové, tak lidé mají své podvědomé já. Možná bychom měli nechat tuhle záležitost po nějaký čas v klidu, ať nad ní dumají naše skrytá ega."

Gillian přikývla. "Požádám Kreideikiho, aby mě poslal na ten Hikahin ostrov. Ti domorodci jsou důležití. Řekla bych, že kromě našeho útěku vůbec nejdůležitější."

"Tohle je normální, morální pohled na věc z galaktického hlediska a tudíž pro mě nic zajímavého," prohlásil Niss znuděně. Zářivé body se seskupily do tmavých, spirálních čar. Zavířily, splynuly do malíčkého bodu a i ten zmizel.

Gillian se zdálo, že v okamžiku, kdy se Niss vypnul, zaslechla tichouňké bouchnutí.

Když se spojila s Kreideikim přes komunikátor, kapitán na ni překvapeně zamrkal.

"Gillian, to vaše psí pracuje přes čas? Právě jsem vás volal!"

Zpozorněla. "Tom se ozval?"

"Ano. Je v pořádku. Požádal mě, abych vám dal jeden úkol. Můžete sem hned přijít?"

"Hned jsem tam, Kreideiki."

Zamkla dveře své laboratoře a spěchala na můstek.

24

GALAKTICI

Bei Čohüan nad mohutností bitvy jen nevěřičně bručela. Jak ti fanatici dokázali shromáždit tak obrovskou sílu v tak krátkém čase?

Beiina maličká výzvědná loď letěla starým, kamenitým korytem, pozůstatkem dávno zaniklé komety. Planetární systém Kthsemeni osvětlovaly jasné záblesky. Na obrazovkách viděla válečné flotily; splývaly ve vířící hloučky, sápal se po sobě a zabíjely se, aby se od sebe opět oddělily. Aliance vznikaly a zanikaly, kdykoli v tom válčící strany vycitily výhodu. V rozporu se zákony Institutu pro civilizované války nikdo neměl slitování s poraženým nepřítelem. Bei byla zkušená agentka Synthianské enklávy, něco takového však ještě nikdy neviděla.

"Byla jsem u Paklatuthlu, když se vzbouřili vazalové z J81eku a na bitevním poli si vydobyli svobodu. Viděla jsem, když se střetla Aliance Poslušných s Abdikatory v rituální válce. Nikdy jsem však neviděla takovéhohle nesmyslné vraždění! To nemají žádnou hrst? Žádný smysl pro válečné umění?"

Právě zhlédla, jak se nejsilnější aliance rozpadá následkem zákeřné zrady a jedno křídlo se vrhá proti druhému.

Bei si znechuceně odfrkla. "Nevěřící fanatici," zabrumlala.

Z police nalevo od ní se ozvalo zacvrlikání. Shora na ni shlížela řada malých růžových očí.

"Kdo to řekl?" Upřela rozzlobený pohled na wazůny, maličké tvorečky připomínající nártouny, kteří na ni upřeně civěli před vstupními otvory svých vlastních kulovitých špionážních lodiček. Očka na ni zamrkala. Wazůni pobaveně zacvrlikali, žádný z nich jí však neodpověděl.

Bei se ušklíbala. "No ano, máte samozřejmě pravdu. Tihle fanatici si můžou dovolit rychle reagovat. Ti se ne-zarazí a nerozvažují tak jako my umírněnci, kteří musíme nejdřív přemýšlet a pak teprve jednat."

Zvláště my, přeopatrní Synthiani, napadlo ji. Pozenšťani jsou údajně našimi spojenci, jsme však celí ustrašení, protestujeme u nemohoucích institutů a posíláme ože-litelné zvědy, aby ty fanaticky tajně sledovali.

Wazůni varovně zaštěbetali.

"Já vím!" utrhla se na ně. "Myslíte si, že neznám svoji práci? Takže před námi je pozorovací sonda. Jeden z vás si ji vezměte na starost a neotravujte mě s tím! Nevidíte, co mám práce?"

Očka na ni zamrkala. Jeden pár zmizel a maličký wa-zún odcupital do své lodky a zavřel ze sebou průlez. O chvíli později se výzvědná loď lehce zachvěla, jak wazúnova průzkumná sonda odstartovala.

Hodně štěstí, wazůnku, věrný chráněnce, pomyslela si. S předstíranou lhostejností sledovala, jak sonda daleko vpředu tancuje mezi planetární sutí a tajně se blíží k cizí pozorovací sondě, která ležela Bei v cestě.

Jeden oželitelný zvěd, pomyslela si trpce. Tymbrimiové bojují o život. Země je obklíčena, polovina jejích kolonií obsazena, a my Synthiani pořád jen čekáme a pozorujeme, tedy jenom já a můj tým pozorujeme.

Náhle se vpředu zablesklo a prudké světlo vrhlo ostré stíny asteroidovým polem. Wazůni tiše zanařikali, okamžité však zmlkli, jakmile k nim Bei pohlédla.

"Jen přede mnou neskrývejte svoje city, moji odvážní wazůni," zamumlala. "Jste chráněnci a stateční válečníci, žádní otroci. Truchlete nad svým druhem, který za nás tak směle padl."

Myslela na svůj vlastní střízlivý a opatnický národ, kde se vždycky cítila jako cizinec.

"Truchlete!" naléhala, překvapená vehemencí, s jakou to řekla. "Nebýt lhostejný není žádná hanba, moji malí wazůni. V tom možná budete lepší než vaši patroni, až dospějete a budete samostatní!"

S pocitem větší spřízněnosti se svými maličkými chrá-něneckými kamarády než s vlastní přeopatrnou rasou se Bei pomalu blížila k vodnímu světu, nad kterým ta bitva zuřila.

25

THOMAS ORLEY

Thomas Orley hleděl na svůj poklad: věc, po které pátral dvanáct let. Vypadala netknutá, vůbec první svého druhu, která padla do lidských rukou.

Pouze dvakrát za posledních dvě stě let byly mikropo-bočky Knihovny, určené pro jiné rasy, ukořistěny lidskými posádkami, a to z lodí poražených v různých potyčkách. V obou případech byly tyto studny vědění poškozeny. Každá snaha blíže je prozkoumat přinesla cenné informace, stačila však jediná chyba a tyto polointeligentní stroje zničily samy sebe.

Tohle byla vůbec první nedotčená, získaná z válečné lodi mocné galaktické rasy patronů. A byla první ukořistěnou od chvíle, kdy se k tomuto tajemnému výzkumu připojili jistí Tymbrimiové.

Tvořila ji bezová skříň, asi tři krát dva krát jeden metr, s jednoduchými optickými přístupovými okénky. V polovině jedné strany byla papsčítá spirála, symbol Knihovny.

Byla připoutána k nákladním saním spolu s další kořistí, kterou mimo jiné tvořily pravděpodobnostní cívky, nepoškozené a nenahraditelné. Hannes Suessi byl rozhodnut osobně je dopravit na Streaker a cestou je hlídat jako oko v hlavě. Teprve až budou bezpečně v rukách Emersona D'Ani ty, vrátí se zpět.

Na kus voskového papíru napsal Thomas Orley cestovní instrukce. S trochou štěstí doručí posádka Streakeru mikropobočku do rukou Kreideikího nebo Gillian, aniž vzbudí zbytečnou pozornost. Symbol Knihovny přelepil průvodním lístkem.

Ne že by jeho zájem o ukořistění cizí mikropobočky byl nějakým mnohářným tajemstvím. Jeho skupina mu ji z thennaninské lodi dokonce pomohla vydolovat. Čím méně jich však vědělo podrobnosti, tím lépe. Zvláště kdyby někdy měli padnout do zajetí. Budou-li dodržovány jeho instrukce, bude Knihovna připojena ke komunikátoru v jeho kabině a navenek bude vypadat jako běžná komunikační obrazovka.

V duchu už viděl, jak bude Niss ohromen. Přál si, aby byl u toho, až ta tymbrimijská mašina zjistí, do čeho to má, z ničeho nic, přístup. Ten samolibý vynález pravděpodobně ztratí na půl dne řeč.

Doufal ale, že z toho nebude zas až moc vedle. Chtěl od něj slyšet něco hned.

Suessi už spal, připoután ke svému vzácnému úlovku. Tom se ujistil, že papír s instrukcemi je dobře zajištěný, a vydal se vzhůru ke strmému štítu čnějícímu nad vrakem té cizí vesmírné lodi.

Kolem jejího trupu se hemžili neodelfíní a prováděli všemožná detailní měření. Až Kreideikí řekne, budou odpáleny

nálože a zahájen proces, který změnil nitro té gigantické bitevní lodě v prázdnou dutinu.

Ted' už by měl být posel, kterého vyslali na Streaker, na místě s první zprávou, a za chvíli by k nim měly vyrazit saně novou zkratkou, kterou objevili, s monovláknem interkomu, kterým zůstanou spojeni s domovem. S nákladními saněmi by se měly setkat na půli cesty.

Prozatím výraz "domov" stále platil. Tom byl přesvědčen, že bitva nad Kithrupem dosud zuří. Vesmírná válka byla vleklá záležitost, zvláště když ji vedli takoví zkušený galaktici. Nebylo vyloučeno, že ji povedou ještě za rok či dva, i když o tom pochyboval. Tolik času by umožnilo povolat posily a vedlo by k 'zákopové' válce. Nebylo pravděpodobné, že by aliance těch fanatiků nechaly dojít věci až takhle daleko.

Ať to dopadne jakkoli, posádka Streakeru musela jednat, jako kdyby ta válka měla skončit každým dnem. Dokud však nahoře panoval chaos, měli pořád ještě naději.

Tom si znovu prošel svůj plán a došel ke stejnému závěru. Žádná jiná možnost se nenabízela.

Existovaly tři možné způsoby, jak uniknout z pastí, ve které se ocitli - záchrana zvenku, vyjednávání a lest.

Záchrana zvnějšku byla jen krásná představa. Samotná Země však na to neměla sílu. Spolu se spojenci by sotva stačila na jednu jedinou z těch pseudonáboženských frakcí, které si to rozdávaly nad Kithrupem.

Mohly by zasáhnout galaktické Instituty. Podle existujících zákonů měl Streaker vznést stížnost přímo u nich. Problém však byl v tom, že Instituty měly samy o sobě jen malou pravomoc. Tak jako chabé verze světové vlády, na které Země ve dvacátém století málem zahynula, spoléhaly se na masové mínění a dobrovolné finanční příspěvky. Většina tvořená "umírněnci" by nakonec možná rozhodla,

že objev Streakeru by měli sdílet všichni, Tom však věděl, že by to trvalo celé roky, než by se vytvořily nezbytné aliance.

Vyjednávání se zdálo stejně vzdálenou nadějí jako záchrana. V každém případě měl Kreideikí k dispozici Gillian, Híkahí a Metze, aby mu pomohli, kdyby někdy došlo na vyjednávání s vítězem té vesmírné bitvy. Na tohle ho nepotřebovali.

Takže zbývala lstivost a mazanost... aby našly způsob, jak překazit úmysly nepřitele, když selže jak záchrana zvenčí, tak vyjednávání.

A to je moje práce, pomyslel si v duchu.

V těchto místech byl oceán hlubší a temnější než o pouhých padesát kilometrů na východ, kde ze zvlněných mělčin podél okrajů tenkých tektonických desek vyrůstaly řady kovových mohyl. V oblasti, kde byla zachráněna Hí-kahína výprava, byla voda sycena kovy z poloaktivních vulkánů.

V téhle oblasti se nevyskytovaly žádné pravé kovové mohyly a dávno vyhaslé vulkanické ostrovy zerodovaly až na úroveň mořské hladiny.

Když se nedíval na pomačkaný vrak thennaninské lodi a brázdu zkázy, kterou po sobě zanechala, zjistil Tom, že krása okolní vodní scenérie působí uklidňujícím, pokojným dojmem. Splývavé temněžluté vějíře chaluh, rozprostřené po hladině jako vlákna kvetoucí kukuřice, mu připomněly barvu Gilliahiných vlasů.

Broukal si pro sebe melodii, kterou by svedlo jen pár dalších lidí. Jeho malé, geneticky upravené dutiny pod lebeční kosti rezonovaly a vysílaly do okolní vody tiché tóny.

* Ve spánku tvá něha

se mě dotýká

Kde za bdění jsi to nedovolím

Z dálky na tebe

tiše zavolám

* A dotknu se tě, zatímco spíš *

Samozřejmě, že Gillian nemohla báseň, kterou jí věnoval, doopravdy slyšet. Jeho psionické schopnosti byly velice skromné. Něco však zachytit mohla. Už ho překvapila jinými věcmi.

U nákladních saní se shromáždila delfíní eskorta. Suessi se mezitím probudil a s poručicí Tišút kontrolovali vázací popruhy.

Ze svého orlího hnízda se Tom vrhl dolů ke skupce. Tišút ho zahlédla, zhluboka se nadechla ze vzduchové kopule a plavala mu vstříc.

"Přála bych si, abys svoje rozhodnutí zvážil," řekla naléhavým tónem, když se na půl cesty setkali. "Budu upřímná.

Tvoje přítomnost působí na posádku povzbudivě. Kdybychom o tebe přišli, byla by to pro všechny velká rána."

Tom se usmál a položil jí ruku na hřbet. Už se docela smířil se skutečností, že jeho šance na návrat jsou mizivé.

"Nevidím žádnou jinou možnost, Tišút. Zbývající části mého plánu dokážou zvládnout ostatní, ale jedině já jsem schopen nastražit návnadu. Vždyť to víš.

Kromě toho," ušklíbl se, "pokud se Kreideikímu nebude můj plán líbit, bude mít ještě jednu příležitost zavolat mě zpátky. Napsal jsem mu, aby za mnou poslal na Híkahín ostrov Gillian s kluzákem a nezbytnými zásobami. Pokud mi řekne, že jeho odpověď zní ne, budu zpátky na lodi ještě dřív než vy."

Tišút odvrátila pohled. "Pochybuju, že řekne ne," zapískala tiše, téměř neslyšně.

"Co tím chceš říct, hmm?"

Tišút mu odpověděla vyhýbavě v trináru.

* Kreideikí nás vede -

je naším pánem

* Přesto však tušíme -

tajné rozkazy *

Tom si povzdychl. Už to tu bylo zase, to podezření, že Země by nikdy nenechala vyplout první loď pod delfíním velením bez skrytého lidského dozoru. Pochopitelně,

že většinou se to šušalo o něm. Bylo to nepříjemné, protože Kreideikí byl vynikající kapitán. A navíc to mělo negativní dopad na jeden z cílů výpravy, a sice demonstraci schopností, která měla povzbudit sebevědomí neodelfinů na celou jednu generaci.

* Pak ať je můj odchod -
pro vás ponaučením,
* že na palubě Streakeru -
je váš kapitán. *

Tišůt už musel docházet vzduch, který si nabrala ve vzduchové kopuli. Z výdechového otvoru jí unikaly bubliny.

Presto na něj ještě vrhla rezignovaný pohled a řekla novoanglicky:

"Tak dobře. Až Suessi odpluje, vypravíme tě na cestu. Budeme tady pokračovat, dokud od Kreideikího neprijdou jiné rozkazy."

"Fajn," přikývl Tom. "A se zbytkem plánu souhlasíš?"

Tišůt se odvrátila, oči hluboko zapadlé.

* Keneek a logika

svou píseň

spolu zpívají

Ten plán je vše

mezi námi

a našim osudem

Každý udělá, co má *

Tom ji krátce objal. "Vím, že se na tebe můžeme spolehnout, ty sladká rybolovko. O to nemám vůbec obavy. Pojdme se teď rozloučit s Hannešem, ať můžu vyrazit. Chci být na tom ostrově dřív než Jill."

Vyrazil k saním. Tišůt však ještě chvíli zůstala. Přestože vzduch, který jí zbýval v plicích, byl stále zatuchlejší, nehybně se vznášela na místě a dívala se, jak Thomas Orley plave k ostrovu.

Hladila ho impulzy sonarů a zpívala tiché rekviem.

* Rozhodili sítě, aby nás polapili -

ti z lki,

* však ty jsi tady -

abys jim je rozřezal.

* Ty, jenž chodíš

vždycky,

řežeš sítě -

I když jim

za to zaplatíš

vlastním životem... *

26 KREIDEIKÍ

Rozumět i té nejformálnější novoangličtině, pečlivě vyslovované delfinem, by bylo pro člověka vychovaného pouze v lidské angličtině těžké. Její skladba a mnohá slova se nezměnily, avšak takovému Londýňanovi z doby před Kontaktem by ty zvuky připadaly stejně podivné jako hlasy, které je vydávají.

Modifikovaný dýchací otvor delfína sloužil k pískání, kvičení, k vydávání samohlásek a několika souhlásek. Cvakání a mnoho dalších zvuků vycházelo ze složitého systému rezonančních dutin uvnitř lebky.

Při řeči tyto rozdílné zdroje někdy pracovaly společně, někdy ne. Dokonce i v těch nejlepších chvílích se objevovaly protáhlé sykavky, koktavé koncovky, sténavé samohlásky. Mluvit bylo umění.

Trinár byl pro chvíle odpočinku, pro metafory a osobní záležitosti. Nahradil a do značné míry rozšířil prvotní delfinštinu. Ovšem novoangličtina spojila neodelfiny se světem příčin a následků.

Novoangličtina byla jazykovým kompromisem mezi hlasovými možnostmi dvou ras - světem rukou a ohně člověka, a plynoucími legendami Velrybiho snu. Umožňovala delfinům vyrovnat se většině lidí v analytickém uvažování, přemýšlet nad minulostí a budoucností, plánovat, používat nástroje a válčit.

Někteří přemýšliví lidé si však říkali, zda dar novoangličtiny kytovcům byl opravdu přátelskou službou.

Dva neodelfiní mohli sice spolu o samotě hovořit no-voanglicky kvůli soustředěnosti, nemuseli však dbát na to, jestli se ty zvuky podobají anglickým slovům. Upadli do frekvencí lidskému uchu neslyšitelných a souhlásky se prakticky vytratily.

Keneek tohle umožňoval. Důležitá byla sémantika. Pokud byla gramatika, dvojstavová logika a časová orientace novoanglické, pragmatické výsledky byly jediné, na čem záleželo.

Když Kreideikí přijímal Hílcáhíno hlášení, úmyslně hovořil velice uvolněnou formou delfiní novoangličtiny. Tím chtěl dát najevo, že jde o soukromou věc.

Zatímco ji poslouchal, lítal jako splašený sem a tam v tělocvičném bazénu, potápěl se a vyskakoval. Hílcáhí přednášela svou zprávu o planetologické poradě a vychutnávala vůni skutečného vzduchu v hlavních plicích. Občas se odmlčela a přidala se k jeho rejdní, aby se protáhla, a pak opět pokračovala.

Právě teď nezněla její slova ani v nejmenším jako lidská řeč, avšak velmi dobrý hlasový odborník by je dokázal přeložit.

"...Je o tom přesvědčen, kapitáne. Po pravdě řečeno, Charlie navrhuje, abychom tu nechali hlavní člun s malým vědeckým týmem i v případě, že se Streaker pokusí o únik. Tenhle návrh zaujal dokonce i Brúkidu. Docela mě to ohromilo."

Kreideikí proplul těsně před ní a vychrlil otázku.

"A co by dělali, kdybychom je tu nechali a pak sami padli do zajetí?" Znovu se ponořil a vyrazil k opačnému konci bazénu.

"Charlie si myslí, že on a jeho tým a stejně tak skupina Sudmanová a Sah'ota na ostrově by mohli být považováni za nebojující oddíly. Říká, že něco takového se už stalo víckrát. Takhle by bylo naše posláni částečně zachráněno, bez ohledu na to, jestli bychom unikli nebo ne."

Tělocvična se nacházela v centrifugálním sektoru Streakeru deset stupňů nad horizontální rovinou. Stěny bazénu byly nakloněné a Kreideikí si musel dávat pozor na mělčími na levé straně bazénu. Na pravé straně se vznášel na hladině shluk míčů, kruhů a složitých výcvikových pomůcek.

Kreideikí rychle míče podplaval a prudce vyrazil z vody. Za letu se otočil a s hlasitým šplouchnutím dopadl na záda. Pod vodou se obrátil, vynořil se nad hladinu a zůstal stát na ocase. Těžce oddychoval a jedním okem Híkahí pozoroval. "Už jsem ten nápad zvážil," řekl. "Mohli bychom tu nechat i Metze s jeho poznámkami. Nemít ho za ocasem by stálo za třicet herinků a sardelový zákusek."

Klesl zpět na hladinu. "Až na to, že je to nemorální a nepraktické řešení."

Zmatená Híkahí se snažila pochopit, co tím myslí.

Kreideikí se už cítil daleko lépe. Pocit marnosti, který dosáhl vrcholu, když si vyslechl vzkaz od Thomase Or-leye, polevil. Byl schopen, alespoň na chvíli, nemyslet na depresi, která se ho zmocnila poté, co plán toho člověka odsouhlasil.

Ted' už jen zbývalo získat souhlas lodní rady. Modlil se, aby přišla s lepším nápadem, i když o tom pochyboval.

"Uvažuj," řekl poručíci. "Prohlásit je za nebojující oddíly by mohlo fungovat v případě, že bychom byli zabiti nebo zajati, co když bychom ale unikli a naši mimozemští přátelé by byli nuceni nás pronásledovat?"

Híkahí lehce poklesla čelist - okoukaný lidský zvyk.

"Jistě, to si dokážu představit. Kthsemení stojí až moc stranou. Sem i ven vede příliš málo cest. Samotný hlavní člun by to zpátky do civilizace nezvládl."

"Což znamená?"

"Zůstali by trosečníky na vražedné planetě s minimálním lékařským vybavením. Promiň mi mou nedostatečnou předvídavost."

Natočila se a nabídla mu levou břišní ploutev. Byla to civilizovaná verze starého gesta podřízenosti, něco jako když lidský student sklopí trpně hlavu před svým učitelem.

S trochou štěstí bude jednou Híkahí velet lodi větší než Streaker. Kapitán i učitel v Kreideikím byli tou kombinací skromnosti a chytrosti potěšení. Avšak jiná část jeho ega pro ni měla v tuto chvíli naléhavější úkoly.

"No, jejich nápad ještě zvážíme. Vezmi si na starost vybavení hlavního člunu - pro případ, že bychom museli ten plán rychle realizovat.

Zároveň ho ale nech hlídat."

Oba si uvědomovali, že jakmile je nutné přijmout bezpečnostní opatření nejen vnější, ale i uvnitř, je to špatné znamení. Kolem nich proplul zářivě pruhovaný gumový kroužek. Kreideikí dostal chuť za ním vyrazit... stejně jako zatlačit Híkahí do rohu a šťouchat do ní, až... Zachvěl se.

"A pokud jde o další tektonický výzkum," pokračoval, "nepřipadá v úvahu. Gillian Baskinová je na cestě na ten tvůj ostrov se zásobami pro Thomase Orleye a aby pomohla Dennie Sudmanová se studiem domorodců. Až se bude vracet, může s sebou vzít pro Charlieho vzorky hornin. To mu bude muset stačit."

"My ostatní budeme mít plné ruce práce, jen co sem Suessi dorazí s těmi náhradními dily."

"Suessi si je jistý, že v tom vraku našel to, co potřebujeme?"

"Více méně."

"Podle tohoto nového plánu budeme muset Streaker přemístit. Nastartování motorů nás může prozradit. Asi ale nemáme na vybranou. Začnu dělat na přípravě toho manévru."

Kreideikí si uvědomil, že takhle se k ničemu nedostane. Do příjezdu Suessiho zbývalo nanejvýš pár hodin a on tady diskutuje s Híkahí novoanglicky... čímž ji nutí uvažovat

strnule a opatrně! Žádný div, že dosud nedostal žádný signál, tělesný či jiný náznak, že pokus o bližší kontakt bude přijat nebo odmítnut. Odpověděl v trináru.

* Přemístíme ji -

ale jen pod vodou

* k té zříceně -

prázdné, čekající

* A zatímco bitvy -

kolem stále zuří

* plní černý prostor -

olihně zlým řevem

* Thomas Orley -

v zhoubné síti

* daleko odtud

odvede

pozornost

* Daleko odtud

zjistí

pravdu

* odláká žraloky -

pro naše bezpečí *

Híkahí na něj nevěřičně civěla. Teprve teď se dověděla o téhle části Orleyova plánu. Tak jako mnoho samiček na palubě lodi, i Híkahí cítila k Thomasu Orleyovi platonickou lásku.

Taky jsem jí to mohl říct jemněji, nebo ještě líp, počkat s tím na později!

Zamrkala a ještě jednou a zavřela oči. Pomalu klesala ke dnu a zpoza čela jí vycházel tenounký nářek.

Kreideikí záviděl lidem jejich paže schopné objímat. Potopil se k ní a dotkl se jí špičkou zavřených čelistí.

* Netruchli pro -

uhraňčivého druhu

* Orleyovi! píseň -

velryby budou zpívat

Na to Híkahí smutně odpovíděla:

* Já, Híkahí -

si vážím Orleye

* si vážím kapitána -

si vážím posádky

* Skutky jsou dány, však -

pro jedno trpím -

* Pro drahou Jill -

jež vrací život

* pro její ztrátu -

a tělesný bol *

Zahanbený Kreideikí cítil, jak na něj padá melancholie. Zavřel oči a okolní voda mu vracela ozvěnu společného smutku. Dlouho leželi bok po boku, občas vystoupili k hladině, aby se nadechli, a opět spolu klesli ke dnu.

Když nakonec Kreideikí ucítil, jak Híkahí odplovává, jeho myšlenky se toulaly kdesi daleko. Vzápětí se však vrátila, něžně se o něj otřela a drobnými, ostrými zuby ho začala oždibovat. Zprvu téměř proti své vůli cítil Kreideikí, jak se mu nadšení vrací. Převalil se na bok, a jak se její dorážení stávalo čím dál provokativnější, dlouze vzdechl -a vyrazil proud bublin.

Híkahí mu sladce broukala známou píseň, převzatou z jednoho z nejstarších signálů primářů, a voda hned chutnala veseleji. Ta píseň skoro jako by říkala - kromě jiného - "Život jde dál".

27 OSTROV

Noc byla klidná.

Početné měsíce Kithrupu zvedly proti kovovým útesům o sto metrů dál nevysoký příliv. Ani na chvíli neutichající větry, hnané přes oceán planety, aniž by jun stála

v cestě nějaká překážka, se opíraly do korun stromů a šuměly v listoví.

Přesto však ve srovnání s tím, co poznali v uplynulých měsících, panovalo hluboké ticho. Neslyšeli všudypřítomné zvuky motorů, které je všude pronásledovaly od chvíle, kdy opustili Zemi, to neustálé vrčení a cvakání mechanismů či občasné praskání a kouř, doprovázející poruchy.

Zmizel i kvičivý a kvilivý bzukot delfiní komunikace. Chyběli dokonce i Kípiru a Sait'ot. V noci doprovázeli oba delfini kithrupské domorodce na nočním rybolovu.

Na povrchu kovové mohyly panovalo skoro až příliš velké ticho. Až na těch pár zvuků, které jako by ani na okamžik neustaly. Moře, vzdálené dunění dalekého vulkánu. ..

Náhle se nocí ozval tichý sten a po něm téměř neslyšitelný výkřik.

"Už jsou zase v tom," řekla Dennie s povzdechem, aniž ji nějak zvlášť zajímalo, jestli ji Tošio slyšel.

Ty zvuky k nim dolehly z mýtiny na jižním výběžku ostrova. Třetí a čtvrtý člověk na ostrově se snažili najít soukromí co nejdále od domorodé vesnice a jezírka s tunelem. Dennie si přála, aby bývali mohli jít ještě dál.

Byl slyšet smích, tichý, ale zřetelný.

"Ještě nikdy jsem něco takového neslyšela," povzdychla si.

Tošio zrudl a přiložil do ohně další poleno. Ta dvojice na druhé mýtině si své soukromí zasloužila. Zvažoval, jestli to nemá Dennie připomenout.

"Jsou fakt jak dva králici!" poznamenala Dennie a snažila se, aby to znělo cynicky a rádobyzávistivě, vyznělo to však spíše hořce.

Tošio si toho všiml. Proti své vůli řekl: "Dennie, všichni víme, že lidé patří mezi sexuální atlety Galaxie, i když někteří z našich chráněnců by nám možná ještě ukázali."

Vrazil do ohně klacek. To tedy zase něco řekl. Chtěl uvolnit napětí u ohně a cítil, jak mu noc dodala maličko odvahy.

"Cos tím chtěl říct?" zeptala se ostře Dennie.

Tošio si hrál s klackem. "Nó-ó, v jedné staré hře se říká... 'Copak tvůj delfin nebyl chlipnější!' Shakespeare nebyl první, kdo porovnal dva nejnadrženější ze známých inteligentních tvorů. Pochybuju, že někdo vynalezl nějaké měřítko, ale divil bych se, kdyby to nebyla nezbytná podmínka pro inteligenci.

Samozřejmě, že to je jenom jedna z možností. Když si vezmeš, co o pozvedání říkají galaktici..."

Povídal dál a pomalu odváděl pozornost jiným směrem, až si všiml, jak se Dennie, která se v jednu chvíli málem přestala ovládat, odvrátila a pohlédla do noci.

Podářilo se! Riskl to a vyšlo to! Bylo to jedno malé vítězství ve hře, o které si často říkal, jestli se k ní vůbec taky někdy dostane.

Umění škádlení byla, v případě Tošia, vždycky jednostranná záležitost, a vždycky namířená právě proti němu. Získat převahu nad ženou starší než on sám chytře vedenou konverzací a s použitím důvtipu bylo už něco.

Neměl pocit, že by se choval krutě, i když jakási dvorná krutost byla podle všeho součástí hry. Věděl však, že to je jediný způsob, jak dosáhnout, aby se k němu Dennie Sudmanová přestala chovat jako k dítěti. Pokud by tím měly částečně utpět jejich přirozené vzájemné sympatie, které mezi nimi až dosud existovaly, byla by to škoda.

Jakkoli mu byl Sah'ot lhostejný, byl nyní rád, že má po ruce něco, čím by pronikl za Denniin krunýř.

Chystal se, že vyrukuje s dalším bonmotem, když ho Dennie předešla.

"Promiň, Toši. Hrozně ráda bych si to poslechla do konce, jdu ale spát. Zítra nás čeká spousta práce, musíme vypustit Tomův kluzák, ukázat Gillian Kiquie, experimentovat s tím zatraceným robotem pro Charlieho. Doporučuju ti taky se trochu vyspat."

Vstala a zamířila ke svému spacáku na opačném konci tábora vedle hlídacích senzorů.

"To jo. Taky už pomalu půjdu, Dennie. Dobrou noc a sladké sny," řekl možná až s trochu přehnanou srdečností.

Ležela tiše, zády k slabounké záři ohně. Tošio nedokázal říct, jestli spí, nebo je vzhůru.

Kéž bysme my lidi líp ovládali psi, napadlo ho. Říká se, že telepatie má svoje nevýhody, určitě by však bylo pěkný vědět, co se občas někomu honí v hlavě.

Cítil bych se daleko líp, kdybych věděl, co si teď myslí. .. i kdybych měl zjistit, že mě považuje jen za nervního hošíka.

Zvedl pohled k obloze. Mezi roztrhanými okraji mraků byly vidět hvězdy.

Na dvou místech také zahlédl světlejší skvrny, které tam předešlé noci nebyly, známky stále zuřící bitvy. Ty maličké falešné mlhovinky zářily všemi viditelnými barvami a pravděpodobně i v jiných pásmech než světelném.

Tošio nabral do hrsti metalosilikátový prach a pomalu ho mezi prsty sypal do žhavého uhlí. Padající kousky jiskřícího kovu na něj mrkaly jako zářící konfety, jako hvězdy nad jeho hlavou.

Oprášil si ruce a zalezl do spacáku. Ležel se zavřenýma očima. Neměl chuť dívat se na hvězdy ani pitvat klady a zápory vlastního chování.

Místo toho naslouchal zvukům větrem hnaného příboje. Nesly se noci, byly rytmické a uklidňující jako ukolébavka, jako moře na rodné planetě.

Pouze jedenkrát měl pocit, že z jižního cípu ostrova zaslechl vzdechy a tichý smích na samé hranici slyšitelnosti. Byly to zvuky zvláštního, těžko popsatelného štěstí, a naplnily ho tesknou touhou.

"Už jsou zase v tom," povzdychl si pro sebe. "Na mou duši, o něčem takovém jsem v životě neslyšel."

Ve vlhkém vzduchu zůstávali kluzcí potem.

Gillian si olízla z horního rtu slaný povlak; připomínal slzy. Stejným způsobem odstranil Tom část slanejšího lesku z jejích řader. Když od nich zvedl ústa, vláha jeho dechu ji zastudila na bradavkách a jejích aureolách.

Zasténala a popadla ho za vlnité vlasy na temeni hlavy, kde jeho lehce plešatějící marnivosti nehrozilo vykrákání.

Odpověděl předstíraným kousnutím, ze kterého ji zamrazilo od lýtek až k bedrům.

Zaklesla mu patu za lýtko a přitiskla svou pánev k jeho. Zvedl hlavu; setkali se očima.

"Myslel jsem, že to, co tu dělám, je dohra, ne předehra," zašeptal chrtivě. Úmyslně přehnaným gestem si utřel z čela pot. "Máš mě upozornit, jakmile začnu slibovat, co nedokážu splnit." Uchopil její ruku a políbil ji na dlaň a břicha prstů.

Gillian mu prsty zlehynka přešla po čelisti, krku a rameni. Sevřela trs řídkých chloupků na jeho hrudi a laškovně ho za ně zatahala.

Předla - ne jako domácí micka, ale temně, jako lvice. "Prostě až to půjde, láska. Já klidně počkám. Možná jsi jen nemanželský syn nějaké plodné zkuravky, já ale vím svoje. Znáš tě mnohem líp než tvoji plánovači. Máš možnosti, o kterých se jsi nikdy ani nesnilo."

Tom se už chystal říct, že plánovači neplánovači, on je manželským synem May a Bruceho Orleyových ze státu Minnesota Pozemské konfederace... pak si ale všiml, jak se jí oči zalévají slzami. Její slova byla tvrdá, lehkovázná i škádlivá, zato sevření ani na chvíli nepovolila, když zvedla oči k jeho tváři a pečlivě si ji prohlížela, jako kdyby si chtěla zapamatovat každíčký rys.

Tom se náhle cítil zmatený. Poslední společnou noc chtěl být blízko Gillian. Copak si ale mohli být ještě blíže, než si byli právě teď? Tiskli se k sobě těly a obklopovala ho vůně jejího vlhého dechu. Odvrátil se s nejasným pocitem, že ji zrazuje.

Pak to ucítil, něžné dotyky, které jako by bojovaly s křečovitou těžkomyslností v jeho mozku. Byl to jemný, vytrvalý tlak, který nepolevoval. Uvědomil si, že to, co se mu brání, je on sám.

Zítra odcházím, pomyslel si.

Večer se přeli o to, kdo z nich půjde, a on vyhrál. Byl to však trpký pocit - muset odejít.

Zavřel oči. [Odřízl jsem ji od sebe! Možná se už nikdy nevrátím, a teď jsem od sebe odřízl tu nejcennější část sebe samého.]

Najednou se Tom cítil velice maličký a nesvůj, jako kdyby se zničehonic ocitl na nějakém nebezpečném místě, jako by byl jedinou bariérou mezi těmi, které miluje a jejich hroznými nepřáteli, žádný superhrdina, nýbrž obyčejný člověk, který stojí proti přesile a chystá se vsadit vše, co má.

Ucítil na obličejí dotek a otevřel oči.

Přitiskl k té ruce tvář. Stále ještě měla v očích slzy, také však náznak úsměvu.

"Hlupáčku," řekla. "Nikdy mě nemůžeš opustit. Copak jsi na to ještě nepřišel? Budu pořád s tebou a ty se ke mně vrátíš."

Udiveně zavrtěl hlavou.

"Jill, já..." začal, ona však ho umlčela hladovým polibkem horkých, něžných rtů. Prsty pravé ruky ho začala hladit...

Avšak teprve její sladká, omamná vůně způsobila, že si uvědomil, že zase měla pravdu.

ČÁST TŘETÍ DISONANCE

"Zvířata jsou formována přírodními silami,
které nechápou. Pro ně neexistuje minulost ani budoucnost.
Není nic než věčně trvající přítomnost jedné jediné generace,
její stezky v pralese,
její skryté cesty ve vzduchu
a v moři.

Ve vesmíru se nenajde opuštěnější tvor,
než je Člověk. Vstoupil do podivného světa dějin..."

LOREN EISELEY

28 SAH'OT

Sledoval je celou noc. K ránu si uvědomil, že začíná chápat.

Se svítáním opouštěli Kiquíové loviště a vraceli se do bezpečí ostrova. Pletené sítě a pasti uložili do skrytých ko-rálových rozsedlin, vzali si své primitivní harpuny a spěchali pryč z přibývajícího světla do stínu. S příchodem dne oživali vražední popínavci a hrozila i další nebezpečí. Ve dne se tito lovci a sběrači pídili po jedlých plodech a drobných živočiších v husté pralesní vegetaci kovových mohyl.

Pod vodou Kiquíové připomínali zelené ježky s krátkými končetinami s plovacími blanami. K manévrování jun sloužil i pár téměř chápavých břišních ploutví. Silné nohy jim umožňovaly využívat ruce k přepravě břemen. Kolem hlavy jun vláhl blanitý hřeben podobný ploutvi, kterým vstřebávali rozpuštěný kyslík. Fungoval jako doplněk rozšířeného vzduchového vaku.

V této chvíli táhli dvě sítě plné zářivých, krabům podobných mořských živočichů, připomínajících pestrobarevné kovové sošky. Zpívali píseň plnou vzrušeného kvákání, štekání a třepetání ploutvemi.

Sah'ot poslouchal, jak na sebe kvíkají. Jejich minislov-nílc tvořila jen řada hlasových signálů, zkoordinovaných s pohyby. Pokaždé, když několik Kiquíů zamířilo k hladině, aby se nadechli, doprovázeli tento úkon sérií jednotlivých složitých zacvlikání.

Těch podivných cizích tvorů, kteří je sledovali, si domorodci téměř nevšimli. Sah'ot se držel v dostatečné vzdálenosti, opatrný na to, aby je nevyrušoval. Samozřejmě, že

o něm věděli. Tu a tam poslal některý z mladších Kiquíů jeho směrem krátkou sérii nedůvěřivých sonarových impulsů. Zdálo se, že starší jedinci kupodivu přijímají jeho přítomnost s naprostým klidem.

Sah'ot s úlevou vzhledl ke světlající hladině. I v té největší noční tmě používal svůj vlastní sonar minimálně, aby jím domorodce neznervózňoval. Připadal si téměř jako slepý, a když do něčeho málem narazil... nebo to "něco" málem narazilo do něj, trochu zpanikařil.

Přesto to stálo za to.

Cítil, že jejich jazyku už docela slušně rozumí. Jeho signálová stavba byla, podobně jako prvotní delfínština, založena na hierarchu" stáda a tempu dýchacího cyklu. Jeho logika příčiny a následku byla o něco složitější než u primátů, bezpochyby díky tomu, že používali ruce a nástroje.

:?: Podívej, my dobře nalovit nalovit

- nološli - dobře

:?: Opatrně, opatrně,

Příležitost :?: Najíst, dobře NAJÍST, najíme -

- ne najedli Ne!

:?: Umřít nad vodou, ne ve...

Pro své výhradně sémantické schopnosti nebyli tito tvorové tak zralí pro pozvednutí, jako byli kdysi pozemští delfíni. Někdo, kdo je zaujatý vůči schopnosti používat nástroje, by možná nesouhlasil.

Samozřejmě, že skutečnost, že mají ruce, s největší pravděpodobností znamenala, že Kiquíové nikdy nebudou nijak zvlášť dobrými básníky. Přesto však v některých prvcích jejich momentálního naparování bylo jisté kouzlo.

Sah'ot zamířil k hladině, aby se nadechl, a cítil, jak ho popruhy postroje dřou.

Přestože byl z lehkého materiálu a měl aerodynamický tvar, nejradši by se toho krámu zbavil. Věděl však, že jsou tyhle vody nebezpečné a ochrana postroje by mu mohla přijít vhod. Kromě toho tu někde byl Kípiru, někde stranou, jak byl požádán, avšak naslouchající. Kdyby ho

načapal bez postroje, ožvýkal by mu hřbetní ploutev až na páteř.

Na rozdíl od supertechických delfínů na palubě Streakeru neměl Sah'ot k technice žádný vztah. Počítače mu nevadily, protože některé z nich dokázaly mluvit a pomáhaly mu porozumět se s jinými rasami. Avšak zařízení pro pohyb, opracovávání předmětů a zabíjení nebyla přirozená a nechtěl s nimi mít nic společného.

Nenáviděl ty dva mini "prs-ty" na hrotech obou prsních ploutví - ze kterých se údajně měly někdy v budoucnosti vyvinout kompletní ruce. Byly neestetické. Také se mu nelíbily změny provedené na plicích delfínů, kterými se stali odolnějšími vůči suchozemským chorobám a získali schopnost dýchat kyslíkové fluidum. Přírodní kytovci žádné takové mutace nepotřebovali. Nepozvednutí a geneticky nedotčení delfíni druhu Stenos bredanensis a Tursiops truncatus uplavali kterémukoli z rasy "arnicus", kdykoli se jun zachtělo.

Méně jistý si už byl, pokud šlo o rozšíření zrakového smyslu na úkor šedé kůry mozkové, která původně patřila výhradně zvuku.

Sah'ot se opět vynořil, aby se nadechl, pak se potopil a nepřestával držet tempo s domorodci.

Jeho vlastní plemeno bylo výsledkem snahy o zdůraznění spíše jazykových schopností než schopností používat nástroje. Považoval to za přirozenější rozšíření delfíních schopností než všechno to potácení se po vesmírných lodích a

hraní si na inženýry a astronauty.

Z toho důvodu také odmítl zúčastnit se průzkumu bludné flotily v Mělké hvězdokupě. I kdyby tam zbylo něco nebo někdo, s kým by mohl promluvit - pro což neexistoval sebemenší důkaz - nehodlal tam šmejdít pouze v doprovodu tlupy neschopných chráněnců! Snaha posádky Streakeru - poradit si s tou bludnou flotilou sama - připomínala skupinku dětí, zahrávající si s odjištěnou bombou.

Za svoje chování si vysloužil u posádky opovržení, dokonce i když mu katastrofální ztráta kapitánského člunu dala za pravdu.

Na jejich opovržení ale nesejde, řekl si v duchu Sah'ot. On je civilista. Dokud si dělá svou práci, nepotřebuje se ospravedlňovat.

Ani mu nevadily nesouhlasné sonarové projevy kvůli jeho pronásledování Dennie Sudmanová. Kdysi dávno před pozvednutím si delfíní samci na lidské vědecké výzkumnice dovolovali běžně. Je to odvěká tradice, zdůvodnil sám sobě. Když si to mohl dovolit ten starý nadřazenec Flippy, proč by si to nemohl dovolit jeho inteligentní potomek. Jedna z věcí, které nesnášel na novoanglickém způsobu uvažování, byla tahle potřeba ospravedlňovat sám sebe. Lidi se věčně ptají "Proč?" Co na tom záleží? Existovaly i jiné způsoby pohledu než lidské. Každá velryba by vám to řekla. Kiquiové doplávali k východnímu okraji ostrova a začali vzrušeně cvrlikat. Chystali se vytáhnout úlovek skalní rozsedlinou v závětrném břehu.

Sah'ot ucítil, jak přes něj přešel sonarový impuls jako kužel světlometu. Od severu připlouval Kípiru, aby ho doprovodil zpátky do tábora.

Sah'ot rychle vyplul na hladinu. Natočil hlavu a obhlédl nový den. Z hradby oparu na východě vycházelo slunce a vítr s sebou přinášel šum blížícího se deště.

Vzduch jako by nesl kovový nádech, což mu připomnělo smrtelně nebezpečné prostředí Kithrupu.

Kreideikí a jeho "inženýři" se určitě snaží vymyslet • nějaké nouzové řešení, jak je dostat z téhle šlamastyky. Jejich plán bude bezpochyby děsivě odvážný a mazaný... a skončí smrtí všech.

Copak nebylo jasné, že nováčci ve hře na tvoření a dobývání se nemohli postavit galaktikům, kteří ji hráli už po eony? Samozřejmě, že si lidé mohli být jeho loajalitou jisti. Bral je však takové, jakými opravdu byli - jako nemotorné vlčí děti, které bojují o přežití v nebezpečně reakcionářské Galaxii.

Bylo jedno staré delfíní přísloví. "Každý člověk je filuta a každý filuta je člověk." Bylo to kouzelné, ale byla to naprostá lež.

Kípiru se vynořil vedle něj. Sah'ot tiše vydechl a jeho dech z kondenzoval do jemné spršky. Ležel na hladině a pozoroval východ slunce, dokud Kípirovi nadošla trpělivost.

"Už je ssvětlo, Sah'ote. Neměli bychom se tu ukazovat. Musíme podat hlášení a já se potřebuju najíst a trochu si odpočinout!"

Sah'ot předstíral duchem nepřítomného vědce. Trhl sebou, jako kdyby ho Kípiru vytrhl z myšlenek, jejichž hloubku si vůbec nedokáže představit.

"Co? Cože? Ach tak. Samozřejmě, pilote. Zajisté. Já sám mám připraveno velice zajímavé hlášení. Víte, že jsem podle všeho rozluštil jejich jazyk?"

"Jak úžasné." Kípirova odpověď byla sémanticky no-voanglická, avšak fonemicky to byl skřek. Potopil se a zamířil ke východu do jeskyně.

Sah'ota pilotův sarkasmus zarazil, ale nedotkl se ho. Byl odolný.

Možná mám ještě čas dokončit pár výmluvných říkanek a zamíchat je do hlášení pro Dennie, napadlo ho. Je škoda, že zůstává na břehu jezírka a odmítá jít se mnou do vody. Třeba se dneska nechá obměkčit.

Potopil se za Kípirem a cestou do temné hlubiny skládal nemravnou poezii.

Když dorazili k otvoru do šachty, nyní osvětlenému malou fosforovou žárovkou, všiml si Sah'ot, že někdo odtamtud vzal oboje saně a zakotvil je dole v jeskyni. Až na to, že alespoň jedny měly vždycky být nahoře v jezírku, pro případ, že by Dennie s Tošiem museli rychle zmizet! Spěchal rychle úzkým vertikálním tunelem za Kípirem.

V jezírku na konci byly další dvojice saně. Uvědomil si, že během noci musel dorazit z lodi někdo další.

Tošio a Dennie už mezitím sešli k vodě a mluvili s Kípirem. Sah'ot házel okem po Dennie, nakonec se však rozhodl počkat.

Dnes večer se pokusím ji přesvědčit, aby šla do vody se mnou, řekl si v duchu. Vymyslím si nějakou záminku, možná něco o mechanismu kořenu vrtavého stromu. Nejspíš to nevyjde a pokusit se o to by mohla být legrace.

Sah'ot se zvědavě postavil na ocas a jukal po mýtině kolem jezírka. Zajímalo ho, kdo připlul ze Streakeru.

Náhle se z hustého porostu vynořily dvě lidské postavy, ženská a mužská.

Gillian Baskinová poklekla vedle jezírka a zapískala v trináru pozdrav na uvítanou.

* Stále stejný Kípiru

tvrdý jak skála v příboji

vzdorující kosatkám

Chameleón Sah'ot

vždy přizpůsobivý

vždy podobný člověku

I za nejhlubší tmy

poznala bych vás dva...

* Právě opaky!

Kípirova odpověď v novoangličtině byla až dojemně neoriginální. "Jsem rád, že vás vidím, Gillian, i vás, Tome."

Sah'ot klesl na hladinu s nepříjemným pocitem, že má pověst, které nebude snadné učinit zadost. Na rozdíl od Kípira

bude muset přijít s pozdravem, který se vyrovná Gillianinu.

Raději by se někam stáhl a nad tou její poznámkou se zamyslel, zvláště nad tím "vždy podobný člověku..." Měl to být kompliment - nebo zaslechl v Gillianině vrdmání rejstříku nádech soucitu, když to pískala?

Thomas Orley stál mlčky vedle Gillian. Sah'ot měl pocit, jako kdyby mu ten člověk viděl až do žaludku.

Nadechl se.

No podívejme!

Monogamní

zázrak!

Pár milenců!

Na pozadí

* širé oblohy. *

Gillian se smíchem zatleskala.

Thomas Orley se pouze krátce usmál. Očividně byl duchem nepřítomen.

"Jsem rád, že jste vy dva zpátky," řekl. "Dorazili jsme sem s Gillian dnes v noci. Ona ze Streakeru, já z místa, kam se zřítíla ta cizí loď. Jill vám sem natáhla kabel s mo-novláknem, takže můžete zůstat v kontaktu s lodí. Pár dní tu s vámi bude pracovat na téhle důležité věci s Kiqui. Kromě toho, pokud vím, na lodi je pár kolegů, kteří by vás rádi požádali o zjištění několika údajů. Je to tak, Gillian?"

Blondýnka přikývla. Vzkaz od Charlieho Darta Tošia ani Dennie nepotěšil.

Orley pokračoval.

"Jill mi také přivezla nějaké věci. Ještě dnes dopoledne ostrov opustím. Použiju k tomu solární kluzák."

Kípiru se syčivě nadechl a chystal se protestovat, Orley však zvedl ruku. "Vím, že je to riskantní. Musím se však pokusit o jeden experiment, abych zjistil, jestli plán útěku, který jsme dali dohromady, bude fungovat. A protože vy jste tu jediní k dispozici, musím vás požádat o pomoc."

Sah'ot bičoval ocasem vodu. Zaťal zuby, aby skryl svoje pocity, bylo to však těžké. Hrozně těžké!

Takže oni se opravdu pokusí uniknout! Od Orleye a Baskinová čekal něco víc. Byli inteligentní a zkušení, měli téměř pověst bájných agentů Všezemské rady.

Ted' však mluvili jako blázni a ještě od něj očekávali, že jim pomůže! Copak si neuvědomovali, proti čemu stojí?

S předstíraným výrazem věrného a pozorného chráněnce doplaval ke Kípirovi a vyslechl ten ztřeštěný "plán", který je měl zachránit před příšerami s vypoulenýma očima. V nitru však cítil hluboký zmatek.

29

TAKKATA-JIM

"Jednání lodní rady byla katastrofa. Je to horší, než jsem si myslel," povzdychl si vicekapitán.

* Hodlají klamat,

aby přelstili klamající,

* a zastírat,

aby utajili velryby!

K'tha-Jon pohodil svou obrovskou hlavou na znamení souhlasu.

"Slyšel jsem, že krycí název pro to je 'Mořský trojský kůň'. Co to znamená?"

"To je literární narážka," odpověděl Takkata-Jim. Napadlo ho, kam asi chodil bosman do školy. "Vysvětlím to někdy jindy. Ted' musím přemýšlet. Musí existovat ještě nějaký jiný způsob než tenhle sebevražedný plán, který zkonstruovali Kreideikí s Orleyem.

Doufám, že Kreideikí bude uvažovat rozumně. Ted' ale zkrátka nevím."

"Nebyl ochoten poslouchat?"

"Copak to! To on je velice slušný! Měchuřina Metz mě ve všech bodech podporoval a Kreideikí nás oba dva moc hezky poslouchal. Porada trvala čtyři hodiny! Jenže nakonec se stejně rozhodl realizovat Orleyův plán! Baskinová už je na cestě za ním se zásobami."

Oba Stenosové se dlouho jen tak mlčky a nehybně vznášeli. K'tha-Jon čekal, až bude vicekapitán pokračovat.

"Proč Kreideikí alespoň nezváží možnost odvisilání polohy toho našeho objevu, tím by bylo všechno vyřízené! Místo toho chtějí oklamat sofony, kteří se snaží nachytat

jeden druhého už miliony let! Spálí nás na prach! Dokonce i ten váš nápad vyrazit a pálit ze všech děl je ve srovnání s tímhle plánem lepší. Alespoň bychom mohli manévrovat!"

"Nabízím jen alternativu k tomu jeho šílenému pokusu, která by nám přinesla slávu," řekl K'tha-Jon. "Podřídím se ale vašemu plánu. Představte si, že bychom to byli my, kdo by našel způsob, jak zachránit tuhle loď a její posádku.

Nepřineslo by to větší výhody než jen prostou záchranu našich životů?"

Takkata-Jim zavrtěl hlavou. "Kdybych tu velel, tak možná. Jenže kapitánem je ten šílený, ctí svázaný génius, který nás pouze přivede do záhuby."

Odvrátil se, hluboce ponořený do myšlenek, a tiše zamířil chodbou do své kajuty.

K'tha-Jon pozoroval odplouvajícího vicekapitána přimhouřenýma očima a z výdechového otvoru mu vycházely bubliny v kratičkých, rytmických intervalech.

30 AKKI

Bylo to nespravedlivé! Téměř každý, kdo za něco stál, se směl připojit k Hikahí a týmu pracujícím na thenna-ninském vraku. Oprava Streakeru byla u konce a on pořád ještě trčel tady, kde se už nic důležitého nedělo!

Akki se vznášel na svém studijním stanovišti pod jednou ze vzdušných kopulí v horní části centrálního prostoru.

Bubliny stoupající zdola volně procházely stránkami holotextu, zobrazeného před ním.

Byl to ten nejpitomější ze všech nápadů! Muset studovat astrogaci, zatímco loď leží nemohoucne na dně oceánu! Snažil se soustředit na jemňůtky navigace červí dírou, myšlenky mu však vandrovaly jinde. Právě myslel na Tošia. Jak už je to dlouho, kdy se zmožili na nějaký slušný fór? Už to bude přes měsíc, co sebrali Brúkidovi brýle a dali mu do nich Presnelovy čočky.

Doufám, že Tošiovi nic nehrozí. Na druhý straně aspoň něco dělá. Proč jen Kreideikí trvá na tom, abych tady zůstal, když každého slušného technika potřebují na vraku?

Akki se znovu pokusil soustředit na text, náhle však jeho pozornost odvedly hlasité zvuky hádky. Pohlédl k jednomu z potravinových stanovišť. Uprostřed hloučku přihlížejících se dva delfini vzájemně tloukli ocasy.

Vycouval zpod kopule a zamířil k výtržnosti.

"Nechte toho!" vykřikl. "Okamžitě s tím přestaňte!" Údery vlastního ocasu se pokoušel Sth'atu a Sríka-joa od sebe odehnat.

Přihlížející trochu couvli, avšak oba bojující delfini ho ignorovali. Kousali se a bušili do sebe dál. Náhly úder ploutví do hrudi Akkiho prudce otočil.

Zalupal po dechu. Kde berou energii k rvačkám ve fluidu?

Odplaval k jednomu z diváků. "Pk'Towe... Pk'Towe!" Kousl delfína do boku, a když se vztekle otočil, zaujal nad ním nadřazený postoj. Nebylo snadné ho zastrašit, neboť Akki se cítil velice mladý. Kreideikí ho však naučil, jak na to.

Když začne delfín divočit, přinut' ho soustředit se!

"Pk'Towe! Přestaňte je poslouchat a použijte svoje oči. Podívejte se na mne! Jako lodní důstojník vám prikazuju, abyste mi pomohl zarazit tuhle rvačku!"

Pk'Towův skelný pohled se pomalu vytrácel. "Ano, pane," přikývl. Akkiho jeho otupělost překvapila.

Oba zápasící delfini, ačkoli si stále uštěďřovali rány, zpomalili tempo a lapali po dechu. Krev z jejich ran se rozplývala do růžových šmouh. Ranami a křikem přiměl Akki další tři delfiny soustředit se a pak s jejich pomocí zakročil. Nakonec od sebe Stenose a Kuchaře odtrhl a es-kortoval je do lodní nemocnice. Doktorka Makani je ponechá v izolaci, dokud to on nenahlásí kapitánovi.

Akki zvedl pohled a zablýhl, jak kolem proplová bos-man K'tha-Jon*. Ten gigantický poddůstojník je pravděpodobně celou dobu pozoroval a ani nenabídl pomoc, pomyslel si trpce Akki. K'tha-Jon by ty čumily vůbec nemusel přemlouvát. Na to, aby je vyděsil, by mu stačilo jedno zavrčení.

K'tha-Jon rychle mířil k předovému oddílu, ve tváři odhodlaný výraz.

Akki si povzdychl.

No jo, možná má nakonec Kreideikí své důvody, proč mě tu drží. Teď, když je Hikahí pryč s techniky, potřebuje někoho, kdo by mu pomohl dohlédnout na tu cháttru, co zůstala na palubě Streakeru.

Dloubl Sríka-joa, aby ho popohnal. Stenos zakvičel nadávku v téměř prvotní delfínštině, ale poslechl ho.

Aspoň mám záminku, jak se vyhnout studiu astrogace, pomyslel si Akki cynicky.

31 SUESSI

"Ne! Stůjte! Zpátky a zkuste to znovu - a tentokrát opatrněji!"

Hannes Suessi pochybovačně sledoval, jak delfini technici couvají s těžkými nákladními saněmi a vlečou nosník ven z komory.

Byl to už jejich třetí pokus instalovat do otvoru zejícího v ocase potopené thennaninské lodi vzpěru. Už se jun to málem podařilo, avšak vedoucí saně příliš dlouho otálely a málem je to strhlo a udeřilo jimi o vnitřní stěnu bitevní lodi.

"Sleduj mě, Olelo. Řeknu ti, jak se tomu trámu vyhnout," řekl pilotovi vedoucích saní. Jeho hlas vycházel ze saňových hydrofonů. "Až budeš u toho jejich hieroglyfu, co vypadá jako dvouhlavý šakal, zvedni takhle čumák!" řekl a názorně mu to rukama předvedl.

Delfín na něj chvíli hleděl nicneříkajícím pohledem a pak energicky přikývl.

* Jasně-vyhnout se kašně! *

Suessi se té neuctivé prostorekosti zakřenil. Nebyli by to zkrátka delfini, kdyby polovinu pracovní doby nesršeli sarkasmem a druhou polovinu přehnanou ochotou. Navíc pracovali doopravdy tvrdě.

Koneckonců pracovat pod vodou byla hrozná makačka. Dělat něco podobného v beztlátném stavu by byla úplná báseň.

Od jednadvacátého století se lidé hodně naučili, jak stavět ve vesmíru. Našli řešení problémů setrvačnosti a rotace, která nebyla dokonce ani v Knihovně. Tvorové, kteří měli antigravitaci už miliardu let, je nikdy objevovat nepotřebovali.

Poněkud méně zkušeností bylo za posledních tři sta let získáno v oblasti těžkých podvodních prací, a to dokonce i v pozemských delfiních komunitách, a už vůbec žádné, co se týkalo oprav či rabování lodí na oceánském dně.

Byla-li v beztlátném stavu problémem setrvačnost, co potom téměř nepředvídatelný vztlak materiálů pod vodou? Sila potřebná k manipulaci masivním předmětem byla závislá na rychlosti, jakou se pohyboval a průřezu, který v dané chvíli nastavoval. Ve vesmíru žádné takové komplikace neexistovaly.

Zatímco delfini manévrovali s nosníkem, nakoukl Suessi do lodi, aby se podíval, jak pokračují ostatní práce. Oslnivé záblesky z laserových pil, připomínající heliové lampy, osvětlovaly pomalý proces rozebírání centrální dutiny thennaninské bitevní lodi. Krok za krokem se připravoval veliký válcový otvor.

Na průběh těchto prací dohlížela poručiice Tišút. Její pracovníci se pohybovali oním charakteristickým způsobem neodelfinů. Každý delfín používal při práci kombinaci očí a nástroje, když se však přiblížil k nějakému předmětu, zakroužil několikrát hlavou a zároveň vyslal úzký zvukový paprsek ze svého vypouklého čela, které dodávalo delfinům rodu Tursiops onu intelektuální vizáž. Na zvuk citlivá špička jejich dolní čelisti pak pomohla vytvořit ste-reoskopický obraz.

Prostorem se neslo cvakání a vrzání. Suessi se nikdy nepřestal divit, jak té kakofonii vůbec můžou rozumět.

Byli to mali rámusilové a Suessi si přál, aby jich měl víc.

Doufal, že Hikahí už brzy dorazí s dalšími delfíny. Měla s sebou vzít hlavní člun nebo skif, aby se měl kde usušit a ostatní kde odpočinout a nadýchat se pořádného vzduchu. Pokud jeho vlastní skupinu někdo brzy nevystřídá, začne docházet k úrazům.

Byl to příšerný plán, se kterým Orley přišel. Suessi doufal, že Kreideikí a lodní rada navrhnou něco jiného, avšak ti, kteří s plánem nesouhlasili, sami nedokázali vymyslet nic lepšího. Streaker bude přemístěn, jakmile dá Thomas Orley signál.

Kreideikí byl očividně přesvědčen, že nemají moc co ztratit.

NáWe zazněl vodou rachot, jako když se něco bortí. Suessi sebou trhl a ohlédl se. Jeden konec thennaninské kvantové brzdy splihle visel, utržený v místě spoje koncem Olelova nosníku. Delfín, který se obvykle tvářil nezúčastněně, na něj vrhl očividně zoufalý pohled.

"Ale no ták, hoši a děvčata," zaúpěl Suessi, "Jak máme dokázat, aby tahle slupka vypadala, že přežila souboj, když ji sami zřídíme víc než nepřítelé? Kdo uvěří, že s takovýmahle dírama mohla létat?"

Olelo bičoval vodu ocasní ploutví a žalostně cvrlikal.

Suessi si povzdychl. Po třech stech letech bylo stále ještě třeba zacházet s delfíny opatrně a s citem. Kritika je mohla příliš zdeptat. Povzbudivá slova fungovala mnohem lépe.

"Tak jo. Zkusíme to ještě jednou, co? Hlavně opatrně. Prve jste to skoro měli."

Suessi zavrtěl hlavou a v duchu se ptal, co ho kdy přivedlo k tomu, že se stal lodním inženýrem.

32 GALAKTICI

Bitva se přesunula o kousek dál; tandská flotila opět přežila.

Phacká frakce se spojila s Thennaniany a Gübůry a Sorové nadále zůstávali nebezpeční. Bratři Noci byli téměř zničeni.

Akceptor se usadil doprostřed sítě a krok za krokem, opatrně, tak jak tomu byl naučen, odstraňoval jednotlivé ochranné štíty. Tandským patronům to trvalo tisíc let, než vůbec jeho rasu naučili myšlenkové štíty používat, tak neochotní byli nechat si cokoli uniknout.

Když bariéry padly, sondoval Akceptor dychtivě okolní vesmír, laskal oblaka plynů a poletujících trosek. Zlehka se vyhýbal neaktivizovaným psi pastem a polím nerozložené pravděpodobnosti. Přihlížet bitvám bylo krásné, ale také nebezpečné.

Schopnost být si vědom nebezpečí byla další věc, kterou do nich Tandové vpravili násilím. Ve skrytu duše to však Akceptorova rasa nebrala nijak vážně. Copak může být něco, co se doopravdy děje, špatné? Episiarch to tak cítil, a stačilo se podívat, jaký to byl blázen!

Náhle si Akceptor všiml něčeho, co by normálně přehlédl. Kdyby měl dovoleno ohmatávat lodě, planety a střely, byl by příliš zaneprázdněný, než aby takovou jemnou nuancí - myšlenky osamocené, disciplinované mysli - zaregistroval. S nesmírnou radostí si Akceptor uvědomil, že jejich zdrojem je Synthiani. Takže Synthian a snaží se s těmi pozemšťany komunikovat!

Něco takového bylo vzácné a tedy nádherné. Akceptor ještě nikdy nenarazil na troufalého Synthiana.

Ne, že by Synthiani byli slavní svými parapsychickými schopnostmi, tenhle však odváděl úctyhodný výkon, neboť se proplétal mezi myriádami psi detektorů, které válčící strany rozptýlily po okolním vesmíru.

Nádhera toho zážitku spočívala v jeho nečekanosti... byl to další důkaz nadřazenosti objektivní reality nad subjektivní, i přes ta Episiarchova blouznění! Překvapení bylo esencí života.

Akceptor věděl, že bude-li se nad tímto objevem příliš dlouho rozplývat, místo aby ho nahlásil, bude potrestán.

I tohle "trestání", kterým byli Tandové schopni dosah-

nouti toho, že se Afcepiorův národ rozhodl pro jednu cestu namísto druhé, bylo obdivuhodné. Žasli nad ním už 40 000 let. Jednou s tím možná něco udělají. Nebyl však žádný spěch. Tou dobou už možná budou sami patrony. Počkat si dalších 60 000 let bude snadné.

Signál od synthianského špeha zeslábl a zmizel. Bitva ho očividně zahnala dál od Kthsemení.

Akceptor chvíli pátral kolem a tak trochu té ztráty litoval. Teď se však před ním otevřela bitva v celé své kráse. V očekávání hojnosti stimulů se rozhodl nahlásit toho Syn-thiana později... pokud si vzpomene.

33

THOMAS ORLEY

Tom se ohlédl po nakupených mračnech. Bylo ještě příliš brzy, než aby mohl s jistotou říct, zda ho bouře dostihne. Než to pozná, bude ještě muset uletět pořádný kus cesty.

Solární kluzák si to tiše hučel ve výšce čtyř tisíc stop. Nebyl stavěný na lámání rekordů. Byla to jen úzká kostra se širokým průhledným křídlem, které zároveň sbíralo sluneční energii pro pohon vrtule.

Kithrupský oceán hluboko dole byl posetý drobnými bílými čepičkami. Tom letěl na severovýchod v pasátech, které obstaraly většinu práce. Stejnými větry by měla vést jeho zpáteční cesta - pomalá a riskantní, bude-li vůbec nějaká.

Nad ním hnaly výškové větry temná oblaka na východ, jemu v patách.

Letěl víceméně podle oka, k hrubému navigování mu sloužilo oranžové slunce Kithrupu. Kompas by mu nebyl k ničemu, neboť na kovy bohatou planetu křížovaly všemi směry magnetické anomálie.

Kolem hvízdal vítr, avšak Tom, leže na břiše na malé plošince, ho téměř necítil.

Přál si jen, aby si býval vzal ještě jeden polštář. Lokty začínal mít otláčené a tuhla mu šije. Než vyrazil, znovu a znovu procházel seznam zásob a nakonec se ocitl před rozhodnutím, zda si s sebou vzít ještě jednu psi bombu nebo životně důležitý destilační přístroj. Výslednou kompromisní výbavu připoutal k plošině pod matrací. Dílce tomu teď mezi těmi hrboly nedokázal najít jedinou pohodlnou pozici.

Byla to nekonečná monotónní cesta mezi mořem a oblohou.

Dvakrát v dále zahlédl hejna jakýchsi létajících tvorů. Bylo to vůbec poprvé, kdy si všiml, že na Kithrupu existovala nějaká létající zvířena. Že by se vyvinuli z létajících ryb? Tak trochu ho překvapilo, že ve světě tak chudém na hornatý terén se najdou hejna živočichů schopných létat.

Samozřejmě, že je mohli zformovat někteří dávní galaktičtí nájemci Kithrupu, napadlo ho. Tam, kde nestačí přírodní rozmanitost, nastoupí všetečnost sofontů. Už jsem viděl podivnější produkty genetiky než jsou létavci ve vodním světě.

Vzpomněl si, jak jednou spolu s Gillian doprovázel starého Jacoba Demwu do Čathrhennlinu, univerzitního světa Tymbrimiů. Mezi jednotlivými setkáními procestovali s Jill obrovskou kontinentální divočinu. Sloužila jako rezervace a viděli tam ohromná stáda klideů, pasoucích se v dokonalých a složitých geometrických obrazcích na travnatých pláních. Jejich uspořádání se každou minutu spontánně měnilo bez jakékoli viditelné komunikace mezi zvířaty - jako moárový lesk na tkanině. Tymbrimiové jim vysvětlili, že jakási prastará galaktická rasa, která na Čathrhennlinu kdysi dávno žila, naprogramovala ty obrazce do klideů jako jakýsi hlavolam. Od té doby se ještě nikomu nepodařilo tu hádanku rozluštit, pokud vůbec bylo co luštit.

Gillian nadhodila, jestli si klideové ty obrazce nevytvořili pro svůj vlastní užitek. Avšak Tymbrimiové, milující záhady, dali přednost své verzi.

Při vzpomínce na ten výlet se Tom usmál. Byla to jejich první cesta jakožto páru.

Od té doby viděli s Gillian tolik zázraků, že by je ani nedokázali spočítat.

Už se mu po ní stýskalo.

Místní ptáci, či co to bylo, přechali před rostoucí hradbou mračen.

Orley je pozoroval, dokud nezmizeli z dohledu. Ve směru, kterým letěli, nebylo nejmenší známky pevniny.

Kluzák dělal téměř dvě stě uzlů. Touhle rychlostí by se měl dostat k severovýchodnímu řetězu vulkanických ostrovů, kam měl namířeno, zhruba za další hodinu. Vysílačka, satelitní navigátor a radar byl všechno zakázaný luxus. Jediné, čím se Tom řídil, byla mapa připíchnutá k přednímu ochrannému sklu.

Při zpáteční cestě to zvládne lépe. Gillian trvala na tom, aby si s sebou vzal inerční rekordér. Ten ho dovede zpátky k Hikahínu ostrovu i za naprosté tmy s přesností několika metrů.

Pokud se ta možnost naskytne.

Mračna ho pomalu doháněla. V atmosféře Kithrupu to opravdu vřelo. Tom připustil, že nebude na škodu, když si najde místo k přistání, ještě než ho bouře dostihne.

Pozdě odpoledne spatřil další hejno létajících tvorů a dvakrát zahlédl, jak se dole ve vodě mihlo něco velkého a vlnivého. V obou případech to zmizelo dřív, než se stačil pořádně podívat.

Mezi dlouhými vlnami se vznášely řídké pásy chaluh. Některé shluky se spojily a vytvořily ojedinělé ostrůvky vegetace. Možná, že ti létavci hradují zrovna na nich, pomyslel si líně.

Zahnal uspávající nudu a s nenávistí se zaměřil na bouli pod matrací, která ho tlačila přímo do levé ledviny.

Hrozivá hradba mračen byla už jen pár mil za ním, když náhle na severním horizontu něco zahlédl, jakousi nepatrnou šmouhu proti šedivějící obloze.

Zvýšil rychlost a zaměřil k ní. O chvilku později už byl schopen rozeznat temný mrak kouře. Kroutil se a vlnil napříč oblohou jako začouzený praporec.

Tom začal stoupat právě ve chvíli, kdy zlověstná mračna pohltila odpolední slunce a vrhla na sluneční kolekto-ry na křídle jeho kluzáku stín. Zaduňel hrom a moře na okamžik ozářily klikaté čáry blesků.

Když se spustil déšť, spadla ručička ampérmetru daleko do červeného. Maličký motůrek začal kolísat.

Ano. Táhle! Ostrov! Ta hora vypadala ještě pěkně daleko. Byla částečně zahalená v kouři z vulkánu.

Dal by přednost přistání na vlnitějším ostrově, na nějakém méně aktivním. Když si představil, v jaké se nachází situaci a ještě si drze vybírá, musel se zasmát. V nejhorším případě přistane na moři. Kluzák byl vybaven plováky.

Světla rychle ubývalo. V rostoucím šeru si všiml, že hladina oceánu změnila barvu. Při pozornějším pohledu se zmateně zamračil. Něco se mu nezdálo, ale nevěděl co.

Nebyl však čas na dohady, neboť v boji o každou píd' výšky měl co dělat, aby udržel kontrolu nad rozkolísaným strojem.

V naději, že světlo vydrží dost dlouho, aby měl čas najít místo k přistání, mířil se svým křehkým dopravním prostředkem bubnovou palbou deště k dýmajícímu vulkánu.

34 KREIDEIKÍ

Nenapadlo ho, že loď vypadá takhle špatně.

Zkontroloval už stav každého poškozeného motoru a přístroje, a jak opravy postupovaly, prováděl buďto on nebo Takkata-Jim diskrétně trojnásobnou kontrolu. Většina škod, které mohly být opraveny, byla opravena.

Ovšem jako velitel lodi se také musel zabývat věcmi ne-hmatatelnými. Někdo musel dbát i o estetiku, bez ohledu na to, jak nízko na žebříčku priorit se nacházela. A jakkoli úspěšné byly funkční opravy, loď už nebyla krásná.

Byl to jeho vůbec první výlet ven. Měl dýchací přístroj a obeplouval zjizvený trup, aby viděl, v jakém je stavu.

Stázové patky a hlavní gravitační pohon budou fungovat. Ujistil ho o tom Takkata-Jim a Emerson D'Anite a on sám se už o tom také přesvědčil. Jedna raketová tryska byla zničena paprskem antihmoty u Morgranu. Zbýlá byla použitelná.

Avšak i když trup byl pevný a bezpečný, nebyl už pastvou pro oči jako dřív. Vnější plášť byl na dvou místech spálený, tam, kde paprsky pronikly ochrannými štíty.

Od Brúkidy se dověděl, že na jednom místě se dokonce původní slitina změnila v jinou. Konstrukční celistvost lodi zůstala beze změny, znamenalo to však, že se k nim musel někdo dostat hodně blízko s deformátorem pravděpodobnosti. Byla nepříjemná představa, že si onen kousek Streakeru vyměnili s podobnou, avšak lehce

odlišnou lodí s podobnou, avšak lehce odlišnou posádkou uprchlíků v jakémsi hypotetickém paralelním vesmíru. Podle záznamů v Knihovně se ještě nikdo nenaucil ovládat deformátory pravděpodobnosti natolik dobře, aby se daly použít jinak než jako zbraň, ačkoli se říkalo, že jakási z dávných ras, které čas od času Galaktickou civilizaci "přerostly", tajemství objevila a použila ho k tomu, aby za sebou praskla dveřmi téhle reality.

Představa nekonečných paralelních vesmírů byla známa ještě dříve, než člověk poznal oheň. Byla nedílnou součástí Velrybího snu. Ti obrovští kytovci samolibě sténali o světě, který je nekonečně proměnlivý. Tím, že se delfini druhu arnicus stali uživateli nástrojů, o tuto impozantní lhostejnost přišli. Nyní rozuměli filozofii velryb jen o trochu víc než lidé.

Neshodná verze deformátoru pravděpodobnosti byla jedním z tuctu způsobů, který galaktikové používali k ošálení rychlosti světla, avšak opatrné rasy se jí vyhýbaly. Lodi používající pravděpodobnostní pohon totiž mizely. Kreideikí si představoval, jak potkává celé shromáždění Streakeru - kde každý je z jiného vesmíru - a v každém je trošku odlišná verze jeho samého. Velryby by možná v takovéhle situaci našly samolibě filozofické uspokojení, on sám si tím však tak jistý nebyl.

Kromě toho, velryby, přes svého filozofického génia, byly imbecily, pokud šlo o vesmírné lodě a techniku vůbec. Nepoznaly by lodní flotilu o nic lépe než pes svůj vlastní odraz ve vodě.

Ani ne před dvěma měsíci se ocitl tváří v tvář bludné flotile lodí velikých jako Měsíc a starých jako středně staré -hvězdy. Přišel tam o půl tuctu výborných členů posádky a od té doby před flotilami lodí prchá.

Byly chvíle, kdy si přál, aby mohl být k jistým věcem slepý jako velryby. Nebo je brát stejně filozoficky.

Plaval vzhůru k útesu tyčícímu se nad lodí. Jasně heliové lampy vrhaly v průzračné vodě dlouhé stíny. Posádka dole skončila s instalací Suessiho kořisti z thennaninské lodi. Zbývalo jen uvolnit prostor kolem přistávacích patek.

Híkahí odpulala už před několika hodinami s vybranými členy posádky a skifem. Kreideikí by jich byl rád uvolnil pro Suessiho víc, ale už takhle jich zůstalo na lodi daleko málo, než bylo stanovené minimum.

Dosud ho nenapadlo žádné náhradní řešení k Orleyovu plánu. Metz s Takkata-Junem nedokázali přijít s ničím

- lepším, než aby se okamžitě vzdali vítězi bitvy nad Kithrupem, což byla věc, kterou by on nikdy nedovolil. Ne, dokud existovala alespoň nějaká šance.

Pasivní senzory ukazovaly, že bitva nabývá na zuřivosti. Už za pár dní může dojít k jejímu vyvrcholení a jim se naskytne poslední příležitost uniknout uprostřed toho největšího zmatku.

Doufám, že Tom dorazil v pořádku a že jeho experiment bude úspěšný.

Vodou tiše zaduněly zkoušené motory. On sám předem spočítal, jaká bude nejvyšší přijatelná hladina hluku. Existovalo příliš mnoho forem úniku - neutrina z lodní elektrárny, gravitony ze stázové clony, psi z každého člena posádky na palubě. Hluk byl jejich nejmenší starostí.

Cestou vzhůru nad sebou Kreideikí cosi zaslechl. Pohlédl k hladině.

Vedle detekčních bójí se vznášel osamělý neodelfín a pracoval na nich manipulátory svého postroje. Kreideikí připlaval blíže.

* Někáký problém - komplikuje

* řádný průběh služby? *

Všiml si, že to jen ten obrovitý Stenos, K'tha-Jon. Bos-man sebou trhl. Oči se mu rozšířily a Kreideikí na okamžik zahlédl kolem plochých, člunkovitých panenek bělmo.

K'tha-Jon se rychle vzpamatoval. Jeho tlama se roztáhla do úšklebku.

* .Hlasitý šum rušil - posluchačku neutrín

* Neslyšela dobře - na nebi zuřící bitvu

* Ted' však říká - praskání zmizelo

* Můžu tedy - k práci své se vrátit *

To byla vážná věc. Bylo nesmírně důležité, aby na velitelském můstku věděli, co se děje na obloze a slyšeli vše, co souviselo s úkolem Thomase Orleye.

Takkata-Jim tím měl ovšem pověřit někoho jiného. Ty boje spadaly pod velitelský můstek. I když vzhledem k tomu, že Híkahí a Tišút byly pryč a spolu s nimi ti nejlepší z personálu můstku, byl možná K'tha-Jon jediným poddůstojníkem, který mohl být postrádán.

* A ted' už nazpět - zdatný plavče

* Pospěš k těm - co čekají tě *

K'tha-Jon přikývl. Jeho manipulační paže se složily. Bez dalšího slova vypustil obláček bublin a zamířil k jasnému vstupnímu otvoru Streakeru.

Kreideikí se za obrem díval.

Alespoň navenek se zdálo, že K'tha-Jon reaguje na krizovou situaci Streakeru pružněji než většina ostatních delfínů.

Dokonce se zdálo, že ten zběsilý ústup od Morgranu vychutnával a svou dělostřeleckou baterii povzbuzoval s divokým nadšením. Byl to schopný roťák.

Proč se mi tedy ježí chlupy, kdykoli se mu přiblížím? Je to další z Metzových hříček?

Musím Metzovi přinutit, aby se přestal vytáčet a ukázal mi svoje záznamy! Bude-li to nutné, vezmu si je třeba sám - k čertu s nějakým protokolem!

K'tha-Jon se stal stálým společníkem poručíka Takkata-Jima. Spolu s Metzem tvořili trojici hlavních oponentů Orleyova plánu. Pořád ještě kvůli tomu panovala špatná nálada a Takkata-Jim se stal ještě zamlklejším než předtím.

Vicekapitán začínal být skutečným problémem. Bylo mu toho poručíka lito. Nemohl za to, že tahle zkušební plavba přerostla ve skutečnou zkoušku ohněm. Avšak soucit mu v žádném případě nezabrání povýšit na jeho místo Hikahí, jakmile bude posádka zase celá pohromadě.

Takkata-Jim si byl pravděpodobně vědom toho, co přijde, a stejně tak posudku, který kapitán musí napsat na každého ze svých důstojníků pro Středisko pro pozvedání druhů. Takkata-Junovo právo na mimořádného, prémiového potomka by mohlo být ohroženo.

Kreideikí si dokázal představit, jak se vicekapitán cítí. Byly chvíle, kdy dokonce i on cítil, jak ho stále více kumulovaná agresivita pozvednutí drtí, měl chuť zakvíčet v primáni "Kdo vám k tomu dal právo ? " a sladká hypnóza Velrybího snu ho volala zpátky do náruče Starých bohů. Vždycky to však přešlo a on si uvědomil, že na celém světě neexistuje nic jiného, co by chtěl dělat, než velet vesmírné lodi, sbírat nahrávky písní vesmíru a prozkoumávat proudy mezi hvězdami. Kolem proplulo hejno místních ryb. Vypadaly trochu jako parmice, kýčovitě parmice s křiklavými kovově lesklými šupinami. Náhle dostal chuť vyřítit se za nimi, zavolat na svou těžce pracující posádku, aby všeho nechala a vyrazila s ním na lov!

V duchu viděl, jak jeho neteční inženýři a technici odhazují postroje a s kvičením se ve stádu ženou za těmi ubohými tvory, v panice vyskakujícími nad hladinu, kde je pak chytají přímo za letu.

I kdyby se jich pár nechalo unést a spolklo trochu toho kovu, stálo by to za to už jenom kvůli pozvednutí morálky.

* Všechny jarní deště,

a důvěrný večer ještě,

vzduté vlny, Měsíc... *

Byla to báseň o litosti.

Na žádné lovy pro zábavu nebyl čas, ne, dokud oni sami byli lovnou zvěří.

Hodiny na postroji oznámily, že mu zbývá vzduch už jen na třicet minut. Otřásl se. Kdyby se byl do meditování ponořil jen o trochu hlouběji, mohla by se objevit Nukapai. Ta chimérická bohyně by ho zase škádlila. Její něžný hlas by mu připomněl nepřítomnost Hikahí.

Poblíž se pohupovaly pozorovací boje, ukotvené tenkými lanky k mořskému dnu. Připlaval k hladkému červenobílému ovoidu, na kterém K'tha-Jon pracoval, a všiml si, že přístupové víko zůstalo dokořán.

Zakroužil hlavou a zároveň vyslal soustředěný sonaro-vý impuls. Neobvyklá geometrie boje a kotevních úchytlů působila lehce rušivě.

Náhle zabzučel jeho sonarový přijímač a prostřednictvím nervového kontaktu zaslechl zesílený hlas.

"Kapitáne, tady je Takkata-Jim. Právě jsme dokončili zkoušku rotorů a stázových generátorů. Pracují podle vašich nových výpočtů. Kromě toho volal Suessi, že... že Trojský kůň jde podle plánu. Právě tam dorazila Hikahí a posílá pozdrav."

"Výborně. Někake zprávy od Orleye?" otázal se Kreideikí přímo přes nervový kontakt.

"Ne, pane. A už se připozdívá. Opravdu se chcete držet toho jeho plánu? Co když se mu nepodaří poslat nám zprávu psí bombou?"

"Tyhle věci už jsme probrali."

"A přesto trváte na přemístění lodi? Myslím si, že bychom to měli ještě jednou prodiskutovat."

Kreideikí cítil, jak se ho zmocňuje podráždění. "Nehodlám diskutovat o taktice na veřejné lince, poručíku. A kromě toho, ta věc je už rozhodnuta. Za chvíli jsem zpátky. Mezitím dohlédněte na to, ať je každý na svém místě. Musíme být připraveni, až se Tom ozve!"

"Ano, pane," řekl vicekapitán hlasem, který nezněl ani trochu omluvně, a přerušil spojení.

Kreideikí by už ani nedokázal říct, kolikrát byl tenhle plán zpochybňován. Pokud mu nevěřili jen proto, že je jenom" delfin, měli by si uvědomit, že původní nápad patřil Thomasu Orleyovi! Kromě toho, kapitánem byl on, Kreideikí. On nesl tíhu zodpovědnosti za záchranu jejich života a cti.

Když sloužil na palubě průzkumné lodi James Cook, nikdy se nesetkal s tím, že by byla rozhodnutí její lidské velitelky, kapitánky Alvarezové, takhle zpochybňována.

Bičoval ocasem vodu, dokud z něj zlost nevypřehala. Pak začal počítat, dokud ho neobklopila uklidňující atmosféra Keneeku.

Nech to být, řekl si v duchu. Většina posádky nic nezpochybňuje a ostatní se poslušně řídí jejich instrukcemi. Od experimentální posádky pod nesmírným psychickým tlakem nesmíš chtít víc.

"Kde je rozum, tam je vždycky řešení," učí Keneek. Každý problém v sobě obsahuje prvky odpovědi na sebe sama.

Vydal svým manipulačním pažím příkaz natáhnout se a uchopit přístupové víko boje.

Pokud je boje v pořádku, najde už nějaký způsob, jak Takkata-Jima pochválit. Musí existovat nějaká cesta k poručíkovi, způsob, jak ho vtáhnout zpátky do lodního kolektivu, jak rozbít ten začarovaný kruh jeho izolovanosti. "Kde je rozum..."

Na to, aby se zjistilo, jestli boje funguje, stačilo pár minut. Kreideikí zapojil do počítače v boji přípojku ze svého nervového -konektoru a dal přístroji rozkaz hlásit svůj statut.

Náhle se mu před očima zablesklo. Kreideikí zaječel, jak mu výboj sežehl kůži kolem nervového konektoru a spálil motory postroje.

Průrazný výboj! uvědomil si ohromeně Kreideikí. Jak...?

Vnímal to všechno zpomaleně. Elektrický proud zápolil s ochrannými diodami jeho nervového zesilovače. Hlavní pojistka vypadla, avšak izolace téměř okamžitě kapitulovala: pod zpětným rázem.

Ochrnutý Kreideikí měl pocit, jako by tom pulzujícím zápolení slyšel hlas, hlas, který se mu posmíval.

Kde je rozum - je rozum,

je - také podvod a klam

Podvod a klam - je, kde je

Jeho tělo se prohnulo v agonické křeči a Kreideikí zaječel jediný nedisciplinovaný skřek v prvotní delfínštině, první ve svém dospělém životě. Pak se převálil břichem vzhůru a ponořil do temnoty hlubší než noc.

ČÁST ČTVRTÁ LEVIATAN

" Jó, když můj otec býval správcem eddystonského majáku,

s mořskou pannou vyspal se v tom svém baráku.

Tri vzešli jsme z toho, říkám vám:

sviňucha, růžicha a já sám.

Jó, není nad život na širém moři. "

stará námořnická

35 GILLIAN

Jako většina druhů pocházejících z výlučně masožravých předků bývali Tandové problematickými chráněnci. Měli kanibalistické sklony a na samém počátku jejich pozvedání se vyskytly i případy útoků proti jednotlivcům z řad jejich patronů, Nhgťóů.

Tandové mají pozoruhodně nízkou schopnost vcítit se do ostatních rozumných forem života. Jsou příslušníky pseudonáboženského seskupení, které prosazuje konečné vyhubení druhů považovaných za 'nehodné'. Zatímco na jedné straně dodržují zákony galaktických institutů, netají se touhou po méně nabitém vesmíru ani dychtivým očekáváním dne, kdy budou všechny zákony smeteny 'vyšší mocí'.

Podle přívrženců jejich seskupení 'Dědiců', k tomu dojde, až se do Pěti galaxií vrátí Prapředci. Tandové jsou přesvědčeni, že toho dne budou vybráni oni, aby pronásledovali a zničili 'nehodné'.

A zatímco čekají na toto tisíciletí, udržují se ve formě sváděním nesčíslných šarvátek a čestných bitev. Zapojují se do každé zákonné války vyhlášené galaktickými instituty, vedené z jakéhokoli důvodu, a často se jejich jméno objevuje v souvislosti s použitím nepřiměřené síly. Připisuje se jim i 'neúmyslné vyhubení' přinejmenším tří hvěz-doplaveckých ras.

Přestože Tandové projevují málo empatie k ostatním patronským rasám, sami jsou mistry v umění pozvedání. Ještě ve svém předrozumovém stádiu na domovské planetě si ochočili několik místních druhů a vycvičili si je jako lovecká zvířata - na způsob pozemských ohařů. Od okamžiku, kdy byli zproštěni vazalství, získali Tandové a přizpůsobili dva z nejmnocnějších parapsychických mistrů z poslední úrody chráněnců. V současné době jsou Tandové předmětem dlouhodobého vyšetřování pro podezření z nadměrného genetického manipulování za účelem vytvoření z obou dvou (viz: EPISIARCH - cl - 82f49; AKCEPTOR - či - 82f50) naprosto závislé nástroje své posedlosti lovem...

Úžasný národ, tihle Tandové, pomyslela si Gillian.

Odložila čtecí desku na zem vedle stromu. Dnes ráno si vymezila hodinu na čtení. Už téměř vypršela. Měla za sebou dalších zhruba dvě stě tisíc slov.

Tahle část o Tandech přišla prostřednictvím monoka-belu ze Streakeru v noci. Niss očividně začal dosahovat u mini-Knihovny, ukořistěné Tomem z thennaninského vraku, konkrétních výsledků. Tahle zpráva byla příliš srozumitelná a šla k věci příliš přímočaře, než aby byla přímým produktem programu pro překlad do novoangličtiny vlastní patetické minipobočky Streakeru.

Samozřejmě, že Gillian o Tandech něco věděla. Všichni agenti Všezešské rady se o tomto tajnůstkářském a brutálním nepříteli lidstva učili.

Tato zpráva pouze posílila její přesvědčení, že s vesmírem, ve kterém existují takové zrůdy, není něco v pořádku. Před časem strávila Gillian léto čtením starých románů o vesmíru z doby před Kontaktem. Jak otevřené a přátelské se tehdejší fiktivní vesmíry zdály! Dokonce i ty vzácné "pesimistické" se ani trochu nepřiblížily téhle uzavřené, stísněné, nebezpečné realitě.

Její úvahy o Tandech ji přivedly k melodramatické myšlence nosit u sebe dýku a uplatnit starodávnou poslední výsadu žen - v případě, že by se jí tyto vražedné bytosti někdy zmocnily.

Hustý organický pach humusu přehlušoval ostrou pachut' kovu, která pronikala všude v blízkosti vody. Po noční bouři to byla svěží vůně. Zelené vějíře listů se pomalu vli-ly pod jemnými poryvy nikdy neutichajících kithrupských pasátů.

Tom už určitě našel svůj ostrov, říkala si v duchu, o připravuje se k experimentu.

Jestli je ještě naživu.

Dnes ráno si tím poprvé nebyla tak úplně jistá. Celou dobu byla přesvědčená, že kdyby zemřel, kdekoli a kdykoli, poznala by to. Teď se jí však zmocnily pochyby. V hlavě měla zmatek a jediné, co dokázala s jistotou říci, bylo, že v noci se udaly hrozné věci.

Nejdříve, asi tak v době západu slunce, pocítila plíživou, zlou předtuchu, že se Tomovi něco stalo. Nedokázala ji přesně definovat a zneklidnilo ji to.

A pak, pozdě v noci, měla řadu snů.

Byly v nich tváře. Tváře galaktiků, opeřené, kožovité a šupinaté, zubaté a s kusadly. Brebentily a úpěly, avšak ona, i přes svůj nákladný výcvik, jim nerozuměla jediné slovo či dojm-symbol. Některé z té záplavy tváří ve spánku poznala - dva Xappišany umírající ve chvíli, kdy se jejich loď roztrhla - Jofura skučícího přes clonu kouře na krvácející pahýl své paže - Synthianku, naslouchající velrybím písním, zatímco netrpělivě čekala za chladným kusem vesmírného balvanu. Ať dělala co dělala, nedokázala ty tváře nijak odehnat.

Náhle se uprostřed noci probudila a zjistila, že jí celým tělem zmítá třes. Těžce ve tmě oddychovala a na samém okraji vnímání cítila, jak se ve smrtelném zápasu svíjí jakési spřízněné vědomí. I na tu vzdálenost zaznamenala v tom prchavém pocitu smíšenou příchut'. Zdála se příliš lidská na to, aby patřila pouze delfinovi, a příliš delfiní, aby patřila pouze člověku.

Pak to zmizelo. Psychický nápor ustal.

Vůbec nevěděla, co si o jednom či druhém myslet. K čemu bylo dobré psí, když byly jeho vzkazy příliš nejasné, než aby se daly dešifrovat? Její geneticky znásobená intuice jí teď připadala jako krutý podvod. Víc než neužitečný.

Poslední chvíli své vymezené hodiny strávila se zavřenýma očima a nasloucháním zvukům nekonečného zápasu příboje se západním pobřežím ostrova. Větve stromů se kývaly a šustily ve větru.

A mezi tím vrzáním kmenů a větví slyšela Gillian vysoké cvrlikavé výkřiky domorodých Kiquiů. Chvillemi rozeznala hlas Dennie Sudmanové; hovořila do přístroje, který překládal její slova do vysokofrekvenčního dialektu Kiquiů.

Přestože pracovala dvanáct hodin denně, kdy pomáhala Dennie s domorodci, nedokázala se zbavit provinilého pocitu, že je na dovolené. Stále si připomínala, že tihle maličcí domorodci jsou nesmírně důležití a že právě na lodi by zbytečně marnila čas.

Avšak jedné z těch nočních tváří se nedokázala už od rána zbavit. A teprve před půl hodinou si uvědomila, že se to její vlastní podvědomí snaží vypočítat, jak musel Herbie, ta prastará mrtvola, která způsobila všechny tyhle potíže, vypadat zaživa.

Ve spánku, těsně před tím, než začala cítit předtuchu katastrofy, se na ni ta protáhlá, humanoídní tvář usmála a pomalu mrkla.

"Gillian! Doktorko Baskinová? Je čas!"

Otevřela oči. Zvedla ruku a podívala se na hodinky. Důvěřuj slovu kadeta, vzpomněla si. Řekni mu, ať pro tebe za hodinu přijde a on si to načasuje na vteřinu přesně. Na začátku plavby mu musela pohrozit krajními opatřeními, aby ho přiměla oslovovat ji "pane" - nebo anachronickým "ma'am" jenom v každé třetí větě místo po každém druhém slově.

"Už jdu, Tošio! Jen minutku!" Vstala a protáhla se. Ta přestávka na odpočinek jí pomohla. Měla v hlavě zmatek, kterého se mohla zbavit jenom někde v klidu.

Doufala, že se svou prací bude hotova během tří dnů a vrátí se na Streaker, tedy přibližně v době, kdy Kreideikí plánuje přemístění lodě. Do té doby by měly s Dennie vypracovat přehled nároků Kiquiů na životní prostředí - tedy způsob, jak dopravit malou vzorkovou skupinu s sebou do Centra pro pozvedám druhů na Zemi. Podaří-li se Streakeru uniknout a podaří-li se lidstvu podat si žádost

o patronství jako prvním, mohlo by to Kiquie zachránit před daleko horším osudem.

Cestou mezi stromy zahlédla Gillian na okamžik mezerou v zeleni oceán.

Poznám to vůbec tady, až Tom zavolá? Niss říká, že jeho signál by měl být zachytitelný všude na planetě.

Je jasné, že ho uslyší i všichni ti mimozemšťani.

Raději držela veškerou svou psychickou energii v útlumu, jak na tom Tom mermomocí trval. Avšak její rty alespoň odříkaly staromódní modlitbu a poslaly ji po vlnách na sever.

"Vsadím se, že tohle doktora Dartu potěší," prohlásil Tošio. "Jistě, senzory jsou možná jiné, než jaké by si přál, ale robot je pořád funkční."

Gillian pozorovala malou obrazovku. Nebyla žádnou odbornicí přes robotiku ani planetologii, jejich principy však chápala.

"Myslím, že máš pravdu, Tošio. Rentgenový spektrometr funguje. A stejně tak laserové dělo a magnetometr. Je ten robot schopen se hýbat?"

"Jako maličký skalní humr! Jediné, co nedokáže, je vyplavat zpátky nahoru. Jeho vztlakové nádrže se prorazily, když se na něj zřítil kus korálů."

"Kde je teď?"

"Na římse asi devadesát metrů pod námi." Tošio zatřásl do maličké klávesnice a v prostoru před obrazovkou se zobrazilo holografické schéma. "Poslal mi sonarovou mapu téhle hloubky. Nechci jít zatím hlouběji, dokud nepromluví s doktorem Dartem. Dá se jít pouze dolů. Římsu po římse. Jakmile robot jednou sleze níž, není pro něj návratu."

Schéma znázorňovalo lehce se zužující válcovitou dutinu, zanořenou do křemičité skály bohaté na kovy v tenké kůře Kithrupu. Stěny byly plné výčnělků a říms podobných té, na které v této chvíli spočívala pochroumaná sonda. Dutinou probíhal lehce nakloněný masivní sloup. Byl to obrovský kořen vrtavého stromu, který Tošio a Dennie před několika dny ustřelili. Horním koncem se opíral o okraj své vlastní podvodní jámy a jeho masa mizela v neznámém prostoru pod zmapovanou oblastí.

"Myslím, že máš pravdu, Tošio," usmála se Gillian a pevně mladíkovi stiskla rameno. "Charlie z toho bude mít radost. Alespoň přestane dorážet na Kreideikího. Nechceš mu to sám zavolat?"

Tošio to uznání očividně potěšilo, avšak Gillianin návrh ho zaskočil. "Ne, ne-e, děkuju, ma'am. Tedy, chci říct, nemohla byste to dát nějak do vlastní zprávy, až budete dneska podávat na loď hlášení? Víím, že doktor Dart přijde s otázkami, na jejichž zodpovězení nemám kvalifikaci..."

Gillian se Tošiovi nedivila. Oznámit Charliemu Dartovi dobré zprávy nebylo o moc příjemnější, než mu oznámit špatné

zprávy. Avšak dříve nebo později se bude Tošio muset s tím šimpanzím planetologem utkat. Nejlepší bude, když se začne učit hned.

"Je mi líto, Tošio, ale doktor Dart patří teď jenom tobě. Nezapomeň, že za pár dní odjíždím. Jsi jediný, kdo bude muset Charlieho... uspokojit, až tě požádá, abys dělal třicetihodinové šichty."

Tošio vážně přikývl na důkaz toho, že bere její radu vážně, pak však zachytil její pohled. Křenila se na něj, až se neubráníl, zčervenál a sám se usmál.

36 AKKI

Akki to vzal zkratkou přes příďový oddíl. Spěchal totiž, aby byl na můstku ještě před střídáním služby. A díky svému spěchu si teprve na půli cesty tím rozlehlým prostorem všiml něčeho neobvyklého.

Udělal přemet a na místě se zastavil. Prudce oddechoval a v duchu si nadával, jaký je pitomec, že se tak žene a dělá efektní manévry, když pro jeho žábrové plíce není prostě dost vzduchu.

Rozhlédl se kolem. Příďový oddíl byl prázdný, jak ho obvykle vídal.

O kapitánský člun přišli v Mělké hvězdokupě. Těžké saně a spousta vybavení byly přestěhovány k thennani-skému vraku, a skif si tam odvezla poručice Hikahí teprve včera.

Avšak hlavní člun, poslední a největší z pomocných člunů Streakeru, byl středem čilé aktivity. Několik delfiních lodníků plnilo za pomoci mechanických pavouků to maličké vesmírné plavidlo přepravními bednami. Akki zapomněl, že spěchal, aby byl ve službě včas, a lenivým obloukem zamířil přímo do středu aktivity.

Připlaval zezadu k jednomu z delfinů, kteří manévrovali s pavouky. Tenhle nesl ve svých waldoramenech velkou bednu.

"Ty, Sup—pehe, c-co se to tu děje?" Akki se vyjadřoval stručně a jasně. Jeho podvodní novoangličtina se zlepšovala. Co by si taky ostatní pomysleli, kdyby se Calafian nedokázal pořádně vymáčkout?

Druhý delfín k němu zvedl pohled. "Á, zdravím vás, pane Akki. Děje se tu změna rozkazů. Prověřujeme, jestli je hlavní člun schopný vesmírné plavby. Kromě toho nám bylo řečeno, abysme naložili tyhle přepravky."

"Co je v těch p..., v těch bednách?"

"Zdá se, že materiály doktora Metze." Třetím ramenem pavouka mávl směrem k hromadě vodotěsných krabic. "Jen si to představte, jsou tu všichni naši dědečkové s babičkami a vnoučaty, jeden vedle druhého, na magnetických cípech. Vzbuzuje to pocit sounáležitosti, ne?"

Sup-peh pocházel z Jihoatlantické komunity, z klanu pyšníciho se kuriózním způsobem vyjadřování. Akki si v duchu říkal, jestli to je skutečně jen výstřednost nebo i obyčejná přitroubllost. "Myslel jsem si, že máte vozit zásoby na tu thennaninskou loď." Sup-peh obvykle dostával úkoly, které nevyžadovaly téměř žádnou šikovnost.

"To jsme taky měli, pane Akki. Jenže ty cesty byly zrušeny. Všechno je jinak. Copak vy o tom nevíte? Všichni čekáme, dokud nebude jasné, jak to vypadá s kapitánem."

"Co-cože?" zajížd se Akki "...náš kapitán...?"

"Zranil se při inspekci okolí lodě. Elektrikou, jak jsem slyšel. Taktak, že ho našli, než mu došel vzduch. Ještě se neprohrál z bezvědomí. Velení převzal Takkata-Jim."

Šokovaný Akki se nehybně vznášel na místě. Byl tak ohromený, že si nevšiml, jak se najednou Sup-peh otočil a honem se vrátil ke své práci. Vzápětí k Akkimu připlaval obrovský, temný stín.

"Mohu vám nějak pomoci, pane Akki?" Hlas obřího delfína zněl téměř výsměšně.

"K'tha-Jone," řekl Akki a cítil, jak se oťrásl, "co se stalo kapitánovi?"

Cosí v bosmanově výrazu vyvolalo Akkimu mrazem po celém těle. A nebylo to minimální předstírání respektu k jeho hodnotě. K'tha-Jon odpověděl krátce a rychle v trináru.

* Tok mě zrovna

napadá,

jak se více zjistit dá - *

Zeptejte se

svého šéfa, *~co vás na břehu čeká - *

S téměř urážlivým mávnutím jedné mechanické paže postroje se K'tha-Jon na místě otočil a odplul ke své pracovní četě. Proud vody od jeho ocasní ploutve odhodil Akkiho dva metry dozadu. Zavolat ho zpátky si Akki rozmyslel. Cosí v K'tha-Jonově odpovědi mu řeklo, že by to stejně bylo zbytečné. Rozhodl se, že to bude brát jako varování, a rychle vyrazil k výtahu na můstek v plášti lodí.

Náhle si uvědomil, kolik nejlepších členů posádky Streakeru chybí. Tišůt, Hikahí, Karkaett, S'tat a Kaa byli všichni na thennaninském vraku. Tím se stal K'tha-Jon starším poddůstojníkem!

A pryč byl i Kípiru. Akki řečem, které o pilotovi slyšel, nevěřil. Vždycky Kípira považoval nejen za nejrychlejšího, ale i za nejstatečnějšího delfína v posádce. Přál si, aby tu Kípiru s Tošiem byli. Pomohli by mu zjistit, co se to tu vlastně děje.

Nedaleko výtahu narazil Akki na houček čtyř Tur-siopsů. Zaháleli v rohu příďového oddílu. Tvářili se nevrle a z jejich postojů číselo odevzdanost.

"Sus'to, co se to tu děje?" otázal se. "To nemáte nic na práci?"

Provianták na něj pohlédl a zkroutil ocas v gestu odpovídajícímu lidskému pokrčení rameny. "O co jde, pane Akki?"

"Jde o to, že si... si každý máme plnit své povinnosti! No tak, z čeho jste všichni tak p-připotentó?"

"K-kapitán..." začal jiný.

Akki ho přerušil. "Kapitán by byl první, kdo by vám řekl, že musíte vy-vy- vytrvat!" Přešel do trináru.

* Soustředte se na vzdálený

Horizont -

* Na Zemi!

Kde nás všichni potřebují - *

Sus'ta zamžoural a snažil se odhodit svůj postoj ztra-cence. Ostatní ho následovali.

"Ano, pane. Pokusíme se, pane Akki."

Akki přikývl. "Tak je to správné. Řiďte se duchem Ke-neeku."

Vplul do výtahu a vyslal sonarem kód pro můstek. Ještě než se dveře zavřely, zahlédl, jak delfini odplouvají, podle všeho na svá pracoviště.

Infí! Nebylo vůbec snadné vystupovat a tvářit se povzbudivě, když jediné, co chtěl, bylo právě vydolovat nějaké informace z ostatních. Ovšem aby opravdu působil povzbudivě, musel budit dojem, že ví víc než oni!

U všech želv a vysypaných motorů! Jak hodně je kapitán zraněný? Jak můžeme mít nějakou šanci, když přijdeme o Kreideikiho?

Rozhodl se, že prozatím bude krotký a nenápadný, jak to jen bude možné... dokud nezjistí, co se děje. Věděl, že postavení kadeta, obtíženého veškerými povinnostmi a zodpovědností důstojníka, avšak nepoživajícího žádné ochrany, je ze všech nejchoulostivější. A kadeti byli vždycky ti poslední, kteří zjistili, co se děje!

37 SUESSI

Dutina byla téměř hotová. Thennaninská loď byla vykuchána a vyztužena. Už brzy budou moci vyplnit tu válcovitou dutinu jistým nákladem a vyrazit.

Hannes Suessi se už nemohl dočkat. Už měl práce pod vodou plné zuby. Po pravdě řečeno, už měl pomalu plné zuby i delfinů.

Ty historky, co bude vyprávět, až se vrátí domů! Velel pracovním četám ve smogových oceánech Titanu. Pomáhal hnát adeninové komety Polévkovou mlhovinou. Dokonce pracoval i s těmi střelenými Amerindiany a Izraelity, kteří se snažili terraformovat Venuši. Ještě nikdy se ale při práci nesetkal s takovými zákony abnormality jako tentokrát!

Téměř všechny materiály, se kterými museli pracovat, byly cizího původu a výroby, s prapodivnou tvárností a ještě prapodivnější kvantovou vodivostí. Sám osobně musel prověřovat psionickou impedanci téměř každého spoje a stejně bude ten jejich maskovací zázrak nejspíš propouštět telekinetické výboje horem dolem, až konečně odstartuje!

A delfini! To byl vůbec vrchol! Jsou schopni vykonat naprosto bezchybně tu nejdelikátnější operaci a vzápětí splašeně plavat v kruzích a kvičet nesmysly v primářů, jakmile se otevřením nějakého poklopu vytvoří zvláštní Sonarová ozvěna.

A pokaždé, když dodělají nějakou práci, volají hned starého Suesse, Zkontroluj to po nás, Hannesi, říkají věčně. Podívej se, jestli jsme to udělali správně.

Hrozně se snaží. Nedokážou se totiž zbavit pocitu, že jsou jen napůl dokončenou rasou chráněnců nezkušených patronů v neskutečně nepřátelské galaxii, tím spíš, že je to naprostá pravda.

Suessi si přiznal, že nadává spíš jen tak ze zvyku než z nějakého skutečného důvodu. Posádka Streakeru odvedla dobrou práci; o nic jiného taky nešlo. Byl pyšný na každého z nich.

Stejně ale - od chvíle, kdy dorazila Híkahí, jde všechno mnohem lépe. Jde ostatním příkladem a dobírá si je alegoriemi Keneeku, aby jun pomohla soustředit se.

Suessi se převálil na bok a hlavu si podepřel loktem. Jeho úzké lehátko bylo jen metr pod stropem. Pár palců nad ramenem měl horizontální vlez do svého spacího prostoru, který připomínal rakev.

Už jsem odpočíval dost, řekl si v duchu, přestože ho pořádl ještě pálily oči a bolely ruce. Nemělo smysl snažit se znovu usnout. Jen by civěl do vlastních víček.

Zatlačil a otevřel úzký vlez. Rukou si zastínil oči před prudkým světlem z chodby, posadil se a shodil nohy z lůžka. Zašplouchaly.

Eh. Voda. Téměř až do výše jeho lůžka byl skif plný vody.

V ostrém světle z chodby vypadalo jeho tělo bledé. Jsem zvědavý, kdy se ztratím úplně, napadlo ho, když se pomalu, se zavřenýma očima, spustil do vody. Odplaval na záchod a zavřel za sebou dveře.

Problém však byl v tom, že než mohl použít některé ze zařízení, musel počkat, až se z místnosti vypumpuje voda.

O chvíli později se vydal do řídicí místnosti toho miniaturního vesmírného plavidla. Byla tam Híkahí a Tišút a rozčilovaly se nad přístrojem komunikátoru. Dohadovaly se v rychlé, kvičivé verzi novoangličtiny, které nerozuměl.

"No ták!" vykřikl. "Jestli mi do toho nic není, v pořádku. Ale jestli můžu nějak pomoci, bude lepší, když přejdete na pomalejší frekvenci. Nejsem Tom Orley. Já z toho vašeho drmolání nerozumím jedinému slovu!"

Obě delfíní důstojnice zvedly hlavy z vody a Suessi se chytil blízkeho zábradlí. Híkahí nepatrně povylezly oči, aby se přeostrily na nadvodní stereoskopické vidění.

"Nemyslím, že bychom měly nějaký problém, Hannesi, zdá se ale, že jsme ztratili spojení s lodí."

"Se Streakerem?" Suessiho huňaté obočí vylétlo vzhůru. "To na ně útočí?"

Tišút lehce zavrtěla horní částí těla. "To si nemyslíme. Čekala jsem tu, až nám dají vědět, že se Tom ozval, a že už brzy dojde k přemístění lodi. Nedávala jsem moc velký pozor, najednou jsem ale zaslechla, jak operátor řekl 'zůstaňte na příjmu' ... a pak už nic!"

"Kdy to bylo?"

"Už je to několik hodin. Čekala jsem na střídání služby, protože jsem doufala, že to bude nějaký technický zádrhel, a pak jsem zavolala Híkahí."

"A od té chvíle procházíme jednotlivé obvody," dokončila to za ni starší důstojnice.

Suessi připlaval k přístroji, aby se na něj podíval. Samozřejmě že nezbyvalo, než celou tu věc rozebrat a zkontrolovat ručně. Až na to, že veškerá elektronika byla izolovaná proti vlhkosti.

Kéž bysme byli v beztížném stavu, aby delfini mohli pracovat bez tyhle všudypřítomné vody.

"Tak jo," povzdychl si. "S vaším dovolením, Hikahí, vás teď, ctěné dámy, vyhodím z řídící místnosti a podívám se, co s tím je. Delfiny, co odpočívají v nákladovém prostoru, kvůli tomu nevyrušujte."

Hikahí přikývla. "Pošlu někoho, aby prohlédl mono-vlákno, jestli není někde poškozené."

"Dobrý nápad. A nedělejte si starosti. Určitě to nic není. Nejspíš v tom budou mít prsty skřítki."

38

CHARLES DART

"Obávám se, že s tím zatraceným robotem sjeli jen o dalších osmdesát metrů. Ten kluk s ním vždycky dělá jen pár hodin, pak zmizí za Dennie a Gillian a pomáhá

jim prohánět ty jejich nové chráněnce bludištěma nebo je učí srážet klackama banány, či co. Řeknu vám, že to je zoufalé! Ta mizerná, nemohoucí sonda je vybavená naprosto špatnými přístroji pro geologickou práci. Dokážete si představit, jaká to bude bída, až se s ní dostaneme do trochu slušné hloubky?"

Holografická podoba metalurga Brůkidy na okamžik sklouzla pohledem mimo Charlese Dartu. Delfiní vědec si očividně něco ověřoval na vlastních displejích. Obě oči měl schované pod silnými čočkami ke korekci astigmatismu při čtení.

Opět pohlédl na svého šimpanzího kolegu.

"Charlie. Mluvíte tak samozřejmě o tom, že toho robota pošlete ještě hlouběji do kůry Kithrupu. A stěžujete si, že až dosud sestoupil 'jenom' o pět set metrů. Uvědomujete si, že to je půl kilometru?"

Charlie se podrbl na své ochlupené čelisti. "Jo? No a co? Ta šachta se zužuje tak minimálně, že klidně může pokračovat ještě jednou tak hluboko. Je to nádherná mineralogická laboratoř! Už jsem toho objevil spoustu o pod-povrchové zóně!"

Brůkida si povzdechl.

"Charlie, copak vás nezaráží, jak je možné, že ta dutina pod Tošiovým ostrovem jde vůbec třeba jen do hloubky jednoho ssta metrů?"

"Hmmm? Na co narážíte?"

"Tím chci říct, že tenhle takzvaný 'vrtavý strom', který má tuhle šachtu na svědomí, ji nemohl vyvrtat do takové hloubky jenom kvůli karbonovým a silikátovým živinám. Nemohl..."

"Jak to můžete vědět? Copak jste ekolog?" vybafl Charlie a pronikavě se uchechtl. "Na mou duši, Brůkido, kam na tyhle ty dohady chodíte? Někdy mě překvapujete!"

Brůkida trpělivě čekal, až se šimpanz přestane pochechtávat. "Vycházím ze slušných znalostí základních přírodních zákonů a také zákona o ekonomii myšlení. Představte si jen to množství odstraněného materiálu! Byl rozptýlen do okolí? Nenapadlo vás, že podél tohoto tektonického rozhraní existují desítky tisíc těchto kovových mohyl a z nich většina má vlastní vrtavý strom... a že v po-

sledním geologickém období mohly být vyvrtány miliony takhle hlubokých šachet?"

Dart se začal hihňat, pak ale přestal. Chvilí obraz svého delfiního kolegy upřeně pozoroval, pak se vážně zasmál.

"Trefná poznámka! Správně, pane! Přidáme otázku 'K čemu tyhle díry?' k našemu seznamu otázek! Naštěstí jsem si několik posledních měsíců vychovával ekoložku, která se mnou sdílí laboratoř. Prokázal jsem jí nesčíslně laskavosti a ona se čirou náhodou nachází na místě našeho dilematu! Požádám Dennie, aby se do toho okamžitě pustila!

Spolehněte se, že už brzy budeme vědět, o co těmhle vrtavým stromům jde!"

Brůkida nepovažoval za nutné odpovídat. Zato si tiše povzdychl.

"Takže teď, když jsme to vyřídili," pokračoval Charlie, "vraťme se ke skutečně důležitým věcem. Jste schopni pomoci mi přesvědčit kapitána, aby mi dovolil vydat se tam osobně a vzít si s sebou pořádného hlubinného robota místo toho krámu, který Tošio zachránil?"

Brůkida na něj nevěřícně pohlédl. Váhal.

"K-kapitán je pořád v bezvědomí," odpověděl nakonec. "Makaní ho už dvakrát operovala. Podle posledních informací to s ním i nadále vypadá špatně."

Šimpanz dlouho tiše zíral. "Á, jo. Já zapomněl." Odvrátil zrak od holoobrazovky. "Hmm, možná by v tom případě byl ochotný Takkata-Jim. Koneckonců hlavní člun nikdo nepoužívá. Požádám Metzeho, aby s ním promluvil. Pomůžete?"

"Prostuduji tyhle údaje ze spektrometru," odpověděl Brůkida klidně, oči hluboko zapadlé. "Až budu mít výsledky, zavolám vám. Teď musím končit, Charlesi Dartě."

Obraz se rozplynul. Charlie byl opět sám.

Ten Brůkida to najednou nějak usekl, pomyslel si v duchu. Neurazil jsem ho nějak?

Charlie věděl, že se chová urážlivě. Nedokázal s tím však nic dělat. Dokonce i jiní šimpanzi ho považovali za neomaleného a egoistického a tvrdili, že takoví neošimpanzi, jakým je on, dělají rase špatné jméno.

No, snažil jsem se, řekl si v duchu. A když se někdo snaží tak často jako já a stejně zbytečně, když jeho nejlepší snahy o galantnost skončí jako faux pas, a když v jednom kuse zjišťuje, že zapomíná jména druhých, pak by to asi opravdu měl vzdát. Ne, že by na mě byli ostatní vždycky kdovíjak slušní.

Charles Dart pokrčil rameny. Vždyť to bylo jedno. Nač se honit za nedosažitelnou popularitou? Vždycky tu byl jeho vlastní svět hornin, žhavých jader, svět magmatu a živých planet.

Stejně ale - myslel jsem si, že alespoň Brůkida je můj přítel...

Přinutil se na to nemyslet.

Musím zavolat Metzovi. Ten mi zařídí, co potřebuju. Ukážu jim, že tahle planeta je tak jedinečná, že... že ji po mně ještě přejmenuji! Nestalo by se to poprvé. Uchechtl se a zatímco se jednou rukou tahal za ucho, druhou vytukal kód.

A zatímco čekal, až komunikátor někde dohoni Ignacia Metzeho, napadla ho zvláštní věc. Nečekali snad všichni, že se ozve Tom Orley? Není to tak dlouho, co se o ničem jiném nemluvalo.

Pak si vzpomněl, že Tomova zpráva měla přijít včera, přibližně v době, kdy měl Kreideikí ten úraz.

Ale. Tomovi se pravděpodobně podařilo provést, co chtěl, a nikdo se neobtěžoval mi to říct. Nebo mi to někdo říkal a já jsem zase neposlouchal. Ať tak nebo tak, určitě to s těma mimozemšťanama nějak urovnal. Už bylo taky na čase. Pěkná pitomost nechat se takhle nahánět po celý Galaxii a ještě k tomu muset naplnit loď vodou...

Na interkomu se objevilo Metzovo číslo. Vyzvánělo to u něj. To s tím Kreideikim bylo mrzuté. Na delfina byl hrozně upjatý a vážný a ne vždycky rozumný... Přesto se Charlie nedokázal přinutit k tomu, aby se radoval z toho, že mu už nestojí v cestě. Po pravdě řečeno, kdykoli si představil, že by měl Kreideiki zmizet ze scény, měl z toho divný pocit v oblasti žaludku.

Tak na to nemysli! Kristapána! Strachování ještě nikdy nikomu nepomohlo!

"Á, doktor Metz! Nebyl jste zrovna na odchodu? Tak mě napadlo, jestli bychom si nemohli v nejbližší době pohovořit?

Dnes odpoledne? Výborně! Ano, chci vás požádat * o velice, velice malou laskavost..."

39 MAKANÍ

Lékař musí být napůl intelektuál a napůl alchymista, napůl detektiv a napůl šaman, říkala si v duchu Makani.

Ovšem na lékařské fakultě jí nikdy neřekli, že kromě toho taky možná bude muset být vojákem a politikem.

Makani měla co dělat, aby se ovládla. Po pravdě řečeno cítila, že nemá daleko k odmítnutí poslušnosti. Ocasem bušila do vodní hladiny, až kanály lodní nemocnice létala tříšť.

"Říkám vám, že sama operovat nemůžu! Moje zdravotnice nemají předpoklady, aby mi asistovaly! A nejsem si jistá, že bych to zvládla, i kdyby je měly! Musím mluvit s Gillian Baskinovou!"

Takkata-Jim pohlédl na Ignacia Metze. Jedno oko měl lenivě zvednuté nad hladinu a jednou mechanickou paží se přidržoval blízkého madla. Člověk mu odpověděl výrazem nesmírné trpělivosti. Tuhle reakci od lodního chirurga očekávali.

"Určitě podceňujete vlastní schopnosti, doktorko," prohlásil Takkata-Jim.

"Takže teď jste i chirurg? Potřebuju snad váš názor? Nechte mě mluvit s Gillian!"

"Doktorko," promluvil Metz chláholivě, "poručík Takkata-Jim vám právě vysvětlil, že pro částečné omezení komunikace existují vojenské důvody. Zdá se, že údaje z detekčních bojů ukazují na únik psi někde v okruhu sta kilometrů. Buďto je to posádka pracující pod velením Hikahí a Suessiho, nebo ti na tom ostrově. Dokud nezjistíme zdroj úniku..."

"Vy jednáte na základě údajů jakési boje? Vždyť to, co K-K-Kreideikiho málem za—za-zabilo, byla právě vadná boje!"

Metz se zamračil. Nebyl zvyklý na to, aby mu delfin skákal do řeči. Všiml si, že Makani je silně rozrušená. Příliš rozrušená, po pravdě řečeno, aby se vyjadřovala způsobem, jakým by se delfin v jejím postavení vyjadřovat měl. Tohle určitě stálo za poznámku do jejich materiálů... stejně jako její agresivní postoj.

"Tohle byla jiná boje, doktorko Makani. Nezapomeňte, že zde máme tři. Kromě toho netvrdíme, že ten únik je opravdový, jen, že ho musíme brát jako opravdový, dokud se neprokáže opak."

"Jenže to přerušení není úplné! Slyšela jsem, že ten šimpanz stále dostává údaje od toho zatraceného robota! Proč mě tedy nenecháte promluvit s doktorkou Baskinovou?"

Metz měl sto chutí zaklít. Požádal přece Charlese Darta, aby o tom mlčel. K čertu s nutností mít toho šimpanze na své straně!

"V současné době vylučujeme jednu možnost po druhé," pokusil se uklidnit Makani Takkata-Jim a zaujal během řeči dominantní postoj. "Jakmile budou ti, co jsou v kontaktu s Charlesem Dartem - ti mladí lidé, Iwašika a Sudmanová a ten básník Sah'ot vyloučeni jako možné zdroje úniků psí, spojíme se s doktorkou Baskinovou. Jistě chápete, že u ní je pravděpodobnost úniku psí vln z nedbalosti menší než u těch ostatních, takže je musíme prověřit jako první."

Metz nepatrně zvedl obočí. Výborně! Samozřejmě, že při hlubším zamyšlení by ta výmluva neuspěla, nepostrádala však jistou příchuť logiky! A jediné, co potřebovali, bylo trochu času! Jestliže to Makani na pár dní umlčí, mělo by to stačit.

Takkata-Jim očividně postřehl Metzovo tiché uznání. Povzbuzen nevyřčeným souhlasem, jeho sebevědomí ještě narostlo. "Takže žádné další odklady, doktorko! Jsme tady, abychom zjistili, v jakém stavu je kapitán. Pokud není schopen pokračovat v plnění svých povinností, musí být

jmenován nový velící důstojník. Jsme v kritické situaci a nemůžeme si dovolit ztrácet čas!"

Pokud účelem jeho proslovu bylo delfinku zastrašit, měl přesně opačný účinek. Makani zavířila ocasem a vynořila se z vody. Natočila na delfíniho samce přimhouřené oko a vychrlila na něj sarkastické verše.

* Myslela jsem, že vy

- spletl jste si

- služební směrnice

* Jak milé, přijít na to,

- já zmýlila se

- ve vašem chování

* Vy nebudete

- z unáhlené zloby

- žádat hodnost kapitána? *

Takkata-Jim otevřel tlamu a odhalil čtyři řady rozeklaných bílých zubů. V té chvíli Metze napadlo, že se snad na tu malou samici vrhne.

Avšak Makani byla rychlejší. Vymrštila se nad hladinu a přistála se šplouchnutím, které zalilo Metze i Takkata-Jima.

Metz začal prskat a sklouzl z okrajové římsy.

Makani se pod vodou hbitě otočila a zmizela za řadou tmavých záchranných nádrží. Takkata-Jim zajel pod vodu a vyslal rychlou sérii sonarových impulzů ve snaze vypátrat ji. Avšak dřív, než za ní stačil vyrazit, chytil ho Metz za hrbetní ploutev.

"Ehm... ahm!" Chytil se zábradlí podél stěny. "Co kdybychom s tímhle nevhodným chováním přestali? Doktorko Makání? Byla byste tak laskavá a vrátila se? Jako kdyby nestačilo, že se nás snaží uštvat polovina vesmíru. Nesmíme si dovolit žádné vnitřní rozbroje!"

Supící Takkata-Jim pohlédl na Metz a všiml si, že je smrtelně vážný.

"Prosím vás, Makání!" zavolal znovu Metz. "Promluvme si jako civilizovaní tvorové."

čekali a za chvíli se mezi dvěma autodoktory objevila její hlava. Už se netvářila vzdorně, pouze unaveně. Její lékařský postroj tichounce řinčel, jak se všechny ty jemné nástroje chvěly, jako by je někdo držel v třesoucích se rukách.

Vystrčila z vody jenom dýchací otvor.

"Omlouvám se. Věřím, že by si Takkata-Jim neoso-boval právo na trvalou funkci kapitána bez předchozího hlasování lodní rady."

"Samozřejmě, že ne! Nejsme na vojenské lodi. Povinnosti výkonného důstojníka na výzkumné lodi jsou z větší části administrativní povahy a jeho nástup do velitelské funkce musí být schválen lodní radou, jakmile ji bude možné svolat. Takkata-Jim si je všech těchto požadavků plně vědom, nemám pravdu, poručíku?"

"Ano." -

"Avšak do té doby buďto Takkata-Jimovu autoritu přijmeme jako skutečnost, nebo tu zavládne chaos. Na Streakeru musí existovat velitelská poslušnost a ta bude nejasná, dokud nepotvrdíte, že kapitán Kreideikí není nadále schopen vykonávat svou funkci."

Makání zavřela oči. "Kreideikí pravděpodobně nenabude vědomí bez další operace. A i to je nejisté.

Proud zasáhl mozek přes nervový konektor. Většinou jsou poškozeny oblasti v nových zónách mozkové kůry... tedy místa, kde byla základní šedá hmota výrazně pozmeněna procesem pozvedání. Týká se to zejména oblastí, které řídí zrak i řeč. Korpus kallosum je spálený..."

Makání otevřela oči, zdálo se však, že ani jednoho z nich nevnímá.

Metz přikývl. "Děkuji vám, doktorko. Řekla jste nám vše, co potřebujeme vědět. Je mi líto, že jsme vás tak dlouho zdrželi. Jsem přesvědčen, že děláte, co můžete."

Když neodpověděla, natáhl si Metz přes obličej dýchací masku a sklouzl do vody. Kývl na Takkata-Jima a plaval pryč. Delfíní samec dlouze zacvakal na Makání sonarem, když se však nepohnula, otočil se a následoval Metz k východu. Ve chvíli, kdy vplavali do přechodové komory, se Makání zachvěla. Zvedla hlavu a zavolala za nimi:

"Až budete svolávat lodní radu, nezapomeňte, že jsem členem! A taky Híkahí a Gillian a Tom Orley!" Komora se se sykotem zavřela. Nedokázala říct, jestli ji slyšeli.

S povzdechem se Makání položila opět na hladinu. A Tom Orley, pomyslela si v duchu. Na něj nezapomeňte, vy úlisný parchanti! Ten vám tohle nedaruje!

Zavrtěla hlavou, dobře si vědoma, že způsob, jakým uvažuje, je absurdní. Neměla pro své podezření žádné faktické důkazy. A i kdyby se nemýlila, Thomas Orley nemohl natáhnout ruku dva tisíce kilometrů daleko a na poslední chvíli situaci zachránit. Dokonce se už říkalo, že je mrtvý.

Metz s Takkata-Jimem jí celou popletli, histinktivně cítila, že to, co jí řekli, byla směsice pravd, polopravd a naprostých lží, vůbec však nevěděla, jak z toho poznat, co je co.

Myslí si, že jim to spolknu jenom proto, že jsem samice, a stará, a o dvě generace pozvedání primitivnější než všichni ostatní delfíni na palubě kromě Brúkidy. Jenže já náhodou vím, proč prokazují zvláštní laskavosti jedinému šimpanzovi v lodní radě. Takhle totiž mají většinu, kterou si odsouhlasí každé svoje rozhodnutí. Není divu, že nijak zvlášť nestojí o to, aby se Híkahí nebo Gillian vrátily!

Možná jsem jim měla zalhat... říct, že se Kreideikí každou chvíli probere.

Jenže kdo ví, v jaké jsou situaci a čeho jsou schopni. Byla to opravdu nehoda, to s tou bójí? Třeba lžou, aby zamaskovali nedbalost - nebo spiknutí. Dokážu uchránit Kreideikího sama s dvěma asistentkami?

Makání tiše zaúpěla. Tohle přece nemělo nic společného s jejím oborem. Někdy si přála, aby být delfíním doktorem znamenalo, tak jako za starých časů, že postižený se jednoduše vystrčí nad hladinu a drží se tam, dokud se neuzdraví, nebo zachránci nedojdou síly, nebo mu nepukne srdce.

Zamířila zpátky k jednotce intenzivní péče. Uvnitř byla tma, až na světlo ozařující velkého, šedého neodelfína. Vznášel se ve stíněné antigravitační nádrži. Makání zkontrolovala údaje na přístrojích, které ho udržovaly při životě, a zjistila, že se nemění.

Kreideikí nepřítomně mrkal a v jednu chvíli mu celým tělem projelo krátké zachvění.

Makání vzdychla a odvrátila se. Odplavala ke komunikátoru a zamyšleně ho pozorovala.

Metz a Takkata-Jim nemůžou být ještě na můstku, napadlo ji. Vyslala sonarový impuls, kterým uvedla přístroj do činnosti. Téměř okamžitě se před ní objevila tvář mladého, modroploutvého delfína.

"Komunikační. P-přejete si?"

"Akki? Tady je doktorka Makání. Jak jsi na tom s obědem, hochu, máš už něco naplánovaného? Viš, zbylo mi tu ještě trochu těch kandovaných chobotnic. Nemáš nic? Výborně. Takže zatím. Jo, a nech si naše rande pro sebe, ano? Hodný kluk."

Opustila intenzivní péči a v hlavě se jí pomalu začal rodit plán.

40 KREIDEIKÍ

V tichém šeru nádrže se ozýval sotva slyšitelný nářek.

* Zoufalý a zmitaný

bouřlivými větry, kvílí:

Topím se, topím! *

41

TOM ORLEY

Uprostřed moře, pod škraloupem pěny, duněla nasupená hora.

Už před nějakou chvílí přestalo pršet. Vulkán hřimal a prskal oheň k nízkým mrakům a ozařoval jejich základny oranžovým světlem. K obloze rychle stoupaly tenké,

spirálovité sloupce žhavého popela. A tam, kde se popel nakonec usazoval, nebylo pouze moře, jehož čistá voda by ho uhasila. Dopadal v blátivé vrstvě na koberec zaprášeného mořského plevle, který jako by se táhl do nekonečna.

Thomase Orleye ten vlhký a páchnoucí vzduch plný sazí dráždil ke kašli. Šplhal vzhůru do malého vršku z kluzké změti šlahounů. Na laně omotaném kolem zápěstí levé ruky za sebou vlekl primitivní saně. Poblíž vrcholku se pravou rukou chytil silného úponku.

Celou cestu vzhůru mu neustále ujížděly nohy. Když se mu podařilo vklínit je do některé z mezer v té slizké mase, často se propadl do bahna. A když je pak neohrabaně vytahoval ven, bažina se jen neochotně poddala za doprovodu hrozných mlaskavých zvuků.

Občas s nohou vytáhl i jakési "potvory". Šplhaly mu po nohách a padaly zpět do té odporné břečky, ve které okamžitě zmizely.

Těsně omotaný provaz od saní ho řezal do zápěstí, jakmile je trochu popotáhl. Byly to ubohé pozůstatky jeho solárního kluzáku a zásob, a i tak to byl zázrak, že se mu po pádu podařilo zachránit alespoň tu trošku.

Vulkán vrhal na monotónní krajinu mořského plevle okrově žluté záblesky. Všude, kam Tom pohlédl, pokrývala mořské rostliny duhová zrníčka kovového prachu. Bylo pozdní odpoledne, od chvíle, kdy zamířil k ostrovu, aby našel vhodné místo k přistání, uplynul téměř jeden kithrupský den.

Zvedl hlavu a vrhl přes plán tuhého plevle zamlžený pohled. Zmařila všechny jeho pečlivě připravené plány.

Původně doufal, že se mu podaří najít úkryt na ná-větrné straně tohoto vulkanického ostrova, nebo, kdyby to nebylo možné, přistát na moři a vyrobit si z kluzáku široký a bezpečný vor, ze kterého by provedl svůj experiment.

Měl jsem s takovouhle možností počítat.

Nejdřív přišel pád, po němž zběsilé potápění za vybavením a montování primitivních saní uprostřed běsnící bouře, a pak hodiny šplhání po koberci smrnutých šlahounů

k osamělému kopečku vegetace. Tomu všemu by se býval mohl vyhnout.

Pokusil se přitáhnout, hrozilo však, že bolestivé cukání v pravé ruce přejde v totální křeč. Při pádu si ji ošklivě zkroutil; to když se utrhl plováky na křídle kluzáku a trup se v kotrmelcích řítí močálem, dokud se s mocným šplouchnutím nezastavil v osamoceném jezírku.

Trzná rána přes levou tvář mu v těch prvních kritických okamžicích málem způsobila šok. Táhl se od čelisti až téměř k nervovému konektoru nad levým uchem. Plastikový kryt, který ten delikátní nervový kontakt normálně chránil, odlétl do noci a byl beznadějně ztracený.

Infekce mu v téhle chvíli dělala nejmenší starosti.

Cukání v pravé ruce se zhoršilo. Tom si lehl tvář do pružného, páchnoucího plevle, rozhodnutý počkat, dokud to nepřejde. Kdykoli se rozkašlal, hrubé bahno mu odíralo pravou tvář a čelo.

Někde musí získat energii. Na jemňůtky autohypnózy, kterou by své tělo uprosil k činnosti, neměl čas. Hlavní silou vůle poručil zmučeným svalům ještě naposledy uposlechnout. S tím, co mu uchystal vesmír, mohl těžko něco dělat, avšak po třicetihodinovém boji a pár metrů od cíle přece neustoupí vzpouře vlastního těla!

Další záchvat kašle mu otrásl rozbolavělým hrdlem. Tělem mu probíhaly křečovitě záchvěvy a jeho sevření suchého úponku sláblo. Když už si myslel, že to jeho plíce déle nevydrží, záchvat přešel. Ležel v bahně, vysílený, oči zavřené.

* Jaké že radosti přináší pohyb ? -Největší ze všech výhod:

člověk se nenudí - *

Nedostávalo se mu dechu, aby tu moudrost zapískal v trináru, zapískal ji však v duchu, a energii si ušetřil na krátký úsměv rozpraskaných a blátem potažených rtů.

Někde posbíral poslední rezervy k poslednímu pokusu. Zaťal zuby a přitáhl se přes závěrečný úsek. Pravá ruka mu málem kapitulovala, vydržela však a nakonec se jeho

hlava objevila na vrcholku pahorku. Zamrkal, aby zbavil oči sazí, a podíval se, co leží za ním. Jen další mořský plevle.

Kam až oko dohlédlo, nic než plevle. Na samém vrcholku kopečku trčela do vzduchu smyčka šlahounů. Tom popotáhl saně, aby kolem ní mohl obtočit provaz.

Do zněcitlivělé levé ruky se mu pomalu vracel cit. Absolvoval ten proces v tichých, odevzdaných mukách. Sesul se zpět do plevle a rychle a povrchně dýchal.

Křeče se vrátily v plné síle. Chtělo se mu vyrvat ven ty tisíce kusadel, které se mu zarývaly do paží a nohou, avšak místo rukou měl jen zkroucené nemohoucí pařáty. Ležel stočený do klubíčka a ukrýval je v klíně.

Avšak logicky uvažující část Tomova podvědomí zůstávala z jakéhosi důvodu k utrpení netečná. Nepřestávala vymýšlet, plánovat a snažit se stanovit časové lhůty. Koneckonců, přece je tu z nějakého důvodu. Musel být nějaký důvod k tomu, aby tohle všechno absolvoval... Jen kdyby si v tom puchu a prachu a bolesti dokázal vzpomenout...

Ta uklidňující myšlenka, kterou hledal, ne a ne se vynořit. Místo toho cítil, jak se mu začíná zatemňovat mysl.

Náhle jako by svým bolestí zastřeným pohledem před sebou spatřil Gillian.

Za ní se vlnily vějíře průsvitné vegetace. Její šedé oči se dívaly jeho směrem, jako kdyby pátraly po něčem, co na tu dálku nemohly vidět. Dvakrát se zdálo, že přes jeho roztřesené, nemohoucí tělo přejela pohledem. A pak, konečně, se očima setkali, a ona se usmála!

Hrozilo, že praskání statické elektřiny, prosycené bolestí, ta snová slova přehluší.

Posílám **** navždy ****,

i když *** nevěříš, láske.

*** třeba celý **** možná poslouchá.

Ze všech sil se na ten vzkaz - či spíše halucinaci - soustředil. Bylo mu lhostejné, zda je to jedno nebo druhé. Byla to pevná půda. Držel se a nepouštěl, zatímco křeče mu proměnily šlachy v drnčící tětiny.

Její úsměv prozrazoval soucit.

Ty jsi *** zřízený! *** kterého miluju, je ***** a lehkomyšlný! Můžu ti nějak ****

Metafyzický Orley nesouhlasil. Pokud to byl opravdu vzkaz od Gillian, strašně moc riskovala. "Já tě taky miluju," řekl v duchu. "Můžeš ale laskavě zmlknout, než tě ty itýčka uslyší?"

Psí přízrak - či halucinace - se rozvlnila, jak ho přepadl záchvat kašle. Zmítal jím, až měl pocit, že mu z plic zbyly vysušené slupky. Nakonec se sesul zpátky do bahna.

Konečně hrdost metafyzického Orleye kapitulovala.

Ano!

Mžoural do šera před očima a volal za její rozplývající se podobou.

Ano, láske. Prosím tě přijď a pomoz...

Vypadalo to, jako by se Gillianina tvář vlnila všemi směry jako měsíční paprsky, pronikající jiskřivým vulkanickým prachem vysoko na obloze. Ať už to byl skutečný vzkaz nebo jen iluze vyvolaná blouzněním, milovaná tvář se rozplynula jako portrét z kouře.

Přesto měl pocit, že zaslechl dozvuk Gillianina vnitřního hlasu...

*** *** je, to je, to je... a ve snu přijde uzdravení...

Poslouchal, aniž si uvědomoval čas, a třes pomalu ustupoval. Jeho fetální poloha se pozvolila otevřela.

Vulkán hřmal a ozařoval oblohu. Země pod Tomem se lehce pohupovala, až ho uklábala do lehké dřimoty.

42 TOŠIO

"Ne, doktore Daře. Těmi enstatickými inkluzemi si také nejsem jistý. Když jsem ty hodnoty četl, vykazoval robot nezvykle velké statické poruchy. Pokud chcete, můžu to hned teď překontrolovat."

Tošio měl víčka ztěžklá nudou. Při tom neustálém mačkání tlačítek a odečítám údajů dle rozkazů Charlese Darta úplně ztratil pojem o čase. Toho šimpanzího planetologa nebylo možné uspokojit. Ať odpovídal Tošio sebelépe a se-berychleji, nikdy to nebylo dostatečně dobře a dostatečně rychle.

"Ne, ne, na to teď nemáme čas," odvětil Charlie nevrle z holoobrazovky na okraji jezírka po vrtavém stromu. "Podívejte se na to, až ukončíme tenhle rozhovor, ano?"

Bude to pro vás zajímavý studijní úkol, Tošio. Některé z těchto hornin jsou naprosto unikátní! Kdybyste provedl úplný mineralogický průzkum této šachty, s radostí bych vám pomohl napsat o tom pojednání. Představte si, co by to pro vás znamenalo! Publikování takovéhle věci by vaši kariéru rozhodně neuškodilo."

Tošio si to dokázal představit. Práce pro doktora Darta mu skutečně dala hodně. Mimo jiné i to, že kdyby někdy začal dělat postgraduální studium, měl by být velice opatrný při výběru svého školitele.

Ovšem vzhledem k těm mimozemšťanům, kteří se chystali, že se jich každým okamžikem zmocní, to byla čistě akademická otázka. Už po tisíci se Tošio myšlenkou na bitvu nad jejich hlavami raději vyhnul. Jenom ho to deprimovalo.

"Díky, doktore Daře, ale..."

"Žádný problém!" vyštěkl Charlie se strohou blaho-sklonností. "Podrobnosti vašeho studijního projektu probereme nicméně později, nebude-li vám to vadit. Teď mi však řekněte poslední údaje o pozici toho chromajzla."

Tošio jen užasle zakroutil hlavou nad vědcovou zarytou posedlostí. Obával se, že pokud to takhle půjde dál, ztratí s tím šimpanzem trpělivost - vědec nevědec.

"Takže..." Tošio pohlédl na indikátory. "V téhle chvíli je robot v hloubce něco přes kilometr, doktore Daře. S přibývajícím hloubkou se šachta zužuje a její stěny jsou hladší, takže na každém stanovišti nechám robota pevně se ukotvit do stěny."

Tošio se ohlédl v naději, že se objeví Dennie nebo Gillian a zachrání ho. Avšak Dennie byla s Kiqui a Gillian naposledy viděl usazenou v pozici lotosu na mýtině s výhledem na oceán a nevšímající okolní svět.

Gillian pěkně rozzlobilo, když jí Takkata-Jim řekl, že všichni na Streakeru mají příliš mnoho práce s přípravami na přemístění, než aby s ní mohli mluvit. Dokonce i její dotazy na Toma Orleye byly odmítnuty s úsečnou zdvořilostí. Až budou něco vědět, zavolají, řekl jí Takkata-Jim a přerušil spojení.

Tošio viděl, jak se jí při každém neuskutečněném hovoru usazuje ve tváři zamračený výraz. Akkiho ve funkci komunikačního důstojníka nahradil někdo jiný. A ten nový delfin Gillian řekl, že žádná z osob, se kterými chtěla mluvit, není k dispozici. Jediný člen posádky, s kým mohla mluvit, byl Charles Dart, evidentně proto, že jeho schopnosti nebyly v současné době zapotřebí.

A ten šimpanz odmítal hovořit o čemkoli jiném než o své vlastní práci.

Okamžitě se začala připravovat k návratu. Pak však přišel rozkaz z lodi, přímo od Takkata-Jima, že má prozatím zůstat na ostrově a pomáhat Dennie Sudmanová připravit zprávu o Kiquiích. Tuhle vzkaz už přijala nezúčastněně. Beze slova se sebrala a odešla do džungle, aby byla sama.

"... víc těch úponků, co objevila Dennie." Zaslechl hlas Charlese Darta, zatímco mu myšlenky poletovaly někde úplně jinde. Tošio se posadil rovně a soustředil se na to, co ten šimpanzí vědec říká.

"... Nejzajímavější jsou ty diagramy výskytu izotopů draslíku a jódu. Dokazují moji hypotézu, že v nedávné geologické době pohřbívala nějaká rasa sofotů svůj civilizační odpad v této subdukční zóně planety! Tohle je nesmírně důležité, Tošio. V těchto horninách leží důkaz, že zde probíhal koloběh, při kterém docházelo k ukládání odpadních materiálů na povrchu planety a k jejich rychlé recyklaci vyzdvížením nedalekými vulkāny. Vypadá to téměř, jako kdyby v tom byl rytmus, jako příliv a odliv. Už dlouho se tu děje něco hrozně podezřelého! Od doby, kdy tu žili Karrank%ové, má

Kithrup ležet údajně ladem. Avšak až do nedávné doby ukrýval někdo do kůry vysoce čisté látky!"

Tošio neměl daleko k hrubé nezdvořilosti. Skutečně 'nedávné'! Takže Dart se vydal po stopě geologických dob. Každou chvíli se na ně mohla vrhnout itýčka a on mluvil o údajném pohřbívám průmyslového odpadu před mnoha tisíci let jako o poslední záhadě Scotland Yardu!

"Ano, pane. Hned se do toho pustím," řekl pro jistotu Tošio, který si nebyl vůbec jistý, o co ho Dart vlastně požádal.

"A nedělejte si starosti, pane. Robot bude sledován ve dne v noci. Sah'ot a Kípiru dostali od Takkata-Jima rozkaz napojit se na něj v případě, že nebudu k dispozici. Dojde-li u něj k jakékoli změně, mají za úkol mě probudit."

To by mu snad mohlo stačit, ne? Ti dva delfini sice nebyli tím rozkazem od zastupujícího velitele Streakeru nijak nadšeni, uposlechnou však, i kdyby to mělo zpomalit Sah'otovu práci s Kiquii.

Zdálo se, že Charlie souhlasí, což byl zázrak všech zázraků. "Jo, to je od nich pěkné," zamumlal. "Nezapomeňte jun za mne poděkovat. A abych nezapomněl, až na něj bude Kípiru napojený, nemohl by vypátrat zdroj těch občasných statických poruch? Jde mi to na nervy a je to čím dál tím horší."

"Ano, pane. Vyřídím mu to." Šimpanz si promnul pravé oko chlupatým hřbetem pravé ruky a zívł.

"Poslyšte, Tošio," řekl. "Je mi líto, ale opravdu si potřebuju trochu odpočinout. Nebude vám vadit, když necháme to ostatní na později? Zavolám vám znovu po večeri a odpovím vám na všechny vaše dotazy, co říkáte? Takže já se ozvu a vy se zatím mějte!" Charlie se natáhl dopředu a jeho holografická podoba zmizela.

Tošio chvíli ohromeně civěl na prázdné místo po šimpanzím vědci. Vadit? Jestli mi to nebude vadit? Ale to určitě ne, pane, o tom jsem přesvědčen! Budu tu pěkně poslušně čekat, dokud znovu nezavoláte nebo dokud mi nespadne na hlavu obloha!

Odfíkl si. Jestli mi to nebude vadit.

Vstal a od dlouhého sezení se zkříženými nohama mu zapraskalo v kloubech.

Myslel jsem, že jsem na to ještě mladý. Ale co. Kadet si holt musí projít všechno.

Pohlédl k pralesu. Dennie měla plně ruce práce s Ki-quil. Mám obtěžovat Gillian? Pravděpodobně si dělá starosti o Toma. Kdo by se jí taky divil. Měl o sobě dát vědět už včera ráno.

Třeba ale zase potřebuje společnost.

Poslední dobou se mu o Gillian honily hlavou divoké představy. Nebylo taky divu. Byla to krásná starší žena -bylo jí minimálně třicet - a podle většiny měřítek svůdnější než Dennie Sudmanová.

Dennie určitě byla svým způsobem přitažlivá, jenže na Dennie neměl už Tošio moc chut' myslet. Její nezáměr, který dávala najevo okázalým přehližením jeho osoby, kdykoli byli spolu, bolet.

Ne že by Dennie řekla nebo udělala něco urážlivého, poslední dobou však byla náladová. Tošio se domníval, že vycítila, že ho přitahuje, a zbytečně přehnaně reaguje tím, že je k němu chladná. Řekl si, že to je z její strany dětinská reakce nedospělého člověka. Bolet to však nepřestalo.

Fantazírování o Gillian byla jiná věc. Hlavou se mu honily nemravné, zato velice lákavé představy o tom, jak je s ní ve chvílích, kdy potřebuje společnost muže, jak jí pomáhá překonat tu ztrátu...

Pravděpodobně věděla, co cítí, nedovolila však, aby to sebemenším způsobem ovlivnilo její chování k němu. Tahle ochota odpouštět ho uklidňovala a vedla k tomu, že si z ní udělal bezpečný objekt poloskrytého zbožňování,

Možná je to tím, že jsem prostě zmatený, napadlo To-šia. Snažím se orientovat v oblasti, ve které nemám skoro žádné zkušenosti, a do toho se mi ještě navíc motají vlastní city.

Kéž bych byl takový, jako je Tom Orley a ne takový toporný hošík.

Fantazírování mu přerušilo kolísavé elektronické zabzučení za jeho zády. Signalizovalo, že komunikátor opět ožívá.

"Ale ne!" zaúpěl Tošio. "To už zase?"

Přístroj prskal statickou elektřinou, jak se dotýčný snažil najít nosný kmitočet. Tošia se zmocnila neodolatelná touha rozeběhnout se a skopnout tu věc do bezedné temnoty jámy po vrtavém stromu.

Náhle se uprostřed všeho toho šumu a praskání ozvalo pískání.

* Když (zapraskání) kadeti

drží pospolu,

nikdo je nezastaví

* A kdo z kadetů

umí létat

jako Calafiani?

"Akki!" Tošio utíkal k přístroji a rychle k němu poklekl.

* Opět správně,

vodní příteli -

* Pamatuješ, jak jsme

jednou lovili humra?

"Jestli se pamatuju? No sakra! Kéž bysme teď byli doma a zase lovili! Co se děje? Máš na můstku nějaký problémy se zařízením? Nevidím tě a hrozně to praská. Myslel jsem, že už komunikačního neděláš. A nač ten trinár?"

* Potřeba

je něčí (zapraskání) matkou -

* Vysílám přes

nervový konektor -

* v naději, že najdu

laskavého Velkopatrona -

* abych předal

naléhavé (zapraskání) varování -

S našpulenými rty si Tošio ten vzkaz pro sebe tiše opakoval. "Laskavého Velkopatrona". Takovéhle tituly dávali delfini jen málo lidem. A v téhle chvíli byl zde na ostrově pouze jeden kandidát.

"Ty chceš mluvit s Gillian?"

* Abych předal

naléhavé varování -

Tošio zamrkal: "Hned jdu pro ni, Akki! Vydrž!" Otočil se a vběhl do pralesa a z plných plic volal Gillian.

43 AKKI

Proti šterku a bahnu mořského dna nebylo monovláknem téměř vidět. Dokonce i ve světle lampy v Akkiho postroji se jen tu a tam zalesklo jako pavučinové vlákno mezi kameny a sedimenty na vrcholku rozeklaného podmořského hřbetu. Však také byl kabel tak navržený, aby ho nebylo snadné objevit; byl to jediný bezpečný způsob, jak mohl Streaker komunikovat se dvěma vzdálenými pracovními skupinami, aniž prozradil svou polohu. Akki musel pátrat více než hodinu s pomocí nejlepších přístrojů, které měl k dispozici, než kabel objevil, a to ještě věděl, kde má hledat. V době, kdy se napojil na kabel přes nervový konek-

tor, měl už víc než polovinu kyslíku v dýchacím přístroji spotřebovanou.

Spoustu času ztratil, už než se dostal z lodi. A navíc si nebyl jistý, jestli ho přitom někdo neviděl. Mlčenlivý pomocník elektrotechnika, který měl na starosti komoru s výstrojí, by neměl pochybovat o rozkazech, požádá-li ho

o dýchací přístroj. Jiný delfin, Strojník, který nebyl zrovna

ve službě, ho poté, co opustil výstrojovou komoru, z dálky

sledoval, a tak musel zvolit okliku přes příďový oddíl, aby

toho Stenose setřásl.

Ani ne během dvou dní se posádka Streakeru, nenápadně změnila. Vznikla nová mocenská skupina. Ti členové posádky, kteří dříve neměli téměř žádný vliv, se nyní cpali do čela front na jídlo a okamžitě zaujímali dominantní postoje, zatímco ostatní se svěšenými ocasy a sklopenými pohledy konali své povinnosti.

Hodnosti a oficiální postavení s tím neměly v podstatě co dělat. Tyhle věci se na palubě Streakeru stejně vždycky braly neformálně. Delfini měli spíše sklon věnovat pozornost jemným změnám v dominanci než formální autoritě.

Zato se zdálo, že v tom hraje roli rasismus. Nepoměrné množství nových autoritativních postav patřilo k plemeni Stenos. Rovnalo se to neofidálnímu převratu. Oficiálně jednal Takkata-Jim jménem Kreideikího, který byl v bezvědomí, až do doby, než bude svolána lodní rada. Avšak atmosféra na Streakeru připomínala spíše stádo s novým do-minantním samcem. Ti, kdo měli blízko ke starému býkovi, zůstali kdesi vzadu, zatímco v čele stáda plavali kamarádi nového.

Akkimu to připadalo naprosto nelogické a tak trochu

1 nechtutné. Uvědomil si, že dokonce i pečlivě vybraní delfi

ni posádky Streakeru dokáží pod psychickým tlakem pod

lehnut starým způsobům chování. Nyní viděl, co tím ga

laktici myslí, když říkají, že tři sta let pozvedání je pro

rasu příliš krátká doba na to, aby byla schopna řídit ves

mírnou loď.

Bylo to tvrdé poznání. Náhle se Akki cítil jako chráněnce víc než kdykoli předtím ve smíšené, rovnostářské kolonu Calafie.

Na druhé straně mu to poznání zase v něčem pomohlo. Dalo mu primitivní pocit uspokojení z jeho činu vzpoury. Z pohledu zákona se dopouštěl vážného trestného činu opuštění lodi za účelem kontaktování Gillian Baskinová, což bylo v rozporu s jednoznačnými rozkazy zastupujícího kapitána.

Ted' však Akki cítil, že zná pravdu; byl členem posádky napodobenin astronautů. Neexistoval žádný způsob, ledaže by se Kreideikí nějakým zázrakem uzdravil, jak se dostat z téhle bryndy bez zásahu patronů.

Ignacia Metze či Emersona D'Anitu ba ani dokonce To-šia nebral v tomto případě příliš v úvahu. Souhlasil s Makaní, že jejich jedinou nadějí je návrat doktorky Baskinová nebo pana Orleye.

V tuhle chvíli se už pomalu smířil s tím, že Orley zahynul. Zbytek posádky tomu věřil a to byl další důvod, proč šla od Kreideikíovy nehody morálka k čertu.

Zatímco Akki netrpělivě čekal, až se Tošio vrátí s Gillian, z komunikačního vlákna mu proudil přímo do stato-akustického nervu šum nosného kmitočtu. Ted', když Charles Dart domluvil, nikdo kabel nevyužíval, ale s každou sekundou narůstalo riziko, že současný komunikační důstojník zaregistruje rezonanci ve vlastním konektoru. Akki to vymyslel tak, aby jeho rozhovor s Tošiem nezachytili, ale i přitroublý komunikační si nemůže, dříve nebo později, nevšimnout vedlejších efektů.

Kde jsou? divil se v duchu. Musejí přece vědět, že nemám moc vzduchu. A v tyhle vodě bohatý na kovy mě svědčí celý tělo!

Akki dýchal pomalu, aby se uklidnil. Vybavily se mu učební verše z Keneeku.

* "Minulost" je to, co bylo -

zbytek zvaný paměť...

* A v ní leží "příčiny" -

toho, co je teď.

* "Budoucnost" je to, co bude -

předvídané, neviděné...

* A v ní leží "následky" -

toho, co je teď.

* "Přítomnost" je ona chvilka -

prchavá, co hned je pryč...

* Jinak důkaz "žertu" -

toho, "co je teď."

Minulost, budoucnost a přítomnost patřily k myšlenkám, které bylo nesmírně obtížné vyjádřit v trináru jasně. Smyslem těch veršů bylo učit příčinnost, tak jak ji chápali lidští patroni a většina ostatních sofontů, zároveň si však zachovat základní víru v pohledu na svět tak, jak jej vidí kytovci.

Akkimu tohle všechno připadalo velice jednoduché. Občas se divil, proč někteří z těch pozemských delfinů mají s podobnými myšlenkami takové potíže. Šlo o to představit si činy a jejich důsledky, zamyslet se nad tím, jak se budou jednotlivé následky jevit smyslům, a pak jednat. Byla-li budoucnost nejasná, šlo o to udělat maximum a doufat.

Právě takhle se lidstvo protlouklo obdobím svého hrozného, sirotčího tápání. Neviděl žádný důvod, proč by to mělo být tak těžké pro jeho rasu, zvláště když jí byla ukázána cesta.

"Akki? To jsem já, Tošio. Gillian už jde. Musela se odtrhnout od něčeho důležitého, tak jsem zatím běžel napřed. Jsi v pořádku?"

Akki vzdychl.

* V hlubině -

se svěřící kůží

* volán povinností -

napjatě čekám

* A zatím cykloida -

se valí...

"Vydrž," přerušil ho Tošio. Akki se zašklebil, Tošio nikdy nezíská smysl pro styl.

"Už je tu Gillian," řekl Tošio a dodal ještě: "Dej na sebe pozor, Akki!"

Linka zapraskala statickou elektřinou.

* Ty taky -

potápějící/létající příteli

"Akki?"

Byl to hlas Gillian Baskinové. Díky slabému spojení zněl plechově, ovšem slyšet ho bylo nesmírně příjemné.

"Oč jde? Můžeš mi říct, co se to děje na lodi? A proč se mnou Kreideikí nechce mluvit?"

Akkiho by nenapadlo, že ji jako první bude zajímat tohle. Z jakéhosi důvodu očekával, že hlavní starost bude mít o Toma Orleye. Ovšem pokud o něm nechtěla mluvit, on rozhodně sám nezačne.

* Léčitelka -

Makaní

* Posílá mě -

s varováním

* Ztichlý, nehybný

leží Kreideikí

* Šance Streakeru

náhle slábnou

A příchut' -

atavismu

kalí vodu -

Na druhém konci bylo ticho. Gillian si bezpochyby v duchu formulovala další otázku, a to tak, aby na ni mohl jasně a srozumitelně odpovědět v trináru. Byla to schopnost, kterou Tošio naneštěstí někdy postrádal.

Náhle Akki prudce zvedl hlavu. Co to bylo za zvuk? Nepřišel kabelem, ale z temnoty okolní vody.

"Akki," začala Gillian. "Budu ti dávat otázky postavené na třístavové odpovědi. Až budeš odpovídat, dej, prosím tě, přednost stručnosti před uměním."

S radostí, pokud to svedu, pomyslel si Akki. Často si říkal, proč je tak těžké vést přímou konverzaci v trináru, bez poetického chození okolo horké kaše. Byl to jeho rodný jazyk stejně jako novoangličtina, vadila mu však jeho rezistence vůči stručnosti.

"Akki, ignoruje Kreideikí Snové ryby, pronásleduje je, nebo je krmí?"

Gillian se ptala, jestli je Kreideikí stále ještě uživatelem nástrojů, nebo jestli je ztracen pro svět následkem zranění a v bezvědomí sní o lovu ryb, nebo, ještě hůře, jestli je mrtvý. Z jakéhosi důvodu šla Gillian rovnou k věci. Na to Akki dokázal odpovědět s pozhnanou stručností.

* Stíhá oliheň -

v té nejhlubší vodě *

A zase ten zvuk! Rychle po sobě jdoucí zacvakání přicházela z nevelké vzdálenosti. Byla dostatečně blízko, aby nepochyboval o tom, že po něm někdo jde. A on tady musí zůstat připojený na tuhle zatracenou praskající linku.

"Dobře, Akki. Další otázka. Uklidňuje Hikahí ostatní svými verši Keneeku, vyzývá stádo k poslušnosti, nebo zpívá nepřítomné ticho?"

Delfíní sonar je věc, která se dá mimořádně dobře směřovat. Cítil, jak se těsně nad ním mihl okraj zvukového paprsku, aniž ho zasáhl. Přitiskl se co nejbližší k oceánskému dnu a snažil se směřovat své vlastní nervózní impulzy do měkkého písku. Chtělo se mu natáhnout jednu mechanickou paži postroje a chytit se kamene nebo něčeho kvůli stabilitě, měl

však strach, že ho to tiché zabzučení motorů prozradí.

* V nepřítomném tichu -

blednou vzpomínky -

na Hikahí

Nepřítomné ticho -

od Tišút

* i Suessiho *

I on si přál, aby byl nepřítomen, aby byl zpátky ve své tiché kajutě na palubě Streakeru.

"Dobře, je jejich ticho tichem úlovku v síti? Či čekání na krvelačnou kosatku? Či tichem krmících se ryb?"

Akki se chystal odpovědět, když ho náhle zahlušil široký paprsek pulzujícího zvuku, přesně nasměřovaný odkudsi zleva nad ním. Nebylo nejmenších pochyb o tom, že nějaký delfin objevil jeho přítomnost.

* Takkata-Jim -

hryže kabely

* Moje práce -

už moji není

* Jeho delfini dál šíří -

prolhané jeho písně *

Akki byl tak rozrušený, že něco z toho vyšlo ven jako zvuk namísto impulzů vysílaných do monovlákn. Nemělo už smysl pokoušet se něco utajovat. Připravil se k odpojení linky a obrátil se čelem k útočnickovi. Vypálil sonarový impulz dostatečně silný, aspoň doufal, aby ho krátkodobě ochromil.

Vzápětí se mu vrátilo echo jeho vlastního impulzů a s ním i živý obraz. Ozval se hlasitý úder ocasní ploutve, jak mimořádně velký delfin unikl z dosahu jeho paprsku.

K'tha-Jon! poznal Akki okamžitě echo.

"Akki? Co to bylo? Jsi v nebezpečí? Skonči, jestli musíš. Vracím se co nejrychleji domů ..."

Osvobozen od povinnosti, přerušil Akki spojení s mo-novláknem a rychle se převálil stranou.

Vzápětí vodou zasyčel zelený laserový výboj a prot'al místo, kde se vznášel ještě před několika sekundami.

Takže takhle se věci mají, pomyslel si a vyrazil do kaňonu vedle oceánského hřbetu. Ten kladivoun jde po mně a nedělá s tím žádný cavyky.

Rychle se převálil doprava a vrhl se střemhlav do stínů hlubiny.

Delfini byli známi svou nechtí zabít cokoli, co dýchá kyslík, nebyli však nijak omezenou rasou. Dokonce ještě před jejich pozvednutím byli lidé svědky případů, kdy delfin zabil delfina. Tím, že člověk umožnil kytovcům stát se hvězdoplavd, učinil je zároveň výkonnějšími zabijáky, pokud se jimi rozhodli být.

Ani ne metr před ním zasyčel vodou jasný laserový paprsek. Akki začal čelisti a projel sloupcem horkých bublin, který po sobě zanechal. Další tenký výboj mu prosyčel mezi prsními ploutvemi. Prudce zabočil a vrhl se k dlouhému sonickému stínu rozeklaného skalnatého výběžku.

K'tha-Jonova laserová puška dokázala zabít na velkou vzdálenost, zatímco svařovací hořák na Akkiho postroji byl, jako všechny příruční nástroje, použitelný pouze z bezprostřední blízkosti. Jeho jediná šance spočívala v útěku nebo lstivosti.

Dole byla mimořádná tma. Veškeré odstíny červené zmizely. Z denního světla sem pronikla pouze modrá a zelená, aby osvětlily mořskou krajinu plnou stínů. Akki využil členitého terénu a vklouzl mezi ostré stěny úzké skalní rozseldliny.

Tam se zastavil a poslouchal.

Echa, která zaslechl pasivním nasloucháním, mu pouze pověděla, že K'tha-Jon tam někde je a pátrá po něm. Akki doufal, že nedýchá tak hlasitě, jak to zní jemu samotnému.

Vyslal do postroje nervový dotaz.

Mikropočítač v rámu oznámil, že mu zbývá vzduch na necelou půlhodinu. To rozhodně omezovalo dobu, jakou bude moci čekat.

Zaskřípal zuby. Přál si, aby tak do nich dostal K'tha-Jonovy dlouhé prsní ploutve, i když dobře věděl, že co do síly a velikosti se tomu obrovskému Stenosovi v žádném případě nevyrovná.

Akki nemohl vědět, jestli se tu K'tha-Jon potuluje jen tak sám od sebe, nebo zda plní rozkazy Takkata-Jima. Avšak pokud na Streakeru skutečně fungovala nějaká tajná klika Stenosu, věřil, že jsou schopni bezmocného Kreideikího zabít, aby si tím pojistili svůj plán. Jakkoli se to zdálo nemyslitelné, mohlo by je dokonce i napadnout provést něco i Gillian, nebude-li při návratu na loď opatrný.

Už jenom z představy, že by se nějaký delfin podílel na takových zločinech, se dělalo Akkimu zle.

Musím se vrátit na loď a pomoci Makani chránit Kreideikího, dokud nedorazí Gillian! To je teď ze všeho nejdůležitější.

Vyklouzl z rozseldliny a plaval klikatě a těsně při dně k malému kaňonu na jihovýchod, což bylo přesně opačně, než ležel Streaker, Tošiův ostrov i thennaninský vrak. Byl to směr, kde byla nejmenší pravděpodobnost, že ho bude K'tha-Jon hledat.

Slyšel, jak po něm ten obr pátrá.

Protentokrát se jeho mocné zvukové impulzy míjely cílem. Měl slušnou naději, že než ho K'tha-Jon objeví, získá dostatečný náskok.

Přesto to nebyla tak příjemná představa, jako kdyby se mu podařilo překvapit toho giganta pořádným hryzancem do genitálií!

Gillian se otočila od komunikátoru a všimla si úzkostného výrazu v Tošiově tváři. V tu chvíli vypadal velice mladý. Po roli drsného, světažnalého chlapáka nebylo ani stopy. Náhle z něj byl dospívající kadet, který právě zjistil, že jeho

kapitán je ochromen. A že nejlepší přítel teď možná bojuje o holý život. Hleděl na ni v naději, že se mu dostane ujištění, že všechno bude v pořádku.

Gillian vzala mladíčka za ruku, přitáhla ho k sobě a objala ho. Držela ho, přes veškeré protesty, až ucítila, že se jeho strnulá ramena konečně poddala a on si položil hlavu na její rameno a pevně ji sevřel.

Když se nakonec odtáhl, nepohlédl na ni, ale odvrátil se a hřbetem ruky si utřel oči.

"Budu si s sebou muset vzít Kípira," řekla mu. "Myslíš, že se tu bez něj obejdete?"

Tošio přikývl. Hlas měl zastřený, okamžitě ho však ovládl. "Ano, ma'am. Sah'ot možná bude dělat trochu problémy, až mu začnu přidělovat některé z Kípirových povinností. Díval jsem se ale, jak na něj jdete vy. Myslím, že to zvládnu."

"To je dobře. Zkus taky, jestli se ti podaří držet ho dál od Dennie. Odtedka jsi skutečným velitelem. Věřím, že to zvládneš."

Gillian zamířila ke svému malému tábořišti u jezírka, aby si posbírala věci. Tošio přistoupil až k samému okraji vody a zapnul hydrofon, aby dal oběma delfinům signál, že jejich přítomnost je nezbytná. Asi před hodinou Sah'ot s Kípirem odplavali, aby sledovali večerní lov domorodců.

"Vrátím se s vámi, Gillian, jestli chcete."

Aniž přestala sbírat poznámky a věci, zavrtěla hlavou. "Ne, Tošio. Denniina práce s Kiquii je zatraceně důležitá. Ty jsi ten, kdo jí musí zabránit, aby z roztržitosti nezapálila prales vyhořelou sirkou. Kromě toho, potřebuju tě, abys předstíral, že jsem nikam neodjela. Můžeš to pro mne udělat?" Zatáhla zip vodotěsné brašny a začala si svlékat košili a šortky.

Tošio se na okamžik odvrátil a zčervenál.

Pak si všiml, že Gillian je pravděpodobně jedno, že se dívá. Možná, že už ji nikdy neuvidím, napadlo ho. Jestlipak si uvědomuje, co pro mě dělá?

"Ano, ma'am," odpověděl a cítil, jak hrozně mu vyschlo v ústech. "Před doktorem Dartem se budu tvářit stejně uštvané a netrpělivě jako vždycky. A když se po vás bude ptát Takkata-Jim, řeknu mu... řeknu mu, že jste někde tady a, ehm, truchujete."

Gillian zrovna před sebou držela suchý oblek, připravená navléci si jej. Při jeho humorně zatrpklé poznámce na něj překvapeně pohlédla. Nato se rozesmála.

Dvěma dlouhými kroky k němu přistoupila a znovu ho sevřela v objetí. Zcela nevědomky jí Tošio položil ruce na hebkou kůže pasu.

"Jsi správný chlap, Toši," řekla a políbila ho na tvář. "A víš, že už jsi mě pěkně přerostl? Ty budeš lhat Takkata-Jimovi kvůli mně a já ti slibuju, že z tebe nikdy neuděláme opravdového vzbouřence."

Tošio přikývl a zavřel oči. "Ano, ma'am," řekl a pevně ji objal.

44 KREIDEIKÍ

Svědila ho kůže. Vždycky ho svědila, už od té vzdálené, nejasné doby, kdy plavával ve zvířené vodě za ocasem své matky - kdy při kojení a něžných šťouchancích, kterými mu připomínala, aby se vynořil a nadechl, poprvé poznal dotyk.

Brzy přišel na to, že existují i jiné druhy doteků. V kolonii Katalina - Sub poznal stěny a rostliny a zdi všech budov; poznal tam hlazení, strkání a samozřejmě i hravé kousání svých vrstevníků; poznal jemné, tak nádherně rozmanité doteky lidí - mužů i žen - kteří plavali kolem jako lachtani, jako Ivouni, a se smíchem si s ním hráli na honěnou.

Cítil dotek vody. Všechny možné druhy doteků vody.

Naraz o ni a šplouchnutí, když do ní spadl! Hladké laminární proudění, když se jí řítíl jako nikdo před ním! Něžné pleskání kolem jeho dýchacího otvoru, když odpočíval, uspávající jako tichá ukolébavka.

Ach, jak ho to svědilo!

Kdysi dávno se naučil drbat o předměty a objevil při tom, čeho tím může dosáhnout. Od té doby masturboval, kdykoli na to měl chuť, stejně jako každý jiný zdravý delfín...

Kreideikí se potřeboval podrbat. Chtělo se mu masturbovat.

Až na to, že nikde poblíž nebyla žádná stěna, o kterou by to udělal. Nemohl se pohnout a dokonce ani otevřít oči, aby se podíval, kde je.

Vznášel se ve vzduchu, ničím nenadáný ... jen důvěrně známým kouzlem ... "antigravitaci". To slovo - stejně jako vzpomínky na to, že se takhle vznášel už mnoho-

krát předtím - mu z jakési příčiny připadaly cizí, téměř bez jakéhokoli smyslu.

Zarážela ho vlastní malátnost. Proč neotevře oči a nepodívá se? Proč nevyšle sonarový impuls a neposlechne si, jaký tvar a strukturu má tohle místo?

V pravidelných intervalech cítil mokrou spršku; udržovala jeho pokožku vlhkou. Zdálo se, že přichází ze všech stran. Zamyslel se a nakonec došel k závěru, že s ním asi něco je. Nejspíš bude nemocný.

Bezdělný povzdech ho upozornil na to, že je stále ještě schopen vydat nějaký zvuk. Začal hledat ten správný mechanismus, experimentoval tak dlouho, až se mu podařilo ten zvuk zopakovat.

Určitě se mě snaží dát dohromady, napadlo ho. Nejspíš jsem se poranil. I když mě nic nebolí, cítím nějaké prázdno. Asi jsem o něco přišel. O oko? O nějaký nástroj? Nebo o nějakou schopnost? Ať tak nebo tak, lidi se pravděpodobně snaží dát mi to zpátky.

Důvěřuju lidem, pomyslel si šťastně. Špička jeho tlamy se zkroutila do nepatrného úsměvu.

* /// *

Cože to udělala špička jeho tlamy? Ach, ano. Usmála se. Nová věc. Že nová věc? Vždyť to dělám celý život! A proč? Je to výmluvné! Dodává to mým rysům na delikátnost! Je to...

Je to zbytečné.

Kreideikí tiše zacvrlikal. Byl to výkřik hlubokého zmatku.

* V jasném třpytu

Slunce -

* leží odpovědi

v hejnech ryb *

Už si trochu vzpomínal. Něco se mu zdálo. Stalo se něco strašného a jeho to vrhlo do noční můry chaosu. Před ním se míhaly všemožné tvary, hnaly se proti němu a zase se vzdalovaly, a on cítil, jak dávné písně nabývají nové, tajuplné formy.

Uvědomil si, že to musí být pořád ještě sen. Že pořád ještě sní oběma hemisférami najednou. To vysvětlovalo, proč se nemůže hýbat. Snažil se přimět sám sebe k probuzení písní.

* Existují hlubiny -

známé pouze vorvaňům

* Fyseter loví

v propastech snů

* Aby utkal se s olihni

jejíž zobák podmořské hory jsou

* A jejíž obrovská ramena

oceány obsáhnou ...

To nebyly zrovna uklidňující verše. Nesly v sobě nádech temnoty, před kterou se mu chtělo v hrůze prehnout.

Kreideikí se je snažil zarazit, ze strachu, že by mu mohly něco připomenout. Avšak zvukové symboly se tvořily dál.

* Dolů do hlubin -

v temnotách

* kam "cykloida" tvá

nikdy nedosáhne

* Kde všechny tóny

nakonec se usídlí

* Kde. shromáždí se

v každé vrstvě

* A kvílí písně

dávných bouří,

* a hurikánů, jež

nikdy neutichly...

Po boku Kreideikího začalo cosi narůstat. Cítil, jak se vedle něj z jeho písně zhmotňuje obrovská silueta. Cítil, jak její pomalé sonarové impulzy vyplňují malý prostor, uvnitř kterého ležel... prostor, který v žádném případě nemohl pojmout to monstrum, které se vedle něj formovalo.

Nukapai?

* Zvuky otřesů kůry -

uchované po epochy

* Zvuky roztavených

prvotních hornin...

S každým veršem se zvuková bytost po jeho boku stávala hmotnější a skutečnější. Čísela z ní svalová síla a energie. Hrozilo, že ho pomalé pohyby její obrovské ocasní ploutve odhodí v kotrmelcích. Když vydechla, její gejzír zaduněl jako bouře tříštící se o pobřežní skály.

Nakonec ho strach přinutil otevřít oči. S námahou od sebe odtrhl víčka spleená hnisem. Oční bulvy měl hluboko zapadlé a chvíli trvalo, než je zaostřil do vzdušného prostředí.

Nejprve viděl jen nemocniční antigravitační nádrž, malou a těsnou. Byl v ní sám.

Zvuk mu však říkal, že je na volném moři, a že vedle něj plave nějaké monstrum! Cítil jeho obrovskou energii!

Zamrkal a najednou se jeho vidění změnilo. Zrak začal fungovat na principu zvuku. Těsný prostor zmizel a on Ho spatřil!

!!!!!!

Tvor po jeho boku nikdy nemohl žít v žádném známém oceánu. Kreideikí hrůzou málem vyjekl.

Pohyboval se s energií tsunami, s nezadržitelností přílivu.

Byl to tvor temnot a hlubin. Byl to bůh.

* K-K-Kf-kří !! *

Vůbec netušil, že to jméno zná. Vynořilo se odněkud jako noční děsy.

Upřel na Kreideikího pohled temného oka, který se mu vpaloval hluboko do mozku. Kreideikímu se chtělo utéct -ukrýt se nebo zemřít.

A pak tvor promluvil.

Odmítl přezíravě trinár, přesně jak Kreideikí čekal. Zavřel s opovržením primár coby jazyk chytřejších zvířat. Zazpíval píseň, která ho celého obklopila fyzickou silou, pohltila a naplnila strašlivým poznáním.

: Ty Jsi Nás Opustil Kreideikí : Začal Jsi Se Učit : Pak Tvá Mysl Odplavala Pryč : Ale My Neskončili : Ještě :

: Dlouho Jsme Čekali Na Někoho Jako Jsi Ty : Ted' Nás Potřebuješ Stejně Jako My Potřebujeme Tebe : Není Pro Tebe Návratu :

: Ted' Jsi A Vždycky Budeš Vrak : Mrtvé Maso : Prázdnota Bez Písně : Nikdy Už Nebudeš Snílek Ani Uživatel Ohně :

: Nepotřebný Kreideikí : Ani Kapitán: Ani Kytovec : Nepotřebné Maso :

: Je Tu Jedno Východisko : Břichem Velrybího Snu : Tam Možná Najdeš Cestu : Nesnadnou Cestu : Zato Cestu Ke Konání Své Povinnosti : Tam Možná Najdeš Cestu K Záchraně Svého Života...:

Kreideikí zasténal. Chabě máchl ocasem a zavolal jméno Nukapai. Pak si ale vzpomněl. Byla jednou z nich. Čekala tam dole s jeho ostatními trýzniteli, z nichž někteří byli Staří bohové, o kterých slyšel v ságách, a o některých neslyšel nikdy mluvit dokonce ani keporkaky...

K-K-Kř-kří připlul, aby ho odvedl zpátky.

Přestože novoangličtina byla pro něj ztracena, vyslovil úpěnlivou prosbu v jazyce, o kterém netušil, že ho zná.

: Jsem troska!: Jsem vrak! Měl bych být mrtvým masem! : Ztratil jsem řeč! Ztratil jsem slova! : Nech mě zemřít! :

Tvor odvětil s temným duněním, které jako by vycházelo z nitra země, hluboko zpod oceánského bahna.

: Velrybím Snem Půjdeš : Tam Kde Tví Bratřenci Nikdy Nebyli : Dokonce Ani Když Si Hráli Jako Zvířata A Sotva Znali Člověka : Hlouběji Než Keporkaci Jdou : Ve Své Zahálčivé Meditaci : Hlouběji Než Fyseter : Při Svém Lovu Na Ďábla : Hlouběji Než Samotná Temnota...:

: Tam Se Můžeš Rozhodnout Zemřít, Když Pravda Se Nedokáže Zrodit...:

Stěny malého prostoru se pomalu rozplývaly a jeho mučitel začal nabývat nové podoby. Měl obrovské čelo a zářící zuby vorvaně, ale Jeho oči svítily jako majáky, a Jeho boky byly žíhané blyštivým stříbrem. Kolem dokola se třpytila aura jako... jako jiskřivé pole kolem vesmírné lodi.

Stísněný prostor úplně zmizel. Náhle byl obklopen obrovským otevřeným mořem bez tíže. Starý bůh vyrazil kupředu mocnými záběry ocasu. Tichounce nařikající Kreideikí nemohl zabránit, aby nebyl vtažen do vodního víru za monstrem a vlečen s sebou. Zrychlovali... stále víc a víc...

Přestože neexistoval žádný směr, věděl, že míří DO-LŮ.

"Slyšela jste to?"

Asistentka Makaní pohlédla k nádrži, ve které se vznášel kapitán. Tlumené bodové světlo uvnitř nádrže osvětlovalo sešité rány po opakovaných operacích. V několikasekundových intervalech prýštila na nehybného delfína ze zapuštěných trysek jemná mlha.

Makaní sledovala asistentčin upřený pohled. "Možná. Zdálo se mi, že jsem před chvílí něco zaslechla, něco jako vzdech. Co jste slyšela vy?"

Asistentka zavrtěla hlavou. "Nejsem si tím jistá. Ale znělo to, jako kdyby s někým mluvil - akorát že to nebylo novoanglicky. Vypadalo to na kratičkový útržek trináru, a pak... pak to znělo úplně jinak. Podivně!" Zachvěla se. "Co když se mu něco zdá?" Makaní pohlédla na Kreideikího a vzdychla. "Nevím. A nevím ani, jestli jsou pro něj sny v tomhle stavu prospěšné, nebo naopak, jestli je to to poslední, co potřebuje."

45 TOM ORLEY

Od západu foukal studený vítr. Uprostřed noci ho probudil záchvat zimnice. Otevřel ve tmě oči a civěl do okolní prázdnoty.

Nemohl si vzpomenout, kde je.

Tak moment, řekl si v duchu. Hned to bude.

Zdálo se mu o planetě Garth s malými moři a četnými řekami. Nějakou dobu tam žil mezi lidskými a šimpanzími kolonisty. Byla to smíšená kolonie stejně bohatá a podivuhodná jako Calafie, kde žili společně lidé a delfini.

Garth byl přátelský svět, i když daleko od ostatních kolonií pozemšťanů.

Zdálo se mu, že Garth byl přepaden. Nad městy se vznášely gigantické válečné lodě a chrlily do úrodných údolí oblaka plynu a kolonisté v panice prchali. Oblohu křižovaly nesčíslné záblesky.

V tuto chvíli nedokázal oddělit dozvuky snu od reality. Civěl do křišťálové kopule kithrupské noci. Ležel sbalený do klubíčka, ruce zkřížené zimomřivě na hrudi, tělo ztuhlé jednak vysílením a jednak chladem. Pomalu začal uvolňovat svaly. Šlachy sténaly a klouby vrzaly, jak se pozvolila, znovu od začátku, učil hýbat.

Vulkán severně od něj se zklidnil až na mdlou rudou zář. Dlouhými nepravidelnými mezerami mezi mraky svítily hvězdy.

Tom je pozoroval a přemýšlel. Astronomie mu sloužila k duševnímu soustředění.

Červená znamená chladná, říkal si v duchu. Táhleta červená bude možná malá, blízká 'a stará, nebo vzdálený obr ve smrtelné agonii. A tato jasná by mohl být modrý veleobr. Ti jsou velice vzácní. Je nějaký v téhle oblasti vesmíru?

Měl by se pamatovat.

Zamrkal. Ta modrá "hvězda" se pohybovala.

Díval se, jak pluje po hvězdném poli, až se setkala s jiným zářícím bodem, tentokrát jasně zeleným. Objevil se záblesk a modrá tečka pokračovala dál, zatímco zelená zmizela.

Jak velkou jsem měl šanci, že něco takového uvidím na vlastní oči? Jaká byla pravděpodobnost, že se budu dívat na správné místo ve správnou chvíli? Tam nahoře to bude ještě pěkně divoký. Bitva rozhodně neskončila.

Pokusil se vstát, ale sesul se zpátky na lůžko z mořských rostlin.

To nic, zkus to znovu.

Převalil se na bok, opřel se o loket, zmobilizoval síly a zvedl se.

Malé, kalné měsíce Kithrupu nesvítily, zato hvězdy poskytovaly dost světla, aby se dala rozeznat ta strašidelná krajina mořského plevle. Ozývalo se skřehotání a čvach-tavé mlaskání. Jednou zaslechl tiché zapištění vpůli pre-rvané - nějaký malý tvor se stal kořistí jiného, domyslel si.

Byl vděčný vlastní umíněnosti, která ho dopravila až sem, na ten mírný kopeček. Dokonce i dva metry hrály roli. Dole, v té odporé břevce, by nepřežil jedinou noc.

Ztuhle se otočil a začal se tápavě přehrabovat ve svých žalostných zásobách na primitivních saních. Ze všeho nejdůležitější bylo zahřát se. Z pomíchané hromady věcí vytáhl vršek od mokrého obleku a nesmírně opatrně si ho

navlékl.

Věděl, že by měl udělat něco se svými zraněními, ta

však mohou ještě nějaký čas počkat. Stejně jako řádné jídlo - podařilo se mu zachránit dost zásob, aby si jich mohl pár dopřát.

Tom ukusoval z výživné tyčinky a skrovně uskrával z čutory a přitom pozoroval svou malou hromádku výbavy. V současné chvíli byly důležité hlavně tři psí bomby.

Zvedl pohled k obloze. Až na slabý purpurový opar poblíž jedné jasné hvězdy neviděl nikde žádné známky pokračující bitvy. Avšak i ten jeden pohled stačil. Tom už věděl, kterou bombu odpálí.

Ještě než Gillian opustila Streaker, aby se s ním setkala na Tošiově ostrově, strávila pár hodin s Nissem. Napojila ten tymbrimijský vynález na thennaninskou mikropo-bočku Knihovny, kterou se mu podařilo zachránit. Potom společně s Nissem vypracovali ty pravé signály, kterými bylo třeba bomby naplnit.

Nejdůležitější byl thennaninský tíšňový signál. Pokud mu to nevyzpytatelná hifi dovoli, provede klíčový pokus, kterým zjistí, jestli jejich Plán bude fungovat.

Veškerá práce, kterou Suessiho s Tíšťu a ostatními stálo vybudování "Trojského koně", přijde vniveč, pokud byli mezitím Thennaninové z bitvy vyřazeni. K čemu by bylo dobré, aby se Streaker ukrýval do prázdného trupu thennaninské válečné lodi a takto zamaskovaný se vznesl do vesmíru, když by stejně všechny válčící strany začaly okamžitě pálit po zbytku frakce, která už byla poražena?

Tom zvedl jednu psí bombu. Měla kulovitý tvar a ležela mu v dlani jako říšské jablko. Na vrcholku byla pojistka a časový spínač. Gillian každou z bomb pečlivě označila nálepkou. Na tuhle ještě připojila rozevlátý podpis a přimalovala malé srdíčko proťaté šípem.

Usmál se a přitiskl si bombu ke rtům.

Celou dobu měl provinilý pocit, že se choval jako neohrožený samec, tím že trval na tom, že to bude on, kdo sem půjde, zatímco ona zůstane v bezpečí. Teď však poznal, že měl pravdu. I přes svou houževnatost a obratnost nebyla Gillian tak dobrý pilot jako on a pravděpodobně by při tom pádu zahynula. A rozhodně by neměla sílu odvléci ty saně takhle daleko.

Ještě, že sem nešla, řekl si v duchu. Takhle aspoň zůstala v bezpečí mezi přáteli, kteří ji budou chránit. To je dostatečný důvod. Je sice možné, že dokáže vyřídít jednou rukou deset blenčuqských jeskynních ještěra, je to ale moje holka, a pokud to bude v mých silách, nedopustím, aby se jí něco stalo.

Spláchl poslední proteinovou tyčinku. Potěžkal bombu a přemýšlel, jakou strategii zvolit. Podle původního plánu měl přistát poblíž vulkánu, počkat, až se kluzák dobije, nastražit bombu, a ještě než vybuchne uletět. S pomocí stoupavých vzdušných proudů nad vulkánem by dosáhl dostatečné výšky, načež by si našel nějaký jiný ostrov, ze kterého by sledoval výsledky svého pokusu.

I kdyby se žádný jiný ostrov nenašel, mohl by odletět dostatečně daleko, přistát na hladině oceánu a dívat se dalekohledem odtamtud.

Byl to pěkný plán, který mu však zhatilo běsnění bouře a nečekaná džungle zblázněného mořského plevle. Jeho dalekohled se přidal ke kovovým úlomkům na dně kithrupského světového moře - spolu s větší částí vraku solárního kluzáku.

Opatrně se zvedl. Jídlo a teplo jen nepatrně zmírnily agóni zmučeného těla.

Chvilí se přehraboval ve skrovném vybavení a nakonec utrl z ubohých trosek spacího pytle úzký proužek tkaniny.

Vypadalo to, že ten kousek pevného hedvábí z izolační vrstvy postačí.

Cítil, jak je ta bomba masivní a těžká. Nebylo snadné představit si, že koule na jeho dlani je napěchovaná mocnými dojmy - byl to supervýkonný podfuk, připravený na rozkaz explodovat.

Nastavil časový spínač na dvě hodiny a bombu odjistil.

Opatrně ji vložil do improvizovaného praku. Věděl, že se chová teatrálně. Vzdálenost nehrála příliš velkou roli. Jakmile vybuchne, rozzáří se senzory po celém systému Kithrupu. Zrovna tak si ji mohl nechat bouchnout u nohou.

Přesto ale jeden nikdy neví. Odhodí ji, jak nejdál to půjde.

Nechal prak párkrát zkusmo zhoupnout a pak ho roztočil. Nejprve pomalu, aby získal hybnost, postupně rychleji; přitom cítil, jak mu z hrudi proudí do rukou a nohou zvláštní příjemný pocit pohody. Vyčerpání jako by ustupovalo.

Začal si zpívat.

Jo, táta to byl pračlověk, co chodil v kůžích, ne v košili, co zatímco se hrabal v prachu, snil o světlech na nebi.

Vy itý s vašima hvězdama...

Jo, táta to byl bojovník,

co své dva vlastní bratrance zabil,

co snil o míru na věky,

až kopím ho kdosi k zemi přibil.

Vy itý s vašima hvězdama...

Jo, táta to byl milovník, svou ženu ale stejně bil, toužil po člověčí moudrosti, a litoval život, který žil.

Vy itý s vašima hvězdama...

Jo, táta to byl pravý vůdce, co snil, ale zároveň i lhal, co přiměl svůj ustrašený národ, aby na oblohu rakety si dal.

Vy itý s vašima hvězdama...

Jo, táta to byl nevzdělanec, snažil se však pořád dál, nenáviděl svou zaostalost, a s pýchou svou se rval.

Pak si šlápl na tkaničku, vykřikl, krucipísek, zas! Nebohým sirotkem zanechal mě, a pak tiše zhas.

Jen se smějte lidskému sirotku, šklebte se nad jeho jizvama! Však řekněte: JAKOU MÁTE OMLUVU? Vy itý s vašima hvězdama?

Vy ÍTÝČKA s vašima hvězdárna!

Tom udělal krok vpřed, vymrštil paži a pustil prak. Bomba, rotujíc jako káča, se vznesla vysoko k noční obloze. Na své vzestupné dráze krátce zazářila a zmizela mu z dohledu. Tom poslouchal, dopadnout ji však neslyšel.

Chvilí tiše stál a zhluboka dýchal.

No, řekl si nakonec v duchu. A hned je chuť k jídlu. Mám dvě hodiny na to, aby se najedl, ošetřil si rány a připravil si úkryt. Každý okamžik, který mi, ó Bože, poskytneš i poté, bude přijat s poníženou vděčností.

Hodil si roztrhaný pruh tkaniny přes rameno a ve světle hvězd si začal připravovat jídlo.

ČÁST PÁTÁ

OTŘES

" Ve světě, který je starší a složitější než ten náš, se pohybují hotoví a dokončení, obdarování dodatečnými smyslovými schopnostmi, které jsme budí ztratili, nebo je nikdy nezískali, a řídí se hlasy, které nikdy neuslyšíme... jsou to jiné národy, polapené spolu s námi do sítě života a času..."

henry bateson

46 SAH'OT

Byl večer a Kiquiové vyrazili na lov. Sah'ot slyšel, jak se se vzrušeným kvičením shromažďují na mýtině západně od odstřeleného vrtavého stromu. Cestou ke skalnímu komínu na jižním svahu ostrova přešli domorodci s cvrlikáním a za pompézního nadouvání plicních vaků v nevelké vzdálenosti kolem jezírka.

Sah'ot poslouchal, dokud neodešli. Pak se potopil metr pod hladinu a deprimované vyfoukl šňůru bublin. Nic nebylo jako dřív.

Dennie se změnila, a to se mu nelíbilo. Namísto bývalého koketování ho prakticky ignorovala. Poslechla si dvě z jeho nejlepších básniček a zareagovala na ně vážnou tvář, jako kdyby jí naprosto unikly ty skvělé dvojsmysly.

I přes důležitost studia Kiquiů jí Takkata-Jim nařídil provést pro Charlese Dartu analýzu systému vrtavého stromu. Už dvakrát se vydala do vody, aby nasbírala vzorky z jeskyně pod kovovou mohylou. Ignorovala jeho laškovně nájezdy, nebo, což bylo ještě horší, nepřítomně jeho něžnosti opětovala.

Sah'ot si uvědomil, že přes všechny své předchozí snahy ji zlomit ve skutečnosti nechce, aby se změnila. Alespoň ne takhle.

Nešťastně se jen tak vznášel, až se kabel připojený k saním se škubnutím napjal. Nový úkol od něj vyžadoval, aby zůstal napojený na tuhle elektronickou obscénnost a odíral se o stěny titěrného jezírka, zatímco jeho vlastní práce byla venku na otevřeném moři!

Když Gillian s Kípirem odjízděli, domníval se, že si díky jejich nepřítomnosti bude moci v podstatě dělat, co chce. Tůdle! Sotva pilot s tou lidskou léčitelkou odjeli, zasáhl Tošio - přesně tak, Tošio - a zmocnil se velení.

Správně jsem měl být schopen totálně ho ukecat. Jak je, u Pěti galaxií, vůbec možné, že ten kluk má najednou návrh? Nebylo nijak snadné přijít na to, jak se to přihodilo, skutečnost však byla taková, že trčel v jezírku a sledoval činnost jakéhosi mizerného robota kvůli nabubřelému, egocentrickému šimpanzovi, kterého nezajímalo nic než šutry! A ten pitomý mňavý robot dokonce ani neměl mozek, se kterým by si mohl POPOVÍDAT! S mikroprocesory si moc nepopovídáte. Řeknete jun akorát, co mají dělat, a pak jen bezmocně koukáte na tu zkázu, vezmou-li vaše povely doslova!

Jeho postroj zapípal. Byl čas zkontrolovat sondu. Sah'ot vychrlil sarkastickou odpověď.

* Samozřejmě,

vládce můj a pane!

* Ukutný pablbe,

kovový satane!

* Stačí pípnout,

a hned se stane!

Sah'ot pohlédl jedním okem na obrazovku saní. Poslal robotovi kód a v odpověď přišel proud údajů.

Robot konečně strávil zatím poslední vzorek horniny. Saľ'ot mu přikázal vyprázdnit svou omezenou paměť do saňových databank. Tošio mu dal pořádnou průpravu, takže byl schopen řídit robota téměř podvědomě.

Nechal ho zakotvit jeden konec jistícího lana do tvrdé skály a pak sestoupit o dalších padesát metrů.

Původní vysvětlení šachty pod kovovou mohylou bylo mezitím zavrženo. Vrtavý strom rozhodně neměl zapotřebí hloubit kvůli živinám kilometr dlouhý tunel. Tak hluboko do kůry by ani neměl být schopen proniknout. Masa vrtavého kořenu byla evidentně příliš velká, než aby jí mohl ten skromný strom, co kdysi stál na vrcholku mohyly, otáčet. Všechn ten odstraněný materiál by se nevešel

ani na deset kovových mohyl. Byl nalezen v podobě sedimentu všude kolem vysokého podmořského hřbetu, na němž mohyla seděla.

Sah'otovi tyhle záhady nic neřikaly. Opětovně jen dokazovaly, že vesmír je podivný, a že by možná lidé a delfini a šimpanzi měli ještě nějaký čas počkat, než se dají do luštění jeho složitějších hádanek.

Robot ukončil sestup. Sah'ot ho nechal chytit se stěny šachty diamantovými čelistmi a vtáhnout do sebe zajišťovací lano.

Bude sestupovat po etapách. Pro tuhle malou mašinku už nebylo návratu. Sah'ot mívával občas stejný pocit, zvláště od chvíle, kdy přistáli na Kithrupu. Nečekal, že se z téhle vražedné planety ještě někdy dostane.

Naštěstí probíhal proces odebírání vzorků celkem automaticky, jakmile byl jednou spuštěn. Dokonce i Charles Dart by neměl mít moc důvodů ke stížnostem. Ledaže...

Sah'ot zaklel. Už to tu bylo zase - ty poruchy, které pronásledovaly sondu od okanžiku, kdy překročila půlki-lometrovou hranici. Tošio s Kípirem na tom dělali, nic ale nezjistili.

To praskání se nepodobalo žádným statickým poruchám, které kdy Sah'ot slyšel... ne že by byl odborníkem přes statickou elektřinu. Po pravdě řečeno, mělo tak trochu synkopovaný rytmus. Slyšel, že někteří lidé rádi poslouchají bily šum. Pochopitelně, že nic méně náročného už neexistovalo.

Hodiny na postroji pomalu tikaly. Sah'ot poslouchal statickou elektřinu a myslel na oplzlosti, lásku a osamělost.

* Plavu -

v kružích - jako ostatní

A učím *-

smutně - jsem

Nevidomě *-

Vzdychající - sám

Pozvolna si uvědomil, že si rytmus toho "šumu" osvojil. Zavrtěl hlavou.

Když se však znovu zaposlouchal, bylo to tam pořád.

Píseň. Byla to píseň!

Soustředil se. Bylo to jako snažit se sledovat všechny hlasy v šestihlasé fuze najednou. Ty motivy se prolínaly s neuvěřitelnou spletností.

Není divu, že to všichni považovali za šum! Dokonce i on měl co dělat, aby rozuměl.

Jeho postroj zapípal, ale Sah'ot ho neslyšel. Byl příliš zaneprázdněn poslechem písně, kterou mu planeta zpívala.

47 STREAKER

Mokí a Haoke se dobrovolně přihlásili do strážní služby, každý ale z jiného důvodu.

Oba se těšili na to, že se pro změnu dostanou pryč z lodi. A ani jednomu nijak zvlášť nevadilo zůstat celé hodiny napojený na saně v temné tiché vodě okolního moře.

To však bylo jediné, co měli společné. Haoke to dělal, protože to považoval za důležitou práci. Zato Mokí doufal, že mu služba ve stráži umožní něco zabít.

"Škoda, že Takkata-Jim nepustil za Akkim mě místo K'tha-Jona," zaskřehotal chraplavě Mokí. "Dokázal bych toho rozumbradu taky vypátrat."

Mokiho saně spočívaly asi dvacet yardů od Haokiho na vysokém podvodním útesu čnějícím nad lodí. Obloukové lampy stále ještě osvětlovaly trup Streakeru, celá oblast však byla opuštěná a byl do ní zakázán přístup všem kromě těch, které určil vicekapitán.

Mokí koukal na Haoka z pružné kopule svých saní. Haoke mlčel, jako obvykle. Mokiho komentář naprosto ignoroval.

Nadutej Zplozenec smradlavý olihně! Haoke byl další tursiopský rozumbrada jako Kreideikí a ten nabubřelý mňavej kadet Akki.

Moki si v duchu vytvořil malou zvukovou sošku. Byla symbolem agresivního útoku. Jednou postavil do role oběti Kreideikího. Kapitán, který ho každou chvíli nachytal, jak se fláká, a ztrapňoval ho tím, že mu opravoval jeho novoanglickou gramatiku, nakonec dostal, co si zasloužil. Moki byl rád, teď však potřeboval pro svůj výplod fantazie nový terč. Představovat si, že trhá jen tak vzduchoprázdno, byla otrava.

Teď když se zjistilo, že ten mladý Calafian Akki zradil vicekapitána, bude dobrým terčem. Moki doufal, že to bude on, koho za kadetem pošlou, jenže Takkata-Jim poslal místo něj K'tha-Jona a odůvodnil to tím, že potřebuje přivést Akkiho zpátky ke kázeňskému potrestání a ne se dopustit vraždy.

Když ale ten obr odploval, vybaven vysoce výkonnou laserovou puškou, nezdálo se zrovna, že by ho takové detaily v nejmenším zajímaly. Možná, že Takkata-Jim neměl K'tha-iona ani zdaleka pod kontrolou a poslal ho pryč kvůli vlastní bezpečnosti. Podle lesku v K'tha-Jonových očích nezáviděl Moki ani trochu tomu mladému Calafia-novi, až si ho bosman najde.

Jen ať K'tha-Jon Akkiho dopadne! To, že sám přišel o jedno malé potěšení, neznamenal, že by celková Mokiho radost příliš utrpěla.

Bylo to příjemné, být zase pro změnu NÉKDO. Ve volném čase mezi službami mu uhýbali všichni z cesty, jako kdyby byl vedoucím hejna. Už si vyhlédl ty dvě malé sexy samičky od Makaní z lodní nemocnice. I někteří z mladších samečů nevypadali špatně... Moki nebyl vybíravý.

Však oni už brzy přijdou sami, až zjistí, kterým směrem táhne proud. Chvilí potlačoval jisté nutkání, nakonec mu však podlehl. Rychle vychrlil triumfální pokřik v zakázaném jazyce.

Sláva! je, je,

Sláva!

Kousání je a Sláva!

Samice podněťte se!

Nový býk je! je!#

Všiml si, že Haoke konečně zareagoval. Druhý strážce sebou lehce trhl a pohlédl na Mokiho. Mlčel však, neboť se setkal s jeho vyzývavým pohledem. Mokí vyslal přímo proti Haokimu soustředěný sonarový paprsek, aby mu ukázal, že ho poslouchá.

Nadutá, smradlavá oliheň! I Haoke dostane, co mu patří, až bude mít Takkata-Jim celou situaci pod kontrolou. A lidé ze Země na to nic neřeknou, protože Velký Metz je na Takkata-Junově straně a se vším souhlasí!

Mokí znovu zakvičel v primářů a labužnický tu zakázanou primitivitu vychutnal. Dráždila cosi hluboko v jeho nitru. S každým soustem na ni měl větší chuť.

Jen ať si Haoke zhnuseně cvaká! Vyzýval dokonce i galaktiky, jen ať si zkusí přijít a ohrožovat jak jeho, tak jejich nového kapitána!

Haoke snášel Mokiho zvířecí kvičení se stoickým klidem. Připomnělo mu však, že se přidal k tlupě kreténů a ztracenců.

Naneštěstí ti kretění a ztracenci měli pravdu a ti nejbystřejší z posádky Streakeru se zapletli do nesmyslného dobrodružství.

Z toho, co se stalo Kreideikímu, byl Haoke nesmírně nešťastný. Kapitán očividně patřil k tomu nejlepšímu, co mohla rasa vyprodukovat. Avšak ta nehoda umožnila tichou a dokonale legální změnu politiky a on toho nedokázal litovat. Alespoň že Takkata-Jim poznal, že realizovat ten zoufalý nápad s Trojským koněm je nesmysl.

Dokonce i kdyby se podařilo tiše Streaker přemístit do thennaninského vraku a kdyby Tišútina skupina dokázala nějakým zázrakem udělat, aby Streaker nesl tu slupku jako gigantický převlek a dokonce za těchto podmínek i odstartoval - co by tím získali?

I kdyby Thomas Orley podal zprávu, že Thennaninové válčí v té vesmírné bitvě dál, zůstávala otázka, jak je přimět k tomu, aby přišli zachránit loď, kterou považovali za ztracenou, a dopravili ji do týlu. Hodně vzdálená šance.

Byla to akademická otázka. Orley byl evidentně mrtvý. Už celou řadu dní o něm nikdo neslyšel, a v téhle chvíli z celé té hazardní hry zbylo jen zbožné přání.

Proč jednoduše nedat těm třikrát prokletým galakti-kům, co chtějí! K čemu tenhle romantický nesmysl - snažit se zachránit ty údaje pro Všezemskou radu. Co je nám vlastně po hromadě nebezpečných a dávno ztracených vraků? Rozhodně to není naše věc, jestli si galaktici chtějí válčit kvůli nějaké bludné flotile. Dokonce ani nestojí za to zemřít pro ty kithrupské domorodce.

Haokovi to všechno připadalo jasné.

Bylo to jasné i Takkata-Jimovi, jehož inteligenci Haoke respektoval.

Jenže když je to tak jasné, proč takoví jako Kreideikí, Orley a Hikahí nesouhlasí?

Podobná dilemata byla jedním z důvodů, proč Haoke zůstával obyčejným starším strojníkem, místo aby se pokusil dosáhnout hodnosti poddůstojníka nebo důstojníka, jak naznačovaly výsledky jeho testů.

Mokí vykřikl další chvátavý obrat v primářů. Tentokrát dokonce ještě hlasitěji než před chvílí. Ten Stenos ho schválně provokoval.

Haoke si povzdychl. Hodně členů posádky se v poslední době začalo takhle chovat. Ne sice úplně jako Mokí, ale neměli k tomu daleko. A nebyli to jenom Stenosové. Někteří Stenosové se chovali lépe než někteří Jursiopsové. S upadající morálkou slábla i motivace dodržovat Keneek za účelem každodenního boje proti zvířecím tendencím, které se nepřestávaly drát na povrch. Ještě před několika týdny by nikdo nedokázal předpovědět, kdo k tomu bude nejnáchylnější. Samozřejmě, že nejlepší členové posádky byli pryč se Suessim a Hikahí.

Naštěstí, pomyslel si Haoke. Přemýšlel nad ironií toho, že dobro se obrátilo ve zlo a že z omylu vzešla pravda. Zdálo se, že Takkata-Jim jeho pocity chápe a nezazlívá mu je. Vicekapitán přijal Haokovu podporu s vděčností.

Slyšel, jak Mokí švihá zlostně ocasem, než se ale ten malý vzteklý Stenos dostal k další provokaci, probudily se hydrofony na obou saních.

"Haoke a Mokí? Tady je komunikační, Heurka-pete... Potvrdle příjem!"

Byl to operátor komunikačního i detekčního oddělení.

Skutečnost, že obě funkce byly sloučené, ukazovala, jak špatná je situace.

"Tady je Haoke, poslouchám. Mokí je momentálně in-disponovaný. Co se děje?"

Zaslechl, jak Mokí zaskučel na protest. Bylo však zřejmé, že mu nějakou chvíli potrvá, než si přeuspořádá myšlenky pro novoangličtinu.

"Zachytili jsme neidentifikovaný objekt východním směrem, Haoke... zní to jako saně. V případě nepřátelského chování zničit. Jestli to je někdo z ostrova, musí se bezpodmínečně vrátit zpátky. Pokud odmítnou, střílejte tak, abyste zneškodnili saně!"

"Rozumím. Okamžitě vyrážíme."

"Jedem, mluvko," řekl stále ještě němému Mokimu a dlouze se na něj zašklebil. "Podíváme se na to. A tu spoušť nech v klidu! Naším úkolem je dohlížet na dodržování karantény. Nestřílíme po vlastní posádce, pokud to není nezbytně nutné!"

Nervovým impulzem spustil motor saní. Aniž se ohlédl, odstartoval z bahnitého útesu, zvýšil rychlost a zamířil na východ.

Než za ním Mokí vyrazil s vlastními saněmi, chvíli ho pohledem sledoval.

Pokušení, pokušení... v pokušení, Mokí, je, je

Pokušení, nádherné je-je-je! #

První saně a krátce za nimi i druhé klesly do temnoty. Na pasivní obrazovce sonarů byly malými, rozmazanými body, které pomalu minuly stín podmořské hory a zmizely za ním.

Kípiru rozevřel další klepeto postroje a pustil přenosné odposlouchávací zařízení. Rychle kleslo do měkkého bahna. Otočil se k Gillian.

* Uděláno, zanecháno -
pronásledují naše stíny

* Vůbec je nepotěší -
až uloví nepravou kořist! *

Gillian strážce čekala. Několik kilometrů od lodi nastavili saně na zpožděný automatický chod a plavali obloukem na severozápad. V době, kdy se saně samy uvedly do pohybu, byli už jen pár set yardů západně od příďového oddílu. Nyní se dotkla Kípirova boku. Jeho citlivá kůže se pod její dlaní zachvěla. "Nezapomněl jsi náš plán, Kípiru?"

* Nač ta otázka? *

Gillian překvapeně zvedla obočí. Trojitý vzestupný trylek a kolísavé tázací cvaknutí. To byla na trinár nezvykle stručná a přímá odpověď.

Kípiru dokázal být chápavější, než si myslela.

"Zbytečný dotaz, omlouvám se. Splním si svůj úkol a ani na okamžik nezapochybuji o tom, že ty taky splníš svůj."

Kípiru na ni pohlédl, jako kdyby si přál, aby nemusel mít dýchací přístroj. Jako kdyby na ni chtěl promluvit jejím rodným jazykem. Něco z toho ucítila Gillian v podobě jemného telempatického doteku.

Objala jeho hladkou, šedou hrud'. "Dej na sebe pozor, Kípiru. Nezapomeň, že jsi obdivován a milován. Hrozně moc." Pilot hodil hlavou.

* Za plaváním-či

bitvou

* Za varováním-či

záchranou

* Za získáním-vaší

důvěry *

Spustili se přes okraj útesu a rychle plavali k vnější přechodové komoře lodi.

48

TAKKATA-JIM

Nebylo možné si odpočinout.

Takkata-Jim záviděl lidem totální nevědomí, které nazývali spáíkem. Když člověk na noc uleh, jeho vědomí světa zmizelo a nervy vedoucí do svalů se deaktivovaly. Pokud se mu něco zdálo, nemusel se obvykle účastnit fyzicky.

Dokonce ani neodeřfin se nedokázal takhle jednoduše vypnout. Jedna nebo druhá mozková polokoule zůstávala vždy na stráž, aby hlídala dýchání. Spánek byl pro delfina povrchnější a přitom daleko důležitější věc.

Mlel se po kapitánské kajutě a přál si, aby se mohl vrátit do své vlastní, menší. Avšak pro posádku, kterou zdědil, byla symbolika důležitá. Jeho stoupenci potřebovali víc než jen logiku k potvrzení legáljosti jeho velení. Potřebovali ho vidět jako nového býka. A to znamenalo žít ve stylu bývalého vůdce stáda.

Zhluboka se na hladině nadechl a několikrát zacvakal sonarem, aby si místnost osvětlil zvukovými echy. Kreideikí měl rozhodně vybíravý vkus. Jen Infí ví, jaké věci, které nesnášely vlhko a tedy musely být ještě před přistáním na Kithrupu uloženy někam do sucha, bývalý kapitán vlastnil. Zbývající sbírka byla úžasná.

V utěsněných skleněných vitrínách byla díla umělců přinejmenším tuctu různých ras. Stěny zdobily zvukové fotografie podivných světů a abnormálních hvězd.

Kreideikího hudební fonotéka byla impozantní. Měl nahrávky tisíců písní a záhadných... věcí, ze kterých Takkata-Jima příjemně mrazilo po celém těle, když si je pouštěl. Sbírká velrybích balad měla slušnou cenu, a zdálo se, že její velkou část dal dohromady osobně.

Vedle komunikátoru na pracovním stole byla fotografie, na které byl Kreideikí s důstojníky lodi James Cook. Byla podepsaná samotnou Helen Álvarezovou. Slavná výzkumnice objímala jednou rukou široký a hladký hřbet svého výkonného důstojníka a oba dva se šklebili do objektivu.

Takkata-Jim sloužil na důležitých lodích - nákladních lodích zásobujících kolonie na Atlastu a Calafili - nikdy se však nezúčastnil takových výprav, jaké podnikal legendární Coofc. On nikdy takováto místa neviděl a tyto podivuhodné zvuky neslyšel.

Teprve až v Mělké hvězdokupě... teprve když objevili ty mrtvé lodě velké jako měsíce...

Znechuceně švihl ocasem, až se bolestivě udeřil o strop kajuty. Cítil, jak ztěžka dýchá.

Vždyť je to jedno. Na ničem z toho, co udělal, nebude záležet, pokud uspěje. Pokud dostane Streaker se živou posádkou pryč z Kithrupu. Pokud se mu to podaří, bude mít svou vlastní fotografii. A ruka na jeho hřbetu bude patřit prezidentovi Zemské konfederace.

Pár palců od pravého oka mu zavířil obláček drobounkých teček a postupně splynul do holografické podoby lodního hospodáře Suppeha.

"No prosím! O co jde?" vyštěkl.

Delfín byl vzrušený a nervózně střídavě ohýbal a napínal manipulační paže.

"Pane! Sstalo sse něco zvláštního. Nevěděli jsme, jestli vás máme vzbudit, ale..."

Takkata-Jim zjistil, že jeho podvodní novoangličtině téměř nerozumí. Suppehův vrchní rejstřík se nekontrolovatelně chvěl.

"Uklidněte se a mluvejte pomalu!" nařídil mu příkře. Delfín sebou trhl, pokusil se však uposlechnout.

"B... Byl jsem v předřovém oddílu. Slyšel jsem, že někdo říkal, že byla vyhlášena pohotovost. Heurka-pete poslal Haoka a Mokiho za nějakými zvuky saní..."

"Jak to, že jsem nebyl vyrozuměn?"

Suppeh sebou vyděšeně cukl. Na okamžik se zdál příliš vystrašený, než aby mohl mluvit. Takkata-Jim vzdychl a klidným hlasem řekl: "Nevadí. To není vaše chyba. Pokračujte."

Suppehovi se viditelně ulevilo a pokračoval. "Pár minut nato se rozsvítilo světlo v osobní přechodové komoře.

Wattaceti se plaval podívat, zatímco já tomu nevěnoval p-p-pozornost. Když ale dovnitř vplavala lidská léčitelka s pilotem z červí díry..."

Takkata-Jim vzteky vybuchl a jen naléhavá potřeba slyšet neprodleně všechno, co mu chce Suppeh oznámit, mu zabránila, aby kolem sebe nezačal mlátit ocasem.

"... snažil zastavit, jak jste k tomu dal rozkaz, ale Wattaceti a Hiss-ka kolem nich začali skákat radostí a dělat pro ně první poslední."

"Kde jsou teď?" zeptal se netrpělivě Takkata-Jim.

"Basskinová odplavala s Wattacetim do centrálního prostoru a Hiss-ka to všechno rozhlašuje po lodi. Kípiru si vzal

saně a dýchací přístroje a zmizel!"

"Kam zmizel?"

"Zase-e-e věc n!" zakvílel Suppeh. Jeho schopnost vyjadřovat se novoanglicky se rychle vytrácela. Takkata-Jim využil posledních zbytků sebeovládání lodního hospodáře.

"Ať Heurka-pete vzbudí doktora Metze. Metz ať si vezme tři strážce a sejdem se v lodní nemocnici. Vy půjdete se Sawtootem do převlékárny suché sekce a nikoho nepustíte dovnitř! Jasně?"

Suppeh dychtivě přikývl a jeho holografická podoba se rozplynula.

Takkata-Jim se v duchu modlil, že Heurka-peta napadlo zavolat zpátky Mokiho s Haokem a poslat je za Kípirem. Mohlo by se jim podařit, díky spolupráci Haokova mozku a Mokiho brutální nemilosrdnosti, odříznout pilota dřív, než se dostane k thennaninskému vraku.

Jak to, že se K'tha-Jon ještě nevrátil? Poslal jsem ho za tím kadetem, abych ho dostal na chvíli pryč z lodi. Měl jsem pocit, že začíná být nebezpečný i mně. Potřeboval jsem trochu času, abych to tu mohl zorganizovat bez jeho přítomnosti. Teď se ale ta Baskinová vrátila dřív, než jsem čekal. Možná jsem si měl nechat K'tha-Jona někde nablízku. Jeho nesporný talent by se mi teď možná hodil.

Takkata-Jim otevřel písknutím dveře a vyplaval na chodbu. Nastala situace, o které doufal, že počká ještě alespoň čtyřicet hodin, když už ne neomezeně dlouho.

Neměl jsem to s tím Kreideikím vyřídít už dřív? Nebyl by to problém... energetické selhání v antigravitační nádrži, odpojený katetr... Metz by sice nesouhlasil, ale už takhle toho byla spousta, o čem nevěděl. A o čem by on sám nejraději nevěděl.

Rychle plaval k výtahu v plášti lodi.

Možná, že na to, abych se postaral o Gillian Baskinovou, nebudu ani potřebovat K'tha-Jona, napadlo ho. Koneckonců, co zmůže jedna lidská samice?

49 PSÍ BOMBA

Jeho kopeček z částečně suchých šlahounů tvořil v moři vegetace jakousi kopuli. S použitím vzpěr ze saní zvedl Tom nízkou stříšku; tím vznikla jakási primitivní jeskyně. V šeru blížícího se svítání seděl ve vchodu, žvýkal jednu z nemnoha zbývajících výživných tyčinek a čekal.

Rány si vyčistil, jak nejlépe to šlo, a ošetřil hojivou pěnou. Díky hřejivému pocitu v naplněném žaludku a částečně utišené bolesti se znovu cítil téměř jako člověk.

Zkontroloval svůj malý osmotický destilátor. V horní části, kterou tvořil vak s filtrační hubicí, byla silná vrstva slané vody a kalu. Pod hubicí stála jedna z jeho čutor, už téměř plná.

Tom pohlédl na hodinky. Zbývalo pět minut. Na to, aby naplnil vak novou dávkou páchnoucí vody, nebyl čas.

Nebude mít dokonce ani čas vyčistit filtry, než bomba vybuchne.

Zvedl čturu, pevně zašrouboval víčko a vsunul ji do kapsy na stehně. Vysunul filtr z objímky, vyklepal z něj většinu kalu, pečlivě ho složil a zasunul si ho za opasek. Filtr pravděpodobně nezachytil všechny soli těžkých kovů rozpuštěné ve vodě. Při jeho výrobě se nepočítalo s Kithrupem. Nicméně ten malý balíček byl pravděpodobně tím nejcennějším, co měl.

Tři minuty, oznamovala mu svítící čísla na hodinkách.

Tom zvedl pohled k obloze. Na východě nepatrně zesvětlala a hvězdy začínaly blednout. Vypadalo to na jasné a tedy pořádně chladné ráno. Otrásl se a zatáhl si zip mokrého obleku až ke krku. Kolena si přitáhl k bradě.

Jedna minuta.

Až to přijde, bude to jako nejhlasitější zvuk, jaký kdy slyšel, a nejjasnější záře, jakou kdy viděl. Nebylo možné tomu uniknout. Měl chuť zacpat si uši a zakrýt oči jako před obyčejnou explozí. Místo toho však nehybně civěl na horizont, pravidelně dýchal a počítal. Záměrně pozvolna upadal do tranzu.

"... sedm... osm... devět... deset..." Hrudí se mu rozlil pocit lehkosti a postupně se šířil do celého těla a uklidňoval a otupoval.

Zatímco čekal na neslyšný výbuch, paprsky hvězd na západě spřádaly mezi jeho těsně přivřenými řasami světelné pavučinky.

"Sah'ote, opakuju, že jsem připravený tě vystřídat!"

Sah'ot se natočil a pohlédl na Tošia. "Ještě chvíličku, ANO? Zrovna něco posloučám!"

Tošio svažtil čelo. Tohle by tedy u Sah'ota nečekal. Přišel toho delfíniho lingvistu vystřídat o něco dřív, protože věděl, že práci s robotem nenávidí.

"Co se děje, Toši?"

Dennie se posadila ve spacím pytli, mnula si oči a upřeně hleděla do blednoucí tmy přicházejícího svítání.

"Nevím, Dennie. Nabídl jsem Sah'otovi, že ho u robota vystřídám, aby se nemusel bavit s Charliem, až zavolá. Jenže on se od něj nechce hnout."

Dennie pokrčila rameny. "Řekla bych, že to je jeho věc. Proč se vlastně staráš?"

Tošio měl na jazyku peprnou odpověď, spolkl ji však a odvrátil se. Nebude si Dennie všimát, dokud se úplně nepřebere a nerozhodne se chovat normálně.

Dennie ho překvapila, že přijala jeho velení, když Gillian s Kípirem opustili ostrov, bez nespokojených komentářů.

Poslední dva dny se zdálo, že ji zajímají jenom její mikroskopy, preparáty a vzorky; dokonce ignorovala i Sah'otovy občasně sexuální narážky a na otázky odpovídala jednoslabičně. Tošio si klekl ke komunikátoru spojenému kabelem se Sah'otovými saněmi. Vyťukal na monitoru dotaz a zamračil se nad výsledkem.

"Sah'ote!" řekl vztekale. "Okamžitě sem plav!"

"Ještě vteřinku..." Zdálo se, že ho ten delfín nevnímá.

Tošio našpulil rty.

* OKAMŽITĚ chci tě

mít TADY

* Nebo s posloucháním
skončíš ZÁHY! *

Slyšel, jak Dennie za ním zalapala po dechu. Pravděpodobně jeho výbuchu v trináru nerozuměla úplně do detailu, hlavní myšlenku však pochopila. Tošio se k tomu cítil oprávněný. J3yl to svým způsobem test. Nedokázal být tak obratný jako Gillian, poslušnost si však vydobýt musel, jinak by byl jako důstojník k ničemu.

Sah'ot na něj chvíli oněměle civěl. Pak vzdychl a připlaval k okraji jezírka.

"Sah'ote, za poslední čtyři hodiny nemáš žádné geologické údaje! A přitom se sondou jsi sestoupil o dvě stě metrů! Co to má znamenat?"

Stenos se nejistě kolébal ze strany na stranu. Nakonec tiše odpověděl. "Slyším nějakou písseň..."

Poslední slovo řekl už tak tiše, že Tošio si nebyl jistý, jestli dobře slyšel. Pohlédl na neodelfína, jako kdyby nevěřil vlastním uším. "Cože slyšíš?"

"Nějakou písseň..."

Tošio zvedl ruce a zase je spustil. Takže mu nakonec ruplo, pomyslel si. Nejdřív Dennii a teď Sah'otovi. Takže teď tu velím dvěma cvokům!

Vycítil, že Dennie přišla k jezírku. "Poslouchej, Sah'o-te," řekl, "za chvíli bude volat doktor Dart. Co si myslíš, že řekne, až..."

"Charlieho si vezmu na starost já," řekla Dennie tiše.

"Ty?" Posledních čtyřicet hodin nedělala Dennie nic jiného, než nadávala na vrtavý strom a úkol, který dostala na rozkaz Takkata-Jima a žádost Charlese Darta. Téměř jí znemožnil věnovat se vlastní práci s Kiquil. Tošio si nedokázal představit, že by zrovna ona chtěla s tím šimpanzem mluvit.

"Ano, já. Až mu řeknu to, co mám na srdci, zapomene možná úplně na robota, takže Sah'ota nech být. Jestli říká, že slyšel zpěv, proč ne, možná ho opravdu slyšel."

Tošio ji upřeně pozoroval, pak pokrčil rameny. Fajn. Mým úkolem je tyhle dva chránit a ne napravovat jejich vědecké kiksy. Doufám jen, že Gillian udělá na lodi pořádek, abych mohl co nejdříve nahlásit, jak se tu věci mají.

Dennie poklekla těsně vedle vody a dala se se Sah'otem do řeči. Mluvila pomalu a naléhavě s ohledem na jeho zpomalené vnímání novoangličtiny následkem dlouhé seance s robotem.

Chtěla se potopit, aby se podívala na jádro kovové mohyly. Sah'ot souhlasil, že ji doprovodí, když počká, až ještě něco přepíše ze své "hudby". S tím Dennie souhlasila a zjevně se ani trochu neobávala jít do vody se Sah'otem.

Tošio se posadil a čekal na nevyhnutelné zabzučení linky z lodi. Lidé se měnili přes noc a on neměl nejmenší představu proč! Začaly ho pálit oči. Promnul si je, ale zdálo se, že to nepomáhá.

Zamrkal a snažil se podívat na Dennie a Sah'ota. Potíže se zaostřením jako by se zhoršovaly. Jezírko se mu začalo ztrácet v mlhavém oparu. Náhle měl pocit, že se stane něco strašného. Cítil, jak mu pulzuje v šiji, až dolů mezi lopatky.

Zvedl ruce k uším. "Dennie? Sah'ote? Sly...?" Poslední slova vykřikl, téměř však neslyšel svůj vlastní hlas.

Pohlédli na něj. Dennie vstala a udělala krok k němu, ve tváři znepokojený výraz.

Pak se jí oči roztáhly nevěřícím úžasem. Na okraji svého zorného pole zahlédl Tošio jakýsi rozmazaný pohyb. Náhle byl prales plný Kiquiů a všichni se porostem hnali na ně!

S vědomím, že je již příliš pozdě, se Tošio pokusil vytáhnout jehlovku. To však už byli obklopeni domorodci, kteří mávali svými krátkými pažemi a ječeli tenkými, vysokými hlásky. Tři se vrhli na něj a dva povalili Dennie. Ocítl se pod nimi, bojoval však a všemožně se snažil držet si jejich ostré drápy od obličeje, zatímco mu mozek drtil ohlušující skřípot. A pak, během mžiku, byli Kiquiové pryč!

Uprostřed toho děsivého skřípotu se Tošio otočil a přinutil se posadit.

Dennie sebou házela na zemi, sténala a křečovitě si tiskla ruce k uším. Tošio měl strach, že ji Kiquiové poranili drápy, když se však převálila obličejem vzhůru, viděl, že má jen povrchní rány. Oběma třesoucima se rukama vytáhl jehlovku.

Těch pár Kiquiů v dohledu nemířilo k nim, ale s kvičením se vřítlo do jezírka a potopilo.

Za tohle oni nemůžou, uvědomil si matně.

Poznal ten "zvuk" tisíců nehtů přejíždějících po škorňí tabuli.

Psionický útok! Musíme se ukrýt! Voda by ho mohla ztlumit. Měli bysme se potopit, jako to udělali ti domorodci!

S třetící hlavou se plazil k jezírku. Pak se zarazil.

Nemůžu tam Dennie jen tak vtáhnout - a v takovémhle stavu si nedokážeme navléct dýchací přístroje!

Změnil směr a odplazil se k jednomu stromu poblíž jezírka. Posadil se a zády se opřel o kmen. I přes ten neskutečný řev v hlavě se snažil soustředit.

Vzpomeň si, co tě učil pan Orley, kadete! Obrat' se do svého nitra. Poznej představy nepřítele... poslouchej jeho lži... použij jiň a jang... ten dvojitý spásný princip... logiku, abys pronikl závojem Mary... a víru, abys vydržel...

Pár metrů do něj úpěla a v prachu se svíjela Dennie. Tošio si položil jehlovku do klína, aby ji měl připravenou, až nepřítel přijde. Přes oponu ohlušujícího jakotu zavolal na Dennie.

"Dennie! Poslouchej, jak ti bije srdce! Poslouchej vlastní dech! To jsou skutečné zvuky! Ne tohleto!"

Viděl, jak se nepatrně natočila za jeho hlasem, bílé, bezkrevné ruce přitisknuté k uším, v očích výraz nesmírného utrpení. Řev sílil.

"Počítej úderů vlastního srdce, Dennie! Jsou jako... jsou jako oceán. Jako příboj! Dennie!" vykřikl, "už jsi někdy slyšela zvuk, který by přehlušil příboj? Dokáže snad něco nebo někdo udusit svým jakotem jeho výsměch?"

Civěla na něj a úporně se snažila. Viděl, jak zhluboka dýchá a jak se její rty pohybují v bezhlasém počítání.

"Ano! Počítej, Dennie! Dech a úder srdce! Existuje snad nějaký zvuk, kterému by se tep tvého srdce nedokázal vysmát?"

Jejich oči se setkaly a pohledy se do sebe pevně zaklesly-

A ve chvíli, kdy skučení v jeho hlavě pomalu dosáhlo vrcholu, si Tošio všiml, jak nepatrně přikývla a na tváři se jí objevil sotva znatelný, vděčný úsměv.

I Sah'ot to ucítil. A sotvaže se ta psychická vlna přihnala, začalo jezírko vřít zpanikařenými Kiqui. Sah'ot se rázem ocitl uprostřed vřavy; přicházela zvenku i zevně. Bylo to horší než být oslněn světlometem.

Chtělo se mu potopit se co nehlouběji, pryč z té kakofonie. Ze všech sil potlačil paniku a přinutil se zůstat na místě. Snažil se rozložit ten zvuk na jednotlivé části, nejdříve lidský příspěvek. Zdálo se, že Dennie s Tošiem jsou na tom hůře než on. Je možné, že jsou vůči tomu útoku citlivější. Od nich se mu žádné pomoci nedostane!

Kiquiové byli hrůzou bez sebe a s kvičením se vrhali do jezírka.

:?: Prchejte! Útěk...

od ty nešťastné veliké věci

:?: Někdo Pomoc

ty veliké nešťastné zraněné věci!

Když se na ten "útok psí" soustředil, skutečně se mu tak trochu zdálo, že je z něj cítit volání o pomoc. Bolelo to jako ďábelská hlubina, nevzdal se však a snažil se ho definovat přesněji. Už měl pocit, že k něčemu spěje - rozhodně se mu to dařilo - když se přidal ještě jeden hlas, tentokrát přes jeho nervový kontakt! Právě se probudila píseň z nitra planety, píseň, kterou se snažil - neúspěšně - celou noc rozluštit. Zaburácela z útroby Kithrupu a její prostota nepřipouštěla nepochopení.

+ KDO VOLÁ? -

- KDO SE OPOVAŽUJE RUŠIT +

Sah'ot si záupněm vytrhl kontakt spojující ho s robotem. Tři ječící hlasy a každý na jme rozumové hladině, to už bylo příliš. Stačilo málo a zbláznil by se!

Thennanian Buoult měl strach, přestože pro důstojníka ve službách Velikých duchů neznamenal smrt ani živí nepřátelé nic.

Raketoplán proletěl přechodovou komorou jeho vlajkové lodi Quesgfire. Obrovské dveře, jejichž masivnost a odolnost působila tak uklidňujícím dojmem, se za nimi zavřely. Pilot spočítal kurz k vlajkové lodi Tandů.

Tandů.

Buoult napjal svůj hřeben jako demonstraci sebedůvěry. V mrazivé atmosféře tandské lodi mu sice z té plochy nervů a krevních cév unikne teplo, bylo však nezbytně nutné udržovat zdání.

Uzavřít spojení se Sory by možná bylo o něco méně nechtivé. Sorové byli alespoň podobnější Thennaninům, než ti členové Tandové, a žili v přijatelné teplotě. Kromě toho Sorové měli docela zajímavé chráněnce, takové, jaké by Buoultův národ sáin rád pozvedl.

S námi by se měli líp, pomyslel si. Protože my jsme laskaví patroni.

Byla sice pravda, že kožovití Sorové byli všeteční a necitelní, zato tihle tyčkovití Tandové byli děsiví tvorové. Jejich chráněnci byly podivné bytosti, ze kterých ho vždycky začalo cukat u kořene ocasu, kdykoli si je představil.

Buoult se s odporem zašklebil. Politika vedla k prapodivným manipulacím s geny. Sorové teď byli ze zbývajících válčících stran nejsilnější. Thennaninové byli nejslabší z velkých mocností. Přestože tandská filozofie byla nejodpornější ze všech, které stály v opozici abdikatorské víře, byli Tandové jedinou překážkou Sorů na jejich cestě k triumfálnímu vítězství. Proto se Thennaninové s nimi musí spojit, pro tentokrát. Kdyby to pak vypadalo, že zvítězí Tandové, nastal by další okamžik změny stran. Už se to stalo několikrát a stane se to znovu.

Buoult se na blížící se setkání obrnil. Byl rozhodnut nedat najevo ani špetku hrůzy, kterou pociťoval z toho, že vstupuje na tandskou loď.

Zdálo se, že Tandům je jedno, jak dalece riskují se svým ztřeštěným pravděpodobnostním pohonem, který ani pořádně nechápali. Vyšinuté manipulování s realitou jejich chráněnecké rasy Episiarchů jim mnohdy umožnilo pohybovat se prostorem rychleji než protivníci. Někdy však následné změny prostoročasu pohltily nenávratně celé skupiny lodí a nestranně vymazaly z vesmíru jak Tandy, tak jejich nepřátele. Bylo to šílenství!

Hlavně, aby ty perverzní pohony nepoužili, zatímco budu na palubě, šeptaly mlčky Buoultovy modlicí orgány.

Vymyslíme bitevní plán a pryč.

Tandské lodi, divoká chůdovitá tělesa, která vyměnila ochranný krunýř za rychlost a sílu, už byly na dohled.

Samozřejmě, že i tyhle neobvyklé lodi byly jen variantami starých projektů z Knihovny. Tandové byli odvážní, jejich zločiny však postrádaly neohrabanost originality.

To pozemšťani byli v mnoha směrech nekonvenčnější než Tandové. Jejich neforemné vynálezy byly primitivní a měly svůj původ v jejich nedostatečném pozvednutí.

Buoult by rád věděl, co ti "delfini" dělají právě teď. Ubozí tvorové, zmocní-li se jich Tandové nebo dokonce Sorové!

Dokonce i tihle primitivní mořští savci, chráněnci jakési podřadné, ochlupené sirotčí rasy, si zaslouží, v mezích možností, ochranu.

* * *

Samozřejmě, že tu byly důležitější věci. Nesmí jim být dovoleno zdržovat údaje, které měli k dispozici!

Buoult si všiml, že se mu rozčilením vysunuly drápy. Zatahl je, a zatímco se jeho raketoplán blížil k tandské flotile, pracoval na vnitřním klidu.

Náhle mu tiché úvahy přetřhlo mrazem, ze kterého se mu roztřásl hřeben... porucha na pásu psi.

"Operátor!" vyštěkl. "Spojte se s vlajkovou lodí! Zjistěte, jestli to volání taky zachytili!"

"Hned to bude, generální protektore!"

Buoult silou ovládal vzrušení. Psychická energie, kterou cítil, mohla být válečná lest. Zdála se však pravá. Nesla podobu Krondorsfiru, o němž už nedoufali, že ho ještě někdy uvidí!

Už se rozhodl. Při jednáních, která ho čekala, požádá ještě o jednu laskavost. Výměnou za pomoc Thennaninů musí Tandové rozšířit svou spolupráci ještě o jednu maličkost.

"Potvrzeno, pane. Je to bitevní loď Krondorsfire," ozval se pilot hlasem skřehotajícím dojetím. Buoult vztyčil hřeben na důkaz, že slyšel. Hleděl upřeně před sebe, kde se rýsovaly útvary, které připomínaly kovové kudlanky, a soustředěval se před blížící se konfrontací, jednáním a čekáním.

Bei Čohuan zrovna poslouchala velrybí písně - vzácné a drahé kopie, za které před časem dala celý měsíční plat - když její detektory zachytily jakýsi signál. Neochotně si sundala sluchátka, aby se podívala na směr a intenzitu. Přicházela taková spousta všelijakých signálů... samé bomby, exploze, pasti. V tu chvíli ji jeden z maličkých wazůů upozornil, že tento konkrétní signál vychází přímo z toho vodního světa.

Bei si hladila fousky a přemýšlela.

"Tohle určitě změní situaci, moje milá drobotino. Opustíme tohle pásmo mrtvého kamení a přiblížíme se víc k dějišti? Nepřišel čas dát těm pozemšťanům vědět, že tady nahoře je taky někdo, kdo je jejich přítel?"

Na to wazůni zacvrlikali, že taktika je její věc. Podle spojenecké dohody byli špióny, ne stratégy.

Bei se jejich sarkasmus zamlouval. Byl podle jejího gusta.

"Tak dobře," kývla. "Půjdem trochu blíž."

Híkahí se urychleně dotázala bitevního počítače skifu.

"Je to nějaký druh psi zbraně," oznámila přes hyd-rofony posádce pracující na thennaninském vraku. Její novoangličtina byla klidná a přesná, s chladnými podtóny Keneeku. "Žádné další známky útoku jsem nezjistila, takže jsem přesvědčena, že to, co právě cítíme, je okraj vesmírné bitvy. Něco podobného jsme cítili už dřív, i když ne takhle silně. Jsme hluboko pod vodou, částečně chráněni před vlnami psi. Zatněte zuby, posádko Streakeru, a snažte se nevšímat si toho. Věnujte se svým povinnostem s tropicky jasnou logikou."

Vypnula hydrofony. Híkahí věděla, že dokonce i teď plave Tišůt mezi pracující posádkou a vtipkuje a udržuje morálku na výši.

Ten psi hluk působil jako neodbytné svrbění s podivným rytmem. Přicházelo ve vlnách, jako by šlo o nějaký kód, kterému nedokázala přijít na kloub.

Pohlédla na Hannese Suessiho, který seděl na zábradlí u stěny a vypadal velice unaveně. Chystal se, že se půjde na pár hodin natáhnout, avšak ten psionický útok ho zasáhl očividně ještě hůře než delfíny. Přirovnal ho ke skřípání nehtů po tabuli.

"Napadají mě dvě možnosti, Híkahí. Tou první jsou velice dobré zprávy. Tou druhou špatné, že horší už být nemůžou." Přikývla štíhlou hlavou. "Několikrát jsme zkontrolovali obvody, poslali tři kurýry se zprávou, a loď pořád mlčí. Nezbyvá mi, než si myslet to nejhorší."

"Že dostali Streaker," řekl Suessi a zavřel oči.

"Ano. Tenhle ten psi rámus přichází odněkud z povrchu planety. Není vyloučeno, že o něj galaktici ještě pořád bojují - nebo o to, co z něj zbylo."

Híkahí se rozhodla.

"Vrátím se skifem na Streaker. Počkám ale, až uvnitř vraku utěsníte ubytovací prostory pro posádku. A taky budete potřebovat energii skifu k dobití thennaninských akumulátorů."

Suessi přikývl. Híkahí očividně chtěla co nejdříve odplout. "Půjdu jun tedy pomoci."

"Právě vám skončila služba. To nemůžu dovolit."

Suessi zavrtěl hlavou. "Podívejte, Híkahí, až zajistíme útočiště uvnitř vraku, můžeme tam delfinům napumpovat filtrované kyslíkové fluidum, takže si budou moci konečně pořádně odpočinout. Kromě toho tam budou dobře chráněni před tímhle psychickým ječením. A co je nejdůležitější, budu tam mít svou vlastní místnost, suchou místnost, bez bandy kvičících děcek, co mě věčně ožďibujou, sotva se k nim otočím zády!" Ve Suessiho očích byla něžná ironie. Híkahíny čelisti se zkroutily do neznatelného úsměvu.

"V tom případě na mě chvíli počkejte, Tvůrce úžasných hraček. Půjdu ven s vámi. Při práci aspoň zapomeneme na to skřípání nehtů mimozemšťanů."

Královna Sorů Krat žádným skřípem netrpěla. Její loď byla proti psychickým provokacím chráněná. O té psionické poruše se dověděla od personálu. S mírným zájmem převzala svitek s údaji z rukou Pila CuUalberry.

V průběhu bitvy zachytili mnoho podobných signálů. Dosud však žádný z nich nepřicházel z planety. Jen při několika šarvátkách se válka přenesla až na samý Kithrup.

Normálně by dala jednoduše příkaz k vystřelení samo-naváděcího torpéda a na celou věc by zapomněla. Poblíž plynového obra právě vznikala očekávaná tando-thenna-ninská aliance proti Sorům a ona se na ni musela připravit. Avšak na tomhle signálu ji něco zaujalo.

"Určete přesný původ signálu na mapě planety," nařídila Pilovi. "Zahrňte do ní všechna známá místa pádů nepřátelských lodí."

"Touhle dobou jich už budou tučty a jejich polohy budou velice nepřesné," odvětil šťekavě pilský statistik. Mluvil vysokým, pronikavým hlasem a jeho ústa se prudce otevírala při každé slabice. Nad malýma, černýma očima se mu zachvívaly husté bryvy.

Krat mu nevěnovala ani pohled. "Když Sorové intervenovali u Kisů za ukončení pilského vazalství," zasyčela, "nebylo

to proto, aby z vás udělali Vznešené Starší. Budeme snad o mém rozhodnutí diskutovat jako nějaký člověk se svým rozmazleným šimpanzem?"

Podsaditý Cullalbera se zachvěl, rychle se uklonil a tiše odcupital do svého datacentra.

Krat potěšeně zapředla. Ano, Pilové byli téměř dokonalí. Zatímco k vlastním chráněncům a sousedům byli arogantní a panovační, bez meškání pelášili splnit každý vrtoch Sorů. Jak nádherné bylo být Vznešenou Starší!

Přesto však byla lidem za něco vděčná. Za těch pár století téměř nahradili Tymbrimie ve funkci bubáků ke strašení vzpurných chráněnců. Symbolizovali všechno, co bylo na liberalismu pozvedání špatné. Až bude Země a její kolonie konečně pokořena a lidé "adoptováni" jako řádní chráněnci, bude třeba najít nějaký jiný vhodný špatný příklad.

Krat zapnula soukromou komunikační linku. Na obrazovce se rozzářila podoba Sorky Pritil, mladé velitelky jedné z lodí v její flotile.

"Ano, matko flotily," Pritil se pomalu lehce uklonila. "Poslouchám."

Krat se nad drzostí té mladé samičky rozkmitaly jazyky. "Loď číslo šestnáct byla v poslední šarvátce pomalá, Pritil."

"Věc názoru," odvětila Pritil, soustředěná na své pářící klepeto. Čistila si ho před obrazovkou, což byla neslušnost, jejímž účelem bylo dát najevo nezáměr.

Mladší samice málokdy chápaly, že skutečná urážka by měla být nenápadná a že by ji oběť měla odhalit až po nějakém čase. Krat se rozhodla, že dá Pritil patřičnou lekci.

"Potřebujete si odpočinout a provést opravy. V příští bitvě by nebyla loď číslo šestnáct téměř k ničemu. Je tu nicméně možnost, jak si vydobýt pocty a možná i získat kořist."

S náhlým zájmem zvedla Pritil pohled.

"Ano, matko flotily?"

"Zachytili jsme volání předstírající, že je něčím, čím není. Možná je to nepřítel a žádá o pomoc, mám ale podezření, že to bude něco jiného."

Možnost intrik Pritil očividně lákala. "Jsem ochotna poslouchat, matko flotily."

Krat, která tušila, jak Pritil zareaguje, si povzdychla. Věděla, že mladí velitelé tajně věří všem těm legendám o jejich předtuchách. Věděla, že bude Pritil souhlasit.

Ještě se musíš hodně učit, Pritil, řekla si v duchu, než mě svrhneš a zaujmeš moje místo. Ještě spousta jizev zo-hyždí tvou mladou kůži, než k tomu dojde. S radostí tě budu až do té chvíle učit, má dcero.

Gillian a Makani zvedly pohledy, když do lodní nemocnice vplaval Takkata-Jim s doktorem Ignaciem Metzem v doprovodu tří mohutných, zarytých se tvářících Stenosů ve válečných postrojích.

Wattaceti zakvičel jakýsi nesrozumitelný výraz rozhořčení a vyplul, aby se jim postavil do cesty. Makaniiny asistentky za svou nadřízenou zacvrkly.

Oči Gillian a Makani se setkaly. Okamžik konfrontace nadešel. Teď se uvidí, jestli si Makani všechno jenom nepředstavovala. Gillian stále ještě doufala, že Takkata-Jim a Metz mají pro své jednání pádné důvody a že Kreideikího zranění byla opravdu nehoda.

Makani už byla rozhodnuta. Akki, ten mladý kadet z Calafie, se dosud nevrátil. Doktorka upírala na Takkata-Jima nenávidný pohled, jako kdyby před sebou měla tygřího žraloka. Výraz v jeho tváři ostatně neměl k té představě daleko.

Gillian měla tajnou zbraň, zapřísáhla se však, že ji použije jen v nejkrajnější situaci. Necháme je udělat první krok, řekla si v duchu. Než vytáhneme trumfové eso, ať nejdřív oni vynesou karty.

První fáze by mohla být trochu nebezpečná. Měla čas jen krátce se spojit ze své pracovny s Nissem a hned musela spěchat do lodní nemocnice. Mohla by se tu ocitnout

v těžké pozici, pokud špatně odhadla intenzitu atavismu, který se projevoval na Streakeru. Možná si u sebe měla nechat Kípira.

"Doktorko Baskinová!" Aniž se doktor Metz přiblížil, chytil se zábradlí při stěně a pustil před sebe Stenosy. "Jsem rád, že vás zase vidím, proč jste se ale neohlásila?"

"Hrubé porušení bezpečnostních předpisů, doktorko," dodal Takkata-Jim.

Takže takhle se věci mají, pomyslela si Gillian. A můžou to hnát tak daleko, až mě dostanou do cely.

"Copak? Jsem tady, abych se zúčastnila jednání lodní rady, gentlemani. Dostala jsem vyrozumění od doktorky Makani. Mrzí mě, jestli služba na můstku mou odpověď zašantročila. Slyšela jsem, že jsou tam teď skoro sami nezkušení nováčci."

Takkata-Jim se zamračil. Nedalo se vyloučit, že takový vzkaz i poslala a že se v tom zmatku na můstku někam ztratil.

"Vzkaz doktorky Makani byl taky v rozporu s rozkazy! A váš návrat je pravým opakem mých instrukcí."

Gillian se zatvářila užasle. "Vždyť jen předávala dál vaši výzvu ke svolání lodní rady. Předpisy hovoří jasně. Vaší povinností je svolat lodní radu do čtyřadvaceti hodin od úmrtí kapitána nebo okamžiku jeho nezpůsobilosti vykonávat funkci."

"Také že se už provádějí přípravy! Ovšem v nouzové situaci nemá zastupující kapitán povinnost konzultovat svá rozhodnutí s lodní radou. V případě očividného neuposlechnutí rozkazů mám právo..."

Gillian strnula. Její odhodlání nebude nikomu nic platné, bude-li se Takkata-Jim chovat iracionálně. Možná jí nezbude nic jiného než skočit přes radu autodoktorů na parapet nad nimi. Odtamtud to bude mít do kanceláře už jen pár kroků.

"...dát rozkaz k vašemu zadržení do výslechu, který se uskuteční někdy po ukončení výjimečného stavu."

Gillian pozorně sledovala výrazy delfiních strážců. Byli by skutečně ochotni ublížit člověku? V jejich tvářích si přečetla, že dost možná ano.

V ústech jí vyschlo, nedala však na sobě nic znát.

"Nepochopil jste správně své oficiální postavení, poručíku," odpověděla opatrně. "Domnívám se, že jen velice málo

delfinů na palubě lodi by překvapilo, kdyby se dovědělo, že...u

Slova jí uvízla v hrdle. Náhle ji zamrazilo podél páteře a měla pocit, jako by vzduch kolem ní začal pulzovat. Chytila se zábradlí a v tu chvíli se jí v hlavě rozbírácel hluboký, dunivý rachot.

Ostatní na ni civěli, zmatení jejím chováním. Pak to ucítili i oni.

Takkata-Jim se prudce otočil a vykřikl: "Psionický útok! Makání, potřebuju spojení na můstek!"

Delfiní lékařka uhnula stranou, překvapena rychlostí, s jakou se Takkata-Jim mihl kolem. Jak skřípot sílil, přitiskla si Gillian dlaně k uším a všimla si, že totéž dělá i Metz. Strážce zachvátil zmatek, zoufale se rozkničeli, panenky strachy široce rozšířené.

Mám se pokusit zmizet teď? snažila se uvažovat Gillian. Pokud je ale tohle opravdu útok, musíme zapomenout na spory a spojit síly.

"...neschopnost!" křičel Takkata-Jim do komunikátoru. "Co tím myslíte 'jenom tisíc mil odtud'? Zjistěte to přesně!... Jak to, že aktivní senzory nefungují?"

"Počkat!" vykřikla Gillian a s tlesknutím sepjala ruce. Oponou stále silnějšího dojetí se začala, smát. Takkata-Jim nepřestával chrlit rozkazy obsluze můstku, zatímco ostatní k ní obrátili překvapené pohledy.

Gillian se smála. Pleskala do vody, bušila do blízkého autodoktora, pevně objala Wattacetiho kolem chvějících se slabin. Nakonec zmlkl i Takkata-Jim, fascinovaný jejím očividně psychotickým záchvatem radosti. Civěl na ni, hluchý ke zběsilému štěbetání z můstku.

"Tome!" vykřikla. "Já ti říkala, že ty umřít nemůžeš! Sakra, vždyť já tě miluju ty parch... Ach bože, kdybych šla já, byla bych v tuhle chvíli už zpátky!"

Delfinů na ni zírali, oči vytřeštěné ještě víc, jak jim pomalu docházelo, o čem to mluví.

Smála se, až jí tekly po tvářích slzy.

"Tome," zašeptala, "já ti říkala, že ty umřít nemůžeš!" a slepě objala, co měla nejbliž.

Kreideiki se vznášel v beztíži a slyšel zvuky. Bylo to jako poslouchat Beethovena nebo se snažit doopravdy rozumět keporkakovi.

Někdo nechal zapnuté audio, pro případ, kdyby vydal ještě nějaké zvuky. Nikoho nenapadlo, že ten obvod funguje oběma směry. Do antigravitační nádrže proudila slova zvenčí.

Byla dráždivá, jako příznaky myšlenek ve velké symfonii - naznačující, že skladatel pochopil něco, co noty do-kážou vyjádřit jen matně a čemu se slova nikdy nepřiblíží ani vzdáleně.

Takkata-Jim něco drmolil. Výhružný tón byl zřetelný. Stejně jako opatrný, jasný hlas Gillian Baskinové. Kéž by tak těm slovům rozuměl! Avšak novoangličtina byla pro něj ztracena.

Kreideiki věděl, že jeho loď je v nebezpečí a že s tím nemůže nic dělat. Staří bohové s ním ještě neskončili a nedovolí mu se pohnout. Mají toho ještě mnohem víc, co mu musí ukázat, než bude připraven posloužit jejich záměrům.

Už se smířil s opakovanými chvílemi hrůzy jako při zápase s obrovskou chobotnicí, kdy se střídavě vynořuje, aby si odpočinul, a opět se vrací dolů do chaosu bitvy. Až přijdou, aby ho stáhli DOLŮ, znovu bude polapen do obrovského víru dojmůsymbolů, pulzujících snů, co mu buší do jeho mysli inženýra neodbytnými pocity, že všechno je jinak.

Takový útok by nikdy nebyl možný, kdyby nedošlo ke zničení řečových center. Kreideiki truchlil nad ztrátou slov.

Poslouchal zvuky řeči z vnějšího světa a ze všech sil se soustřeďoval na jejich tajemnou, melodickou povědomost.

Úplně o všechno nepřišel, uvědomil si po chvíli. Tu a tam nějaká slova poznal. Jednoduchá, většinou názvy předmětů nebo jména lidí; nebo jednoduché činnosti s nimi spojené.

Asi tolik dokázali jeho vzdálení předkové.

Nedokázal si však zapamatovat více než tři nebo čtyři slova za sebou, takže nebyl schopen sledovat rozhovor. Mohl sice pracně rozluštit větu, vzápětí ji však kompletně zapomněl, když se pustil do další. Bylo to nesmírně obtížné a nakonec se přiměl svého marného snažení zanechat.

Tudy cesta nevede, usoudil s konečnou platností. -

Místo toho bych se měl pokusit o gestalt, řekl si v duchu. Použít triky, které ti staří bohové používají na mne.

Obsáhnout, absorbovat... jako kdyby se snažil cítit, co cítil Beethoven, když se ponořil do tajemství houslového koncertu.

Z reproduktoru se řinuly tlumené hlasy rozzlobených sofontů. Odrážely se od stěn komory a rozptylovaly se jako drobné trpké kapičky. Po děsivé kráse toho DOLE se cítil odrazen. Přinutil se poslouchat, hledat způsob - nějaký skromný způsob, jak Streakeru a jeho posádce pomoci.

Soustředil se a cítil, jak v něm ta potřeba narůstá. Hledal něco, bod, na který by se v tom chaosu zvuků zaměřil.

* Zášť

rozvířená

v mocném dmutí

* Přehlížení

žraloků!

Bratrovražedný boj...

* Pozvání

žraloků!

Hloupý oportunismus...

Zjistil, že proti své vůli začíná, nahlas cvakat sonarem. Snažil se přestat, neboť věděl, kam to povede, avšak ty zvukové impulzy mu vycházely z čela nezávisle na jeho vůli a brzy se k nim přidala řada tichých stenů.

Zvuky hádky v lodní nemocnici postupně zmizely, jak jeho vlastní píseň kolem něj spřádala stále hustější a hustější pavučinu. V bzučivých a praskavých ozvěnách se stěny vytratily a kolem dokola se vytvořila nová realita. Po jeho

boku se pomalu formovala temná silueta.

Mlčky jí řekl, ať jde pryč.

: Ne : Jsme Zpátky : Ještě Se Musíš Učit :

Pokud vím, jste moje delirium! Žádný z vás nikdy nevydá vlastní zvuk! Mluvíte jen v ozvěnách mého vlastního sonarů!

: Byly Snad Někdy Tvoje Ozvěny tak Složité? :

Kdo může vědět, čeho je schopno moje podvědomí? Mám v paměti víc cizích zvuků, než kolik kdy slyšel kterýkoli jiný kytovec! Byl jsem tam, kde živá oblaka hvízdají krotkým hurikánům! Slyšel jsem dunění smrtících černých děr a naslouchal písniím hvězd!

: Tím Spíš Tě Chceme : Tím Spíš Tě Potřebujeme :

Mě je zapotřebí tady!

: No Ovšem.

Tak Pojď, Kreideikí :

Starý bůh K-K-Kf-krí se přiblížil. Jeho zvukově prostupná silueta se třpytila, ostré zuby blyštily. Ať už to byl výplod fantazie nebo ne, ten obrovský tvor se dal do pohybu a unášel ho s sebou, neschopného odporu, stejně jako předtím : DOLŮ :

A pak, ve chvíli, kdy se ho zmocnila odevzdanost, zaslechl Kreideikí zvuk. Kupodivu to nebyl jeho vlastní, odražený od chorobného snu. Přicházel odjinud, mocný a naléhavý!

: Nevšímej Si Toho : Pojď :

Kreideikího mysl za zvukem vyrazila jako za hejnem parmic, přestože sílil až do ohlušujícího řevu.

: Máš Zvýšenou Citlivost: Máš Psi Jaké Jsí Dosud Nepoznal : Neznáš Ještě Jeho Využití : Vzdej Se Rychlého Prospěchu : Dej Přednost Tvrdému Úsilí... :

Kreideikí se rozesmál a otevřel se rachotu přicházejícímu zvenčí. Ten udeřil a roztříštil zářivě černý stín boha do zvukových skvrnek, které se zatřpytily a pomalu pohasly. : Ta Cesta Je Pro Tebe Ztracena : : Kreideikí... :

Starý bůh zmizel. Kreideikí se smál, že se zbavil té kruté představy, vděčný za ten nový zvuk, který ho osvobodil. Avšak rachot stále sílil. Cítil, jak mu v hlavě kypí, tlačí na stěny lebky a buší, aby se dostal ven. Náhle se vítězství změnilo v paniku. Svět se proměnil v kvilivý cizí křik o pomoc.

Kreideikí, snaže se zdolat ten burácející příboj, vyrazil tichý trylek zoufalství.

50 STREAKER

Vlny pseudozvuku konečně začaly utíchat.

"Kreideikí!" vykřikla Makaní a rychle plavala ke kapitánově nádrži. I ostatní se otočili, neboť si také všimli úzkosti zraněného delfína.

"Co je mu?" zeptala se Gillian, když připlavala k Makaní. Viděla, jak sebou kapitán chabě hází a vydává stále tišší steny.

"Nevím. Nikdo ho nesledoval, když ta psí bomba dosáhla vrcholu! Teprve teď vidím, že je rozrušený."

Vypadalo to, že se ta velická, tmavošedá silueta v nádrži pomalu uklidňuje. Svaly na hřbetě Kreideikího sebou zacukaly, jak vydal tichý, naříkavý trylek.

Ignacio Metz připlavala ke Gillian.

"Ach, Gillian..." začal, "chci, abyste věděla, že jsem velice rád, že Tom žije, přestože tohle zpoždění nevěstí nic dobrého. I teď bych dal krk na to, že tenhle jeho plán s Trojským koněm není dobře vymyšlený."

"V tom případě to probereme v loďní radě, ne, doktore Metzi?" odpověděla chladně.

Metz si odkašlal. "Nejsem si jistý, zda zastupující kapitán dovoli..." Zmlkl pod jejím pohledem a odvrátil se.

Pohlédla na Takkata-Jima. Jestli udělá něco ukvapeného, může to být poslední kapka, která způsobí zhroucení morálky posádky Streakeru. Musí ho přesvědčit, že pokud

se jí postaví, prohraje. A zároveň mu musí nabídnout cestu, jak z toho ven, jinak může na lodi dojít k občanské válce.

Takkata-Jim jí opětovně pohled, ve kterém byla směsice čirého nepřátelství a vypočítavosti. Všimla si, jak postupně natáčí na zvuk citlivou špičku čelisti k ostatním delfinům a odhaduje jejich reakci. Zpráva, že Thomas Orley žije, se ponese lodí jako zvuk trubky. Jeden z ozbrojených Stenosu, podle všeho vicekapitánem pečlivě vybraný, už vypadal rebelantsky rozjařeně a brebentil s Wattace-tím.

Musím jednat rychle, uvědomila si Gillian. Je v zoufalé situaci.

S úsměvem zamířila k Takkata-Jimovi. Ten couvl a jeden z věrných Stenosu po jeho boku na- ni upřel planoucí pohled.

Gillian promluvila potichu, aby ji ostatní neslyšeli.

"Ať vás to ani nenapadne, Takkata-Jime. Delfini na palubě téhle lodi mají teď plné hlavy Toma Orleye. Pokud jste si předtím myslel, že mi můžete ublížit, mějte rozum aspoň teď."

Oči Takkata-Jima se rozšířily a Gillian poznala, že trefila do černého a že opět vydělala na pověstech o svých psích schopnostech. "Kromě toho zůstanu v těsné blízkosti Ignacia Metze. Je sice naivně důvěřivý, ale jestli na vlastní oči uvidí, že mi ublížíte, ztratíte ho. Vy za sebou potřebujete nějakého symbolického člověka, vidíte? Bez něho se dokonce i ti vaši Stenosové rozsypou."

Takkata-Jim hlasitě klapl čelistmi.

"Nepokoušejte se mě zastrašovat! Nepotřebuju vám ubližovat. Představuju zákonnou autoritu na téhle lodi. Mohu mám zakázat volný pohyb po lodi!"

Gillian pohlédla na své nehty. "Jste si tím tak jistý?"

"Vy byste podněcovala posádku k neposlušnosti vůči zákonnému veliteli lodi?" Zdálo se, že Takkata-Jim je upřímně zděšený. Muselo mu být jasné, že mnozí, možná většina Tursiopsů, by šli za ní, zákony nezákony. To by však byla vzpoura a došlo by k rozdělení posádky na dva tábory.

"Mám zákon na své straně," zasyčel.

Gillian vzdychla. Nezbylo než odhalit karty, bez ohledu na škody, jaké to způsobí, zjistí-li to pozemští delfini. Zašeptala dvě slova, která nikdy nechtěla vyslovit.

"Tajné rozkazy."

Takkata-Jim na ni chvíli civěl a pak pronikavě vykřikl. Postavil se na ocasu a udělal prudký přemet vzad, zatímco strážci jen zmateně mrkali. Gillian se otočila a všimla si, že na ně Metz s Wattacetim překvapeně zírají.

"Nevěřím vám!" vyhrkl Takkata-Jim, až se voda rozstřílela na všechny strany. "Na Zemi nás ujistili, že Streaker je naše lodi"

Gillian pokrčila rameny. "Zeptejte se své obsluhy můstku, jestli bitevní mechanismy fungují. Ať se někdo pokusí opustit loď předřevým oddílem. Zkuste otevřít dveře do zbrojnice."

Takkata-Jim se otočil jako na obrtlíku a vyrazil k obrazovce komunikátoru na opačném konci místnosti. Jeho strážce Gillian chvíli upřeně pozoroval, pak ho následoval. V pohledu mu četla vědomí zrady.

Ne všichni delfini budou smýšlet takto, věděla Gillian. Většina pravděpodobně bude mít radost. Ovšem hluboko v nitru se pevně usídlí důsledky. Z jednoho z hlavních cílů expedice Streakeru, vybudovat v neodelfínech smysl pro nezávislost a sebedůvěru, bylo sleveno.

Měla jsem na vybranou? Je ještě nějaká jiná možnost, kterou jsem měla zkusit dřív?

Zavrtěla hlavou a v duchu si přála, aby s ní byl Tom. Tom by možná všechno vyřešil jedinou sarkastickou říkankou v trináru, po které by se všichni zastyděli.

Ach, Tome, pomyslela si. MeZa jsem jít místo tebe.

"Gillian!"

Makaní bičovala ocasem vodu, až jí tiše řinčel postroj. Jednou mechanickou paží ukazovala vzhůru na zraněného delfina, vznášejícího se v antigravitační nádrži.

Kreideikí její pohled opětoval!

"U Joshuy H. Bára - vždyť jste říkala, že má spálený kortex!" hlesl zírající Metz.

Kreideikího rysy se rychle formovaly do výrazu hlubokého soustředění. Ztěžka dýchal, pak náhle zoufale vykřikl.

"Ven!:"

"To není možné!" zašeptala Makaní. "Jeho řečová centra..."

* Ven :

Kreideikí!

* Plavat :

Kreideikí!

Kreideikí vykřikl, tvář staženou úsilím.

Bylo to jen dětské žvatlání, byl v něm ale zvláštní tón. A temné oči sršely inteligencí. Gillianin telempatický smysl pulzoval.

"Ven!" Prudce se v nádrži otočil a mocným ocasem praskl do okna, až zadunělo. Znovu zopakoval to novoanglické slovo. Jeho klesající intonace však připomínala výraz v primářů.

"Ve-e-n!:a

"Pomozte mu ven!" přikázala Makaní asistentkám. "Jemně! Rychle!"

Od komunikátoru se velkou rychlostí vracel Takkata-Jim, ve tváři vztek. U antigravitační nádrže se však prudce zastavil a zíral na jasné oko kapitána.

To byla poslední kapka.

Kolébal se ze strany na stranu, jako by se nedokázal rozhodnout na správné řeči těla. Pak se obrátil k Gillian.

"To, co jsem udělal, bylo podle mého přesvědčení v nejlepším zájmu lodi, posádky a účelu výpravy. Na Zemi to budu moci velice snadno dokázat."

Gillian pokrčila rameny. "Doufejme, že k tomu dostanete příležitost."

Takkata-Jim se suše zasmál. "Dobře tedy. Uspořádáme tuhle šarádu, nazývanou lodní rada. Svolávám ji od této chvíle za hodinu. Dovolte mi však, abych vás varoval, doktorko Baskinová. Nepřehánějte to. Pořád ještě mám moc. Musíme najít kompromis. Zkuste mě pranýřovat a rozvrátíte loď."

A pak se utkáme," dodal tiše.

Gillian přikývla. Dosáhla, čeho musela. I kdyby Takkata-Jim provedl ty nejhorší věci, ze kterých ho Makaní podezírala, neexistoval žádný důkaz, a v této chvíli šlo o to dosáhnout kompromisu, jinak by loď zachvátila a zničila občanská válka. Prvnímu důstojníkovi musí být nabídnut způsob, jak z toho ven. "Nezapomenu, Takkata-Jime. Za hodinu. Budu tam."

Takkata-Jim se rychle otočil a zamířil ven, následován dvěma věrnými strážci.

Gillian si všimla, jak Ignacio Metz upřeně civí za delfiním poručíkem. "Ztratil jste nad ním kontrolu, vidíte?" podotkla suše, když plavala kolem něj.

Genetik sebou trhl. "Prosím, Gillian? Co jste tím chtěla říct?" Avšak tvář ho prozradila. Tak jako mnoho dalších, i Metz měl sklon přeceňovat její psychické schopnosti.

Ted' si nejspíš říká, jestli jsem mu nečetla myšlenky, pomyslela si Gillian. "Ale nic," odpověděla se strohým úsměvem.

"Pojdme se podívat na ten zázrak."

Plavala k místu, kde Makaní neklidně čekala, až se vynoří Kreideikí. Metz na ni nejistě pohlédl, pak ji následoval.

51

THOMAS ORLEY

Třesoucima se rukama odtáhl ze vchodu do přístřešku šlahouny. Vylezl z úkrytu a zamžoural do mlhavého rána.

Na obloze se mezitím nakupila nízká mračna. Nikde dosud neviděl žádné cizí lodě a to bylo dobře. Báł se, že se objeví,

až bude bezmocně zápasit s účinky psí bomby.

Nebyla to vůbec legrace. Prvních pár minut mu psychické vlny bušily do hypnotické obrany, přelévaly se přes ni a zalévaly mu mozek cizím skučením. Po dvě hodiny -připadalo mu to jako věčnost - zápasil s bláznivými přeludy, pulzujícími světly a zvuky, produkty svých vlastních nervů. Stále ještě se z toho třásl.

Opravdu doufám, že jsou Thennaninové ještě nahoře a že na to skočili. Hlavně, aby to za to stálo.

Podle toho, co říkala Gillian, si byl Niss jistý, že v knihovně ukořistěné z thennaninského vraku našel ty správné kódy. Pokud byli Thennaninové dosud v soustavě, měli by se pokusit odpovědět. Bomba musela být zachytitelná na miliony mil všemi směry.

Z mezery mezi šlahouny nabral plnou dlaň páchnoucí pěny a odhodil ji stranou. Zpěňená mořská voda sahala až téměř k okraji otvoru. Další mezera se pravděpodobně nacházela jen pár metrů za dalším pahorkem - krajina mořské vegetace se bez ustání houpala a dýchala - avšak Tom chtěl mít vstup do vody hned u ruky.

Odstranil sliz, jak nejlépe to šlo, utřel si ruce a posadil se do úkrytu, aby sledoval oblohu. Na klín si narovnal zbývající psí bomby. V těchto naštěstí nebyla nálož thennaninského tíšňového signálu. Byly to jednoduché kódové bomby, jejichž účelem bylo dopravit stručný vzkaz na vzdálenost několika tisíc kilometrů.

Z trosk kluzáku zachránil pouze tři takové bomby, takže mohl odvyšlat jenom omezený rozsah faktů. Podle toho, kterou bombu odpálí, poznají Gillian s Kreideikim, která rasa galaktiků přišla zjistit okolnosti tíšňového volání.

Samozřejmě, že se mohlo stát něco úplně mimo jejich dohodnutý scénář. V tom případě se bude muset rozhodnout, zda odvyšlat nejasnou zprávu, nebo nedělat nic a čekat.

Napadlo ho, že by možná bývalo lepší, kdyby si s sebou vzal vysílačku. Avšak každá bitevní loď v blízkosti by jeho vysílání dokázala téměř okamžitě lokalizovat a zlikvidovala by ho i s rádiem, sotva by řekl pár slov. Kódové bombě na vzkaz stačila zhruba sekunda, takže lokalizovat ji bylo daleko obtížnější.

Tom myslel na Streaker. Připadalo mu, že od okamžiku, kdy ho opustil, uplynula už celá věčnost. Všechno příjemné v životě bylo tam -jídlo, spánek, horká sprcha, jeho žena.

Usmál se nad poradím, v jakém se mu ty jednotlivé potřeby vybavily. Ale co, Jill by to pochopila.

Streaker ho tu možná bude muset nechat, naskytne-li se mu díky jeho experimentu náhlá možnost rychle z Kithrupu odstartovat. Nebyla by to nečestná smrt.

Neměl strach ze smrti, jen z toho, že nestačí udělat vše, co by mohl, včetně toho náležitě jí plivnout do tváře, až si pro něj přijde. Tohle poslední gesto bylo důležité.

Vybavila se mu jiná představa, daleko nepříjemnější -Streaker mezitím padl do zajetí, vesmírná bitva skončila, všechno jeho úsilí bylo zbytečné.

Otřásl se. Lepší bylo představovat si oběť, která nebyla nadarmo.

Ostrý vítr honil po obloze mraky. Kupily se do hustých, vlhkých hradeb a zase se trhaly. Tom si zastínil oči a pohlédl k záři východu. Zdálo se mu, že přibližně jeden radián jižně od kotouče slunce, schovaného do ranního oparu, zahlédl na obloze pohyb. Vmáčkl se ještě hlouběji do improvizovaného úkrytu.

Z hradby mraků na východě pomalu klesal tmavý předmět. Vířící vodní páry momentálně zastínily jeho tvar a velikost, zatímco se vznášel vysoko nad mořem plevele.

Dolehlo k němu vzdálené dunění. Šíhal k obloze z hloubi skrýše a litoval, že nemá svůj dalekohled.

Náhle se mlha na okamžik rozestoupila a Tom tu nehybnou vesmírnou loď zřetelně zahlédl. Vypadala jako obrovitá vážka, ostře zašpičatělá a hrozivě nebezpečná.

Jen pár ras pátralo v Knihovně po nezvyklých tvarech tak hluboko jako výstřední, brutální Tandové. Z úzkého trupu vybíhaly do všech stran divoké výčnělky, charakteristické znamení Tandů.

Na jednom konci nicméně rušil celkový dojem nedbalé kruté delikátnosti tupý, klínovitý výběžek. Zdálo se, že vůbec nezapadá do celkového vzhledu.

Než se však mohl lépe podívat, vznášející se křižník opět zahalila mlha. Tiché hučení výkonných motorů pozvolna sílilo.

Tom se poškrábal v pětidenním strništi - nepříjemně svědilo. Tandové znamenali špatnou zprávu. Pokud se neukáže nikdo jiný, bude muset odpálit kódovou bombu číslo

tři, kterou Streakeru oznámí, aby se hermeticky uzavřel a připravil na boj na život a na smrt.

Tohle byl nepřítel, se kterým se lidstvu nikdy nepodařilo vyjednávat. Při potyčkách v galaktických močálech a pustinách zdolaly pozemské lodě jen zřídka lodě Tandů, a to i v případě, že byly v převaze. A když nebyl nablízku žádný svědek, vyvolávali Tandové bitky s nesmírným potěšením. Trvalý rozkaz zněl vyhýbat se jim za každou cenu, dokud tymbrimijští poradci nenaučí lidské posádky, jak tyhle mistry nečekaných útoků a úniků porazit.

Pokud se kromě Tandů už nikdo další neobjeví, znamenalo to také, že tohle byl s největší pravděpodobností poslední východ slunce v jeho životě. Odpálením bomby totiž téměř jistě prozradí svou polohu. Tandové měli chráněnce, kteří dokázali vyčenichat pomocí psi i myšlenku, pokud jednou zachytí příslušný psychický pach.

Poslouchej, Infí, řekl si v duchu. Pošli sem ještě někoho jiného. Neříkám, že to musejí být zrovna Thennaninové. Stačila by jofurská bitevní asteroida. Trochu to tu zamíchej a já slibuju, že až se vrátím domů, odříkám pět sůter, deset Zdrávasů a jeden Kiduš. Souhlasíš? Dokonce ti udělám i reklamu, jestli chceš.

V duchu si představoval, jak se z mraků přitíí tymbri-mijsko-lidsko-synthianská válečná flotila, spálí Tandy na prach a vyčistí oblohu od všech fanaticů. Byla to krásná představa, i když by dokázal vyjmenovat tučet důvodů, proč nebyla pravděpodobná. Jedním z nich bylo, že Synthiani, jakkoli byli přátelští, by nezasáhli, pokud by to nebyla tutovka.

Tymbriomiové by pravděpodobně zase Zemi pomohli bránit se, moc by ale zase ty své roztomilé humanoidní krky kvůli tlupě ztracených sirotků neriskovali.

Tak co, Infí, je to na tobě, pomyslel si, prsty na bombě číslo tři. Beru i jeden jediný staříčkový, pomlácený thenna-ninský křižník.

Žádná okamžitá odpověď nepřišla. Ani ji nečekal.

Vypadalo to, že se hukot přesunul přímo nad jeho hlavu. V silném poli lodi se mu zjezily chlupy. Její štíty ječely na jeho skrovný psi smysl.

Pak se to plíživé dunění začalo pomalu vzdalovat doleva. Tom pohlédl k západu. Roztrhané okraje mraků se na krátký okamžik rozestoupily a předvedly mu tu tandskou loď - lehký křižník, jak teď viděl, ne pravou bitevní loď - jen ze vzálenosti několika mil.

Zatímco se díval, od mateřské lodi se oddělil onen tupý výběžek a pomalu zamířil k jihu. Tom se zamračil. Tahle věc nevypadala na tandskou výzvědnou loď, jaké znal. Byla úplně odlišné konstrukce, masivní a flegmatická jako...

Mezera v mracích se opět zatáhla a obě lodi k Tomo-vu zklamání zmizely. Jejich společné hučení přehlušovalo tlumené hřímání nedalekého vulkánu.

Náhle z mraku, kde Tom naposledy tandskou loď zahlédl, vylétly tři zářivé sloupky zeleného světla a za oslnivého záblesku zasáhly moře. Ozvalo se zadunění nadzvukového třesku.

Tom se zprvu domníval, že Tandové páli někde do prostoru pod sebou. Avšak ostrá, jasná exploze v mracích znamenala, že terčem byl samotný křižník. Něco vysoko nad vrstvou mraků pálilo po Tandech!

Náhle měl příliš mnoho práce se sbíráním své výbavy, než aby ztrácel čas jásáním. Byl tedy i ušetřen slepoty, neboť křižník okamžitě zahájil proti útočníkovi palbu ak-tinickými paprsky antihmoty. Zatímco si cpal psi bomby za pás kalhot a rval na hlavu masku dýchacího přístroje, sežehly mu vlny horkého vzduchu temeno hlavy a levou paži.

Ničivé paprsky rozvinuly po celé obloze pásy žáru, dosahující teploty slunce. Popadl tlumok a potopil se do otvoru v husté spleti plevle, který si předem vyčistil.

Jakmile se ponořil do džungle plovoucích šlahounů, rachot bitvy okamžitě umkl. Mezerami v rostlinném koberci pronikaly do temnoty dole mihotavé záblesky zuřícího boje.

Tom zjistil, že automaticky zadržuje dech. Bylo to nesmyslné chování. Masku dýchacího přístroje zadržovala většinu kyslíku, zato propouštěla kyslíčnick uhlíčitý. Chytil se silného kořene a začal zhluboka dýchat.

Zjistil však, že se dusí. Vzhledem k té vegetaci všu-

de kolem očekával, že obsah kyslíku bude vysoký. Avšak maličký ukazatel na okraji masky mu oznamoval, že opak je pravdou. Ve srovnání s ostatním mořem Kithrupu byla tahle voda téměř bez kyslíku. Volně se vlnící žaberní chlopně masky mu dodávaly jen třetinu kyslíku, který jeho tělo potřebovalo, a to i kdyby zůstal v naprostém klidu.

Během několika minut se mu začne točit hlava. A zanedlouho potom ztratí vědomí.

Rév bitvy pronikal přikrývkou plevle v řadě tlumených detonací. Oslnivé paprsky světla prořaly temnotu pod střešou šlahounů, jeden přímo před Orleyem. Dokonce i takhle nepřímé světlo bylo pro oči bolestivé. Viděl, jak se vějíře listů těsně nad hladinou vody, které zrovna nedávno přežily déšť žhavého popela z vulkánu, zkroutily žárem, zhnědly a odpadly.

Tak to bysme měli, pokud jde o mé zbývající zásoby, pomyslel si Tom.

A pokud jde o možnost vynořit se za vzduchem.

Zahákl nohy kolem kořenu, setřásl ze zad tlumok a začal se v něm přehrabovat. Hledal něco, čím by si vypomohl. V ostrých stínech té podvodní džungle identifikoval jednotlivé předměty většinou jen podle hmatu.

Inerční naváděč, který mu dala Gillian, sáček s potravinovými tyčinkami, dvě čutory s "čerstvou" vodou, výbušné střepiny do jehlovky, krabička s nářadím.

Vzduchový indikátor se začínal zbarvovat zlověstně červeně. Tom sevřel batoh mezi kolena, roztrhl vílco krabičky a vyndal z ní stočenou gumovou hadičku. Když z ní nožem odřezával potřebnou délku, dělaly se mu už před očima fialové mžítiky.

Jeden konec protlačil jídelním otvorem masky. Těsnil dobře, avšak obsah hadice mu vystříkl do úst, až se z toho zakuckal a rozkašlal.

Nebyl čas zabývat se nějakými malichernými detaily. Vysoukal se po stonku až na dosah otvoru ve vrstvě vegetace.

Na opačném konci Tom hadici zaškrtl, když ji však napnul, do masky se mu z jejích smýček nahrnula trpká, olejnatá voda. Odvrátil se, trochu se mu jí však stejně podařilo spolknout. Chutnala odporně.

Výpustný ventil masky vodu vytlačí, pokud se jí tam nedostane příliš mnoho.

Natáhl se a vystrčil konec hadičky nad hladinu tůňky, kde blesky bitvy vrhaly do hlubin oslnivé světlo. Vší silou nasál a vyplivl sliz s pronikavou kovovou pachutí ve snaze trubici vyčistit.

Náhly poryv žhavého vzduchu mu spálil prsty, které teď musel mít nad vodní hladinu. Potlačil instinktivní touhu vykřiknout a zároveň ucuknout od zdroje bolesti. Cítil, že ho pomalu začíná opouštět vědomí a s ním i vůle držet v tom žáru ruku nad hladinou.

Znovu se vši silou nadechl a konečně byl odměněn tenkým pramínkem vlhkého, páchnoucího vzduchu. Zběsile nasál.

Vzduch byl horký a byl cítit kouřem, avšak posílil jej- Vydechl do masky a doufal, že ten těžko vydobytý kyslík udrží.

Tlak v plicích ustupoval, zato bolest ruky byla čím dál tím nesnesitelnější. Když už si myslel, že ji nad vodou déle neudrží, žár ustoupil a zůstala po něm jen matná, mihotavá záře na obloze.

O pár metrů dál byl ve vrstvě vegetace další otvor, kde by mohl vystrčit trubičku mezi dvěma silnými kořeny, aniž by se musel čemukoli vystavovat. Ještě se několikrát nadechl a pak hadičku zaškrtl. Než se však dostal k něčemu dalšímu, zalilo okolní vodu pronikavé modré světlo, jasnější než doposud, a obklopilo ho ostrými, oslňujícími stíny. Ozval se strašlivý výbuch a vzápětí si s ním moře začalo házet jako s hadrovou panenkou. Něco obrovského se zřítilo do oceánu a uvedlo ho do pohybu. Kořen, kterého se držel, se vytrhl, a Tom se ocitl ve víru vlajících šlahounů.

Rázové vlny mu servaly ze zad batoh. Chňapl po něm a zachytil jeden z popruhů, něco ho však udeřilo do temene, až se mu zatočila hlava. Batoh zmizel v hukotu vln a v divokých stínech.

Tom se stočil do klubíčka a předloktími si chránil masku před šlehajícími šlahouny.

První, co mu přišlo na mysl, když se probral, byl vzdálený údiv nad tím, že ještě dýchá.

Byl přesvědčen, že bitva dosud trvá, než si uvědomil, že chvění, které cítí, je třas vlastního těla, a že řev, který slyší, je jen řev v jeho uších.

Bolesti pulzující levou ruku měl zaháknutou za silný vodorovný pahýl. Zelená, pěnou potažená voda mu sahala až k bradě a šplouchala na průzor masky. Cítil bolest v plicích a zatuchlý vzduch.

Zvedl roztřesenou pravou ruku a stáhl si masku pod bradu. Okamžitě ucítil pronikavý zápach ozónu, který filtry nepropustily dovnitř, přesto se však zhluboka a vděčně nadechl.

V poslední chvíli dal zřejmě přednost upálení před udušením a vyrazil vzhůru k hladině. Naštěstí bitva skončila těsně předtím, než se vynořil.

Odolal pokušení promnout si svědící oči; sliz, kterým měl potažené ruce, by jim neprospěl. Na biopokyn se mu spustily slzy a většinu mazlavého povlaku spláchly.

Když opět viděl, rozhlédl se kolem.

Vulkán na severu dýmal jako vždycky. Oblačná přikrývka se částečně roztrhala a odhalila oblohu plnou klikatých šmouh mnohobarevného kouře. Všude kolem Toma vylézali ze spáleného plevele drobní tvorové, aby pokračovali v běžné činnosti krmení sebe nebo jiných. Nikde na obloze neviděl žádné bitevní lodě, které by po sobě pálily paprsky o teplotě supernovy.

Poprvé byl Tom za tu monotónní krajinu mořské vegetace vděčný. Nemusel ani vylézat z vody, aby si všiml několika sloupů dýmu; valily se z pomalu se potápějících vraků.

A zatímco se díval, jedny vzdálené kovové trosky explodovaly. Zvuk výbuchu k němu dolehl o několik sekund později v podobě série tlumených zakašlání a zadunění, doprovázených nesynchronizovanými jasnými záblesky. Nejasná silueta prudce poklesla. Před závěrečnou explozí Tom odvrátil pohled. Když se opět podíval, neviděl nic než oblaka páry a neslyšel nic než slabé syčení, které krátce nato utichlo.

O kus dál ležely na hladině další trosky. Tom se pomalu rozhlížel a užasl nad rozsahem zkázy. Bylo tam podstatně víc vraků než jen na středně velké potyčce.

Smál se té ironii, přestože ho zmučené plíce bolely. Všichni ti galaktici se dostavili, aby prozkoumali falešný tísňový signál, a vzali si s sebou svou smrtelnou nenávist na akci, která měla být aktem milosrdenství. Teď byli všichni mrtví, zatímco on žil. Tohle nevypadalo na nevypočitatelnou rozmarnost Infí. Příliš to připomínalo tajemný, ironický zásah samotného Boha.

Znamená to, že jsem zase sám? napadlo ho. To by tedy byla legrace. Tolik ohňostroje a jediný, kdo přežije, je obyčejný človíček?

Možná ale ne nadlouho. Díky té bitvě přišel téměř o všechny zásoby, které tak těžce vydobyl zpět. Náhle sraštil čelo. Kódové bomby! Prohmatal se a strnul. Zbyla mu pouze jediná. Ostatní mu musely vypadnout při zápasu s vlnami pod kobercem plevele.

Když se mu pravá ruka zklidnila, opatrně sáhl za pás kalhot a vytáhl zbývající psí bombu, své poslední spojení se Streakerem... s Gillian.

Byla to ta, kterou měl odpálit, bude-li se domnívat, že Trojský kůň by měl vyrazit. Teď se bude muset rozhodnout, zda odpálit tuhle nebo žádnou. Ano nebo Ne bylo jediné, z čeho si mohl vybrat.

Kdybych tak věděl, či lodě to pálily po Tandech.

Strčil bombu zpátky a znovu se pomalu rozhlédl. Jeden vrak na severozápadním horizontu vypadal jako nakrápnuté vejce. Stoupal z něj dým, zdálo se však, že už nehoří. Neozývaly se žádné exploze a ani se nezdálo, že by se dál potápěl. Fajn, řekl si v duchu Tom. Ten bude prozatím stačit. Vypadá dostatečně zachovale, aby nabídl nějaké možnosti. Možná na něm bude použitelná výstroj a jídlo. A určitě je to dobrý přístřešek, pokud není moc radioaktivní.

Vypadalo to, že je asi tak pět kilometrů daleko, i když velikost mohla klamat. Alespoň bude mít nějaký cíl. Potřeboval víc informací. Ten vrak by mu mohl prozradit, co potřeboval vědět. Přemýšlel, jestli se má vydat "po sou-si" a věřit svým unaveným nohám, že si s tou krajinou plevele poradí, nebo se pokusit o cestu pod vodou; ovšem s tím, že bude plavat od mezery k mezeře a neohroženě ignorovat neznámé tvory hlubin.

Náhle za sebou zaslechl vysoké, kolísavé vytí. Otočil se a ve vzdálenosti asi jednoho kilometru zahlédl malou vesmírnou loď. Držela se sotva pár metrů nad hladinou a pomalu mířila na sever. Její matně lesklé štíty skomíravě poblikávaly. Motory kvílely a vynechávaly.

Tom si natáhl masku a chystal se, že se potopí, když si všiml, že ta loď neletí k němu, ale na západ od něj. Z pahýlovitých stázových patek jí prudce vyletovaly jiskry, trup hyzdily ošklivé černé šmouhy a v jednom místě byl zpuchýřovatělý.

Zatímco ho míjela, Tom ani nedýchal. Takovýhle model ještě nikdy neviděl. Zato ho napadlo pár ras, jejichž styl by tomuto vzhledu odpovídal.

Dobíhající motory zakašlaly a loď se prudce propadla. Vysoké kvílení gravitačního generátoru začalo klesat. Posádka očividně pochopila, že je s lodí konec, neboť loď se náhle naklonila a nabrala nový kurz k ostrovu. Tom, neschopný necítit s tím zoufalým cizím pilotem, ani nedutal. Loď s prskáním přeletěla těsně nad kobercem plevele a zmizela mu z dohledu za úbočím hory.

Nad jednotvárným hvízdáním pasátu zaslechl vzdálené "žuchnutí" jejího přistání.

Tom čekal. Po několika sekundách se stázové pole lodi za mohutného otřesu uvolnilo a do more se sneslo krupobití žhnoucích trosek, a budto je uhasila voda, nebo se pomalu propálily do koberce vegetace. Tom pochyboval, že se někomu podařilo utéct včas.

Změnil plán. Dlouhodobým cílem stále zůstávala ta vejčitá loď, vzdálená několik mil, nejdřív však chtěl podrobně prozkoumat trosky malé výzvědné lodi. Možná tam najde něco, co mu usnadní rozhodnutí. Možná tam bude i jídlo.

Pokusil se vylézt z vody, zjistil však, že to nedokáže. Pořád se ještě třásl.

Tak áobre. Vezmeme to mořem. Stejně to nejspíš bude zbytečný.

Zrovna tak jsem se mohl obdivovat té úžasné scénérii.

52 AKKI

Ta žraloci tlama toho prostě nenechá!

Akki byl vyčerpaný. Kovová příchut' vody se mu mísila s hořkou pachutí žaludečních šťáv, jak usilovně plaval na východ. Zoufale si potřeboval odpočinout, věděl ale, že si nemůže dovolit umožnit pronásledovateli, aby mu odřízl cestu.

Tu a tam K'tha-Jona zahlédl. Byl necelé dva kilometry za ním a pořád ho doháněl. Ten kontrastně zbarvený gigant se zdál neúnavný. Jak se nezadržitelně řítit vodou, dech se mu srážel do vysokých vertikálních gejzírů, připomínajících malé mlhové rachejtle.

Akki dýchal nepravidelně a cítil se malátný hladu. Zaklel novoanglicky, zjistil však, že mu to nepomohlo. O něco lepší bylo, když to zkusil s obscénním obratem v primářů.

Správně by měl K'tha-Jonovi uplavat, alespoň na krátkou vzdálenost. Avšak něco v téhle vodě mělo nepříznivý vliv na hydrodynamické vlastnosti jeho kůže. Nějaká látka mu způsobila alergickou reakci. Normálně hladká a vláčná pokožka byla drsná a hrbolatá. Měl pocit, jako by plaval v sirupu a ne ve vodě. Divil se, jak to, že tenhle poznatek ještě nikdo nenahlásil. Ze by to postihovalo jenom delfíny z Calafie? Byla to jen další v řadě nespravedlností, které začaly, jakmile opustil loď.

Uniknout K'tha-Jonovi nebylo tak snadné, jak se domníval. Při tomhle jižním kurzu měl mít možnost zahnout doprava nebo doleva a hledat pomoc buďto u Híkahí a její skupiny na thennaninském vraku nebo na Tošiově ostrově. Kdykoli se však pokusil změnit směr, změnil ho i K'tha-Jon, aby mu odřízl cestu. A zkrátit náskok třeba jen o kousek si Akki nemohl dovolit.

Ze zadu přes něj přeběhl paprsek sonarů. Pokaždé, když se to stalo, měl chuť sbalit se do klubíčka. Nebylo přirozené, aby jeden delfin přechal před druhým tak dlouho. V dávné minulosti mohl být mladíček, který rozzlobil staršího samce - například tím, že se snažil spářit s některou samicí z jeho harému - potrestán štulci nebo kousanci. Zřídka kdy však staršímu samci zloba vydržela déle. Akki musel potlačovat nutkání zastavit se a pokusit se s K'tha-Jonem domluvit. K čemu by to bylo? Ten obr byl zjevně vzteky bez sebe.

Díky té záhadné vyrážce ztratil výhodu větší rychlosti. Pokusit se K'tha-Jona podplavat také nepřicházelo v úvahu.

Stenos bredanensis byl pelagický delfin. V potápění neměl pravděpodobně proti K'tha-Jonovi nikdo na lodi šanci. Akki se ohlédl a zjistil, že K'tha-Jon zmenšil jeho náskok zhruba na kilometr. Hvízdavě si povzdechl a zdvojnásobil úsilí.

Nedaleko obzoru, možná čtyři nebo pět kilometrů daleko, se táhla řada kopců se zelenými vrcholky. Musí vydržet až k nim!

53 MOKÍ

Mokí hnal saně nejvyšší možnou rychlostí na jih a troubil před sebe sonarem jako poliúci.

"... volám Haoka, volám Mokiho. Tady je Heurka-pete. Potvrďte příjem!"

Mokí podrážděně hodil hlavou. Na lodi už zase něco chtějí. Zapnul vysílačku a pokusil se srozumitelně promluvit.

"Sslyším! Co chceš?"

Chvilku bylo ticho, a pak se ozvalo: "Cftci mluvit s Haokem, Mokí."

Mokí stěží potlačil smích. "Haoke... mrtvý! Z-zabitý útočníkem! P-pronásleduju je. Řekni T-takkata-Junovi, že je dostanu!"

Mokiho novoangličtina byla téměř nesrozumitelná, použít trinár se však neodvažoval. Mohl by veřejně sklouznout do primářů a na to ještě nebyl připravený.

Na sonarové lince bylo dlouho ticho. Mokí doufal, že teď už mu dají pokoj.

Když s Haokem našli prázdné saně té Baskinová, jak pomalu samy plují na západ, něco se v něm konečně zlomilo.

Náhle se ocitl ve stavu zmatku, ale opojného zmatku, jako kdyby se něco bleskově semlelo. Připomínalo to divoký sen.

Možná byli přepadeni, možná se mu to jen zdálo, ale když bylo po všem, Haoke byl mrtvý a on toho vůbec nelitoval.

Pak sonarem zachytil nějaký objekt - mířil na jih. Další saně. Bez váhání je začal pronásledovat.

Na sonarové lince to opět zapraskalo. "Taáy je znovu Heurka, Mokí. Pomalu se dostáváš z dosahu saseru a pořád ještě nemůžeme použít rádio. Teď dostaneš dva rozkazy. Zaprvé - pošleš přes sonarovou linku vzkaz K'tha-Jonovi, aby se okamžitě vrátil! Jeho úkol byl zrušen!

A za druhé - až to uděláš, sám se okamžitě vrátíš! Je to rozkaz!"

Ta světla a body Mokimu už moc neřikaly. Důležité byly zvukové signály, které mu předávaly senzory saní. Znásobené sluchové možnosti v něm vzbuzovaly pocit boží všemohoucnosti, jako kdyby on sám byl jedním z Velkých Snílků.

Představoval si, že je obrovský catodon, vorvaň, pán hlubin, a pronásleduje kořist, která prchá už při sebemenší známce jeho blízkosti.

Nedaleko směrem na jih slyšel tlumený zvuk saní, které už po nějakou dobu pronásledoval. Poznal, že je dohání.

Mnohem dál, a víc doleva, slyšel dva slabounké rytmické signály, zvuky rychle plavajících kytovců. To musejí být K'tha-Jon a ten důstojnický nedodělanec z Calafie.

Moki by strašně rád vyfoukl K'tha-Jonovi jeho kořist, to však mohlo počkat. Hlavního nepřítele měl přímo před sebou.

"Moki, rozuměl jsi mi? Odpověz! Dostal jsi rozkazy! Musíš..."

Mokí znechuceně klapl čelistmi a vypnul sonarové spojení uprostřed Heurka-petovy věty. Stejně bylo tomu

namyšlenému poddůstojníkovi rozumět čím dál hůř. Jako Stenos nikdy za moc nestál, s tím svým věčným studiem

Keneeku spolu s Twiopsy a snahou "zdokonalit sám sebe." Mokí se rozhodl, že si ho najde, až si to vyřídí se svými nepřáteli, kteří se nacházejí mimo loď.

54 KÍPIRU

Kípiru věděl, že je sledován. Čekal, že někoho pošlou, aby mu znemožnil spojit se s Hikahí.

Až na to, že jeho pronásledovatel musel být nějaký idiot. Podle vzdáleného vytí motorů poznal, že ten delfín štve saně bez ohledu na jejich stanovenou rychlost. Čeho tím chce dosáhnout? Kípiru měl dostatečný náskok, aby se dostal na dosah sonarů u thennaninského vraku dřív, než ho pronásledovatel dožene. Stačilo jen postrčit páčku akcelérátoru trochu do červené.

Delfín za ním rámusil sonarem po celém okolí, jako kdyby chtěl celému světu oznámit, že se blíží.

Kvůli ječení toho imbecila měl Kípiru potíže přesně zjistit, co se děje jihovýchodním směrem. Soustředil se a snažil se ten rámus nevnímat.

Vypadalo to, že dva delfíni, jeden už téměř na konci sil, druhý vitální a plný energie, plavou zběsile k pásu sonarového stínu vzdálenému asi padesát kilometrů.

O co tam jde? Kdo pronásleduje koho?

Poslouchal tak zaujatě, že v poslední chvíli musel prudce zabočit, aby nenarazil do vysoké podmořské hory. V silném náklonu minul úbočí hory jen o pár metrů a vyrazil kolem její západní strany. Díky skalnaté masě se dočasně ocitl ve zvukovém stínu.

* Dávej pozor na úskali
tursiopský dítko malý! *

Zatrykoval ponaučení a přešel na poezli v trináru.

* Ozvěny břehů

jsou jak poletující pírká
odhozená pelikány! *

Kípiru se ušklíbl. Delfíni jsou považováni za zanícené piloty - což jim také zajistilo první lůžka na vesmírné lodi před sto lety - a on sám byl široko daleko vyhlášen za jednoho z nejlepších, proč má tedy víc práce při čtyřiceti uzlech pod vodou než s padesátinásobnou rychlostí světla v červí díře?

Saně s hučením vypluly ze stínu hory do otevřené vody. Z východojihovýchodu k němu opět dolehla nepatrná echa stíhajících se kytovců.

Kípiru se soustředil. Ano. Ten pronásledovatel je Stenos, a to pořádný Stenos. Používá zvláštní metodu pátrání sonarem.

A ten vpředu...

... To musí být Akki, uvědomil si. Ten kluk je v nesnázích. Velkých nesnázích.

Náhle ho zasáhl soustředěný zvukový paprsek ze saní za ním a téměř ho zahlušil. Zamumlal kletbu a zatřepal hlavou, aby si ji pročistil.

Měl sto chutí obrátit a vyřídít si to s tím neodbytným žabožroutem, co se na něj lepil, věděl však, že povinnost leží vpředu.

Trýznila ho neschopnost se rozhodnout. Přesněji řečeno Kípiru věděl, že jeho povinností je doručit vzkaz Hikahí, všechno se v něm však bouřilo při představě, že by měl nechat toho kadeta bez pomoci. Vypadalo to, že ten mladík je vyčerpaný. Pronásledovatel ho očividně doháněl.

Pokud ale odbočí na východ, umožní zase vlastnímu pronásledovateli, aby dohnal jeho...

Také by ale mohl odvést K'tha-Jonovu pozornost, přinutit ho obrátit se. Tohle se však nehodilo pro všezemské-ho důstojníka. Neodráželo to Keneek. Nedokázal se logicky rozhodnout.

Přál si, aby se objevil nějaký jeho vzdálený prapra-vnuk, už plně dospělý a logicky uvažující delfín, a řekl svému primitivnímu, napůl zvířecímu předkovi, co dělat.

Povzdychl si. Kde vlastně беру tu jistotu, že mi dovoli nějakého prapravnuka mít?

Rozhodl se být k sobě upřímný. Naklonil saně doleva a posunul páčku akcelérátoru ještě o jednu čárku dál do červeného.

55

CHARLES DART

Jeden ze dvou pozemšťanů v místnosti - člověk - se prohraboval zásuvkami prádelníku a vztekale házel věci do otevřené brašny na lůžku. Poslouchal přitom, co mu ten šimpanz povídá.

"...sonda je v hloubce přes dva kilometry. Radioaktivita rychle stoupá a stejně tak teplotní gradient. Nejsem si jistý, zda sonda vydrží ještě dalších pár set metrů, šachta však pokračuje dál!

Kromě toho, teď už jsem přesvědčen, že zde docházelo k ukládání odpadních materiálů nějakou technologicky vyspělou rasou, a to v nedávné době! Tím myslím před stovkami leti"

"To je velice zajímavé, doktore Dařte. Skutečně ano." Ignacio Metz se snažil nedat najevo rozčilení. Se šimpanzi musel mít člověk trpělivost, a s Charlesem Dartem zvláště. Přesto bylo těžké balit, když ten šimpazí vědec, uvelebený na jedné z židlí u něj v kajutě, v jednom kuse mlel.

"Jestli na Tošiovi něco oceňuji, a že ten kluk je jinak neobyčejně neschopný, pak to, že dokáže pracovat s tím nechutným delfíním lingvistou Sah'otem! Faktem ovšem je, že zajímavé údaje mi začaly přicházet teprve poté, kdy Tom Orley odpálil tu bombu a Sah'ot začal vykřikovat něco o 'hlasech' z nitra! Ten zatracený delfín..."

Metz si třídil věci. Kde vlastně mám ten modrý su-chozemský oblek? Jo, vždyť už je zabalený. Takže co dál.

Kopie všech poznámek jsou už na palubě Sunu. Co tedy ještě zbývá?

"...povídám, doktore Metzi!"

"Hmmm?" Rychle zvedl pohled. "Promiňte, doktore Dařte. To ty nečekané změny a tak. Věřím, že to chápete. Co jste říkal?"

Dart zlostně zamručel. "Říkal jsem, že chci jet s vámi! Pro vás je možná tahle cesta jakýmsi exilem, zatímco pro mě by to byl útek! Musím se dostat ven, tam, kde je moje práce!" Udeřil do stěny a odhalil dvě řady velikých, zažloutlých zubů. Metz se na chvilku zamyslel a zavrtěl hlavou. Exilem? Možná, že se na to Takkata-Jim takhle dívá. Rozhodně on a Gillian byli jako oheň a voda. Gillian byla rozhodnutá rozjet Orleyův a Kreideikího plán s Trojským koněm, zatímco Takkata-Jim ho stejně neústupně odmítal.

Metz souhlasil s Takkata-Jimem a překvapilo ho, když se poručík pokorně vzdal své funce zastupujícího kapitána ve prospěch Gillian; do doby, než se vrátí Hikahí. To znamenalo, že Trojský kůň bude přece jenom realizován. Během několika hodin měl Streaker zahájit přemísťování pod vodou.

Pokud měli v úmyslu se o tu lest opravdu pokusit, s radostí zmizí z lodi. Hlavní člun byl dostatečně prostorný a pohodlný. Bude v něm i se svými poznámkami v bezpečí. Záznamy z jeho speciálních pokusů se nakonec dostanou na Zemi i v případě, že ... bude Streaker při pokusu o únik zničen.

Kromě toho - takhle se mohl přidat k Dennie Sudmanová, studující Kiquie. Už byl celý nedočkavý, až se na ty domorodce podívá. "O tom si budete muset promluvit s Gillian, Charlie," řekl. "Dovolila nám vzít s sebou na ostrov vašeho nového robota. Možná vám to bude muset stačit."

"Jenže vy a Takkata-Jim jste mi slibili, že když budu spolupracovat a budu před Tošiem mlčet a podpořím vás na lodní radě..."

Když spatřil výraz na Metzově tváři, šimpanz zmlkl. Stiskl rty a vstal.

"Mockrát dílcy!" zavrčel cestou ke dveřím.

"Poslyšte, Charlie..."

Dart vypochoďoval na chodbu a dveře užaly poslední Metzova slova.

Šimpanz rázoval svažitou chodbou, hlavu odhodlaně vystrčenou vpřed. "Musím se tam dostat!" bručel. "Nějaký způsob existovat musí!"

56 SAH'OT

Když Gillian zavolala a požádala ho, aby promluvil s Kreideikím, první, co ho napadlo, bylo, že se vzbouří z důvodů pracovního přetížení.

"Já vím, já vím," souhlasila její miniaturní podoba, "Jste ale jediný s potřebnou kvalifikací, koho mám k dispozici. Řeknu vám to takhle. Vy jediný se na to hodíte. Kreideikí je při vědomí a duševně čilý, nemůže však mluvit! Potřebujeme někoho, kdo mu pomůže komunikovat prostřednictvím těch oblastí jeho mozku, které nebyly poškozeny. Vy jste náš odborník."

Sah'ot neměl Kreideikího nikdy v lásce. A ze zranění, které kapitán utrpěl, se mu dělalo nanic. Zároveň to však byla výzva, která imponovala jeho samolibé ješitnosti.

"A co Charles Dart? Honí nás s Tošiem, že necítíme ploutve, a na téhle lince měl až dosud absolutní přednost."

Maličká holografická podoba Gillian vypadala unaveně. "To už neplatí. Posíláme tam novou sondu s Takkata-Jimem a Metzem, kterou bude moci ovládat sám prostřednictvím počítačové Ihiky. Do té doby je jeho práce na posledním místě. Posledním místě. Rozumíte mi?"

Sah'ot hlasitě klapl čelistmi na souhlas. Bylo příjemné slyšet zase rozhodná velitelská slova. A pomohla i skutečnost, že patřila člověku, kterého respektoval.

"To s tím Metzem a Takkata-Jimem..."

"Už jsem informovala Tošia," přikývla Gillian. "Jakmile bude moci, se vším vás seznámí. Má to tam teď na povel a vy se budete svižně a ochotně řídit jeho pokyny. Je to jasné?"

Gillian nikdy neztratila svůj typický způsob vyjadřování, a to ani pod psychickým tlakem. To se Sah'otovi zamlouvalo.

"Ano. Naprosto. A teď k těm rezonancím, které přicházejí z kůry planety. Co s tím? Podle mě tu něco takového ještě nebylo! Můžete postrádat někoho, kdo by za mne důkladně prošel Knihovnu?"

Gillian se zakabonila. "Říkáte, že z hlubin kůry Kithrupu přicházejí rezonance zjevně inteligentního původu?"

"Přesně tak."

Gillian obrátila oči v sloup. "Infi! Na prozkoumání téhle planety v klidu a míru by bylo potřeba deseti let práce desítky výzkumných lodí!" Zavrtěla hlavou. "Dost možná půjde o nějaké podpovrchové seskupení hornin citlivých na pravděpodobnost, které rezonují s emanacemi z bitvy nad planetou. Ať tak nebo tak, teď máme důležitější věci: bezpečnost, Kiquiové a Kreideikí. Už takhle toho máte víc než dost."

Sah'ot spolkl projev nesouhlasu. Každý protest by jen vedl k tomu, že by mu Gillian výslovně zakázala přiblížit se k sondě. Zatím to neudělala, takže bude lepší zůstat zticha.

"A nezapomeňte se rozhodnout," připomněla mu Gillian. "Pokud se Streaker rozhodne pro útek, pokusíme se vyzvednout skifem Toma a každého z vašeho ostrova, kdo bude chtít. Můžete se k nám připojit nebo zůstat s Metzem a Takkata-Jimem a přečkat to s nimi v hlavním člunu. O svém rozhodnutí informujte Tošia."

"Rozumím. Promyslím si to." Z jakéhosi důvodu mu to nepřípadalo tak naléhavě jako před několika dny.

Zvuky z nitra planety na něm už zapracovaly.

"Pokud zůstanu, přeji vám hodně moc štěstí," dodal ještě.

"Nápodobně," usmála se Gillian. "Jste divný patron, ale jestli se dostanu domů, doporučím, abyste měl spoustu vnoučat." Přerušila spojení a její podoba zmizela.

Sah'ot civěl na prázdnou obrazovku. Ten naprosto nečekaný kompliment ho na chvíli ohromil. Vzápětí skupinku Kiquiů, kteří se pídili nedaleko po potravě, překvapil pohled na velkého delfína. Stál a tancoval v tom malém jezírku na vlastním oceane.

* Být povšimnut -
keporkakem

* Být oceněn
konečně
za to, co jsem *

57

DENNIE A TOŠIO

"Mám strach."

Téměř bezmyšlenkovitě položil Tošio Dennie ruku kolem ramen a chlácholivě ji sevřel. "Z čeho? Není důvod se bát." Dennie zvedla pohled od rozběsněného příboje, aby viděla, jestli to myslí vážně. Pak si uvědomila, že si ji dobírá. Vyplázla na něj jazyk.

Tošio se s zhluboka nadechl a cítil se spokojený. Nebylo mu jasné, kam se jeho nový polovztah s Dennie ubírá. Předně ani nebyl fyzický. Minulou noc sice spali spolu, ale úplně oblečení. Tošio čekal, že to bude otrava, což do jisté míry byla, ale ne zas taková, jak si myslel.

Nějak už to dopadne. Momentálně Dennie potřebovala mít někoho nablízku. Uspokojit třeba jen tuhle potřebu bylo příjemné.

Možná, že až bude po všem, začne se zase na něj dívat jako na hošíka, o čtyři roky mladšího než je sama. Tak trochu o tom ale pochyboval. Od chvíle, kdy dozněly poslední dozvuky té epizody s psí bombou, se ho dotýkala spíš víc než mň, chytala ho za ruku, na oko ho bouchala v hrané zlosti.

"Kdy že tu mají být s tím hlavním člunem?" zeptala se s pohledem upřeným na oceán.

"Někdy zítra navečer," odpověděl.

"Takkata-Jim a Metz chtěli s těma ityma vyjednávat. Co jim dokáže zabránit, aby neuposlechli rozkazů a stejně se o to nepokusili?"

"Gillian jim dala jen tolik energie, aby se dostali sem. Mají tam sice regenerátor, takže zhruba během měsíce budou schopni získat energii na kosmický let, jenže tou dobou už bude Streaker pryč, ať už jakkoli."

Dennie se slabě oťásala.

Tošio se v duchu proklel za tu nevybíravou formulaci.

"Takkata-Jim nebude mít rádio. Mám za úkol hlídat naše, dokud pro nás nepřipluje skif. Stejně, co by mohl galaktikům nabídnout? Nebude mít žádnou z map, kde je ta bludná flotila zakreslená."

"Já si myslím, že s Metzem počkají, až všichni zmizí, a pak honem odfrčí s Metzovými pásky na Zemi a spustí tam svoje nářky."

Dennie zvedla pohled k prvním hvězdám dlouhého kithrupského soumraku. "Ty se vrátíš?"

"Streaker je moje loď. Díky bohu, že Kreideiki pořád žije. Ale i když už není kapitánem, mojí povinností je zůstat, jak se na důstojníka sluší."

Dennie na něj vrhla krátký pohled, přikývla a otočila se znovu k oceánu.

Myslí si, že nemáme nejmenší šanci, uvědomil si Tošio. A možná, že je to pravda. V tom thennaninském bitevním mundůru budeme pohybliví asi jako calafianské bahenní rypadlo. A možná, že ani ta snaha podfouknout galaktiky není nejlepší nápad. Chtějí sice dopadnout Streaker, nebudou ale nijak váhat s palbou, pokud uvidí, že si poražený nepřítel koleduje o další ránu. Pokud ten jejich nápad má k něčemu být, musí být poblíž i Thennaninové.

Jenže jen tak nečinně sedět a čekat taky nemůžeme, ne? Galaktici by si totiž mohli začít myslet, že si s po-zemšťanama můžou dělat, co chtějí. Nemůžeme si prostě dovolit, aby někdo těžil z pronásledování jedné naší výzkumné lodi.

Dennie vypadala neklidně. Tošio se rozhodl změnit téma. "Jak to vypadá s tvou zprávou?"

"Ale jo, dobrý. Je jasné, že Kiquiové jsou v pokročilém předrozumovém stádiu. Jsou v něm, po pravdě řečeno, už tak dlouho, že někteří darwinští kacíři by možná řekli, že jsou akorát zralí na to, aby si sami pomohli o stupeň výš. Jisté znaky už ukazují."

Někteří obrazoborci mezi lidmi nepřestávali prosazovat myšlenku, že z živočišné rasy v předrozumovém stádiu se může stát inteligentní rasa vesmírných cestovatelů dílcy vlastnímu vývoji, bez zásahu patronů. Většina galaktiků ji považovala za absurdní a nesmyslnou, avšak skutečnost, že nikdo nebyl schopen najít lidstvu jeho chybějícího dobrodince, získala teorii několik stoupenců.

"A jak to vypadá s tou kovovou mohylou?" Tošio se ptal na Denniin další výzkumný úkol, započatý na žádost Charlese Darta, který měl delší dobu absolutní přednost, ona se mu však nyní věnovala už jen z čisté zvědavosti.

Dennie pokrčila rameny. "Ta mohyla je živá. Profesionální bioložka ve mně by dala levou ruku za to, kdyby na tomhle ostrově mohla zůstat rok s plně vybavenou laboratoří!"

Ten kovožravý pseudokorál, vrtavý strom a živé jádro ostrova jsou všechno symbionti. Jsou to prakticky orgány jednoho obřího tvora! Kdybych o tom mohla napsat práci a poslat ji domů, byla bych rázem slavná... pokud by mi někdo uvěřil."

"Oni ti uvěří," ujistil ji Tošio. "A slavná budeš."

Naznačil, že by se měli vydat zpátky do tábora. Měli po druhé večeři jen chvilku času, aby se trochu prošli a popovídali si. Teď když měl na starosti velení, musel dbát na to, aby se dodržoval denní rozvrh.

Dennie ho vzala za paži a zamířili k táboru. Na pozadí větru šumícího v listoví se ozývaly přerušované výkřiky domorodců. Probírali se ze siesty a připravovali se na večerní lov.

Kráčeli mlčky bok po boku po úzké stezce.

58 GALAKTICI

Krat si pomalu olizovala pařici klepeto a úmyslně ignorovala tvory, kteří pelášili, aby uklidili tu krvavou paseku v koutě. Budou kvůli tomu potíže. Nejvyšší pilská rada vznese protest. Samozřejmě, že jako velkoadmirál měla právo naložit s kterýmkoli členem flotily, jak považovala za vhodné. To však normálně nezahrnovalo rozhádání staršího knihovníka jen

proto, že přinesl špatné zprávy.

Stárnu, uvědomila si. A dcera, o které jsem doufala, že už brzy bude dost silná na to, aby mě svrhla, je teď mrtvá. Kdo mi teď bude skládat poklony do doby, než se stanu nevyzpytatelnou a nebezpečnou klanu?

Malé chlupaté tělo bylo odvedeno a podsaditý Paha vytíral krvavý svinčík. Ostatní Pilové ji pozorovali.

Jen ať si civí. Až chytíme ty pozemšťany, nebude už na tom záležet. Budu slavná a na tuhle záležitost všichni zapomenou, zvláště Pilové. Pokud budeme první, kdo předstoupí před Prapředky s obětí, nebude už Zákon hrát žádnou roli. Pilové už nebudou jen našimi věrnými chráněnci. Budou opět našimi vazaly, se kterými si znovu pohrajeme, které si znovu předěláme, přetvoříme.

"Zpátky do práce! Všichni!" vyštěkla a zacvakala pářícím klepetem. Při tom zvuku se obsluha můstku rozutekla na své stanoviště a někteří, aby opravili dosud dýmající škody z téměř úspěšného zásahu z poslední přestřelky s Tandy.

Přemýšlej, sorská matko. Máš dost lodí, abys je mohla ještě jednou poslat dolů na planetu? Do té pekelné sopky, kam prve všechny flotily poslaly svá plavidla, aby bojovala a zahynula?

Správně tu už žádní Gůbůrové neměli být! Jenže jedna pomlácená gůbúrská výzvědná loď se objevila v místě, odkud přišel ten tíšňový signál. Skončila jako trosky spolu s tandským křižníkem, Pritilinou lodí číslo šestnáct a dvěma dalšími plavidly, která dokonce ani její počítače nedokázaly identifikovat. Je možné, že jedno z nich bylo některou ze zbývajících lodí Bratrstva Noci, které se ukrylo na jednom z kithrupských měsíců.

A zatím tady nahoře skončila "rozhodující" bitva se skandální tandskou aliancí krvavou remízou. Sorové stále ještě měli menší převahu, takže zbýající Thennaninové zůstávali po boku svých tandských spojenců.

Měla by vsadit všechno do příštího střetu? Kdyby zvítězili Tandové, bylo by to strašné. Jakmile by získali Moc, zničili by spousty nádherných malých druhů, které by jednou mohly patřit Sorům. Byla přesvědčena, že Thennaninové ještě jednou změni strany.

"Strategická sekce!" vyštěkla.

"Ano, matko flotily?" Přiblížil se pakský válečník, zůstal však stát mimo její dosah a ostražitě ji sledoval.

Mít tu možnost, vstúpila by do pakských genů uctivost tak hluboko, že by ji už nikdy nic nevykořenilo.

Klepeto se jí napjalo a Paha bezděčně ustoupil. "Zjistěte, které lodi můžeme v této chvíli nejvíce oželeť a zorganizujte je do malé eskadry. Ještě jednou se podíváme na tu planetu."

Paha zasalutoval a rychle se vrátil na stanoviště. Krat se uvelebila pohodlněji na své vletoorové podušce.

Budeme muset odvést něčím pozornost, uvažovala. Možná, že další expedice k tomu vulkánu Thennaniny znervózní a Tandové si začnou myslet, že něco víme.

Je samozřejmě také možné, uvědomovala si Krat, že Tandové vědí něco, co nevíme my.

59 KREIDEIKÍ

Kdesi v dáli

volají

kolosy

duchové OCEÁNU, Leviatani

Kreideikí začíná rozumět - rozumět, rozumět, začíná - Staří bohové jsou zčásti výmyslem, zčásti vzpomínkou rasy, zčásti příznakem... a zčásti něčím dalším... něčím, co by inženýr nikdy nedovolil svým uším slyšet a očím vidět...

Kdesi v dáli

volají Leviatani...

Ještě ne. Ještě ne, ne. Kreideikí má ještě povinnost, kterou musí vykonat.

Už ne inženýr, už ne - ale pořád astronaut. Není nepotřebný, Kreideikí udělá, co bude moci, bude moci, aby pomohl.

Udělá, co bude moci, aby zachránil svou posádku, svou loď...

60 GILLIAN

Chtělo se jí promnout si oči, bránila jí v tom ale obličejová maska. Bylo toho ještě příliš mnoho, co zbývalo udělat.

Delfini připlouvali a odplovali, míhali se kolem ní, kdykoli se vydala po Streakeru, a div že ji neporazili ve své horlivosti předat hlášení a honem zase plavat dál splnit nové rozkazy.

Doufám, že se Hikahí už brzy vrátí. Myslím, že si až tak špatně nevedu, nejsem ale žádný důstojník vesmírné lodi. To ona má potřebný výcvik a ví, jak řídit posádku.

Hikahí dokonce ještě ani neví, že je kapitánem, pomyslela si Gillian. I když se modlím, aby co nejdřív zprovoznili spojení, děším se toho, že ji to budu muset oznámit.

Napsala krátký vzkaz Emersonu D'Anitovi a poslední kurýr s ním uháněl do strojovny. Zamířila do příďového oddílu, Wattacetiho po boku.

Byly tam dvě malé skupinky delfinů, jedna u přechodové komory a druhá se tlačila kolem hlavního člunu.

Příď malého vesmírného plavidla se téměř dotýkala uzavřené clony průchodu, zatímco žád' se ztrácela v hluboké kapse v zadní stěně oddílu.

Až tu ten dun nebude, bude to tady zet prázdnotou, pomyslela si.

Jeden z delfinů u přechodové komory ji zahlédl a rychle k ní vyrazil. Prudce před ní zastavil a znehybněl v pozoru.

"Průzkumný oddíl i jednotka bočního zajištění jsou připraveny na váš povel vyrazit, Gillian."

"Děkuju, Zaa'fte. Už to nebude dlouho trvat. Četa opravářů spojovací linky ani Kípiru se ještě neozvali?"

"Ne, kapitáne. Ale kurýr, kterého jste poslala za Kípirem, by měl být už brzy u vaku."

Bylo to k vzteku. Takkata-Jim přerušil monovláknem k thennaninskému vaku a teď se zdálo nemožné přijít na to, kde.

Pro jednu proklela skutečnost, že monovláknem se dají tak dobře ukrýt. Vůbec se nedala vyloučit možnost, že pracovní skupinu postihla nějaká hrozná katastrofa a to přímo na místě, kam se chystali přemístit Streaker.

Alespoň detektory stále ještě signalizovaly, že vesmírná bitva pokračuje dál, téměř se stejnou zuřivostí jako dosud.

Jenže co je s Tomem? Měl odpálit kódovou bombu, jakmile se objeví některá z válčících stran, aby jeho uskok prozkoumala. Jenže od toho falešného tísňového volání panovalo ticho.

A jako kdyby to ještě nestačilo, ta zatracená tymbri-mijská mašina s ní chtěla mluvit. Nespustila sice skryté poplašné zařízení v její pracovně, aby dala najevo, že to je naléhavé, avšak kdykoli použila komunikátor, zaslechla tiché cvaknutí, které signalizovalo, že s ní chce Niss mluvit.

Měla sto chutí zalézt do postele a zůstat tam.

Ze zamyšlení ji vytrhl náhlý rozruch u přechodové komory. Z nástěnného reproduktoru se ozval krátký, neuspořádaný výkřik v trináru, následovaný delším hlášením v nedbalé, pronikavě novoangličtina.

"Kapitáne!" otočil se k ní Zaa'ft vzrušeně. "Právě hlásili..."

"Slyšela jsem." Přikývla. "Linka je opravena. Poblahopřejte opravářské četě za mne a ať se vrátí a pár hodin si odpočinou. Pak požádejte Heurka-peta, aby se okamžitě spojil s Híkahí. Ať zjistí jejich situaci a oznámí jí, že s přemístěním lodi začneme ve 21:00 hodin, pokud nebude mít námitky. Později jí sama zavolám."

"Ano, kapitáne!" Zaa'ft se na místě otočil a hnál se na můstek.

Wattaceti ji mlčky pozoroval a čekal.

"Takže jdeme na to," řekla. "Vyprovodíme Takkata-Jima a Metz. Přesvědčil jste se, že posádka přeložila všechno, co nebylo na našem seznamu, a zkontrolovala, co si exulanti vzali na palubu?"

"Ano. Nemají dokonce ani světlice. Žádné rádio a paliva jen tolik, aby se dostali na ostrov."

Gillian provedla inspekci člunu už před několika hodinami, zatímco Metz s Takkata-Jimem ještě balili. Provedla několik dodatečných bezpečnostních opatření, o kterých nikdo další nevěděl.

"Kdo jede s nimi?"

"Tři dobrovolníci. Samí 'divní' Stenosové a samí samci. Prohledali jsme je celé, včetně penisových pochev. Jsou čistí.

Teď už jsou všichni ve člunu, připraveni vyrazit."

Gillian přikývla. "Takže, ať v dobrém či ve zlém, pryč s nimi, ať se můžeme věnovat jiným věcem."

V duchu si už začala připravovat, co řekne Híkahí.

j>l

HIKAHI & SUESSI

"A nezapomeňte," řekla Tišůt a Suessimu, "zachovat za každou cenu rádiové mlčení. A snažte se nedovolit těm potrhým delfinům ve vraku, aby hned v prvních dnech snědli všechny zásoby, ano?"

Tišůt klapla čelistí na souhlas, přestože z očí jí čísel rozhodný nesouhlas. "Víte určitě, že nechcete, aby vás jeden z nás doprovodil?" zeptal se Suessi.

"Určitě. Jestli mě tam čeká katastrofa, nechci, aby došlo k dalším ztrátám na životech. Pokud někdo přežil, budu nejspíš potřebovat každý kousek místa. Kromě toho, skif. v podstatě pluje sám. Stačí ho jenom hlídat."

"Nemůžete bojovat a zároveň pilotovat," poznamenal Hannes.

"Kdybych s sebou měla střelce, možná by mě to svádělo bojovat. Takhle budu muset prchat. Pokud je Streaker mrtvý nebo padl do zajetí, musím být schopná vrátit vám skif, jinak jste všichni ztraceni."

Suessi se sice mračil, nezbylo mu však než s jejími argumenty souhlasit. Byl Híkahí vděčný, že zůstala takhle dlouho a umožnila mu využít energii skifu na dokončení obyvatelných prostor uvnitř vraku.

O Streaker a kapitána si děláme starosti všichni, jenže ona musí úplně šilet, pomyslel si Suessi.

"Tak dobře. Sbohem tedy a hodně štěstí, Híkahí. Ať vás ochraňuje Infi."

"Totéž přeju já vám." Híkahí uchopila Suessiho ruku jemně čelistí a to samé pak udělala s Tišůtinou levou prsní ploutví. Nato oba opustili skif malou přechodovou komorou.

Pomalou couvali saněmi k otvoru zejícímu v potopené bitevní lodi mimozemšťanů.

Za chvíli se ozvalo tiché zavržení nastartovaných motorů skifu. Odrazilo se od mamutího podmořského útesu, tyčícího se nad vrakem.

Maličká vesmírná lodička pomalu zamířila na východ a postupně nabírala rychlost. Híkahí se rozhodla pro cestu oklikou, kterou se nejprve dostane daleko mimo kurz, a pak se obloukem vrátí k místu, kde byl ukryt Streaker.

Znamenalo to sice, že zůstane mimo kontakt několik dní, ale také, že nebude možné zjistit, odkud vyplula - v případě, že na původním místě Streakeru bude číhat nepřítel.

Dívali se, dokud člun nezmizel v temnotě. Dlouho poté, co Suessi už nic neslyšel, pohybovala Tišůt pomalu čelistí vpřed a vzad a sledovala slábnoucí zvuk.

O dvě hodiny později, zatímco Hannes ležel rozhodnutý dát si prvního šlofika ve své nové, suché kajutě, zavřeštěl mu vedle kavalce provizorní interkom.

Hlavně žádné další špatné zprávy. Povzdychl si ve tmě, jednu paži položenou přes oči.

Natáhl se a stiskl komunikátor. "Co je?"

Byl to Kaa, mladý elektrotechnik a mladší pilot. Celý se zajíkal vzrušením. "Pane! Tišůt říká, že byste měl rychle přijít! Ozvala se loď."

Převalil se na bok a opřel o loket.

"Streaker?"

"Ano! Linka zase funguje! Chtějí okamžitě mluvit s Híkahí!"

Suessi cítil, jak ho opouštějí síly. Sesul se zpátky na lůžko a zasténal. To se zase jednou povedl den! Touhle dobou už bude z dosahu sonarového spojení!

Kéž bych v takových chvílích dokázal mluvit tou delfíní hatmatilkou, jako to umí Tom Orley. Možná, že v trináru bych dokázal říct něco patřičně ironického a sprostého o tom, jak to chodí ve vesmíru.

62 EXULANTI

Hlavní člun hladce proplul otevřeným průchodem ve stěně příďového oddílu do šeré modři kithrupského oceánu. "Plujete špatným směrem," řekl Ignacio Metz, když se za ním průchod uzavřel. Místo aby loď zamířila na východ, stoupala po spirále vzhůru.

"Jen malá zajižďka, doktore Metzi," uklidnil ho Takkata-Jim. "Sneeka-joe, oznamte Streakeru, že seřizují trim."

Delfín na rampě druhého pilota zapískal vysvětlení kolegovi na mateřské lodi. V odpověď přišlo rozzlobené za-kvičení sonarové linky. Na Streakeru si také všimli změny kurzu.

Metz seděl za Takkata-Jimem a trochu nad ním. Voda mu sahala do pasu. "Co to děláte?" zeptal se.

"Jen ssi zvykám na řízení..."

"V tom případě dávejte pozor! Plujete přímo proti detekčním bojím!"

Metz užasle sledoval, jak se člun řítí proti skupině delfínů, kteří ta odposlouchávací zařízení rozebírali. Ti se s pronikavým klením rozprchli na všechny strany a vzápětí člun vrazil do ukotvených bójí. O příď zařachtala záplava kovových úlomků a zmizela v temnotě.

Zdálo se, že to Takkata-Jim ani nevzal na vědomí. Klidně člun otočil a poklidným tempem zamířil na východ k jejich ostrovnímu cíli.

Sonarová linka zavřeštěla. Doktor Metz zrudl. Správný delfín by takovýhle jazyk používat neměl!

"Řekněte jun, že to byla nehoda," přikázal Takkata-Jim druhému pilotovi. "V trimu byla odchylka, ale teď už je to v pořádku. Plujeme pod hladinou k ostrovu, podle rozkazu."

Člun vplul do úzkého kaňonu a nechal za sebou jasně osvětlené podmořské údolí a Streaker.

"Chlupatý skrotum strejce Předá! Prej nehoda!" ozvalo se ze zadní části pilotní kabiny a po něm tlumené hihňání. "Víte, divil bych se, kdybyste odplul, aniž byste nejdřív zničil inkriminující důkaz, Takkata-Jime."

Doktor Metz začal zápolit s bezpečnostními pásy, aby se otočil. Nevěřil vlastním očím. "Charlesi Dařte! Co tady děláte?"

Šimpanz, oblečený do kosmického obleku a usazený na polici ve skladové komoře, jejíž dveře byly nyní otevřené, se na něj zašklebil. "Copak, rozhodl jsem se být malilin-kato iniciativní, doktore Metzi! Hlavně to nezapomeňte uvést ve vašich záznamech. Chci, aby mi to bylo připsáno k dobru." Propukl ve vřeštivý chechtot, který zesilovač v jeho skafandru ještě znásobil.

Takkata-Jim se na své rampě natočil a chvilku šimpanze pozoroval. Pak si odfrkl a zase se věnoval řízení.

Charlie očividně musel vyvinout maximální sebezapření, aby se přinutil spustit se s police do vody, přestože se k němu nemohla přes skafandr žádná dostat. Voda mu sahala až po spodní okraj přilby.

"Jak jste se...?" začal Metz.

Charlie přivlekl z komory těžký vodotěsný vak a vyzvedl ho na sedadlo vedle Metze. "Použil jsem deduktivní logiku," odpověděl, zatímco se šplhal nahoru. "Napadlo mě, že si Gillianini hoši budou hlídat především chování několika brblajících Stenosu. Takže, řekl jsem si, proč nezkusit dostat se do člunu cestou, kterou by nikoho v životě nenapadlo hlídat?"

Metzovi se rozšířily oči. "Tou kapsou! Vlezl jste do jedné z utěsněných údržbářských chodbiček, které používali konstruktéři na Zemi, a dostal jste se k přístupovým panelům dole u tryskových motorů..."

"No jasan!" rozzářil se Charlie a zacvakl přezku bezpečnostního pásu.

"Pravděpodobně jste musel vypáčit několik plátů ve stěně kapsy. Žádný delfín by to v tak stísněném prostoru nedokázal, takže je to nenapadlo."

"To tedy ne."

Metz si Charlieho prohlédl od hlavy k patě. "Musel jste projít pěkně blízko motorů. To jste se neuvařil?"

"Ani ne. Můj osobní radiometr říká naměkko až nahni-ličku," odpověděl Charlie a jen tak z legrace si pofoukal prsty.

Metz se zasmál. "Opravdu budu muset tuhle vzácnou ukázkou vynalézavosti zaznamenat, doktore Dařte! A vítejte na palubě. Stejně budu mít příliš mnoho práce s Kiquii, než abych se mohl náležitě věnovat tomu vašemu robotu. Teď si s ním můžete pracovat sám."

Dart dychtivě přikývl. "Proto jsem taky tady."

"Výborně. Takže si budeme moci dát i pár partií šachu."

"S radostí."

Pohodlně se opřeli a sledovali ubíhající podmořské hřeben. Každých pár minut se na sebe podívali a rozchechtali se. Stenosové mlčeli.

"Co máte v tom pytlí?" ukázal Metz na objemný vak na Dartově klíně.

Charlie pokrčil rameny. "Věci osobní potřeby, přístroje. Jen ty nejzákladnější a nejmenší, přímo spartánský výběr."

Metz přikývl a znovu se opřel. Bude opravdu příjemné, že tam bude i tenhle šimpanz. Delfini byli samozřejmě fajn. Avšak starší rasa chráněnců lidstva na něj vždycky působila dojmem lepších společníků. A delfini hráli šachy jako ponocní.

Teprve za hodinu se Metzovi vybavila Charlieho první slova, kterými oznámil svou přítomnost na palubě. Co tím ten šimpanz jen myslel, když obvinil Takkata-Jima ze "zničení usvědčujícího důkazu"? Bylo to velice zvláštní.

Zeptal se na to Charlese Dartu. "Zeptejte se poručíka," odpověděl mu Charlie. "Vypadalo to, že ví, o čem mluvím. Nejsme zrovna zvlášť zadobře," zabručel.

Metz vážně přikývl. "Taky že se ho zeptám. Hned, jak se zabydlíme na tom ostrově, to rozhodně udělám."

63 TOM ORLEY

V bludišti stínů pod kobercem plevle se opatrně pohyboval od otvoru k otvoru. Masku mu pomáhala šetřit dech při dlouhých úsecích, zvláště když se dostal blízko ostrova a musel hledat mezeru, kterou se dostane na břeh.

Když konečně vylezl na pevnou zem, oranžové slunce Kthsemení zrovna sklouzlo za mohutnou hradbu mraků na

západě. Dlouhý kithrupský den sice ještě úplně nekončil, Tom však přišel o hřejivé teplo přímých slunečních paprsků. Když se protáhl mezerou v chaluhách na kamenitý břeh, roztrásl ho chlad. Vylezl po čtyřech na pahorek pár metrů nad mořem a vyčerpaně se opřel o drsný čedič. Pak si stáhl masku pod bradu.

Měl pocit, jako by se ostrov pomalu houpal jako korek na vodě. Nějakou chvíli potrvá, než si zase zvykne na pevnou zem - právě tak dlouho, uvědomil si s pocitem ironie, aby tu udělal to, co má, a zase se vrátil zpátky do vody.

Seřel si z ramen zelenavý sliz a opět se otřásl chladem, jak se na něm pomalu odpařovala vlhkost.

Pocítil hlad. Hmm, ještě ke všemu tohle.

Alespoň konečně přestal myslet na mokro a chlad. Uvažoval, jestli nemá vytáhnout poslední potravinovou tyčinku, nakonec si ale řekl, že to ještě může počkat. Byla jediná, co mu zůstala k jídlu na tisícikilometrovou cestu, kromě toho, co možná najde v tom mimozemském vraku.

Zpoza úbočí hory, z místa, kam se zřítíla ta malá výzvědná loď, dosud stoupal dým. Tenký proužek kouře se vinul vzhůru, aby pak vysoko na obloze splynul s černými šmouhami sazí z kráteru vulkánu. Chvillemi bylo slyšet hřímání samotné hory.

Tak jo. Jde se na to.

Vstal a okolní svět se okamžitě rozhoupal. Byl však příjemně potěšen, že se bez velkých potíží udrží na nohou.

Třeba má Jill pravdu, napadlo ho. Třeba mám rezervy, na které jsem dosud nesáhl.

Otočil se doprava, udělal krok, zakopl a zapotácel se. Udržel však rovnováhu a pomalu, klopýtavě, se vydal po kamenitém svahu, vděčný za rukavice s plovacími blánami, když došlo na šplhání přes rozečkané skály, ostré jako oštipaný pazourek. Krok za krokem se blížil ke zdroji kouře.

Na vrcholku mírného stoupání se mu otevřel výhled na vrak.

Výzvědná loď se rozpadla na tři kusy. Zád' ležela pod vodou na mělčině, jen rozervaná přední část vyčuhovala ven ze zuhelnatělého koberce vegetace. Tom koukl na radiometr na okraji masky. Bude-li to nutné, snese tuhle dávku po několik dní.

Přední část vraku se roztrhla po délce a veškerý obsah kokpitu ležel rozsypaný po okolním kamenitém terénu. Nad kovovými přepážkami, zborcenými a zkroucenými jako čokoláda, se jako malé vlaječky třepetaly přetřhané svazky jemných drátů. Napadlo ho, jestli by neměl vytáhnout jehlovku, pak se však rozhodl, že bude lepší mít obě ruce volné pro případ, že by upadl.

Vypadá to snadně, řekl si v duchu. Sejdu jednoduše dolů a ten Zatracenej krám prozkoumám. Pěkně pomalu, krok za krokem.

Opatrně se pustil ze svahu a nakonec to zvládl bez pohromy.

Moc tam toho nezbylo. Probíral se roztroušenými úlomky, ve kterých poznával kousky různých zařízení. Nic mu však neprozradilo to, co chtěl vědět.

A nebylo tam žádné jídlo.

Všude se válely velké kusy zohýbaných kovových plátů. Přistoupil k jednomu, který se už zdál vychladlý, a pokusil se ho zvednout. Byl příliš těžký, aby ho zvedl víc než několik palců. Zase ho pustil a chvíli lapal po dechu, ruce opřené o kolena.

O pár metrů dál byla obrovská halda naplaveného dřeva. Zamířil k ní a vytáhl několik silnějších pahýlů. Byly houževnaté, ale příliš pružné, než aby se daly použít jako sochory.

Škrábal se ve stništi a přemýšlel. Pohlédl na moře, pokryté až k horizontu odpornými slizkými šlahouny plevelu. Po chvíli se dal do sbírání suchých kousků, které kupil do dvou hromad.

Po setmění se posadil k ohni z naplaveného dřeva a z tuhých šlahounů splétal dva velké, ploché vějíře. Připomínaly tenisové rakety se smyčkami na jedné straně. Nebyl si sice jistý, jestli budou fungovat, to ale zjistí zítra.

Tiše si pískal v trináru, aby zapomněl na hlad. Tóny jeho dětské říkanky se tlumeně odrážely od blízkého útesu.

* Oheň a ruce?

Oheň a ruce!

* Jen použij je

a dokážeš více!

* Písně a sny?

Písně a sny!

* Jen použij je

a hned dále jsi! *

Náhle Tom zmlkl a prudce zvedl hlavu. Po chvilce ticha pomalu vytáhl z pouzdra jehlovku.

Nezaslechl něco? Nebo se mu to jenom zdálo?

Tiše se odkulil od ohně a skrčil se ve tmě. Hleděl do temnoty a po způsobu delfinů se snažil slyšet podobu předmětů. Příkrčeně postupně oběhl celou troskami posetou pláž.

"Bartómklef Annatan P'Klenno. VčJovíkf?"

Tom skočil za kus trupu a překulil se. Dýchal otevřenými ústy a poslouchal.

"VčlovíkKent'thúnf'a

Hlas rezonoval, jako kdyby vycházel z kovové dutiny... že by zpod některého z těch velkých kusů vraku? Ze by někdo přežil? Koho by to napadlo?

"Birkech'klef. Včlověk ides'k. V'Thennan klef f'?" zavolal do tmy Tom.

Čekal. Když hlas začal odpovídat, Tom vyskočil a rozběhl se.

"Idatess. V'Thennaň'klíf..."

Skočil za další část trupu. Zvedl se na lokty a rychle se podíval za roh.

V příštím okamžiku už mířil jehlovkou přímo mezi oči veliké plazí tváří, vzdálené necelý metr a šklebící se v tlumeném světle hvězd.

S Thennaniny se setkal pouze jednou a týden se o nich učil na škole na Cathrhenlinu. Tenhle tvor napůl vazel pod masivním plátem a z jeho výrazu Tom poznal, že je v posledním tažení. Paže a hřbet měl rozdrčené vahou toho zkrouceného kovu.

"Včlovík t' barrchit pa... "

Tom se dialektu Thennanina přizpůsobil. Byla to verze galaktické šestky.

"...bych tě, človec, nezabil, ani kdybych měl možnost. Chci tě jen přesvědčit, abys sis se mnou chvíli povídal a rozptýlil mě."

Tom vrátil jehlovku do pouzdra a se zkříženýma nohama se posadil před pilota. Bude jenom zdvořilé, když toho tvora poslechne - a bude připraven ukončit jeho trápení v případě, že ho o to požádá.

"Trápí mě, že ti nejsem schopn pomoci," odpověděl Tom v galaktické šestce. "Přestože jsi nepřítel, nikdy jsem nepovažoval Thennaniny za úplně špatné."

Tvor se opět zašklebil. Hřebenem občas udeřil do zborceného kovu a pokaždé sebou trhl.

"Ani my nepovažujeme človíky vlech za úplně beznadějných, i když je vzpurný, divoký a neuctivý."

Tom se uklonil na znamení, že přijal ten částečný kompliment jako úplný.

"Jsem připravený prokázat ti poslední službu, pokud si to budeš přát," nabídl se Tom.

"Jsi laskavý, to ale není náš způsob. Počkám, až se v bolesti naplní můj život. Takhle mě Velcí duchové budou považovat za statečného."

Tom sklopil oči. "Kéž tě považují za statečného."

Thennanin měl zavřené oči a přerývaně dýchal. Tomovi zabloudila ruka k pasu. Nahmátl vybouleninu kódové bomby. Čekají pořád ještě na Streakeru? napadlo ho. Co se rozhodne Kreideikí udělat, když se neozvu?

Musím zjistit, jak to vypadá s bitvou nad Kithrupem.

"Nevyměníme si pár otázek, pro rozptýlení a konverzaci?" navrhl.

Thennanin otevřel oči. Opravdu se zdálo, že v nich je náznak vděčnosti. "Dobře. To je dobrý nápad. Jakožto starší začnu. Budu dávat jednoduché otázky, aby ses příliš nepřetěžoval."

Tom pokrčil rameny. Už téměř tři sta let máme Knihovnu. Už šest tisíc let žijeme v civilizaci. A nikdo pořád ještě nevěří, že lidé dokážou být něčím víc než primitivními divochy.

"Proč jste od Morgranu neunikli na bezpečnější místo?" otázal se thennaninský pilot. "Země by vás ochránila, ani ti darebáci Tymbrimiové, kteří vás svádí na špatnou cestu. Zato Abdikatoň jsou silní. U nás byste našli bezpečí. Proč jste nehledali útočiště v našem náručí?"

Znělo tak jednoduše, když to tak říkal. Kéž by tomu tak bylo. Kéž by existovalo nějaké opravdu mocné seskupení, ke kterému by bylo možné se utéct a které by na oplátku nechtělo víc, než si posádka Streakeru nebo i Země mohli dovolit zaplatit. Jak tomu Thennaninovi říct, že jeho Abdikatori jsou jen o chlousek méně nechutní než většina ostatních fanatiků.

"Naši zásadou je nikdy neustoupit před výhrůžkami," odpověděl Tom. "Nikdy. Jak cenná je tahle tradice, nám říkají vlastní dějiny; víc, než si znalci analů Knihovny dokáží představit. Svůj objev předáme pouze galaktickým Institutům a pouze prostřednictvím samotných představitelů Všezemské rady."

Při zmínce o "objevu" Streakeru se ve tváři Thennanina objevily známky neklamného zájmu. Čekal však, až na něj přijde řada, a nechal Toma, aby položil svou otázku.

"Vítězí Thennaninové v bitvě nad Kithrupem?" zeptal se Tom hlasem prozrazujícím obavy. "Viděl jsem Tandy. Kdo má na obloze převahu?"

Pilot se prudce nadechl, až mu vzduch zahvízdal v otvorech průduchů. "Velkolepý selhal. Zabiják Tandů slaví úspěch a sorský pohan zaplavil nebe. Dorážíme, kde můžeme, ale Velkolepí selhali. Odměna případně Kacířům."

Nebyla to zrovna nejtaktnější formulace, vezme-li se v úvahu, že část té "odměny" seděla před ním. Tom tiše zaklel. Co teď bude dělat? Někteří Thennaninové sice přežili, může ale říct Kreideikimu, aby za takovéhle situace pokračoval podle plánu a odstartoval? Měli by se pokusit o trik, kterým, i když vyjde, získají příliš slabého spojence, než aby jim to k něčemu bylo?

Thennanin těžce dýchal.

Přestože na něm nebyla řada, položil Tom další otázku. "Není ti chladno? Přenesu oheň sem. Kromě toho musím něco dodělat, zatímco budeme hovořit. A odpusť mladšímu patronovi, jestli se tě něčím dotkl."

Thennanin na něj pohlédl purpurovými očima s kočičími zornicemi. "Zdvořile řečeno. A to nám říkají, že vy lidé nemáte způsoby. Jste možná nevzdělaní, myslíte to ale dobře..."

Zatímco Tom rychle přemýšlel o tábořišti, pilot těžce sáhl a při každém výdechu mu z dýchacích štěrbin vyletovala zrnka písku. V mihotavé záři ohně pak Thennanin s povzdychem řekl: "Je příhodné, že mě polapeného a umírajícího v primitivním světě zahřívá oheň zručně rozdělaný vlčím dítětem. Teď tě požádám, abys umírající bytosti vyprávěl o vašem objevu. Žádná tajemství, jen vlastní příběh. ... příběh o zázračném Velkém návratu..."

Tom přivolal zpět vzpomínku, ze které ho dosud mrazilo.

"Představ si loď," začal, "vesmírné loď - prastaré, Zjizvené a obrovské jako měsíce..."

Když se probudil vedle teplých uhlíků svého ohně, už pomalu svítalo a pláž byla plná dlouhých stínů.

Cítil se mnohem lépe. Žaludek se už smířil s půstem a spánek mu nemálo prospěl. Stále se cítil slabý, byl však připraven vyrazit za dalším možným útočištěm.

Vstal, oprášil se od mnohobarevného písku a upřeně se zahleděl k severu. Ano, ten vrak tam pořád ještě byl. Naděje na obzoru.

Vlevo, pod masivní lodní přepážkou, tiše dýchal pomalu umírající thennaninský pilot. Usnul během Tomova vyprávění o Mělké hvězdokupě, o zářících gigantických lodích a záhadných symbolech na jejich bocích. Tom pochyboval, že se ten tvor ještě někdy probere.

Už se chystal, že si sebere šlapadla, která si večer upletl, když se náhle zarazil, zastínil si rukou oči a upřeně pohlédl k východnímu horizontu.

Kéž by byl zachránil dalekohled!

Mhouřil oči, až se mu konečně podařilo rozeznat řadu stínů. Pomalu se pohybovaly proti světlajícímu horizontu. Byl to zástup tyčkovitých siluet a jednoho menšího tvora, který se s nimi šoural, a celé se to pomalu pohybovalo k severu.

Tom se zachvěl. Oni míří k tomu vejcovitému vraku. Pokud nebude jednat rychle, odříznou mu cestu k jeho jediné naději na přežití.

Už nyní s jistotou poznal, že to jsou Tandové.

ČÁST ŠESTÁ

ROZPTYL

"Není jisté, zda je Leviatan schopen dlouho vydržet tak rozsáhlý hon a tak nemilosrdnou zkázu... a poslední velryba, tak jako poslední člověk, vykouří svou poslední dýmku a vypaří se v závěrečném zabafání."

melville

64

KREIDEIKI/SAH'OT

Kreideikí soustředěně pozoroval holografickou podobu. Snazší bylo mluvit než poslouchat. Dokázal si vybavit jedno nebo dvě slova najednou, pomalu je vyslovit, navlékat je jako perly na šňůrku.

"...nervový kontakt... opraven... Gillian a Makaní... ale... řeč... řeč... pořád... pořád..."

"Pořád nikde," dokončila za něj podoba Sah'ota. "Nástroje už ale používat dokážete?"

Kreideikí se na Sah'otovu jednoduchou otázku soustředil. Používat - dokážete -... Každé slovo bylo jasné, jeho význam zřejmý. Ovšem v řadě za sebou neříkala nic. Bylo to k uzoufání!

Sah'ot přešel na trinár.

* Nástroje k pobízení

míčků vesmírných lodí -

* jsou tvé čelisti?

Hráčem Pilotem - *

Kreideikí přikývl. Tohle bylo mnohem lepší, přestože i trinár mu zněl jako cizí jazyk, těžko srozumitelně.

* Pavoučí kráčedla, kráčedla, kráčedla * mluvící podoby, podoby, podoby jsou mé hračky, jsou - *

Kreideikí odvrátil zrak. Věděl, že v té jednoduché větě, v tom opakování a vysokém tónu, jsou obsaženy prvky primání. Bylo to ponižující mít čilou, fungující mysl a přitom vědět, že okolnímu světu musí připadat jako retardovaný.

Zároveň si říkal, jestli v tom Sah'ot nepostřehl stín jazyka z jeho snů - hlasů Starých bohů.

Jak Sah'ot kapitána poslouchal, cítil úlevu. Jejich první rozhovor začal dobře, ke konci však Kreideikího pozornost začala ochabovat, zvláště, když ho Sah'ot zavalil sérií jazykových testů. Avšak teď, po Makaniině poslední operaci, se zdál mnohem pozornější.

Rozhodl se, že vyzkouší Kreideikího schopnost poslouchat tím, že mu bude vyprávět o svém objevu. Pomalu a pečlivě mu v trináru popsal "zpěv", který slyšel, když byl napojený na robota v šachtě vrtavého stromu.

Kreideikí dlouho vypadal zmateně, jak se soustřeďoval na Sah'otovo pomalé, zjednodušené líčení, pak se však zdálo, že pochopil. Po pravdě řečeno, jeho výraz budil dojem, jako by byl přesvědčen, že zpívající planeta je ta nejpřirozenější věc na světě.

"Napoj... napoj mě... pro-prosím... já... já budu... poslouchat... poslouchat..."

Sah'ot potěšeně klapl čelistmi na souhlas. Ne, že by Kreideikí, se svými spálenými jazykovými centry, dokázal rozeznat něco jiného než praskání statické elektřiny. Sah'ot ty tóny objevil jen dílcy náročného výcviku a zkušenostem. Až na ten jediný okamžik, kdy ty hlasy z nitra vykřikly v očividném hněvu, byly ty zvuky téměř amorfní.

Ještě teď se zachvěl, kdykoli si na tento jediný srozumitelný moment vzpomněl.

"Tak dobře, Kreideikí," řekl, zatímco ho napojoval. "Pozorně poslouvejte!"

Jakmile se linka rozezněla šumem a praskotem statické elektřiny, Kreideikí soustředěně přimhouřil oči.

65 GILLIAN

"Zatraceně, zatraceně, zatraceně! Nemůžeme s přemístěním čekat, až sem dorazí. Může jí to trvat dva dny, než to ve skifu obepluje. Tou dobou už chci mít Trojského koně v bezpečí."

Suessiho holografická minipodoba pokrčila rameny.

"Vždyť jí tam můžete nechat vzkaz."

Gillian si promula oči. "To taky uděláme. Položíme na současnou pozici Streakeru relé, abychom zůstali ve spojení se skupinou na ostrově. Nechám u něj vzkaz, kam jsme se ztratili."

"A co Tošio a Dennie?"

Gillian pokrčila rameny. "Myslela jsem, že pro ně a Sa-h'ota... a možná i Toma, pošlu skif. Jak to tak ale vypadá, měla bych k vám poslat Dennie a Sah'ota saněmi. Dělán to hrozně nerada. Je to nebezpečné, ale potřebuju, aby tam Tošio zůstal a hlídal Takkata-Jima až těsně do doby, než odstartujeme."

O dalším důvodu, proč chce, aby Tošio zůstal na ostrově co nejdéle, se nezmínila. Oba totiž věděli, že pokud se Tom Orley vrátí zpátky kluzákem, přistane na ostrově. Měl by tam být někdo, kdo na něj bude čekat.

"To tu Metze a Takkata-Jima opravdu necháme?" Suessi vypadal zmateně.

"A zřejmě i Charlese Dartu. Schoval se v hlavním člunu. Ano, tak se rozhodli. Doufají, že se vrátí domů, až nás galaktici

pošlou na onen svět. Pokud jde o mne, možná mají i pravdu. Koneckonců, poslední slovo bude patřit Híkahí, až se objeví a zjistí, že má velení."

Gillian zavrtěla hlavou. "Zdá se, že se Infí přímo překonává, aby nám to znesnadnila, co říkáte, Hannesi?"

Starý inženýr se usmál. "Štěstěna byla vždycky vrtkavá. Proto je to taky ženská."

"No tedy!" Gillian však neměla energii, aby na něj vrhla nějak zvlášť opovržlivý pohled. Na ovládacím panelu vedle její holografické podoby zablikalo světlo. "Už je to tady, Hannesi. Ve strojně jsou připraveni. Musím už jít. Za chvíli vyrazíme."

"Hodně štěstí, Gillian." Suessi zvedl palec na znamení, že jim přeje úspěch, a přerušil spojení.

Gillian přepnula na komunikační linku spojující Streaker s ostrovem. "Sah'ote, tady je Gillian. Omlouvám se, že vám do toho skáču, řekl byste ale, prosím vás, kapitánovi, že se co nevidět dáme do pohybu?" Informovat o tom Kreideikího byl projev zdvořilosti. Streaker byla jeho loď, kdysi.

"Ano, Gillian." Následovala série vysokých, opakovaných hvízdnutí v trináru, který velice připomínal primár. Většina z toho však přesahovala horní hranici vnímavosti dokonce i Gillianina geneticky zdokonaleného sluchu.

"Kapitán to chce zvenku sledovat," řekl Sah'ot. "Slibuje, že nebude překážet."

Gillian neviděla jediný důvod, proč nevyhovět. "Dobře. Řekněte mu ale, ať nejdřív požádá Wattacetiho o instruktaž, jak používat saně, a ať je opatrný! Pokud se zatoulá, nebudeme mít koho poslat, aby ho někde honil!"

Následovala další série vysokých hvízdnutí, která Gillian stěží pochytila. Kreideikí odpověděl, že rozumí.

"Jo, a abych nezapomněla, Sah'ote," dodala Gillian. "Požádejte, prosím vás, Tošia, aby mi zavolal, jakmile hlavní člun dorazí."

"Ano!"

Gillian přerušila spojení a vstala, aby se oblékla. Příliš mnoho nejistých věcí se dělo současně!

Tak nevím, jestli jsem udělala dobře, když jsem nechala Charlieho Darta tajně zmizet, napadlo ji. Co udělám, když se on nebo Takkata-Jim zachovají nějakým nepředvídatelným způsobem?

V rohu ovládacího panelu se rozzářilo maličké světélko. Niss s ní pořád ještě chtěl mluvit. Neblikalo však naléhavě. Gillian se rozhodla ho ignorovat a spěchala ven, aby dohlédla na připravovaný manévry.

66 AKKI

Celý rozbolavělý vyplaval Akki pomalu z rozsedliny, ve které odpočíval až do svítání.

Několikrát se zhluboka nadechl a potopil se. Vyplašil přitom hejno rybám podobných tvorů se zářícími šupinami, které se rozprchlo na všechny strany vodou ozářenou pruhy ranního světla. Podvědomě za nimi bleskově vyrazil, chňapl po jedné veliké "rybě" a vychutnával její zběsilý boj mezi svými čelistmi. Avšak tvor měl kovovou a hořkou pachut'. S odporem jej vyplivl.

Když se opět vynořil, šířily rudé mraky nad východním obzorem růžovou září. V útrokách mu kručelo a rachotilo hlady. Napadlo ho, jestli to jeho pronásledovatel slyší.

Je to nespravedlivé. Až mě K'tha-Jon chytí, on bude mít co jíst!

Akki se otřásl. Taková absurdní myšlenka! "Už se nějak sypeš, kadete. K'tha-Jon není žádný kanibal. Je to... no..."

Je co? Vzpomněl si na poslední etapu z předchozího večera, kdy to jen s několikametrovým náskokem před svým pronásledovatelem tak tak zvládl až k tomu řetězu kovových mohyl. Následující zmatenou honičku mezi maličkými ostrůvky doprovázely divoké gejzíry bublin, výkřiky a hukot příboje. O čtyři hodiny později konečně našel úkryt, odkud poslouchal staccato impulzů sonarů svědčící o tom, že K'tha-Jon není daleko.

Při představě bosmana přeběhl Akkimu mráz po hřbetě. Co to je vůbec za tvora? Nezarázela ho jen absurdita téhle štvance na život a na smrt; bylo v tom ještě něco jiného, něco ve způsobu, jakým ho K'tha-Jon pronásledoval. V sonarových impulzech toho obra bylo cosi zlovolného, z čeho se Akkimu pokaždé chtělo stočit do klubíčka.

Pochopitelně, že genové implantáty rodu Stenos mohly vysvětlovat jeho velikost a popudlivost. Jenže tím to u K'tha-Jona nekončilo. S tím implantátem musel získat ještě něco úplně jiného. Něco děsivého. Něco, s čím se Akki, který vyrostl na Calafii, nikdy nesetkal.

Akki připlaval blízko ke korálovému útesu a vystrčil čelist za severní okraj. Nic než běžné zvuky kithrupského moře.

Postavil se na ocas a rozhlédl se kolem. Měl by zamířit na západ nebo na sever? K Híkahí nebo k Tošiovi?

Lepší bude na sever. Tenhle řetěz hor se možná táhne až k jejich ostrovu. Mohl by mu tedy poskytnout ochranu.

Rychle vyrazil přes čtvrt kilometru dlouhou mezeru k dalšímu ostrovu, pak tiše naslouchal. Žádná změna. S pocitem sladkého ulehčení překonal další kanál a pak další, po každé etapě se na chvíli zastavil a poslouchal, aby pak rychle pokračoval dál v opatrné cestě.

Jednou zaslechl vpravo podivné, spleť cvrlikání. Zůstal nehybný, dokud nepoznal, že to nemůže být K'tha-Jon. Udělal menší okliku, aby se podíval.

Byl to podvodní spor skupinky balónků podobných tvorů s nafouklými vzduchovými vaky a živě modrými obličejí.

Drželi primitivní náčiní a vlekli za sebou síť plně zmítající se kořisti. Až na pár hologramů, které poslala Dennie se Sah'otem na loď, poprvé spatřil kithrupské domorodce, Kiquie. Fascinovaně je chvíli pozoroval, pak k nim zamířil.

Původně měl za to, že je ještě daleko na jih od Tošiova ostrova, jestli ale jde o stejnou skupinu...

Jakmile ho domorodci zahlédli, v panice zakvíčeli. Pustili síť a rychle se škrábali vzhůru po šlahouny porostlé stěně blízkého ostrova. Akki si uvědomil, že musel potkat jiný kmen, takový, který ještě nikdy neviděl delfína.

Přesto však vidět je byl zážitek. Díval se, dokud poslední nezmizel nad hladinou, pak se znovu obrátil na sever.

Když však minul severní břeh následujícího ostrova, přešel nad ním ostrý zvukový paprsek.

Akki se zachvěl. Ale ne! Řídil se snad při pohledu m tu řadu ostrovů K'tha-Jon stejnou logikou? Nebo mu nějaký ďábelský instinkt našeptal, kde má číhat na svou kořist?

Znovu nad ním přejelo to strašidelné volání. Přes noc se změnilo ještě víc, nyní to byl pronikavý, klesavý výkřik, ze

kterého mu běhal mráz po těle.

A opět zazněl ten výkřik, tentokrát blíže, a Akki poznal, že se před ním nedokáže skrýt. Tenhle zvuk ho bude hledat v každé rozsedině, v každé škvíře, dokud nepropadne panice. Musí před ním prchnout, dokud je ještě pánem vlastního rozumu!

67 KÍPIRU

K boji došlo ve tmě krátce před svítáním.

Několik hodin předtím si Kípiru uvědomil, že saně pronásledovatele nejeví žádné známky selhání. Motor ječel neztenčenou silou dál. Kípiru posunul vlastní akcelerátor daleko za červenou čáru, jenže to už bylo pozdě. O chvíli později za sebou zaslechl vysoké vrnění samonaváděcího torpéda. Rychle uhnul doleva a dolů a prudkým vypuštěním balastu za sebou nechal oblak hlučných bublin.

Torpédo prosvístělo kolem a zmizelo v temnotě. Kaňony a podmořskými horami zazněl zesílený skřek zklamání a vzteku. Na obscennosti v primářů byl Kípiru od svého pronásledovatele už zvyklý.

Téměř dosáhl řady kovových mohyl, za kterými před pár hodinami zmizeli oba delfini. Jak se postupně blížil, slyšel vzdálené výkřiky, zvuky štanice, a děsil se dotírající představy, které stále ještě odmítal uvěřit a ze které trnul hrůzou o Akkiho.

Teď však měl svůj vlastní problém. Přál Akkimu štěstí, aby vydržel do doby, než se jemu samotnému podaří zbavit toho idiota za vlastním ocasem.

Hladina nad ním pomalu světlala. Kípiru zajel se saněmi za rozeklaný podmořský hřeben, stáhl akcelerátor a čekal.

Když se miniaturní torpédo minulo cílem, Mokí zaklel.

Zuby, zuby jsou - jsou - Lepší, lepší než -# Věci!

Natáčel čelist střídavě vpravo a vlevo. Přestal používat saňové senzory a řídil stroj čistě podle zvyku.

Tak kdepak je ten rozumbrada! Ať se ukáže a skončujeme s tím!

MoM byl unavený, otrávený a nekonečně se nudil. Nikdy by ho nenapadlo, že být Velikým Býkem může být taková otrava. Přál si, aby se mu vrátila ta žhavá, téměř orgasmická zuřivost. Snažil se přivolat tu krvežíznivost zpátky, pořád se mu však vybavovalo jen zabíjení ryb, ne delfinů.

Kéž by se mu podařilo dosáhnout té nezkrotné brutality, kterou slyšel ve výkřicích lovců K'tha-Jona! Mokí toho děsivého bosmana už přestal nenávidět. Začal toho obra považovat za přízrak; zosobnění ryzí čistoty a zla. Zabije tohohle přechytralého Tursiopse a přinese jeho hlavu K'tha-Jonovi jako důkaz, že si zaslouží být jeho učedníkem. Pak i on se stane živlem, postrachem, kterému se nic neodvážá postavit.

Mokí zakroužil se saněmi těsně nade dnem, aby využil zvukových stínů. Ten Tursiops zahrnul velkou rychlostí doleva. Jeho obrat tedy musel být delší, takže Mokůnu teď stačí pátrat v tom správném oblouku.

Když tahle honička začala, byl Mokí ve stráži, takže jeho saně měly torpéda. Věděl s jistotou, že ten rozumbrada nemá žádné. V dychtivém očekávání konce té otravné honičky si hvízdal.

Náhle něco zaslechl! Otočil se tak rychle, že se udeřil rypcem o plastickou kopuli. Vyřít se se saněmi vpřed a cestou si připravoval další torpédo. Tohle už nepříteli vyřídí.

Před ním se otevřel příkrý sráz do širokého podmořského kaňonu. Mokí nabral balast a klesal těsně podél stěny. Pak stáhl akcelerátor a zastavil se.

S ubíhajícími minutami tlumený zvuk motorů pomalu sílil. Zleva se blížily saně. Držely se blízko čela útesu a ve větší hloubce.

Náhle byly přímo pod ním! Mokí se rozhodl, že s torpédem ještě počká. Takhle by to bylo příliš snadné! Ať ten chytrolin zaslechne, jak se na něj odzadu nečekaně vyřítí smrt. Z takové blízkosti, že už nestačí uniknout. Ať se svíjí v panice, než ho Mokího torpédo roztrhá na kousky!

Jeho saně s řevem zahájily pronásledování. Oběť se nikdy nemůže otočit včas! Mokí vyrazil jásavý pokřik:

Vedoucí býk je! - je!

Veliký Býk... #

Náhle zmlkl. Jak to, že ten rozumbrada neprchá?

Celou dobu se spoléhal výhradně na zvuk. Teprve teď na svou zamýšlenou oběť pohlédl.

Druhé saně byly prázdné! Pluly pomalu kolem, nikým neřízené. Kde ale potom...?

* Při lovu uši

možná dělají býka -

* Ale oči

a mozek

dělají astronauta - *

Ten hlas přicházel shora! Mokí vykřikl a pokusil se obrátit saně a zároveň vystřelit torpédo. Motory zoufale zavyly a zhasly. Jeho nervový kontakt vypnul ve stejném okamžiku, kdy dva metry nad sebou spatřil štíhlého, šedého Tursiopse, jehož bílé zuby zářily ve světle z hladiny.

* A hloupost dělá leda

mrtvoly - *

Mokí zaječel, když řezací hořák na pilotové postroji vybuchl do laserově modré záře.

68 TOM ORLEY

Kde se tu všichni vzali?

Tom Orley se ukryl za nízkým vrškem z plevele a pozoroval jednotlivé oddíly na obzoru. Napočítal minimálně tři skupiny a všechny se přibližovaly z různých směrů k plovoucímu vejcovitému vraku.

Asi míli za ním stále hřmál vulkán. Za svítání opustil trosky thennaninské výzvědné lodi a umírajícímu pilotovi

zanechal vedle úst misku s drahocennou pitnou vodou, pro případ, že by se ještě probral. Vyrázil krátce poté, co zahlédl oddíl Tandů, a na nerovném a slizovitém povrchu vyzkoušel své čerstvě upletené "plevelky". Jejich sněžnicový tvar mu pomáhal lépe zdolávat kluzký koberec šlahounů. Zprvu se pohyboval mnohem rychleji než ostatní. Pak ale Tandové vymysleli novou taktiku. Přestali se potácet sem a tam v bažně a vyrazili ostrým pochodem. Tom se držel při zemi a v duchu si říkal, co by se asi stalo, kdyby ho zahlédli. A teď se objevily další skupiny. Jedna se blížila od jihozápadu a druhá od západu. Zatím se nedalo poznat víc, byly to jen tečky pomalu a s obtížemi se pohybující na nízkém, hrbolatém horizontu. Kde se tu ale k čertu všichni berou? Tandové byli nejbližší. Bylo jich minimálně osm nebo devět a šli v zástupu. Všichni kladli svých šest tyčkovitých nohou daleko od sebe, aby rozložili váhu, a v náručích nesli dlouhé, zářící nástroje, které nemohly být ničím jiným než zbraněmi. Pochodovali rychle. Tom by rád věděl, v čem jejich nová taktika spočívá. Pak si všiml, že vedoucí Tandů žádnou zbraň nenese. Místo ní držel vodítko chundelatého, šouravého tvora. Skláněl se nad ním, jako kdyby ho přemlouval, aby nepolevoval v zadaném úkolu. Tom to riskl a vystrčil hlavu několik stop nad terén. "No tohle!"

Ten chlupatý tvor tvořil před pochodujícím oddílem pevnou zem - nebo alespoň zpevňoval močál - v podobě úzké pěšiny! Těsně před ní a po obou jejích stranách bylo vidět nepatrné mihotání, kde realita zřejmě zápolila s nežádoucím rušením.

To je přece Episiarch! Tom, vděčný za ten vzácný pohled, na okamžik zapomněl na svou zoufalou situaci. Náhle si všiml, že zpevněná cestička v jednom místě selhala. Světélkující okraje pěšiny se s hlasitým prasknutím spojily. Tandský válečník, který se v tom místě nacházel, se propadl do bažiny a začal sebou zmítat. Tím však dosáhl jen toho, že se rostlinný koberec roztrhl ještě víc a on zmizel pod hladinou jako kámen.

Zdálo se, že to žádný z ostatních Tandů nevzal na vědomí. Poslední dva Tandové mezeru přeskočili na dočasně zpevněnou "zem" před otvorem a oddíl, menší o jednoho, pokračoval v cestě.

Tom zavrtěl hlavou. Nezbylo mu než dorazit k tomu vraku před nimi! Nemohl si dovolit nechat je projít kolem sebe. Ale ať udělá cokoli, určitě si ho všimnou. Nepochyboval o účinnosti zbraní, které si nesli. Žádný lidský válečník nikdy nepodceňoval Tandy dlouho.

Jen neochotně poklekl a rozvázal si úvazky na "plevelkách". Zahodil je a opatrně se odplazil k okraji blízkého jezírka. Pomalu počítal a čekal, až uslyší blížící se zástup galaktiků. V duchu si opakoval, co udělá.

Několikrát se zhluboka nadechl, stáhl si masku přes obličej, ujistil se, že sedí a že jsou sběrné chlopně čisté. Pak vytáhl z pouzdra jehlovku a sevřel ji oběma rukama.

Zapřel se nohama o dva silné šlahouny. Jezírko měl přímo před sebou.

Zavřel oči.

* Cekej, až uslyšíš -svištící ocas

tygřího žraloka - *

Svým vycvičeným smyslem určil vzdálenost mocných psí emisí šíleného chráněnce Tandů zhruba na osmdesát metrů. "Gillian..." zašeptal. A pak se jediným plynulým pohybem postavil a namířil. Otevřel oči a vypálil.

69 TOŠIO

Přes Tošiovy námítky použili zbývající energii hlavního člunu k tomu, aby ho dopravili na vrcholek ostrova. Nabídl se, že odstřelí do dutiny pod mohylou větší otvor, Takkata-Jim však jeho návrh rozhodně odmítl.

Znamenalo to dvě hodiny úporného vršení větvi na tu malou vesmírnou loď, neboť ji bylo třeba zamaskovat. Stejně pochyboval, že to bude stačit, jakmile jednou galaktici doválčí a obrátí veškerou svou pozornost na povrch planety. Metz s Dartem mu měli pomáhat. Jejich úkolem bylo sekat větve, zjistil však, že co jim neřekne, to neudělají. Dart byl nevrlý a vzteklý, že mu poroučí kadet, kterému ještě před několika dny dával sám rozkazy. Očividně se chtěl věnovat svému pytlí s výbavou, který rozčileně odhodil u jezírka po vrtavém stromu, když byl naverbován do pracovní čtyry. Metz byl celkem ochotný, avšak tak nedočkavý, aby už mohl hovořit s Dennie, že se na nic nesoustředil a dělal všechno špatně.

Nakonec je Tošio poslal pryč a dodělal to sám.

Konečně byla loď přikrytá. Svezl se na zem a opřel se o kmen stromu připomínajícího olivovník.

Zatracený Takkata-Jim! Tošio a Dennie měli za úkol zabezpečit tábor, nahlásit Metzovi vše, co zjistili o Ki-quích, nastartovat saně a vypadnout odtud! Gillian od nich očekávala, že to zvládnou za pár hodin, a přitom nic ještě nebylo hotové!

A jako kdyby to nestačilo, ze Streakeru ho ani ne s hodinovým předstihem upozornili, že může očekávat černého pasažéra. Gillian se rozhodla, že Charlieho nenechá zatknout za porušení rozkazů, a to i přesto, že se zdálo, že ukradl zařízení minimálně z deseti lodních laboratoří. Tošio byl rád, že byl tohoto posledního úkolu ušetřen. Stejně nebylo v okolí nic, co by se dalo použít jako vězení.

Zleva se ozvalo mechanické vrčení doprovázené šustěním a praskáním porostu a za chvíli se na Tošiovu miniaturní mýtinu vynořili čtyři "pavouci." V každém tom obrněném mechanizmu ležel na tekuté matraci jeden Stenos a řídil pohyby vysokých, kloubovitých nohou přes nervový konektor. Když se přiblížili, Tošio vstal.

Takkata-Jim na něj upřel chladný pohled a prošel mlčky kolem. Ostatní tři pavouci ho následovali přes mýtinu a všichni čtyři se opět ponořili do pralesa. Slyšel, jak se Stenosové mezi sebou dorozumívají krátkými hvízdnutími vulgárního trináru.

Tošio za nimi nehybně civěl. Zjistil, že celou dobu zadržoval dech. "Takkata-Jima neznám, ale tihleti, co byli s ním, jsou ujetější než atlatský molomilové," řekl si pro sebe a zavrtěl hlavou. Na Calafii se s druhem zvaným Stenos setkal jen

párkrát. Někteří měli zvláštní manýry, v dobrém i špatném slova smyslu, asi jako Sah'ot. Avšak žádný neměl v očích pohled jako tihle přívrženci bývalého vicekapitána.

Zvuky jejich procesí postupně utichly. Tošio znovu vstal. V duchu se divil, proč Gillian Takkata-Jima vůbec pustila. Proč ho jednoduše nezavřela i s tou jeho kohortou do basy, aby byl jednou provždy klid?

Jistě, nechat tady menší skupinu s hlavním člunem, aby se pokusila dostat nenápadně na Zemi, bude-li Streaker při pokusu o únik zničen, byl dobrý nápad. Gillian pravděpodobně nemohla postrádat nikoho ze spolehlivých členů posádky. Jenže...

Zamyšleně zamířil k vesnici Kiquiů.

Samozřejmě, že Gillian dala z hlavního člunu odstranit spoustu věcí. Teoreticky by neměl být Takkata-Jim schopn spojit se s galaktiky, ani kdyby chtěl. A Tošia

nenapadal jediný důvod, proč by měl.

Co když ale nějaký důvod má? A co když najde i způsob?

Ve svém soustředění Tošio málem narazil do stromu. Zvedl hlavu a pokračoval správným směrem.

Musím mít zkrátka jistotu, řekl si nakonec. Dneska v noci musím zjistit, jestli může způsobit problémy.

Dneska v noci.

Na mýtině uprostřed vesnice seděli na bobku v kruhu dospělí kmene. Na jedné straně seděl Ignacio Metz s Dennie Sudmanovou a naproti nim seděla na bobku Matka kmene, zářivě zelenočervené pruhované vzdušné vaky maximálně nafouknuté. Starší po obou jejích bocích se nadouvali a odfukovali jako šňůra pestře pomalovaných balónků.

Tošio se zastavil na okraji mýtiny. Sluneční paprsky pronikaly korunami stromů a ozařovaly tajnou poradu ras.

Matka kmene švitořila a zároveň mávala tlapkami v podivném rytmu nahoru a dolů, což podle Dennie vyjadřovalo spokojený důraz. Kdyby byla nejstarší samice rozzlobená, gestikulovala by napříč. Byl to pozhnaný jednoduchý systém vyjadřování emocí. Zbytek kmene opakoval její zvuky, někdy ji i předešel ve střídavě stoupavém a klesavém souhlasném skandování.

Ignacio Metz si přidržoval dlaní na uchu sluchátko napojené na překladový počítač a vzrušeně přikyvoval. Když skandování utichlo, řekl několik slov do mikrofonu. Z reproduktoru počítače se ozvala dlouhá série vysokých, opakovaných zapištění.

Dennie se tvářila, jako kdyby jí spadl kámen ze srdce. Prvního setkání specialisty na druhové pozvedám s Kiquii se děsila. Avšak Metz očividně její dlouhá a opatrná jednání s prnutivními domorodci ničím nezpackal. Zdálo se, že se setkání blíží k uspokojivému závěru.

Dennie Tošia zahlédla a zářivě se na něj usmála. Bez jakýchkoli ceremonií vstala, opustila kruh a spěchala na okraj mýtiny, kde čekal.

"Jak to jde?" zeptal se.

"Úplně skvěle! Zjistila jsem, že četl každé slovo z toho, co jsem poslala na loď! Chápe jejich stádová pravidla, tělesné projevy vázané na pohlaví a věk, a myslí si, že moje analýza jejich chování je 'ukázková!' Ukázková!"

Tošio se usmál, její radost byla nakažlivá.

"Říká, že mi zařídí jmenování na místo vědeckého pracovníka ve Středisku pro pozvedání druhů! Dokážeš si to představit?" Dennie samou radostí poskakovala na místě.

"A jak to vypadá s dohodou?"

"Jsou k ní ochotni kdykoli. Pokud se sem Hikahí dostane se skifem, vezmeme pár Kiquiů s sebou na Streaker. Jinak je vezme s sebou Metz na Zemi v hlavní člunu. Všechno už je dohodnuté."

Tošio vrhl pohled na šťastné vesničany a snažil se nedat najevo pochyby.

Samozřejmě, že pro Kiquie jako živočišný druh to tak bude lepší. Pod patronátem lidstva se jim povede daleko lépe než pod téměř každou jmou galaktickou rasou. A než bude vznesen jakýkoli požadavek na adopci, musí mít genetici na Zemi k dispozici živé jedince, aby je mohli prostudovat.

Bude vynaloženo veškeré úsilí, aby první skupina domorodců zůstala zdravá. Polovina Denniiny práce spočívala v analýze jejich tělesných potřeb včetně nezbytných stopových prvků. Přesto však bylo nepravděpodobné, že někdo z první skupiny přežije. A i kdyby ano, Tošio pochyboval, že Kiquiové mají sebemenší představu o cizosti světa, do kterého přistanou.

Jsou ovšem ještě v předrozumovém stádiu, řekl si v duchu. Podle Galaktických zákonů jsou stále ještě zvířaty. A my, na rozdíl od ostatních v Pěti galaxiích, se alespoň pokoušíme vysvětlit všechno jejich omezenému chápání a ptáme se jich, jestli souhlasí.

Vzpomněl si na onu bouřlivou, deštivou noc, kdy se tihle mali obojživelníci choulili kolem něj a zraněného přítele delfína a zahřívali je a svou přítomností zaháněli pocit zoufalství a beznaděje.

Odvrátil se od sluncem ozářené mýtiny.

"Takže tě tu už nic nedrží?" zeptal se Dennie.

Zavrtěla hlavou. "Ráda bych tu, samozřejmě, ještě chvíli zůstala. Teď, když jsem skončila s Kiqui, můžu se pořádně pustit do té záležitosti s mohylou. To je taky důvod, proč jsem byla před několika dny tak nabručená. Nejenže jsem byla unavená z toho, že jsem se snažila dělat na dvou náročných úkolech najednou, ale ještě jsem byla otrávená, že to nikam nevede. Teď jsme ale k rozluštění té záhady zase o krůček blíž. Řekl bys, že jádro té kovové mohyly ještě žije? Je to..."

Tošio jí musel skočit do řeči, aby tu záplavu slov zastavil.

"Dennie! Zadrž prosím tě na chvíli a odpověz mi na otázku. Jsi připravená odejít hned teď?"

Dennie zamrkala. Náhle byla zpátky v realitě. Zamračila se. "Jde o Streaker? Není něco v pořádku?"

"Před několika hodinami zahájili manévry. Chci, aby sis sebrala všechny poznámky a vzorky a uložila si je do saní. Ráno

se Sah'otem odplouváte."

Hleděla na něj a jeho slova jí pomalu docházela. "Snad jsi chtěl říct odplouváme, ne?"

"Ne. Já tu ještě den zůstanu. Musím."

"Ale proč?"

"Podívej, Dennie, teď o tom nemůžu mluvit. Udělej zkrátka to, oč tě žádám, prosím tě."

Otočil se a zamířil k jezírku, ona ho však pevně chytila za paži. Nezastavil se, a protože ho nehodlala pustit, nezbylo jí, než jít s ním.

"Ale my musíme odjet spolu! Jestli tu máš ještě nějakou práci, já na tebe počkám!"

Pokračoval v cestě, aniž jí odpověděl. Nenapadalo ho nic, co by řekl. Bylo trpké pomyslet, že když si konečně získal její respekt a náklonnost, za pár hodin ji ztratí.

Jestli tohle znamená být dospělý, můžou si to klidně nechat, pomyslel si. Prdím jim na to.

Když se přiblížili k jezírku, zaslechli odtamtud hlasitou hádku. Tošio začal zrychlovat a Dennie klusala vedle něj, až se nakonec oba vříteli na mýtinu.

Charles Dart ječel a lomcoval štíhlým válcem, jehož druhý konec pevně svírala mechanická paže Takkata-Ji-mova pavouka. Mocné paže novošimpanze se vzpíraly tahu waldomechanismu, zatímco Takkata-Jim se nezakrytě šklebil. Přetahovaná trvala několik sekund, pak cylindr vyklouzl z Charlieho rukou a šimpanz padl nazad do prachu a taktak, že se neskutálel do jezírka. Vyskočil a vzteky zavřeštěl.

Tošio zahlédl, jak ostatní pavouci mezitím mizí k hlavnímu člunu a každý si nese stejný tenký válec. Když se Tošio lépe podíval na to, čeho se Takkata-Jim zmocnil, úžasem zkoprněl.

"Žádné nebezpečí už nehrozí," řekl mu Takkata-Jim. Hlas mu zněl bezstarostně. "Zkonfiskoval jsem tyhle věci. Budou bezpečně uloženy v mé lodi, takže se nikomu nemůže nic stát."

"Jsou moje, ty zloději!" zaječel Charles Dart a vzteky poskakoval. "Darebáku!" zařval. "Myslíš, že nevím, že jsi chtěl z-zavraždit Kreideikího? Všichni to víme! Roztráskal jsi boje, abys zničil důkaz! A teď mi kradeš nástroje, které patří k mé p-práci!"

"Které jste bezpochyby ukradl z lodní zbrojnice. Nebo snad zavoláme doktorce Baskinové, aby nám potvrdila, že jsou opravdu vaše?"

Dart zavrčel a vycenil impozantní chrup. Nato se od neodelfína odvrátil a posadil se do prachu ke složitému podvodnímu robotu, čerstvě vybalenému na samém okraji jezírka.

Takkata-Jim začal obracet svého pavouka, náhle si však všiml, že se na něj Tošio upřeně dívá. Na krátký okamžik jeho chladná odměřenost pod divokým pohledem mladíka selhala. Uhnul pohledem, pak se však na Tošia znovu podíval.

"Nevěř všemu, co slyšíš, hochu," řekl. "Jsem přesvědčen, že mnoho z toho, co jsem udělal a udělám, je správné. Já ale Kreideikímu neublížil."

"Zničil jste ty boje?" zeptal se Tošio. Cítil, jak Dennie stojí těsně za ním a toho velikého delfína přes jeho rameno mlčky pozoruje.

"Ano. Tu passt jsem ale nenastražil. Stejně jako král Jindřich v případě Becketta, zjistil jsem to, až když bylo pozdě.

Takhle to řekni na Zemi, pokud nějakým zázrakem uniknete a já ne. Někdo jiný se chopil iniciativy."

"Á kdo tedy?" zeptal se Tošio se zaťatými pěstmi.

Takkata-Jimovi unikl z dýchacího otvoru dlouhý vzdech.

"Náš doktor Metz vydoloval z Kontrolní komise lůžka pro někoho, kdo by na téhle plavbě neměl být. Byl netrpělivý.

Někteří z jeho Stenosu mají... neobvyklý rodokmen."

"Tak Stenosové..."

"Někteří Stenosové! Já z Metzových experimentů nepocházím! Já jsem důstojník vesmírné lodi. Já si svou funkci zasloužil!" Z delfínova hlasu byl slyšet vzdor.

"Když dosáhl psychologický stres kritického bodu, někteří se ke mně obrátili. Domníval jsem se, že je dokážu zvládnout.

Byl však mezi nimi jeden, který byl dokonce i nad moje síly. Takhle to řekni, jestli se vrátíš domů, Tošio Iwa-šiko. Řekni na Zemi, že je možné udělat z delfína monstrem. Měli by být varováni."

Takkata-Jim na něj upřel dlouhý, intenzivní pohled, pak otočil pavouka a vydal se za svou posádkou do hlavního člunu.

"Je to lhář!" zašeptala Dennie, když odešel. "Zní to sice rozumně a logicky, když ho ale poslouchání, běhá mi mráz po zádech!"

Tošio se díval, dokud mu pavouk nezmizel, z dohledu.

"Není," řekl. "Je ctižádostivý a možná i blázen. Pravděpodobně je i zrádce. Jsem ale přesvědčen, že všechno, co řekl, je naprostá pravda. Možná, že z hrdosti teď lpí na jakési povrchní poctivosti."

Otočil se a zavrtěl hlavou. "Ne že by byl o to méně nebezpečný."

Odešel k Charlesi Dartovi, který se na něj přátelsky usmál. Sedl si vedle toho šimpanzího planetologa na bobek.

"Doktore Dařte, jak byly silné?"

"Co jak bylo silné, Tošio? Jo, poslyšte, už jste viděl tohoto nového robota? Má zvláštní schopnosti. Dokáže se potopit až na dno té šachty a pak se laterálně přehrabat do těch velikých magmatických tunelů, které jsme objevili..."

"Jak silné byly, Charlie?" nedal se odradit Tošio. Nervy měl napjaté k prasknutí a byl připraven popadnout šimpanze za krk. "Tak mi to už řekněte!"

Dart na něj vrhl krátký, provinilý pohled a zahleděl se toužebně na jezírko.

"Každá asi jen kolem jedné kilotony," řekl s povzdechem. "Nestačí ani na to, aby vyvolaly v kůře trochu slušné vlny, věřte mi." Upřel na něj veliké nevinné hnědé oči. "Byly to jen maličkaté A-bombičky, přísahám!"

70 HÍKAHÍ

Potřeba pohybovat se potichu jí nedovolila plout o moc rychleji, než kdyby použila saně. Bylo to k vzteku.

Už více než den byla odříznuta od jakéhokoli zdroje informací, a aby nemusela myslet na možný osud Kreideikího a Streakeru, soustředila pozornost na okolní podmořskou krajinu. Dříve nebo později se stejně doví, co se stalo. Do té doby by jí obavy jenom zbytečně vyčerpávaly.

V ranním světle pronikajícím na dno podmořského kaňonu odbočila na východ a pak na sever. Nad hlavou se jí vznášely chuchvalce splývavých mořských řas a kolem se krátce míhaly ryby s měděně červenými hřbety, než je skif nechal za sebou.

Jednou zahlédla, jak něco dlouhého a vlnitého vklouzlo před skifem do mořské jeskyně. Nebyl čas zastavovat a zjišťovat, co to bylo, udělala však snímek té obludy, když proplouvala kolem.

Co udělám, jestli je Streaker zničený? napadlo ji proti její vůli.

V první řadě se vrátím k thennaninskému vraku. Budou mě tam potřebovat. To už ale budu velitelkou. A ukrývání na oceánském dně není dlouhodobé řešení. Ne v tomhle vražedném světě.

Dokážu se přinutit vyjednat kapitulaci?

I kdyby ano, nenechala by galaktiky, aby se zmocnili jí osobně. Byla jednou z té hrstky, kteří dokázali za pomoci správných poznámek zakreslit přesný kurz k bludné flotile.

Možná bych měla dohlédnout na to, aby byla posádka bezpečně internována, a pak se pokusit o útěk ve skifu, napadlo ji. Ne, že by to skif zvládl až domů, pokud by se mu vůbec podařilo proniknout blokádu galaktiků. Někdo se však musel pokusit předat zprávu Zemi. Třeba se najde nějaký způsob, jak ty fanatiky potrestat... jak se postarat o to, aby je jejich chování přišlo tak draho, že by si to příště radši rozmysleli, než by znovu tyranizovali pozemšťany.

Híkahí věděla, že to jsou jen bláhové sny. Takovouhle moc budou mít lidé a jejich chráněnci nejdřív za nějakých pár tisíc let, a to ještě možná.

Náhle Híkahí cosi zaslechla. Nějaký zvuk...

Zesílila lodní hydrofony. Filtry pohltily hučení motorů a šum vody. Zaslechla tiché cupitání oceánských tvorečků.

"Počítač! Filtr pro kytovce!"

Zvuk se opět změnil. Moře ztichlo. Stále tam však cosi bylo.

"Zesílit příjem!" Šum nabyl na intenzitě. A nad syčením statické elektřiny zaslechla vzdálené, avšak rozeznatelné výkřiky delfinů v pohybu! Byly to zoufalé zvuky boje.

Zachytila snad echa roztroušených jedinců, kteří přežili zkázu Streakeru? Co teď? Chtělo se jí těm delfinům v tísní vyrazit na pomoc. Jenže kdo je pronásleduje?

"Mechanické zvuky!" zavelela. Avšak na detektoru zablikalo červené světlo a signalizovalo, že žádné nebyly zjištěny.

Takže ti delfini byli bez saní.

Pokusí-li se je zachránit, ohrozí tím jedinou naději posádky u Trojského koně. Neměla by udělat objíždku k těm uprchlíkům a pak honem pokračovat podle plánu ke Streakeru? Bylo to mučivé rozhodování.

Híkahí snížila rychlost, aby plula ještě tišeji, a zamířila se skifem na sever, za těmi tlumenými výkřiky.

71

CHARLES DART

Počkal, až všichni odejdou, pak odšrouboval zadní část robota a zkontroloval jeho obsah.

Ano, byla tam. Bezpečně ukrytá.

Je to škoda, řekl si v duchu. Doufal jsem, že budu moci pokus zopakovat. Ale jedna bomba by měla stačit.

72 STREAKER

Z DENÍKU GILLIAN BASKINOVÉ

Jsmo na cestě. Zdá se, že se všem na palubě ulevilo, že se konečně hýbeme.

Včera v noci se Streaker odlepil z oceánského dna s rotory běžícími téměř naprázdno. Byla jsem na můstku, kde jsem přijímala hlášení delfinů sledujících manévry zvenku, a hlídala tenzometry, dokud nebylo jisté, že Streaker běží, jak má. Po pravdě řečeno, vypadalo to, jako kdyby se nemohl dočkat, aby už byl pryč.

Emerson a obsluha strojovny můžou být pyšní na práci, kterou odvedli, i když to samozřejmě umožnily cívky, které objevil Tom s Tišůt. Streaker už zase hučí jako vesmírná loď.

Náš kurz je směřován na jih. Vypouštíme monovlákně, abychom zůstali ve spojení se skupinou na ostrově, a nechali jsme tam vzkaz pro Híkahí, až se objeví.

Doufám, že spěchá. Být velitelkou je náročnější, než jsem si kdy představovala. Musím dohlížet, aby se všechno udělalo správně a ve správném pořadí, a navíc to musím dělat co nejnenápadněji, aby delfini neměli pocit, že jim "stará" stojí věčně za zadkem. V těch chvílích bych si přála mít něco z vojenského výcviku, který prodělal Tom, zatímco já chodila na lékařskou fakultu.

K thennaninskému vraku nám zbývá necelých třicet hodin. Suessi říká, že budou připraveni. Prozatím máme venku průzkumníky a Wattaceti nás sleduje shora v detekčních saních. Jeho přístroje ukazují minimální únik, takže by nám prozatím nemělo nic hrozit.

Dala bych roční plat za Híkahí nebo Tišůt, nebo i za Kípira. Až doted jsem nikdy nechápala, proč si každý kapitán tolik považuje dobrého výkonného důstojníka.

Když už je řeč o kapitánech, ten náš je úplný zázrak.

Potom, co Kreideikího pustili z marodky, vypadal dlouho jako omámený. Zdá se ale, že jeho dlouhý rozhovor se Sah 'otem ho probudil. Nevím, jak to Sah 'ot udělal, ale nikdy bych nevěřila, že někdo tak těžce postižený jako Kreideikí dokáže v sobě najít tolik vitality nebo se přinutit být tak užitečný.

Když jsme se zvedli ode dna, požádal, aby směl řídit činnost průzkumníků a bočních hlídek. Zoufale jsem hledala nějakého spolehlivého delfína, který by si je vzal na starost, a napadlo mě, že když bude všem na očích, pomůže to

zvednout morálku. Dokonce i Stenosové byli celí vzrušení z toho, že je zase mezi nimi. Zdá se, že jejich nevraživost kvůli mému "převratu" - a Takkata-Jimově exilu - už vyprchala.

Kreideikí zvládne jen ty nejjednodušší signály v trináru, zdá se ale, že to stačí. Teď je venku, objíždí kolem v saních a řídí správný chod věcí upozorňováním, šfouchanci nebo vlastním příkladem. Už za pár hodin by se měla Tišůt setkat s průzkumníky, které jsme poslali napřed, a pak se Kreideikí bude moci vrátit na palubu.

Na mém ovládacím panelu bliká už od chvíle, kdy jsem se vrátila, malinké světlo. Je to ta bláznivá tymbrimijská mašina. Nechávám tu příšernou věc čekat už dlouho.

Tom by s tím nejspíš nesouhlasil. Ale ženská má omezené množství sil a já si teď musím zdřímnout. Kdyby to bylo naléhavé, už by sem Niss dávno vtrhl a spustil.

Ach, Tome, teď by se nám tvoje vytrvalost hodila. Jsi už na cestě zpátky? Míří v tuhle chvíli tvůj maličký kluzák domů na Tošiův ostrov?

Koho se to snažím obelhat? Od první psí bomby jsme už nic dalšího nezachytili, kromě zvuků té vesmírné bitvy, z nichž některé svědčily o bojích nad jeho poslední známou pozicí. Neodpálil žádnou z kódových bomb. Znamená to, že se budto rozhodl neodvysílat nejasný vzkaz, anebo něco horšího.

Jak se můžeme bez vzkazu od Toma rozhodnout, co udělat, když už jednou budeme v Trojském koni? Máme odstartovat a zkusit štěstí, nebo se v tom trupu schovávat, jak nejdéle to půjde?

Bude na Hikahí, aby rozhodla, až přijde čas.

Gillian zavřela deník a otiskla palec na bezpečnostní mechanismus, který by deník v případě neoprávněné manipulace zničil. Vstala a zhasla světlo.

Cestou z laboratoře přešla kolem stazového katafalku té prastaré mrtvolky, kterou získali v Mělké hvězdokupě za takovou cenu. Tajemný, záhadný Herbie, příčina všech potíží, si tam jen tak ležel, ozářen bodovým světlem, a tiše se šklebil.

Potlučený, zjizvený Streaker, s motory běžícími na mírný tlumený výkon, se pomalu sunul nade dnem mořského údolí. Za ním, tam, kde rotory rozvířily vrstvu řídkého bahna a usazenin, se zvedal kalný, zpěněný závoj.

Jeho válcovitý trup klouzal nad temnými hlubinami kaňonů a propastí, míjel úbočí podmořských hor a stěny údolí, doprovázený a naváděný skupinou maličkých saní.

Kreideikí opět viděl svou loď v pohybu. Poslouchal úsečná Sonarová hlášení průzkumníků a hlídek na můstek a zpětné odpovědi obsluhy můstku. Do detailu těm vzkazům nerozuměl. Ten složitý, technický žargon mu byl stejně vzdálený jako loňské víno. Z jejich podtextu však dokázal vycítit, že posádka má situaci pod kontrolou.

V tomhle kalném, modravém světle padesát metrů pod

hladinou nemohl Streaker zářit, zato však byl slyšet a Kreideikí vychutnával hluboký hukot motorů a představoval si, jak bude při tom, až znovu odstartuje.

: Už Nikdy Kreideikí : Ty Už S Ním Nikdy Nepoletíš :

Vedle něj se pomalu zhmotnil přízrak K-K-Kf-křího, ta strašidelná silueta ze stříbřitých skvrn a zvukových stínů.

Přítomnost boha Kreideikího nepřekvapila a dokonce ho ani netrápila. Věděl, že přijde. Plul lenivě vedle saní a snadno s nimi držel tempo.

: Unikl Jsi Nám : Teď Sis Mě Však Úmyslně Vytvořil Z Písně : To Kvůli Těm Starým Hlasům Které Jsi Slyšel? : Kvůli Těm Hlasům Z Nitra? :

: Ano :

Kreideikí nepřemýšlel ani v novoangličtině ani v trináru, ale v novém jazyce, který se učil.

: V tomhle světě existuje starý hněv : Slyšel jsem jeho píseň :

Obrovská hlava snového boha zajiskřila světlem hvězd. Jeho úzká čelist se pootevřela, zuby zazářily.

: A Co Hodláš Dělat? :

Kreideikí vycítil, že On už jeho odpověď zná.

: Svou Povinnost : odpověděl jeho vlastním jazykem.

: Co Jiného Můžeš Dělat? :

Z hlubin Velrybího snu vzdychl tvor na souhlas.

Kreideikí zesílil výkon hydrofonů. Daleko vpředu byla slyšet vzrušená echa - šťastné zvuky vítání.

Kreideikí pohlédl na sonarový displej saní. Na hranici dosahu se objevil malý shluk bodů, který vzápětí splynul s tečkami, které znázorňovaly průzkumníky Streakeru. Ten shluk musela být Tišůtina skupina z Trojského koně.

Ujistil se, že není poblíž nikdo, kdo by ho viděl, a obrátil saně do malého postranního kaňonu. Vklouzl do stínů za skalnatým výběžkem a vypnul motor. Čekal a pozoroval, jak se Streaker blíží, proplová pod jeho orlím hnízdom a nakonec mizí i s bočními hlídkami v ohybu hlavního kaňonu.

"Sbohem..." Soustředil se na ta novoanglická slova a odřikal je jedno po druhém. "Sbohem... a... hodně... štěstí..."

Jakmile to bylo bezpečné, nastartoval saně, vyplul ze své skrýše a zamířil na sever, zpátky na místo, které před dvaceti hodinami opustili.

: Můžeš Plout Se Mnou Jestli Chceš : řekl Starému bohu - zčásti výplodu svého mozku, zčásti něčemu jinému. Přízračná silueta odvětila zvuky Kreideikího vlastního sonarů.

: Doprovodím Tě : Tohle Si Nenechám Ujít Ani Za Poslední Píseň Světa :

ČÁST SEDMÁ

POTRAVNÍ & ETÉZEC

"Pane, žasnu nad tím, jak ryby žijí v moři." "Není proč, stejně jako člověk na pevnině - i u nich ty velké požírají malé."

william shakespeare Král Richard II.

73 AKKI

, Byl to jekot, ze kterého mu tuhla krev. Jenom netvor mohl vydat takový zvuk. Prchal před ním téměř stejně bezhlavě jako před tvorem, který ho vydával.

Kolem poledního si Akki uvědomil, že už to nebude trvat dlouho.

Jak hodně je vyčerpaný, bylo znát na tlukotu přetíženého srdce, těžkém oddychování, ale i bolestivém slézání svrchních vrstev kůže. Zdálo se, že se alergická reakce na vodu zhoršuje s narůstající únavou. Jak zběsile kličkoval mezi miniaturními ostrůvky, bylo to čím dál tím horší. Jeho kdysi hladká, dynamicky vláčná pokožka byla nyní jediným velkým hrbolatým bolákem. Mysl měl jen o málo čilejší než tělo.

Už několikrát unikl nástrahám, které ho měly proměnit v krmení. Jednou se vyhnul sonarovému odrazu a málem skončil v zubech K'tha-Jona. Obr se zašklebil a namířil na zoufale prchajícího Akkiho laserovou pušku. Chvilí nato si Akki uvědomil, že nevyváží díky vlastní rychlosti ani chytrosti, ale že si s ním jeho pronásledovatel jen tak hraje.

Doufal, že unikne na sever, k Tošiovu pstrovu, teď byl však hnán úplně opačným směrem a sever byl pro něj ztracen. Snad kdyby dokázal počkat do setmění...

Ne, tak dlouho už nevydržím. Je čas to skončit. Znovu zazněl ten děsivý výkřik. Měl pocit, jako by se v tom jekotu okolní voda srážela.

Velká část Akkiho vyčerpaní pramenila z neovladatelné hrůzy z toho dravčího řevu, která mu zachvacovala celé tělo.

Co ho to pronásleduje za démona?

Před chvílí měl pocit, že zaslechl ještě jiný výkřik. Znělo to jako pátrací volání Zursiopse. Pravděpodobně si to sám vsugeroval. Ať už se dělo na Streakeru cokoli, určitě nemohli postrádat nikoho, aby po něm pátral. A i kdyby ano, jak by ho vůbec mohl někdo najít v tomhle široširém oceánu? Posloužil Streakeru v jedné věci, a sice odvedl toho netvora K'tha-Jona pryč z místa, kde by mohl napáchat ještě větší zlo.

Doufám, že se Gillian s Hikahí vrátily a udělaly tam pořádek, řekl si v duchu. Určitě ano.

Tiše dýchal ve stínu skalní rozsedliny. Pochopitelně, že K'tha-Jon věděl, kde je. Byla to jen otázka času, kdy ho štvance omrzí a přijde si pro kořist.

Nemám už sílu, pomyslel si Akki. Musím to skončit, dokud z toho můžu ještě-něco vytěžit, i když to bude jen možnost sám se rozhodnout, kdy zemřu.

Zkontroloval obsah energetických článků v postroji. Stačil nanejvýš na dvě slušné dávky z hořáku. A to ještě z bezprostřední blízkosti, zatímco K'tha-Jonova puška byla bezpochyby plně nabitá.

Mechanickými pažemi postroje si stáhl dýchací přístroj zpět přes dýchací otvor. Zbývalo mu kyslíku na deset minut. To bylo víc než dost.

Znovu se ozvalo to pronikavé zaječení, mrazivé a výsměšné.

Tak dobře, netvore. Zaťal čelisti, aby se znovu neroz-třásl. Už jdu. Vydrž.

74 KÍPIRU

Kípiru se řítíl na severovýchod, za zvuky bitvy, které slyšel v průběhu noci. Plaval na hladině, vytrvale a neúnavně, a proklínal odpor, který vodě kladl postroj. Odhodit ho však bylo nemyslitelné.

Znovu a znovu proklínal svou smůlu. Jak jeho, tak Mokiho saně už vyčerpaly energii a nebyly k ničemu. Musel je nechat tam, kde byly.

Jakmile se ocitl v bludišti maličkých ostrůvků, zaslechl ten jekot poprvé zřetelně.

Až do této chvíle si mohl říkat, že se mu to jen zdá -že vzdálenost nebo nějaký neobvyklý lom zvuku ve vodě ho svedly k představě, že slyší něco, co není možné.

Ten pronikavý jekot zaburácel a odrazil se od kovových mohyl. Kípiru se prudce otočil a na okamžik měl pocit, že je obklopený smečkou pronásledovatelů.

Pak se ozval jiný zvuk, srdnaté a velice slabé zaskřípění vzdáleného trináru. Kípiru zakroužil čelisti, určil směr a vyrazil, jak nejrychleji mohl.

Jeho štíhlé svalnaté tělo se hnalo bludištěm jako střela. Když mu chraplavé zabzučení oznámilo, že má téměř prázdný dýchací přístroj, zaklel, prudkým výdechem si uvolnil dýchací otvor a řítíl se dál při hladině. Při každém pohybu mocného ocasu hlasitě odfoukl.

Náhle se ocitl v úzké křižovatce kanálů a zmateně plaval kolem dokola.

Kudy teď! Kroužil, dokud znovu nezazněl ten dravci výkřik. Vzápětí se ozvala strašlivá rána a po ní zuřivé a bolestivé zakvičení a tiché vrnění postroje. Na další sotva slyšitelnou výzvu v trináru odpovědělo děsivé zaječení a další rána. Kípiru přidal. Už to nemůže být daleko! Hnal se ze všech sil, rozhodnutý nešetřit své rezervy, když se náhle ozvalo poslední zvolání vysíleného vzdoru.

* Za čest

Calafie... *

Hlas zanikl v zaječení divokého triumfu. A pak bylo ticho.

Trvalo mu dalších pět minut horečného tápání v úzkých kanálech, než našel místo, kde k bitvě došlo. Příchuť vody v tiché úžině, do které se přihnal, mu prozradila, že je už pozdě. Zpomalil a zastavil se těsně u vstupu do malého údolí mezi třemi kovovými mohylami. Nad hlavou se mu vznášela měděné červená vlákna řas.

Zprostřed údolíčka se šířil mrak růžové pěny s rudými pásy ve směru převládajících proudů. V jeho středu, zapletené do změti rozdrčeného postroje, se vznášelo, břichem vzhůru a zčásti již roztrhané, tělo mladého neodelfina druhu arnicus. Škubaly ho a rvaly rudé čelisti obrovitého delfina.

Obrovitého delfina? Jak je možné, že si toho od chvíle, kdy opustili Zemi, nikdy nevšiml? Zoufale si připnul čerstvý dýchací přístroj z postroje, těžce oddychoval a pozoroval a poslouchal toho zabijáka.

Jen se podívej na to ostře kontrastní zbarvení, řekl si v duchu. Podívej se na tu krátkou čelist, na ty obrovské zuby, krátkou, ostrou hřbetní ploutev.

Jen si ho poslechni!

K'tha-Jon vytrhl Akkimu kus boku a spokojeně zachrochtal. Zdálo se, že si obr ani nevšiml dlouhé spáleniny, která se mu táhla přes levou slabinu, ani modřiny, která se pomalu šířila z místa úspěšného zásahu Akkiho posledního zoufalého úderu.

Kípiru věděl, že o něm ten netvor ví. K'tha-Jon pomalu spolkl sousto a pak vyplaval k hladině, aby se nadechl. Když se znovu potopil, pohlédl přímo na Kípira.

"Copak, pilote?" zamumlal blaženě.

Kípiru odpověděl novoanglicky, přestože přes dýchací přístroj zněla jeho slova huhňavě.

"Právě jsem se s jedním netvorem vypořádal, K'tha-Jone, ovšem tvůj úpadek je hanbou celé naší rasy."

K'tha-Jon opovržlivě zachrochtal.

"Ty si myslíš, že jsem zdivočel jako ten dojemný Stenos Moki, že ano, pilote?"

Kípiru se zmohl jen na zavrtění hlavy, neschopen přinutit se vyslovit, čím si myslí, že se bosman stal.

"Dokázal by zdivočelý delfín mluvit novoanglicky tak dobře jako já?" zeptal se K'tha-Jon posměšně. "Nebo uvažovat takhle logicky? Pronásledoval by zdivočelý Tursiops nebo i ryzí Stenos kořist dýchající vzduch s takovým odhodláním... a takovým zadostiučiněním?"

Jistě, krize několika posledních týdnů umožnila, aby se hluboko v mém nitru cosi osvobodilo. Mohl bys ale říct, po tom, jak mě slyšíš mluvit, že jsem zdivočelý delfín?"

Kípiru pohlédl na růžovou pěnu kolem obrovských tupě zakončených čelistí, mocných čelistí. Akkiho mrtvola pomalu odplouvala, unášená proudem.

"Já vím, co jsi, K'tha-Jone," řekl Kípiru a přešel na trinár.

* Chladná voda vře

když zaječíš

* Hlad rudých čelistí

je to o čem sníš.

* Harpuny vraždily

velryby,

* do sítí Iki

padali jsme,

* však jen tebe

báli se za noci

* Jen tebe -

... kosatky.

K'tha-Jon se spokojeně zašklebil, jako kdyby právě obdržel vyznamenání. Vyplul na hladinu, aby se nadechl, a když se vrátil, byl o pár metrů blíže ke Kípirovi a nepřestával se šklebit.

"Uvědomil jsem si to už před časem. Jsem jedním z cenných experimentů našeho milovaného lidského patrona Ignacia Metze. I přes svou stupiditu vytvořil ten hlupák něco velkolepého. Někteří z těch ostatních, které vpašoval na palubu Streakeru, opravdu zdivočeli nebo zešileli. Zato já jsem úspěšný výsledek..."

"Ty jsi pohroma!" vyhrkl Kípiru, kterému dýchací přístroj bránil použít výstižnější obrat.

K'tha-Jon se o pár metrů přiblížil a Kípiru bezděčně couvl. Obr se opět zastavil a z čela mu vytryskla série spokojených sonarových cvaknutí.

"Opravdu, pilote? Jsi ty, obyčejný požirač ryb, schopen rozumět těm, kdo stojí nad tebou? Jsi hoden soudit toho, jehož předkové stáli na vrcholku oceánského potravního řetězce? A se všemi, jako jsi ty, nakládali jako soudci moře?"

Kípiru, znepokojený stále se zkracující vzdáleností mezi ním a monstrem, ho téměř neposlouchal.

"Připisuješ si toho až příliš. Máš jen pár genů z..."

"Já jsem KOSATKA!" zaječel K'tha-Jon a ozvěna jeho výkřiku zazněla jako vítězné zadutí polnic. "Vnější tělo neznamena nic! Mozek a krev je to, na čem záleží! Poslouchej můj hlas a opovaž se popřít, co doopravdy jsem!"

K'tha-Jon klapl čelistmi, jako když praskne výstřel. Vzápětí zaburácel dravčím pokřikem a Kípiru, který se nacházel přímo v ohnisku, cítil, jak se v něm probudil hluboký instinkt, touha sbalit se do klubíčka, skrýt se nebo zemřít. Odolal však. Přinutil se zaujmout nadřazený postoj a vyštěknout slova vzdoru.

"Ty jsi opravdu zdivočel, K'tha-Jone! A co je ještě horší, jsi mutant bez jakéhokoli dědictví. Ty Metzovy implantáty jsou zmetky. Myslíš si, že by pravá kosatka udělala to, co jsi udělal ty? Jistě, loví na Zemi divoké delfíny, ale nikdy, jsou-li syté! Pravý zabiják velryb nezabíjí ze zášti!"

Kípiru se vyprázdnil a úderem ocasní ploutve poslal výkaly ke K'tha-Jonovi.

"Jsi nezdařený pokus, K'tha-Jone! Říkáš, že uvažuješ logicky, teď však nemáš žádný domov. A až přijde na Zemi moje hlášení, vylijí tvoje genové plazma do kanálu! Tvoje rodová linie skončí tak, jak končí všichni netvoři."

K'tha-Jonovi se zablesklo v očích. Přejel Kípira so-narovým paprskem, jako by si chtěl zapamatovat každou křivku budoucí kořisti.

"Jak jsi přišel na to, že sse ještě někdy dostaneš k nějakému hlášení?" zasyčel.

Kípiru se na něj zašklebil. "Jen z prosté skutečnosti, že nejsi nic než vadná, ujetá zrůda, která by s tou svou tupou tlamou neprorazila ani papundekl a svým samcovstvím uspokojila nanejvýš vodní červy a zplodila s nimi jen smrdutý žabinec..."

Gigant znovu zaječel, tentokrát zuřivostí. Jakmile K'tha-Jon zaútočil, Kípiru se hbitě otočil a jako střela vyrazil do bočního kanálu; tak tak že unikl mocným čelistem.

Proletěl hustou clonou plovoucích řas a v duchu si blahopřál, že se mu podařilo dohnat K'tha-Jona k zuřivé touze po osobní pomstě, takže úplně zapomněl na postroj... a tedy laserovou pušku. K'tha-Jon byl očividně rozhodnutý zabít ho stejným způsobem, jakým skoncoval s Akkim.

Kípiru prchal sotva o jednu délku před mutantem.

Zatím je to dobré, říkal si v duchu, zatímco se hnál kolem jiskřících úbočí kovových mohyl.

Ukázalo se však, že setřást tohoto pronásledovatele nebude snadné. A ty hrozivé čelisti v něm vzbudily pochybnosti, zda jeho strategie byla opravdu tak moudrá. Pomalu se blížil večer, honička však pokračovala dál. A stejně tak po západu slunce.

Za tmy se štvance změnila v souboj důvtipů a zvuků.

Noční obyvatelé souostroví v hrůze prchali před dvěma monstry, jež se řítily vnitřními úžinami a kanály v explozích oblaků bublin a kropila hlubiny i mělčiny složitými a matoucimi kombinacemi zvuků - složenými obrazci a živými iluzemi z ozvěn. Místní ryby, dokonce i obři prchali pryč a nechávali celou oblast bojujícím vetřelcům.

Byla to strašidelná hra obrazů a stínů, klamání a nečekaných útoků.

Kípiru vyklouzl z úzkého, zaneseného kanálu a poslouchal. Od posledního dravčího výkřiku K'tha-Jona uplynula už hodina, to však neznamenal, že obr mlčí. Z odrazů zvuku si Kípiru vybudoval mentální mapu okolí a uvědomil si, že některé z přicházejících obrazců jsou rafinovaně sestrojené zvukové klamy. K'tha-Jon byl někde blízko a využíval své nesmírně talentované zvukové orgány k vytvoření falešných ozvěn, kterými pokrýl okolní prostor.

Kípiru si přál, aby bylo vidět. Avšak noční mraky zaha-, lily všechno do hluboké temnoty. Mořskou krajinu osvětlovaly pouze slabě fosforeskující rostliny.

Vyplul k hladině, aby se nadechl, a pohlédl na nepatrně stříbřité základny mraků. V hustém, depresivním mrholení se pohupovala a šplouchala vegetace na temných obrysech kovových mohyl.

Kípiru se sedmkrát nadechl a opět se ponořil. Byl si vědom, že souboj se rozhodne v hlubinách.

Otevřenými kanály proplouvaly zvukové přízraky. Zdálo se, že mu falešné echo ukazuje možný únik přímo na sever, kam se snažil pronásledování směřovat, avšak po opatrném prozkoumání došel k závěru, že je to jen iluze.

Podobná falešná uniková cesta ho oklamala už jednou. Na poslední chvíli sice prudce uhnul, vrazil však do šlahouny porostlého okraje kovové mohyly, a než se celý potlučený vymanil ze spleti vegetace, málem ho rozdrtil útočící K'tha-Jon. Gigantův obrovský rypec ho minul jen o pár palců. Jak prchal, zasáhl ho výboj z laserové pušky a spálil ho na levém boku. Bolelo to jako čert.

Pouze díky větší mrštnosti se mu podařilo uniknout a najít si úkryt do doby, než největší bolest pomine.

Časem by se mu pravděpodobně podařilo té pseudoko-satce uniknout. Avšak čas nebyl na jeho straně. K'tha-Jon se cele soustředil na rituální lov a to, co přijde potom, ho ani trochu nezajímalo. Neměl v úmyslu vrátit se do civilizace. Jediné, co musel udělat, bylo zabránit mu poslat na Zemi hlášení a pevně doufat, že tam Ignacio Metz ochrání jeho rodové právo.

On však měl povinnosti. A Streaker na něj nepočká, naskytne-li se mu příležitost odstartovat.

Stejně ale, řekl si v duchu. Dělán skutečně co můžu, abych unikl?

Zamračil se a zavrtěl hlavou. Před dvěma hodinami si byl téměř jistý, že se K'tha-Jonovi ztratil. Ale místo, aby si útěk pojistil, kroužil kolem - z důvodu, na který si teď už ani nedokázal vzpomenout - dokud opět nezachytil gigantův zvukový pach. Nepřítel ho také ucítil. Chvilku na to zaburácel dravci pokřik a mutant opět zaútočil.

Proč jsem to udělal?

Na okamžik ho napadla jistá myšlenka... pravda... Kípiru ji však odehnal. Blížil se K'tha-Jon. Cítil, jak adrenalinové vzrušení přehlušuje bolest zhmožděnin a spálenin.

Zvukové iluze se rozplynuly jako clona z mlhy a změnily se v jednotlivá cvaknutí a tichý šepot. Ve víru mocných záběrů ocasní ploutve vplul obr do úžiny pod Kípirem. Bílé břicho mu zasvítilo proti okolní temnotě, jak zamířil vzhůru k hladině, aby se nadechl. Chvilku nato proplul kolem Kípirova výklenku a systematicky před sebou pátral sonarovými impulzy.

Kípiru čekal, až netvor odpluje, pak sám vyplul k hladině. Pětkrát se tiše nadechl a bez jediného pohybu ocasu se opět ponořil.

Netvor byl deset metrů od něj. Zatímco K'tha-Jon opět zamířil k hladině, Kípiru nevydal jediný zvuk. Když se však Stenos opět ponořil, vyslal Kípiru úzký svazek sonarových cvaknutí, aby se odrazil od dvou kovových mohyl na opačné straně úžiny. Pseudokosatka prudce zabočila doleva a v honbě za zvukovou iluzí se přehnala téměř pod Kípirem. Jako střela vyrazil Kípiru za nepřitelem.

Obrovy smysly byly neuvěřitelné. Přestože se Kípiru pohyboval nezvykle tiše, zaslechl K'tha-Jon cosi za sebou, zatočil se jako derviš a zastavil se ve vzpřímené pozici, napůl čelem ke Kípirovi.

Náhle byl úhel pro střemhlavý útok a úder nevhodný. Laserová puška se obrátila na něj, stejně tak jako obrovy čelisti. Vzdát to a pokusit se o útěk by znamenalo jistý zásah laserem!

Náhle si Kípiru na něco vzpomněl. Vzpomněl si, jak jim na akademii přednášel instruktor na taktiku o výhodách momentu překvapení.

"...Je to jedinečná a přitom jediná zbraň v našem arzenálu pozemšťanů, kterou ostatní nedokáží napodobit..."

Kípiru se vrhl vpřed a zastavil se těsně před K'tha-Jonem tak, že se dotýkali břichy, a zašklebil se na užaslého netvora.

* Kdo by odmítl

pozorného čtele -

* zatancujme si! *

Kípirův postroj zabzučel, vyjely tři waldopaže a sevřely a zablokovaly K'tha-Jonovy.

Ohromený bosman vztekle zaječel a chňapl čelistmi po Kípirovi, nedokázal však sklonit hlavu dostatečně hluboko.

Snažil se ho odrazit údery mocného ocasu, Kípiru však uhýbal vlastním vpřed a vzad v dokonalém rytmu s nepřítelem. Kípiru cítil, že mu začíná erekce a ještě ji podpořil. Verotických hrách mladých delfiních samečků přebíral obyčejně roli samce dominantní kus. Šťouchl K'tha-Jona a ten užasle zavyl.

Obr se kroutil a škubal sebou, vzpouzel se a vyhazoval, pak s pronikavým kvílením vyrazil nazdařbůh vodou. Kípiru se pevně držel, dobře si vědom, jaký bude K'tha-Jonův příští krok.

Polokosatka se hnala šikmo vzhůru ke strmému úbočí kovové mohyly. Kípiru se nehýbal a teprve v posledním okamžiku, kdy už se K'tha-Jon chystal, že jím udeří o skálu, sebou vši silou mrskl k jedné straně.

Přestože byl K'tha-Jon obr, opravdovou kosatkou nebyl. Kípiru vážil dost na to, aby oba dva těsně před nárazem pootočil. K'tha-Jon udeřil pravým bokem do kostrbaté stěny kovového korálů a nechal na ní krvavé kusy kytovčího tuku.

Plaval však dál, omameně cukal hlavou a nechával za sebou mrak krve. Ze způsobu, jakým netvor vyrazil k hladině a prudce vydechl, se na okamžik zdálo, že ztratil zájem o všechno ostatní kromě vzduchu.

Sám se budu co nevidět potřebovat nadechnout, uvědomil si Kípiru. Ted' však přišel čas udeřit!

Pokusil se odtáhnout, aby zprovoznil svůj řezací hořák.

Nešlo to však! Zasekl se! Zachytil se za rám K'tha-Jonova postroje! Kípiru za něj škubal, hořák však nepovolil.

K'tha-Jon ho bedlivě sledoval.

"Ted' je řada na tobě, pilote," zašklebil se. "Tam dole jsi mě doběhl. Ted' mi ale stačí držet tě pod vodou. Bude zajímavé poslouchat, jak škemráš o vzduch!"

Kípiru měl chuť klít, musel si však šetřit síly. Všechno se snažil převrátit K'tha-Jona na záda, aby se sám dostal na hladinu jen metr nad hlavou, pseudokosatka však byla připravená a každý pokus zmařila.

Přemýšlej, řekl si v duchu Kípiru. Musíš přemýšlet. Kéž bych lépe ovládal Keneek! Kéž bych...

Cítil, jak mu hoří plíce. Málem se neovládl a vydal tíšňový signál v prvotní delfinštině.

Vzpomněl si, kdy ho to k primářů svedlo naposledy. Vybavil se mu Tošio a jeho káravý a pak konejšivý hlas patrona.

Vzpomněl si na svůj tajný slib, že raději zemře, než by znovu klesl na úroveň zvířete.

No jistě! Jsem jen pitomá, přeceňovaná ryba! Proč jsem trochu neuvažoval!

Nejdříve poslal nervový signál k odhození hořáku. Stejně byl nepoužitelný. Pak uvedl do chodu mechanické paže postroje.

* Ten, kdo se rozhodne

vrátit se zpět

* nepotřebuje nástroje

pro hvězdný svět *

Jedním klepetem uchopil nervový kontakt nad K'tha-Jonovým okem. Netvor na něj nevěřicně pohlédl, než však stačil cokoli udělat, Kípiru mu konektor vykroutil a přitom si dal záležet, aby mu tím způsobil co největší bolest a škody. A zatímco nepřítel ječel, vytrhl mu z konektoru kabel; tím nadobro vyřadil postroj z provozu.

Paže K'tha-Jonova postroje, pulzující pod Kípirovým stiskem, ochably. Tiché bzučení laserové pušky utichlo. K'tha-Jon vyl a mlátil sebou. Pak se mutant krátce vznesl v jediném mocném skoku nad hladinu a Kípiru rychle zalpal po dechu.

S rachotem se znovu ponořili a Kípiru přesunul sevření zpět na K'tha-Jonův postroj. "Ale no ták, copak, copak," broukal mu sladce, zatímco ho dvěma waldorameny pevně držel a třetím se ho chystal rozpárat.

Náhle se však K'tha-Jonovi podařilo prudkým šklubnutím Kípira odhodit. Ten proletěl vzduchem a s mocným šplouchnutím přistál na opačné straně úzké bahnitě lavice.

S funěním se přes tu miniaturní mělčinu navzájem po-

zorovali. Pak K'tha-Jon klapl čelistmi a vyrazil hledat cestu kolem překážky. Štvanice začala nanovo.

S příchodem svítání ztratil boj na veškeré rafinovanosti. Zmizely delikátní zvukové klamy a elegantní provokace.

K'tha-Jon ted' pronásledoval Kípira s děsivou cílevědo-mostí. Zdálo se, že vyčerpání je pro toho netvora neznámý pojem. Naopak, ztráta krve jeho vztek ještě živila.

Kípiru klíčkoval úzkými kanály, z nichž některé byly jen dvanáct palců hluboké, ve snaze vysílit zraněnou pseu-dokosátku dřív, než sám zkolabuje. Na útek už nepomýšlel. Byla to bitva, která mohla skončit pouze vítězstvím nebo smrtí.

Zdálo se však, že K'tha-Jonova výdrž nemá konce.

Mělčinami znovu zazněl dravci jekot. Netvor po něm pátral jen o pár kanálů dál.

"Pilote! Proč bojuješ? Vždyť víš, že potravní řetězec je na mé ssstraně!"

Kípiru překvapeně zamrkal. Jak do toho může K'tha-Jon plést náboženství?

Ještě před pozvednutím byla myšlenka potravního řetězce, jakožto mystické poslušnosti základem morálky kytovců - základem světské části Velrybího snu.

"Jsi šílený, K'tha-Jone," odpověděl Kípiru tak, aby se to neslo všemi směry. "To, že ti Metz nacpal do zygoty pár minikosatčích genů ještě neznamená, že máš právo sežrat, koho se ti zlíbí!"

Za starých časů se lidé často divili, proč se delfini a mnoho velryb chovají k člověku dál přátelsky, i když je hromadně vybíjí. Nakonec jim začalo lehce svítat poté, co se poprvé pokusili dát do mořských rezervací těsně vedle sebe delfiny a kosatky a zjistili, že svému úžasu, že delfini s oblibou přeskakují bariéry, aby mohli být s kosatkami... za předpokladu, že nebyly hladové. Kytovec ne-zazlival příslušníku jiného druhu, že se ho pokouší zabít, pokud patřil k druhu, který stál výše v potravním řetězci. Po staletí byli zkrátka kytovci přesvědčeni, že člověk stojí na jeho vrcholku, a pohoršovali se pouze nad jeho nejnesmyslnějšími záchvaty vyvražďování.

Sloužilo lidem ke cti, že když na to přišli, většina z nich se cítila více, nikoli méně, zahanbena tím, co spáchala.

Kípiru vklouzl do otevřeného kanálu, aby změnil pozici, přesvědčený, že K'tha-Jon ji od poslední změny zaměřil.

Zdalo se mu to tam nějaké povědomé. Nedokázal říct čím, ale voda měla zvláštní příchut'. Byla cítit zatuchlou delfíni smrtí.

* Jednou kořist

jednou lovec

* Splat' dluh moří...

a pojd' mě nasytit! *

K'tha-Jonův hlas, skandující rouhačská hesla, byl už příliš blízko. Kípiru zamířil do rozsedliny, aby se ukryl, těsně před ní se však zastavil, neboť příchut' smrti byla náhle nesnesitelná.

Opatrně ji začal zkoumat, vzápětí se však zarazil, neboť ve šlahounech vegetace spatřil kostru delfína.

"Histe!" zašeptal.

Delfíni astronaut byl neznámý ode dne, kdy vlny vyvrhly Hikahí na břeh a on se pak choval jako hlupák. Kostra byla hladce obraná saprofágy. Příčina smrti nebyla patrná.

Už vím, kde jsem... řekl si v duchu Kípiru. V té chvíli opět zaburácel K'tha-Jonův dravci řev. A to blízko! Tak hrozně blízko!

Bleskově se otočil a vyrazil zpátky do kanálu. Náhle zahlédl rychlý pohyb, prudce uhnul z cesty a vzápětí se kolem něj přehnalo obrovité tělo. Mocný úder gigantova ocasu ho otočil kolem osy.

Kípiru se prohnul a řítí se pryč, přestože ho bolel bok, jako kdyby měl přeražené žebro. Cestou ještě vykřikl.

Za mnou - zdivočelý darebák

vím - přišel čas krmení *

K'tha-Jon zařval a vrhl se za ním.

Kípiru prchal jednu, pak dvě a náhle půl délky před K'tha-Jonem. Věděl, že mu už zbývají jen sekundy. Široce rozevřené čelisti cítil těsně za sebou. Je to někde tady, říkal si v duchu. Musí!

Pak zahlédl další rozsedlinu a poznal, že se nemýlí.

Když K'tha-Jon zjistil, že Kípiru je v pasti mezi ním a ostrovem, zařval.

Pomalu, pomalu

nebo rychle, rychle -

Je čas nakrmit mě - nakrmit mě! # 1

"Nakrmím, nakrmím," zasípěl Kípiru a vrhl se dolů do úzkého kaňonu. Volně visící šlahouny po obou stranách se rozkývaly, jako kdyby je rozhoupal příboj.

Mám tě! Mám tě!

Dostal jsem... #

i

K'tha-Jon překvapeně zakvičel. Kípiru se řítí k vrcholku rozsedliny ve snaze dosáhnout hladiny dřív, než se úponky kolem něj uzavrou. Vynořil se a prudce vydechl.

Držel se blízko stěny a ztěžka oddychoval.

Kousek dál voda vřela a pěníla. Kípiru užasle sledoval a poslouchal, jak K'tha-Jon bojuje sám, bez pomoci postroje, jak čelistmi rve obrovské šlahouny vražedné rostliny a zmítá sebou, zatímco úponek za úponkem obtáčí jeho mohutné tělo.

I Kípiru měl co dělat. Přinutil se zachovat klid a použít postroj. Silnými klepety svých waldoramen trhal úponky, které se po něm natahovaly, a zároveň si odřikával náso bilku, aby jeho myšlenky setrvaly u novoangličtiny.

Pseudokosatka bojovala a vrhala k obloze gejzíry mořské vody a vyrvané vegetace. Zakrátko se hladina potáhla zelenorůžovou pěnou. Dravci jakot zaplnil jeskyni hlasem * vzdoru.

Avšak minuty ubíhaly a šlahounů, které se pokoušely zmocnit Kípira, ubývalo. Stále více jich klesalo a obtáčelo se kolem zápasícího giganta. Opět se ozvalo dravci zaječání, slabší - stále však plné vzdoru, ale už také zoufalství. Kípiru se díval a poslouchal, jak se bitva pomalu chýlí ke konci. Zaplavil ho zvláštní pocit smutku, jako kdyby toho konce téměř litoval.

* Říkal jsem ti - že je čas krmení, * zpíval tiše tvorovi, jenž dole umíral.

* Jen jsem neřekl -

kdo nakrmí koho... *

75 HÍKAHÍ

Už od soumraku pátrala po uprechlicích. Nejdřív pomalu a opatrně, postupně však s rostoucím zoufalstvím. Nakonec přišel okamžik, kdy zahodila veškerou opatrnost a spustila sonarový maják, aby se měli podle čeho orientovat. Stále však nic! Někde nablízku byli delfíni, naprosto ji však ignorovali!

Teprve když vplula do toho bludiště ostrůvků, bezpečně ty zvuky lokalizovala. Pak si uvědomila, že jeden z delfínů je šílený a že se mezi nimi odehrává rituální souboj, dílcy kterému budou hluchí a slepí k okohiímu světu, dokud jeden nezvítězí.

Ze všech možností, které se mohly přihodit, ji takhle ohromila nejvíc. Rituální souboj? Tady? Co to má společného s mlčením Streakeru?

Zmocnil se jí nepříjemný pocit, že tenhle souboj je na život a na smrt.

Přepnula sonar na automatický provoz a nechala skif, aby se naváděl sám. Zdřímala si a střídavě nechala jednu a pak druhou hemisféru upadnout do alfa stavu, zatímco skif klouzal úzkými kanály stále na severovýchod.

Náhle ji z dřímoty vytrhlo hlasité zabzučení. Skif stál. Přístroje zaregistrovaly za strmou stěnou z metalických hornin pohybujícího se kytove. Mířil pomalu na západ.

Híkahí zapnula hydrofony.

"Ať jsi, kdo jsi," zaburácel její hlas vodou. "Okamžitě se ukaž!"

Ozvalo se tiché, tázací hvízdnutí. Unavené a zmatené.

"Tudy, hlupáku! Řiď se mým hlasem!"

Z širokého kanálu mezi dvěma ostrovy se cosi vynořilo. Zapnula světlomety. V pronikavé záři reflektorů na ni mžoural šedý delfin.

"Kípiru," vyhrkla Híkahí.

Pilotovo tělo bylo jedna velká modřina a přes bok se mu táhla ošklivá spálenina. Přesto se usmíval.

* Ach, jak laskavé od vás -

drahá dámo, že jste mě

přijela zachránit... *

Náhle jeho úsměv pohasl a v očích mu zasvítilo bělmo. Nato jeho tělo, napůl v bezvědomí, vystoupilo instinktivně k hladině, kde se tiše vznášelo, dokud si pro něj nepříplula.

ČÁST OSMÁ "TROJSKÝ KUŇ"

Ebenové pŕlměšice, jež stoupají

z vodních hladin, kde polosvětlo začíná,

aby zapadly, na kterém vzdáleném pobřeží

Delfini? Delfini?

hamish maclaren

76 GALAKTICI

Bei Čohüan proklínala šetnrost svých nadřizených.

Kdyby synthianské vrchní velení vyslalo mateřskou loď, aby tu bitvu fanatiků sledovala, ona sama by se možná pokusila přiblížit k válečné zóně ve fliteru - plavidle, které bylo příliš malé, aby se dalo zpozorovat. Takhle byla nucena použít vesmírnou loď, která byla dostatečně velká, aby mohla cestovat přechodovými body a hyperprostorem, zároveň však příliš malá, aby se mohla přiměřeně bránit, a příliš velká, aby mohla proklouznout kolem válčících stran.

Málem vypálila na maličkou kouli, která vykoukla za asteroidem, za nímž se se svou lodí skrývala. V posledním okamžiku v ní poznala miniaturní sondu pilotovanou jedním z jejích wazůnů. Stiskla tlačítko a otevřela otvor do přistávacího doku. Wazůn se však nehýbal a místo toho vyslal frenetickou sérii úzkých laserových impulzů.

Vaše pozice odhalena, oznamoval. Nepřátelské střely se blíží...

Bei pronesla své nejhorší kletby. Kdykoli se pokusila přiblížit natolik, aby mohla poslat vlnami rušení pozemšťanům vzkaz, musela utéct před nějakým paranoidním tykadlem bitvy.

Okamžitě přistán! vyřukala rozkaz wazůnovi. Už pro ni zahynulo příliš mnoho jejích maličkých, věrných chráněnců.

Nesouhlas. Utečte, Bei. Wazů-dva odvede...

Bei nad tou neposlušností vztekla zavrčela. Tři wazůni, kteří zbývali na polici po její levé straně, se přikřčili a zamrkali na ni velikýma očima.

Výzvědná sonda zmizela do noci.

Bei uzavřela přistávací otvor a zažehla motory. Opatrně se proplétala mezerami mezi kusy prvotního kamene, pryč z nebezpečné oblasti.

Příliš pozdě, napadlo ji při pohledu na informační panel. Střely se blíží příliš rychle.

Náhly záblesk ze směru, odkud přehala, jí prozradil, jaký osud potkal maličkého wazůna. Bei našpulila horní, fouskatý ret a přemýšlela, jak by se jen těm fanatikům pomstila, kdyby k tomu někdy dostala příležitost.

Pak se však objevily střely a ona byla náhle příliš zaneprázdněná, než aby se mohla oddávat těm příjemně podlým představám.

Dvě střely anihlovala částicovým dělem. Jiné dvě palbu opětovaly a její štíty taktak že odrazily jejich ničivé paprsky.

Ach, pozemšťani, povzdychla si v duchu. Vždyť vy se ani nedozvíte, že jsem tu byla. Budete přesvědčeni, že vás celý vesmír opustil.

Nenechte se tím však odradit, vlčí děti. Bojujte dál! Vřčte na své pronásledovatele! A až se všechny vaše zbraně vyčerpají, kousejte je!

Bei zničila další čtyři střely, pak se však jedné podařilo vybuchnout v těsné blízkosti a poslat její rozbitou, hořící loď v kotrmelcích do pusté galaktické temnoty.

77 TOŠIO

V noci dul vlhký vítr, doprovázený občasným prudkým deštěm. Rostliny s lesklými širokými listy se zmateně zmítaly v měnících se poryvech víchru, který jako by se nedokázal rozhodnout pro směr. Mokrá vegetace se chvílemi zaleskla, když mezi letícími mraky krátce vykoukly dva z blízkých miniaturních měsíců Kithrupu.

Na vzdáleném, jižním konci ostrova prosakoval déšť primitivní střechou a v pomalých čůrcích dopadal na trup malé kosmické lodi, pokrytý jemnými doličky. Na vrcholku mírně zakřiveného kovového povrchu tvořila voda malé čočkovité loužičky, ze kterých pak stékala dolů v tenkých pramíncích. Hlasité bubnování těžkých dešťových kapek na listy přístřešku doprovázelo vytrvalé pleskání vody padající do rozmoklého bláta a vegetace pod válcovitým trupem vesmírného plavidla.

Potůčky vody obtékaly pahýlovité stázové patky a proudily v klikatých cestičkách přes příďová okna, v přerušovaném měsíčním světle střídavě temná a střídavě jasná. Voda vnikala do úzkých dlouhých šterbin kolem záďové přechodové komory a na jejich konci stékala v čůrcích na rozbahněnou zem.

Náhle se ozvalo tiché mechanické zasyčení, sotva slyšitelnější než zvuky deště. Štěrby kolem přechodové komory se téměř nezatelně rozšířily. Blízké potůčky vody se spojily a zaplnily nově vzniklé mezery. Pod komorou se začala tvořit louže.

Dveře se opět o kousek pootevřely. Další pramínky se spojily a vnikly do štěrby, jako kdyby si hledaly cestu do lodi. Z ničeho nic se z dolní části mezery vyřinul malý vodopád a zašplouchal v kaluži pod lodí. Pak stejně nečekaně ustal. Pancéřové dveře se s tlumeným povzdechem otevřely. Vítr okamžitě vehnal do otvoru prudkou spršku dešťových kapek.

Na prahu stála temná postava v přílbě a ignorovala útok nepohody. Rozhlédla se na obě strany a se šplouchnutím vkročila do kaluže. S tichým zabzučením a cvaknutím se dveře opět zavřely.

Postava se nahnula proti větru a pátrala v temnotě po nějaké cestě.

Dennie se prudce posadila, vyburcovaná čvachtavým zvukem kroků. S rukou na hrdle zašeptala;

"Tošio?"

Chlopně vnějšího krytu stanu se rozevřely a zabzučel vchodový zip. Dennie spatřila temnou siluetu.

"Jo, to jsem já," zašeptal hlas.

Dennie cítila, jak se jí rychle zklidňuje pulz. "Už jsem si myslela, že to je někdo jiný."

"A kdo by to jako měl být, Dennie? Charlie Dart? Že by té sem přišel znásilnit? Nebo dokonce někdo z Kiquiů?" dobíral si ji, napětí v hlase však skrýt nedokázal. Shodil ze sebe suchý oblek a přílbu a pověsil je na věšák vedle vchodu. Ve spodním prádle přešel po čtyřech ke svému spacáku a vklouzl do něj.

"Kde jsi byl?"

"Ale nikde. Spi dál, Dennie."

Děšť v nepravidelných poryvech bubnoval na vnější kryt stanu. Seděla a pozorovala ho v tmavém šeru vnikajícím dovnitř otevřeným vchodem. Neviděla o moc víc než bělma jeho očí zirájících do prázdna.

"Řekni mi to, Toši, prosím. Víš, když jsem se probudila a tys nebyl ve svém spacáku..." Pohlédla na ni a ona zmlkla.

Změna, která se s Tošiem Iwašikou odehrála zhruba v posledním týdnu, byla nejvíce patrná právě při tomto jeho přimhouřeném, soustředěném pohledu.

Zaslechla, jak nakonec vzdychl. "Tak, jo, Dennie. Byl jsem nahoře, u hlavního člunu. Vklouzl jsem dovnitř a trochu se tam rozhlédl."

Dennie cítila, jak se jí opět zrychluje tep. Chtěla něco říct, pak se zarazila, nakonec však řekla: "Nebylo to nebezpečné? Nikdy nemůžeš vědět, jak Takkata-Jim zareaguje! Tím spíš, že je opravdový zrádce."

Tošio pokrčil rameny. "Potřeboval jsem něco zjistit."

"Jak jsi se ale mohl dostat dovnitř a zase ven, aniž tě chytí?"

Tošio se převrátil na bok a podepřel si hlavu rukou. Zhlédla krátký bílý záblesk, jak se ve tmě usmál. "Takový kadet zná někdy věci, na které nepřiđe ani hlavní inženýr, Dennie. Zvláště pokud jde o různé úkryty na palubě lodi. Když máš po službě, vždycky se najde nějaký pilot nebo poručík, který ti vymyslí nějaký domácí úkol... nějaké to cvičení navíc z astrogace nebo studium Galaktického protokolu, například. S Akkim jsme se vždycky zašivali v nákladovém prostoru hlavního člunu. Naučili jsme se, jak otevírat dveře přechodových komor, aby v řídicí místnosti nic nepoznali."

Dennie zavrtěla hlavou. "Ještě, že jsi mi neřekl, že tam jdeš. Umřela bych strachy."

Tošio se zasmál. Dennie už zase mluvila, jako kdyby byla jeho máma. Pořád se ještě trápila tím, že musí odjet, zatímco on tu zůstane. Tošio doufal, že o tom nezačne znovu mluvit.

Lehla si a dívala se na něj, ruku pod hlavou místo polštáře. Na chvíli se zamyslela, a pak se zeptala. "A co jsi zjistil?"

Tošio zavřel oči. "Nakonec to můžeš taky vědět," vzdychl, "chci, abys to řekla Gillian, v případě, že se mi ji nepodaří ráno zastihnout. Zjistil jsem, co dělá Takkata-Jim s těma bombama, které sebral Charliemu."

Předělává je na palivo pro hlavní člun."

Dennie zamrkala. "Jenže... jenže co my s tím můžeme dělat?"

"Nevím! Dokonce si ani nejsem jistý, jestli s tím máme něco dělat. Vždyť stejně už za pár týdnů bude mít akumulátory dobít tak, že bude moci odstartovat. Možná, že to Gillian bude jedno."

Na druhé straně to zase může být ztraceně důležité. Zatím ještě sám nevím. Možná, že budu muset udělat něco hodně drastického."

Zhlédla ty částečně rozebrané bomby silným oknem bezpečnostních dveří laboratoře člunu. Dostat se k nim by bylo rozhodně obtížnější, než se znovu vplízt na palubu.

"Ať se stane cokoli," řekl, aby ji uklidnil. Jsem přesvědčen, že všechno dobře dopadne. Hlavně ať máš svoje poznámky ráno pořádně zabalené. Ti Kiquiové jsou druhým nejdůležitějším objevem téhle bláznivé odyseje, která se už nebude opakovat, jasný?"

"Jistě, Toši."

Pomalou se převrátil na záda. Zavřel oči a pomalu, pravidelně dýchal a předstíral, že spí.

"Tošio?"

Tiše vzdychl. "Hm, Denn...?"

"Víš, jde o Sah'ota. Odjíždí jenom jako můj doprovod. Myslím, že jinak bys měl na krku vzpouru."

"Já vím. Chce zůstat a poslouchat ty svoje podzemní 'hlasy'." Tošio si promnul oči. Nechápal, proč ho kvůli těmhle prkotinám nenechá Dennie spát. Sah'otovo neodbytné naléhání si už vyslechl.

"Neměl by ses k tomu stavět takhle, Toši. Říká, že Kreideiki je taky poslouchal, a že musel ten kanál vypnout, aby vůbec dostal kapitána z poslechového tranzu. Tak fascinující byly ty zvuky."

"Kapitán je mrzák s poškozeným mozkiem," řekl trpce. "A Sah'ot je egocentrický a labilní..."

"Taky jsem si to myslívala," přerušila ho Dennie. "Měla jsem z něj nahnáno, až do chvíle, než jsem zjistila, že je docela milý a neškodný. Ale i kdybychom připustili, že oba delfini měli halucinace, pořád tady zůstáváte, co jsem zjistila o těch kovových mohylách."

"Hmm," odpověděl Tošio ospale. "A to jako co? Další jasné důkazy o tom, že jsou živé?"

Dennie sebou trhla nad jeho lehce znevažujícím tónem.

"Ano. Vezmi si třeba ty podivné šachty vrtavých stromů. Provedla jsem rozbor na kapesním počítači a došla jsem k jedinému možnému závěru! Ty šachty jsou součástí životního cyklu jediného organismu - organismu, který žije část svého životního cyklu na povrchu ve formě zdánlivě prosté kolonie korálů a později spadne do dutiny, kterou si připravil..."

"Takže veškerá ta chytrá adaptace a energie slouží k tomu, aby vykopal sám sobě hrob?" skočil jí do řeči Tošio.

"Ale ne! Žádný hrob! Tunel! Ta kovová mohyla je jenom začátek životního cyklu toho tvora... jakési larvální stádium. Jeho osud coby dospělé formy leží tam dole, pod tenkou kůrou planety, kde mu konvektivní žíly magmatu dodávají veškerou energii, kterou kdy může živá metaloor-ganická forma potřebovat!"

Tošio se snažil svědomitě poslouchat, myšlenky mu však stále někam odbíhaly - k bombám, zrádcům, ke starostem o Akkiho, jeho nezvestného kamaráda, a k jednomu

člověku kdesi daleko na severu, který si zasloužil, aby na něj někdo čekal, pokud - až se konečně vrátí na místo, odkud odstartoval.

"...až na to, že není možné zjistit, jak se takováhle životní forma mohla vyvinout! Ve starých záznamech o Kithrupu v Knihovně není ani stopy po jakýchkoli přechodných formách, není tam jediné zmínky o případných předchůdcích... a tohle je rozhodně dostatečně unikátní životní forma, aby si zmínku zasloužila!"

"Hmm-hmm."

Dennie pohlédla na Tošia. Jednu ruku měl položenou přes oči a pomalu oddechoval, jako kdyby pozvolna upadal do spánku. Viděla však, jak mu jedna tepénka na spánku rychle pulzuje a jak pravidelně svírá a rozevírá pěst druhé ruky. Ležela a mlčky ho v tom šeru pozorovala. Měla chuť jím zatřást a přimět ho, aby ji poslouchal!

A proč ho vlastně tímhle otravuju? zeptala se náhle v duchu sama sebe. Jistě, jsou to důležité věci, ale jenom z intelektuálního pohledu, a Tošio nese na svých bedrech osud nás všech na tomhle ostrově. Je tak mladý a přitom už nese břemeno dospělého válečníka.

Jak to tedy vlastně je?

Svíravý pocit v žaludku jí odpověděl. Otravuju ho, protože chci, aby mi někdo věnoval pozornost.

Aby mi on věnoval pozornost, opravila se. Snažím se, tím svým neohrabaným způsobem, poskytnout mu příležitost...

Zarazila se, tváří v tvář vlastní hlouposti.

Jestliže já, jako starší, dokážu svoje vlastní signály takhle zkazit, těžko od něj můžu očekávat, že mu něco dojde, uvědomila si nakonec.

Natáhla ruku, zastavila se však těsně před jeho lesklými černými vlasy, které mu ve vlhkých pramenech splývaly přes spánky. Chvějíc se nakoukla znovu do svých pocitů a zjistila, že pouze strach z odmítnutí jí brání pokračovat dál.

Jakoby sama od sebe se její ruka pohnula a dotkla měkkého strniště na Tošiově tváři. Mladík sebou trhl a otočil se k ní, oči dokořán.

"Tošio," zajíkla se. "Mně je zima."

78 TOM ORLEY

Když přišel okamžik relativního klidu, řekl Tom v duchu sám sobě: Pro příště si pamatuj - nepíchat do vosích hnízd.

Dýchal s pomocí své nouzové hadičky, jejíž druhý konec vystrčil z uzounké mezery v koberci plevle. Tentokrát naštěstí nemusel sát tak intenzivně, neboť maska mu dodávala poměrně dost kyslíku. Tato oblast byla na rozpuštěný kyslík bohatší.

Nad hlavou mu opět syčely bitevní paprsky a doléhaly k němu slabé výkřiky miniaturní války, odehrávající se nahoře. Dvakrát se voda zachvěla nedalekými explozemi.

Alespoň že mi tentokrát nehrozí, že se upeču, jestliže se netrefí, utěšoval se. Naštěstí mají všichni jenom ruční zbraně.

Usmál se nad tou ironií. Jenom ruční zbraně.

Při svém nečekaném útoku vyřídil dva Tandy dřív, než se dostali k tomu, aby po něm vypálili z částkových pušek. A co bylo důležitější, ještě než skočil po hlavě do díry v plevlu, stačil ještě postřelit chundelatého Episiarcha.

Stihl to tak tak. Jeden zásah těsně vedle mu způsobil popáleniny druhého stupně na levém chodidle bosé nohy. V posledním okamžiku ještě zahlédl, jak se Episiarch zuřivě vzeplal na zadních a kolem hlavy mu zazářil oblak nereality jako ohnivý halo. Na chvíličku měl Tom dojem, že skrz tu jasnou mihotavou záři zahlédl hvězdy.

Tandové se na divoce poskakující pěšině zapotáceli, což jim pravděpodobně pokazilo jejich pověstnou mušku, kterou se tak holedbali, a jemu prozatím zachránilo život.

Přesně jak Tom očekával, vedl Tandy jejich pomstychtivý hon na západ. Občas se ukázal a krátkými dávkami z jehlovky udržoval jejich zájem na výši.

A pak, zatímco plaval od otvoru k otvoru v koberci vegetace, se bez jeho přičinění rozpoutala ta bitva. Zaslechl zvuky boje a poznal, že jeho pronásledovatelé narazili na jistou skupinu mimozemšťanů.

Okamžitě zamířil pod vodu pryč, aby si vymyslel další uskok.

Zvuky boje se pomalu vzdalovaly. Z kratičkého pohledu, ke kterému se zhruba před hodinou odvážil, poznal, že v této konkrétní šarvátce se podle všeho střetlo půl tuctu Gůbůřů se třemi otrískanými stroji s balonovými pneumatikami připomínajícími terénní vozidla. Tom nedokázal říct, jestli to jsou roboti, nebo zda mají živou posádku, zdálo se však, že bez ohledu na svou palebnou sílu se nedokáží přizpůsobit zrádnému terénu.

Chvilku poslouchal, pak hadičku svinul a strčil ji za opasek.

Tiše vyplaval k hladině maličkého jezírka a odvážil se vystrčit hlavu těsně nad masu husté zmrzliny šlahounů. Během svých záškodnických případů se postupně stále blížil k vejitému vraku. Teď viděl, že mu k němu zbývá už jen pár set metrů. Dvoje dýmající trosky svědčily o tom, jaký osud stihl ty stroje s koly. A zatímco se díval, jeden a po něm i druhý pomalu klesly a zmizely mu z očí. Tři slizem potažení Gubůrové, očividně poslední ze svého oddílu, se potáceli bažinou k vraku lodi. Peří měli přilepené ke štíhlým tělům s jestřábi zuby. Vypadali zoufale a zbědovaně.

Tom se vynořil ještě víc a na jihu zahlédl záblesky pokračujících bojů.

Před třemi hodinami se znenadání objevila malá výzvědná loď Sorů a páčila po všem, co viděla, dokud se z mraků nepustila střemhlav tandská atmosférická stíhačka s delta křídly. Zběsile po sobě páčily, ostřelovány zdola z malých ručních zbraní, až se nakonec srazily v mohutné, ohnivé explozi a v jediné propletené zmrzlině šrotu se zřítily do more.

Zhruba o hodinu později se to celé opakovalo. Tentokrát se střetla neohrabaná záchranná loď Pthaců se zle zřízenou šípovitou lodí Bratrstva Noci. Jejich trosky se

přidaly ke kouřícím vrakům, které se pomalu potápěly všude, kam se oko podívalo.

Nic k jídlu, žádný úkryt, a jediná rasa fanatiků, o kterou mi doopravdy jde, není v téhle bažinaté márnici zastoupena.

Cítil, jak ho kódová bomba tlačí pod opaskem. Opět by rád věděl, jestli ji má použít nebo ne.

Gillian si už musí dělat starosti, pomyslel si. Díky bohu, že je alespoň ona v bezpečí.

A bitva dosud pokračuje. To znamená, že je pořád ještě čas. Máme pořád ještě naději.

Jistě. A delfini mají rádi dlouhé procházky po pláži.

Ale, co. Podívejme se, jestli se najde nějaký způsob, jak jim to tu ještě trochu zkomplikovat.

79 GALAKTICI

Sorka Krat běsnila nad strategickým vývojem. A zatímco rvala ze své vletoorové podušky dlouhé cáry, aby si ulevila, její chráněnci se obezřetně vzdělili.

Čtyři lodě pryč! Na jedinou tandskou! Tahle poslední bitva byla katastrofa!

A v té vedlejší akci dole na planetě mezitím přichází o jedno malé podpůrné plavidlo za druhým!

Vypadalo to, že všechny ty ubohé pozůstatky poražených flotil, které se poschovávaly na měsících nebo asteroidech, jsou přesvědčeny, že se pozemšťani ukrývají poblíž toho vulkánu, ve středních šířkách severní polokoule Kithrupu.

Jak na to ale přišli?

Nikdo přece nebude bojovat pro nic za nic, ne? V téhle chvíli už potyčka pokračovala z pouhé setrvačnosti. Koho by napadlo, že poražené aliance ušetřily tolik palebné síly na poslední, zoufalý pokus zmocnit se té kořisti?

Kratino pářící klepeto se zlostně prohnulo. Nemohla si dovolit nevzít v úvahu možnost, že mají pravdu. Co když to tishově volání opravdu vyšlo z lodí těch pozemšťanů? Určitě šlo o nějaký ďábelský lidský uskok, nemohla však dát v sázku šanci, že tam doopravdy jsou.

"Už se ti Thennaninové ozvali?" vyštěkla.

Jakýsi Pil z komunikační sekce se hbitě uklonil a odpověděl. "Ještě ne, Matko flotily, své tandské spojence už ale opustili. Čekáme, že se Buoult už brzy ozve."

Krat stroze přikývla. "Dejte mi okamžitě vědět!" Pil chvatně přikývl a zmizel.

Krat se vrátila ke svým úvahám nad existujícími možnostmi. Nakonec došlo na rozhodování, kterou poškozenou a téměř neúčinnou loď může při nadcházející bitvě postrádat a poslat ji do té potyčky na planetě.

Krátce si pohrávala s myšlenkou, že jakmile bude uzavřeno připravované spojení proti Tandům, kteří si stojí momentálně lépe, pošle tam některou thennaninskou loď. Pak ale došla k závěru, že by to nebylo moudré. Lepší bude nechat si ty ještěné, svatouškovské Thennaniny tady nahoře, kde je bude mít na očích. Pošle tam některý z vlastních polovraků.

Krat si v duchu představovala pozemšťany, vyčouhlé, tyčkovité lidi s těstovitou pokožkou a chundelatou hřívou, kteří byli ztělesněním záludnosti, a jejich podivné, kvičící, bezruké delfiní chráněnce.

Až budou patřit mně, pomyslela si, postarám se o to, aby hořce litovali všeho, co mi provedli.

80

Z DENIKU GILLIAN BASKINOVÉ

Jsme na místě.

Poslední čtyři hodiny si připadám jako ředitelka blázince. Ještě že tu je Hannes, Tišut, Kaa a všichni ti skvělí a schopní delfini, které jsme tak dlouho postrádali. Teprve

když jsme sem dorazili, jsem si uvědomila, kolik nejlepších členů posádky bylo posláno napřed, aby nám připravili nový domov.

Bylo to nadšené setkání. Delfini rejčili kolem dokola, vráželi do sebe a dělali takový randál, že jsem si v duchu řkala, že nás musí galaktici slyšet... Jediný smutný okamžik nastal, když jsme si vzpomněli na šest chybějících členů posádky, šest delfinů včetně Hikahí, Akkiho a Kípira. A samozřejmě Toma.

Že chybí i Kreideikí, jsme zjistili až později.

Po krátké oslavě jsme se vrátili do práce. Kaa si vzal na starost kormidlo, ovládal ho s téměř stejnou jistotou, jak by to dokázal Kípiru, a zavezl Streaker podél řady svodidel do nitra thennaninského vraku. Pak ho sevřely gigantické svorníky, takže skoro budí dojem, že je součástí vnějšího obalu. Pasuje mu akorát. Technici se okamžitě dali do integrování senzorů a vyladění impedancí stázových patek. Trysky už jsou v jedné linii. Pečlivě zamaskované střelné jsou otevřené, pro případ, že bychom byli nuceni bojovat.

Je to tedy dílo! Nikdy bych si nemyslela, že to bude možné. Nevěřím, že galaktici budou něco takového čekat. Tom má úžasnou fantazii. Kéž by nám dal signál...

Požádala jsem Tošia, aby sem poslal Dennie a Sah 'ota saněmi. Pokud poplují přímo a maximální rychlostí, mělo by jim to sem trvat tak den, možná o trochu déle. Stejně dlouho, minimálně, bude trvat, než tady budeme sami hotovi.

Je skutečně nezbytné, abychom měli Denniiny poznámky a vzorky plazmy. Pokud se ozve Híkahí, požádám ji, aby se zastavila na ostrově pro kiquijské vyslance. Zachránit tyto maličké obojživelníky před vazalstvím pod některou bláznivou rasou galaktických patronů je naší nejdůležitější povinností hned po úniku s údaji.

Tošio se rozhodl, že zůstane, aby dal pozor na Takkata-Jima a Metze a počkal na Toma, pokud se ukáže. Myslím, že poslední návrh přidal proto, že věděl, že to nedokážu odmítnout... Samozřejmě, že jsem věděla, že s tím přijde. Počítala jsem s tím.

Z toho, že ho využívám k tomu, aby držel Takkata-Jima v šachu, mám nepříjemný pocit. Dokonce i když mě náš exvicekapitán zklame a bude se chovat slušně, nevím, jak sem dostanu Tošia včas, zvláště když budeme muset rychle odstartovat.

Začínám přicházet na to, co se myslí tou "agónií rozhodování".

Když mi Tošio řekl o těch minibombách, které Charlie Dart ukradl ze zbrojnice, musela jsem předstírat menší zděšení.

Tošio se nabídl, že se je pokusí Takkata-Jimovi sebrat, já mu to však zakázala. Řekla jsem mu, že to musíme risknout.

Nemohla jsem se mu svěřit. Tošio je bystrý mladý muž, nemá však tvář hráče pokeru.

Myslím, že jsem to všechno načasovala správně. Ale kéž bych si tím byla jistá.

Ten zatracený Niss mě už zase volá. Tentokrát zjistím, co chce.

Ach, Tome. Řekl bys to, kdybys tu byl, do tak dokonalého kapitána vesmírné lodi? V životě si neodpustím, že jsem pustila Kreideikiho ven samotného.

Přitom se zdálo, že je už docela v pořádku. Co to na nás ta Infí zase zahrála za podraz?

81

CHARLES DART

Brzy ráno už seděl u řídicího panelu na břehu jezírka a šťastně si povídal se svým novým robotem. Ten už mezitím dosáhl kilometrové hloubky a cestou instaloval do stěny šachty vrtavého stromu miniaturní detektory.

Charles Dart si spokojeně pobrukoval. Za pár hodin bude mít svého robota ve stejné hloubce jako byl ten první, ta nanicovatá sonda, o kterou se už dál nezajímal. A pak, po několika dalších testech na potvrzení své teorie o místních formacích v kůře planety, se bude moci

začít zabývat důležitějšími otázkami, jako třeba jaký je Kithrup jako planeta.

Ted' už ho nikdo, ale opravdu nikdo nezastaví!

Vzpomněl si na roky strávené v Kalifornii, Chile, Itálii, kde studoval zemětřesení přímo v praxi, ve spolupráci s některými největšími mozky na poli geofyziky. Bylo to nesmírně vzrušující. Nicméně po několika letech si začal uvědomovat, že něco není v pořádku.

Byl přijat do všech správných profesionálních vědeckých společností, jeho přednášky se všude setkávaly jak s velikou chválou, tak občasným vehementním odmítnutím - což byly reakce, kterým dá rozhodně každý seriózní vědec přednost před zíváním. Nemohl si ani stěžovat na nedostatek nabídek prestižních míst.

Pak však přišel čas, kdy se najednou začal divit, kam zmizeli všichni studenti.

Jak to, že ho postgraduální studenti nevyhledávali jako svého školitele? Viděl, jak jsou jeho kolegové věčně obleženi dychtivými žadateli o vědeckou asistentku, za ním však, i přes jeho dlouhý seznam publikací široko daleko známé kontroverzní teorie, chodili jen průměrní studenti, kteří usilovali spíše o stipendium než o učitele a rádce. Žádný z těch bystrých mladých mužů a žen si ho nevybral za svého akademického patrona.

Samozřejmě, bylo tu pár případů, kdy se neubráníl výbuchu svého temperamentu a několik studentů rozhořčeně odešlo, to by však nemělo být důvodem stagnace pedagogické části jeho kariéry, že ano.

Pomalou došel k přesvědčení, že v tom musí být něco jiného. Něco... rasového.

Dart se vždycky držel mimo přehnané reakce mnohých šimpanzů na pozvedací proces, které se projevovaly buďto úzkostlivou zdvořilostí většiny k lidem, nebo nevrlou po-drážděností malé, zato však hlasité menšiny. Před několika lety však svůj postoj změnil a brzy nato už měl vlastní teorii. Studenti se mu vyhýbají, protože je šimpanz!

Ohromilo ho to. Na celé tři měsíce všeho nechal a věnoval se studiu tohoto problému. Přečetl si zásady lidského patronství nad jeho rasou a rozzuřilo ho, že lidstvo má ko-nečné právo rozhodovat nad jeho druhem, než si přečetl, jaká je praxe všude jinde v Galaxii. Dozvěděl se totiž, že lidstvo je jediný patron, který dal své čtyři sta let staré rase chráněnců křesla ve svých vysokých radách.

Charles Dart z toho byl zmatený. Pak se ale zamyslel nad tím slovem "dal".

Přečetl si o staletí trvajících rasových bojích lidstva. Opravdu to nebylo ještě ani půl tisíciletí, co si lidé vymýšleli jeden na druhého obrovské, absurdní lži jenom kvůli odstínu pigmentu, a vraždili miliony jiných, protože věřili svým vlastním lžím?

Dozvěděl se, co to je "symbolická rovnoprávnost" a cítil, jak hoří studem. Právě tehdy se přihlásil jako dobrovolník na vesmírnou expedici, rozhodnutý nevrátit se bez důkazu vlastní akademické zdatnosti, bez důkazu, že jako vědec se vyrovná kterémukoli člověku.

Naneštěstí byl ale přidělen na loď plnou kvičících delfínů a vody. A jako by to nestačilo, ten samolibec Ignacio Metz s ním začal okamžitě zacházet, jako kdyby byl jen dalším z těch jeho nedokončených experimentálních hybridů!

Naučil se s tím však žít a s Metzem se spřátelil. Než budou výsledky z Kithrupu zveřejněny, vydrží všechno.

A jak budou pak všichni honem vstávat, až Charles Dart vstoupí do místnosti! Ti bystrí mladí studenti budou chodit k němu. Konečně uvidí, že on žádný symbolický vědec není!

Z hlubokého zamyšlení vytrhly Charlieho zvuky z nedalekého pralesa. Chvatně přibouchl kryt na řadu ukazatelů v dolní části řídicího panelu. Nehodlal riskovat, že někdo objeví tajnou část jeho experimentu.

Na cestě z vesnice domorodců se vynořili Dennie Sudmanová a Tošio Iwašika. Nesli malé svazky papírů a tiše o něčem hovořili. Charlie se honem zaneprázdnil detailními příkazy robotu, vrhal však po té lidské dvojici kradmé pohledy a v

duchu si říkal, jestli něco netuší.

Avšak ne. Byli příliš zaměstnaní jeden druhým, dotyky, hlazením, šeptáním. Charlie si tiše odfrkl nad lidskou posedlostí sexem; nebylo dne, aby bez něj vydrželi. Za-

křenil se však a zamával jim, jakmile viděl, že se k němu dívají.

Netuší ani ň, pomyslel si spokojeně, když mu i oni zamávali a obrátili se, aby se věnovali svým vlastním věcem. Mám opravdu štěstí, že jsou zamilovaní.

"Stejně chci zůstat. Co když se Gillian mylí? Co když Takkata-Jim dokončí přestavbu těch bomb dřív?"

Tošio pokrčil rameny. "Pořád ještě mám něco, co on potřebuje." Pohlédl k jednomu ze dvou saní v jezírku, k těm, co patřily Tomu Orleyovi. "Bez toho Takkata-Jim neodstartuje."

"To je fakt!" řekla Dennie. "Bude potřebovat to rádio, jinak s ním galaktici skončují dřív, než se dostane k vyjednávání. Jenže - budeš tu úplně sám! A ten delfín je nebezpečný!"

"To je právě jeden z mnoha důvodů, proč tě posílám pryč!"

"Teď z tebe mluví ten velký, neohrožený samec?" pokusila se Dennie o sarkasmus, nedokázala mu však dát potřebnou štiplavost.

"Ne," zavrtěl hlavou Tošio. "Teď ze mně mluví tvůj vojenský velitel. A hotovo. A teď pojď, naložíme tyhle poslední vzorky. Ještě než se rozloučíme, pár mil vás doprovodím."

Sklonil se, aby zvedl jeden z balíčků, avšak ještě než se ho dotkl, ucítil, jak mu položila ruku na bedra a prudce do něj strčila, až se zapotácel.

"No tak, Dennie!" Zhlédl, jak se dábelsky šklebí a v poslední chvíli jí ještě stačil chňapnout po ruce. Její smích přešel ve vriskot, když zjistila, že ji vleče za sebou do vody.

S cákáním se ocitli mezi saněmi. Dennie vítězoslavně vykřikla a oběma rukama mu stlačila hlavu pod vodu. Vzápětí vyjela téměř napůl z vody, neboť ji pod hladinou něco zalechtalo.

"Tošio!" vykřikla pohoršeně.

"To jsem nebyl já." Zalpal po dechu a uskočil z dosahu jejích rukou. "To musel být tvůj druhý milovník."

"Můj... Proboha, to ne! Sah'ote!" Dennie se točila kolem osy, pátrala pod hladinou a kopala. Náhle vyjekla, jak ji pod hladinou znovu něco štíplo. "Myslíte vy samečci, s šourkem místo mozku, někdy taky na něco jiného?"

Poblíž se vynořila strakatě šedá hlava delfína. Hadice dýchacího přístroje jen slabě tlumila jeho vřestivý chechtot.

* Dávno před tím než člověk

z kmene vydlabal si člun -

přišli jsme na zlepšovák

Co na to vy dva

navrhnu-li

* ménage á trois? *

Chlípně se zašklebil a Tošio se musel smát, jak Dennie zrudla. Tím ji jen vyprovokoval, že po něm začala cákat vodu a nepřestala s tím, dokud k ní nepřiplaval a nepřitiskl jí ruce k jednomu saním. Aby umlčel její klení, políbil ji.

Její rty, hořké příchutí Kithrupu, polibek opětovaly. Sah'ot se přikradl blíže a něžně jim ostrými zuby oždíboval nohy.

"Dobře víš, že se nemáme tomuhle svinstvu vystavovat, pokud to není nezbytně nutné," řekl jí Tošio. "Neměla jsi to dělat."

Dennie zavrtěla hlavou a zabořila mu tvář do ramene.

"Co si to tu namlouváme, Toši?" zamumlala. "Nač se bát nějaké pomalé otravy kovy? Budeme mrtví dávno předtím, než nám začnou modrat dásně."

"Ale, Dennie. To je přece nesmysl..." Snažil se najít nějaká slova, kterými by ji utěšil, zjistil však, že jediné, co dokáže, je pevně ji držet, zatímco se k nim delfín něžně tiskl.

Zabzučel komunikátor.

Sah'ot odplaval, aby zapnul přístroj na Orleyových saních. Byly to ty, které byly spojeny monovláknem s původní pozicí Streakeru. Ozvala se krátká série primitivních

cvaknutí, na kterou rychle kvičivě odpověděl. Vynořil se vysoko nad hladinu a uvolnil si dýchací přístroj.

"To je pro tebe, Tošio!"

Tošio se ani neptal, jestli to je důležité. Na téhle lince to ani jiné být nemohlo. Jemně se vyprostil s Denniina náručí.

"Dokonči balení. Budu hned zpátky a pomůžu ti."

Přikývla a utřela si oči.

"Zůstaň tu s ní chvíli, Sah'ote, ano?" požádal delfína a plaval ke komunikátoru. Stenos zavrtěl hlavou.

"Rád bych, Tošio. Stejně je teď řada na mě, abych damu zabavil. Naneštěstí budeš potřebovat, abych ti tlumočil."

Tošio na něj vrhl nechápavý pohled.

"Je to kapitán," oznámil mu Sah'ot. "Chce mluvit ss námi oběma. A potom ještě chce, abychom mu pomohli spojit se s technoobyvateli téhle planety."

"Kreideiki? Volá sem? Vždyť Gillian říkala, že zmizel!" Tošio sraštil čelo, jak mu Sah'otova slova pomalu docházela.

"Techno... On chce mluvit s Kiqui?"

Sah'ot se zašklebil.

"Ne, pane; ti do toho mají daleko, neohrožený vojenský vůdce. Náš kapitán chce mluvit s mými 'hlasy'. Chce mluvit s těmi, jež dlí tam dole."

82 TOM ORLEY

Bratr Dvanácti stínů tiše kničel. Jeho radost se šířila kolem něj, vodou pod kobercem plevle. Plaval pryč z místa přepadení, kde za sebou zanechal slábnoucí zvuky smrtelného zápasu svých obětí.

Tma pod kobercem vegetace mu nevadila. Bratru Noci nemůže být nepřítomnost světla nikdy nepříjemná.

"Bratře Temného šera," zasyčel, "raduješ se stejně jako já?"

Odněkud zleva, z bludiště vznášejících se šlahounů, přišla radostná odpověď.

"Raduju, Starší Bratře. Ta skupina pahských válečníků už nikdy nebude muset klečet před zvrhlými sorskými samicemi. A to díky těm prastarým vojevůdcům."

"Poděkujeme jim osobně," odvětil Bratr Dvanácti stínů, "až se od těch zaostalých pozemšťanů dovíme polohu jejich vracující se flotily. Prozatím poděkujeme našim dávno zesnulým patronům, Nočním Lovcům, že z nás udělali tak skvělé bojovníky."

"Děkuju jejich duchům, Starší Bratře."

Plavali dál, vzdáleni od sebe na šedesát tělesných délek, jak to vyžadovala válečná doktrína o podvodních šarvátkách. V takhle nepřehledném prostředí s tolika podivnými zvuky to sice nebylo příliš pohodlné, avšak doktrína byla doktrína, nezpochybnitelná jako sám instinkt.

Starší Bratr poslouchal, dokud neutichly poslední zvuky zápasu tonoucích Pahů. Teď se svým spolubojovníkem zamíří k jednomu z těch plovoucích vraků, kde jistě čekají další oběti.

Bylo to jako česat ovoce ze stromu. Dokonce i z tak mocných bojovníků, jakými byli Tandové, se na tom zrádném rostlinném koberci stali uplácání ňoumové. Ne však z Bratrů Noci. Přizpůsobiví a proměnliví, plavali pod ním a šířili zkázu, kde se šířit dala.

Žaberní šterbiny Bratra Dvanácti stínů pulzovaly a nasávaly kovově štiplavou vodu. Právě objevil pruh vody nepatrně bohatší na kyslík a udělal si menší okliku, aby ho využil. Držet se doktríny bylo bezpochyby důležité, co by jim však tady, pod vodou, mohlo ublížit?

Náhle se zleva ozval rachot, krátký výkřik a po něm ticho.

"Mladší Bratře, co to bylo za hluk?" zavolal ve směru, kde se nacházel jeho spolubojovník. Řeč se však pod vodou nesla velice špatně. Čekal s rostoucí úzkostí.

"Bratře Temného šera!"

Podplaval shluk splývajících úponků, v každé ze čtyř nástrojových rukou šipkovou pistolí.

Co tady dole mohlo přemoci tak skvělého bojovníka, jakým byl jeho mladší bratr? Rozhodně by to nedokázal žádný z patronů nebo chráněnců, o kterých věděl. A na robota by ho měly upozornit kovosenzory.

Náhle ho napadlo, že ti zaostali "delfini", po kterých pátrali, by mohli být ve vodě nebezpeční.

Ale ne. Delfini dýchali vzduch. A byli ohromní. Přejel zvukovým paprskem okolní vodu, žádný odraz však nezaslechl.

Nejstarší Bratr, jenž velel zbytkům jejich flotily z jeskyně na jednom maličkém měsíci, došel k závěru, že pozemšťani zde, v tomto severním moři, nejsou, ale že vyslali nějaké menší plavidlo, aby sledovalo dění a podnikalo nájezdy. Oba bratři ve vodě byli jediní, kdo přežili. Všechno, co zde viděli, naznačovalo, že ona kořist zde není.

Bratr Dvanácti stínů se rychle vyhnul okraji otevřeného jezírka. Zabloudil snad jeho mladší Bratr do nekrytého prostoru a byl zasažen někým shora?

Vyrazil za jakýmsi nepatrným zvukem, zbraně v pohotovosti.

V temnotě před sebou vycítil objemné tělo. Zacvrlikal a soustředil se na sérii ozvěn.

Vracející se echa ukázala pouze jednoho velkého tvora v blízkosti, nehybného a tichého.

Připlaval k němu, sevřel ho v náručí a truchlil. V ža-berních šterbinách mu zapulzovala voda a on vykřikl.

"Pomstím tě, Bratře! Zabiju v tomhle moři každého, kdo myslí! Uvrhnu temnotu na všechny, kdo doufají! Udělám..."

Náhle se ozvalo mohutné šplouchnutí a něco těžkého spadlo shora, až vyhekl, a omotalo ho to dlouhýma nohama a rukama.

Bojující Bratr Dvanácti stínů si ohromeně uvědomil, že jeho nepřítel je člověk! Zaostalý, primitivní člověk, to vlčí dítě s tenoučkou, chatrnou kůží!

"Ještě než tohle všechno uděláš, je tu jedna věc, kterou

uděláš ze všeho nejdřív," zaskřípal mu těsně za sluchovými orgány hlas v galaktické šestce.

Bratr zaúpěl. Něco děsivě ostrého mu probodlo hrdlo vedle hřbetní nervové struny.

Zaslechl nepřítele, jak říká téměř soucítěně:

"Ze všeho nejdřív zemřeš."

83 GILLIAN

"Mohu vám jen říct, Gillian Baskinová, že věděl, jak mě najít. Přišel sem v 'krácedlu' a z chodby se mnou mluvil."

"Kreideikí že byl tady? Tušili jsme s Tomem, že si vydedukuje, že tu máme mimořádně výkonný soukromý počítač, ale lokalizovat ho mělo být nemožné..."

"Nebyl jsem tak strašně překvapen, doktorko Baskinová," přerušil ji Niss a svou nezdvořilost zakryl chlácholi-vými abstraktními obrazy. "Kapitán zjevně zná svou loď. Čekal jsem, že mě lokalizuje."

Gillian se posadila vedle dveří a zavrtěla hlavou. "Měla jsem přijít hned, jak jsi začal signalizovat. Možná by se mi podařilo zabránit mu, aby nás opustil."

"Vy za to nemůžete," odvětil počítač s nezvyklým soucitem. "Kdybych si myslel, že situace je naléhavá, hlásil bych se důrazněji."

"Ano, jistě," poznamenala Gillian sarkasticky. "Na tom přece není nic naléhavého, když cenný důstojník podlehne tlaku atavismu a v důsledku toho zabloudí ve smrtonosné divočině cizí planety!"

Obrazce se roztancovaly. "Vy se mýlíte. Kapitán Kreideikí se nestal obětí atavistické schizofrenie."

"Jak to můžeš vědět?" vyhrkla dopáleně Gillian. "U více než třetiny posádky téhle lodi, včetně téměř všech delfinů se stenoskými genovými implantáty, se od přepadení

u Morgranu projevují podobné příznaky. Jak můžeš tvrdit, že Kreideikí po tom všem, co vytrpěl, nezdivočel? Jak může

praktikovat Keneek, když ani nemůže mluvit!"

Niss odpověděl klidně. "Přišel sem hledat konkrétní informaci. Věděl, že mám přístup nejen do mikropobočky Knihovny Streakeru, ale i do té úplnější z thennaninského vraku. Nebyl schopen mi říct, co chce vědět, našel však způsob, jak řečovou bariéru překonat."

"Jaký?" I přes zlost a pocit viny byla Gillian fascinována.

"Pomocí piktogramů, vizuálních a zvukových obrazů alternativních možností, které jsem mu v rychlém sledu nabízel.

Vydával zvuky vyjadřující ano nebo ne, podle toho, jestli, jak vy lidé říkáte, byla voda nebo přehříváno. Zanedlouho už naváděl on mě - prostřednictvím asociací, které mě vůbec nenapadly."

"Například?"

Barevné skvrny zajiskřily. "Například, jak mnohé ze záhad v tomhle jedinečném světě do sebe zapadají, jak podivně dlouho leží tahle planeta ladem od doby, kdy její poslední nájemci zdegenerovali a usadili se zde, aby tu zemřeli, upozornil na ty nepřírozené ekologické šachty takzvaných kovových mohyl, na Sah'otovy podivné 'hlasy z hlubin'..." "Delfini se Sah'otovým temperamentem vždycky slyší nějaké 'hlasy'," povzdychla si Gillian. "A nezapomeň, že je jen dalším z těch experimentálních Stenosu. Jsem přesvědčena, že někteří z nich byli přijati do posádky bez běžných stresových testů."

Po chvíli ticha odpověděl přístroj suše: "Existuje důkaz, doktorko Baskinová. Doktor Ignacio Metz je zjevně představitelem jakési netrpělivé frakce ve Středisku pro pozvedání druhů..."

Gillian prudce vstala. "Pozvedání druhů! K čertu! Já vím, co Metz dělá! Myslíš si, že jsem slepá? Kvůli jeho šílenému projektu jsem ztratila několik vynikajících přátel a nenahraditelných členů posádky. Teď si tedy ty své hračky otestoval pěkně zahorka. A některé z jeho nových modelů selhaly!

Jenže tomu je už konec! A když už jsme u toho, co má druhové pozvedání společného s hlasy z nitra, kovovými mohylami, historií Kithrupu nebo naší usměvavou mrtvolou Herbiem? Co má cokoli z toho společného se zachráněním našich ztracených členů posádky a zmizením odtud!"

Cítila, jak jí divoce buší srdce a zjistila, že má zaťaté pěsti.

"Doktorko Baskinová," odvětil Niss přívětivě. "Přesně na tohle jsem se zeptal kapitána Kreideikího. A když mi ty jednotlivé kousky poskládal dohromady, uvědomil jsem si i já, že pozvedání tu není zanedbatelnou otázkou. Právě naopak, je tu jedinou otázkou. Zde na Kithrupu je zastoupeno vše, co je na tomto několik miliard let starém systému dobré i špatné. Vypadá to skoro, jako by zde byla testována samotná podstata galaktické společnosti."

Gillian na ty abstraktní obrazce překvapeně zamrkala.

"Jaká ironie," pokračoval mechanický hlas, "že ta otázka spočívá na vás, lidech, prvních sófontech za eony, kteří tvrdí, že jejich intelligence vznikla 'vývojem'.

Váš objev v takzvané Mělké hvězdokupě může vést k válce, která zachvátí celý prostor Pěti galaxií, nebo utichne jako mnoho jiných chimérických krizí. Avšak to, co se odehrává na Kithrupu, se stane legendou. Jsou zde všechny předpoklady.

A legendy obvykle ovlivňují události ještě dlouho poté, kdy války jsou zapomenuty."

Gillian dlouho tiše zírala na hologram. Pak zavrtěla hlavou.

"Mohl bys mi laskavě říct, o čem to tady, ksakru, mluvíš?"

P

HIKAHI/KIPIRU

"Mussíme pospíchat," naléhal pilot. Kípiru ležel upoutaný k přenosnému autodoktoru. Ze soustavy popruhů, které ho držely zavěšeného nad hladi-

nou, vycházely katetry a hadičky. Miniaturní komorou se nesl zvuk motorů skifu.

"Ty především musíš odpočívat," uklidňovala ho Híkahí. "Jedeme teď na autopilota. Plujeme maximální rychlostí, jakou se pod vodou plout dá. Brzy bychom tam už měli být."

Híkahí byla stále ještě tak trochu omámená z té zprávy o Kreideikím a otřesená z Takkata-Jimovy zrady. Přesto prese všechno se nedokázala přinutit uposlechnout Kípiro-va horečného naléhání. Očividně ho poháněla jeho oddanost k Gillian Baskinové a chtěl se pokud možno okamžitě vrátit, aby jí pomohl. Híkahí se na ty věci dívala z jiného hlediska. Věděla, že Gillian bude mít pravděpodobně už všechno pod kontrolou. Ve srovnání s katastrofami, které si během posledních dní představovala, byly ty zprávy téměř povzbudivé. Dokonce ani Kreideikího zranění nemohlo zabránit, aby necítila úlevu nad tím, že to Streaker v pořádku přežil.

Její postroj zabzučel. Jednou waldopaží stiskla tlačítko, aby uvedla Kípira do lehké dřimoty.

"Chci, abys teď spal," řekla mu. "Musíš načerpat sílu. Považuj to za rozkaz, pokud, jak říkáš, jsem teď zastupující kapitán."

Kípirovi začala pomalu padat víčka. "Promiňte, pane. Mám dojem, že mi to myslí asi jako Mokimu. Pořád jen dělám potíže..."

Jeho řeč přešla v těžko srozumitelné huhňání. Híkahí připlavala až téměř pod usínajícího pilota a tiše mu zazpívala, krátkou ukolébavku.

* Jen spi, obránce, spi -

a sni o těch, co tě milují

a velebí tvou odvahu - *

85 GILLIAN

"Říkáš, že tihle... Karrank%ové... byli poslední sofonti, kteří dostali povolení osídlit planetu Kithrup před sto miliony lety?"

"Správně," odpověděl Niss. "Byli krutě zneužívání svými patrony, kteří na nich prováděli daleko rozsáhlejší mutace,

než zákony povolovaly. Podle Knihovny z thennaninské bitevní lodi to tehdy vyvolalo docela velký skandál. Karrankové byli odškodněni tím, že byl zrušen jejich statut vazalů a byl jim přidělen svět vyhovující jejich potřebám, takový, který se příliš nehodil pro předrozumový vývoj druhů. Pro podobné účely slouží vodní světy za vhodné útulky. Jen málo presofontů vzešlo z podobných planet. Kiquiové se zdají být jednou z výjimek."

Gillian přecházela sem a tam po šikmém stropě převrácené místnosti. Občasné zařinčení, přenášené kovovými stěnami, svědčilo o to, že práce s upevněním Streakeru do Trojského koně se blíží ke konci.

"Nechceš tím říct, že Kiquiové mají něco společného s touto starou..."

"Ne. Ti vypadají na pravý objev a jeden z hlavních důvodů, proč byste se měli pokusit uniknout z téhle pasti a vrátit se na Zem s tím, co jste zde zjistili."

Gillian se ironicky usmála. "Díky. Uděláme, co bude v našich silách."

Co tedy patroni těmto Karr... Karrankům, udělala s tou dvojitou hrdelní hláskou, co mohla, "provedli, že se rozhodli ukrýt na Kithrupu a nikdy už nemít nic společného s galaktickou kulturou?"

"Ve svém předrozumovém stádiu," dal se do vysvětlování Niss, "to byli krtkům podobní tvorové a žili ve světě bohatém na kovy, jako je tento. Měli uhlíkokyslíkový metabolismus, tak jako vy, dokázali však výborně hrabat."

"Počkej, nech mě hádat," přerušila ho Gillian. "Byli šlechtěni jako horníci, aby dolovali rudy na planetách chudých na kovy. Bylo jednodušší dovézt si a vyšlechtit karrankové horníky, než přepravovat obrovská množství rudy mezihvězdným prostorem."

"Velice dobrý odhad, doktorko Baskinová. Jako chráněnci byli Karrankové opravdu přeměněni v horníky a jejich původní metabolismus v metabolismus čerpající energii přímo z radioaktivních látek. Jejich patroni byli přesvědčeni, že to bude dobrý stimul."

Gillian hvízla. "Takový drastický zásah do jejich organismu nemohl dopadnout příliš úspěšně! Infí, ti si ale museli vytrpět!"

"Byla to zvrhlost," souhlasil Niss. "Když to vyšlo najevo, Karrankové byli osvobozeni a bylo jim nabídnuto odškodné. Avšak po několikatisíciletém snažení přizpůsobit se běžnému galaktickému životu se rozhodli uchýlit se na Kithrup. Tahle planeta jim byla postoupena na dobu existence jejich rasy. Nikdo nečekal, že vydrží dlouho."

Nicméně - místo aby vymřeli, zdá se, že se dál modifikují, sami od sebe. Zdá se, že si osvojili životní styl, který je naprosto unikátní v celém známém vesmíru."

Gillian si spojila nitky z předchozí části rozhovoru a došla k překvapujícímu závěru. "To mi chceš jako říct, že ty kovové mohly...?"

"Jsou larvy jakési inteligentní formy života sídlící v kůře planety. Ano. Možná bych si to domyslel z posledních údajů, které zaslala doktorka Dennie Sudmanová, ale Kreideiki k tomuto závěru došel, ještě než se vůbec ozvala. Proto také za mnou přišel, chtěl, abych mu jeho hypotézu potvrdil."

"Ty Sah'otovy hlasy," zašeptala Gillian. "To jsou Kar-rankové!"

"Přijatelná dedukce," souhlasil Niss. "Byl by to objev století, nebýt jiných věcí, na které jste při této expedici narazili. Myslím, že vy lidé máte jisté staré rčení - 'Neštěstí nechodí nikdy samo' - nezvyklé, ale příhodné."

Gillian neposlouchala. "Ty bomby!" Plácla se dlaní do čela.

"Prosím?"

"Nechala jsem Charlieho ukrást ze zbrojnice několik nízkokaliberních bomb. Věděla jsem, že mu je Takkata-Jim zabaví a začne je předělávat na palivo. Byla to součást plánu, který jsem upekla. Jenže..."

"Vy jste předpokládala, že Takkata-Jim zkonfiskuje všechny bomby?"

"Ano! Chystala jsem se mu zavolat a upozornit ho na ně, kdyby je přehlédl, jenže on není žádný břídlík a okamžitě je objevil. Musela jsem Tošiovi lhát, ale nedalo se nic dělat."

"Pokud šlo vše podle plánu, nevidím žádný problém."

"Problém je v tom, že Takkata-Jim možná nezabavil všechny bomby! Vůbec mě nenapadlo, že by Charlie mohl ublížit živým sofontům, kdyby mu nějaká zůstala. Ted' ovšem... Musím se okamžitě spojit s Tošiem!"

"Nemůže to pár minut počkat? Takkata-Jim byl pravděpodobně důkladný a je tu ještě jedna věc, kterou bych chtěl s vámi prodiskutovat."

"Ne! Ty to nechápeš. Tošio má každou chvíli provést sabotáž na svém komunikátoru! Je to součást mého plánu! Jestli existuje sebemenší možnost, že má Charlie bombu, musíme to okamžitě zjistit!"

Holografické obrazce vzrušeně zavířily.

"Okamžitě se s ním spojm," oznámil Niss. "Chvilí mi potrvá, než se proplížíme komunikačním systémem Streakeru, aby si toho nikdo nevšiml. Vydržte."

Gillian rázovala sem a tam po nakloněném stropě a doufala, že to stihnou ještě včas.

86 TOŠIO

Tošio dokončil přepojování vodičů, zabouchl kryt na vysílači saní Thomase Orleye a lehce ho zamazal blátem, aby to vypadalo, že už dlouho nebyl otevřený.

Potom z přístroje odpojil monokabel, převázal jeho konec červenou páskou a nechal to téměř neviditelné vlákno klesnout do hlubin.

Od této chvíle byl bez spojení se Streakerem. Vyvolalo to v něm pocit ještě větší opuštěnosti než předtím - dokonce i než poté, co Dennie se Sah'otem brzy ráno odpluli.

Doufal, že Takkata-Jim uposlechne rozkazu a počká, dokud Streaker neodletí. Kdyby to neudělal, Gillian by mu hned, jakmile by odstartovali, zavolala a upozornila by ho na úpravy, které byly provedeny na hlavním člunu a tomhle vysílači.

Jenže, co když je Takkata-Jim opravdu zrádce? Co když odstartuje dřív?

Spolu s ním by na palubě pravděpodobně zůstal i Charles Dart stejně jako Ignacio Metz, tři Stenosové a možná tři nebo čtyři Kiquiové. Žádnému z nich nepřál Tošio nic zlého. Byla to hrozná představa.

Zvedl oči a zahlédl Charlese Dartu, jak si něco šťastně mumlá, zatímco si hraje se svým novým robotem.

Tošio zavrtěl hlavou. Byl rád, že alespoň ten šimpanz je spokojený.

Vklouzl do vody a odpлавал k vlastním saním. Jejich malé rádio zahodil už před hodinou. Připoutal se a nastartoval motory.

Čekal ho ještě jeden spoj dole pod ostrovem. Starý robot, ta poškozená sonda, kterou Charles Dart nechal ležet nedaleko dna šachty vrtavého stromu, měl posledního zájemce. Kreideikí se potloukal na bývalém místě Streakeru a stále ještě chtěl mluvit se Sah'otovými 'hlasy'. Tošio usoudil, že si kapitán tuhle přátelskou službu rozhodně zaslouží, i když měl pocit, že vyhovuje vrtochu jakési halucinace.

Zatímco saně pomalu klesaly, Tošio přemýšlel o úkolu, který mu zde zbýval... o tom, co možná bude muset udělat, než bude moci ostrov opustit.

Ať na mě čeká Tom Orley, až se vrátím, přál si v duchu. Tim by se všechno vyřešilo. Ať pan Orley dokončí svůj úkol na severu a přistane tu, zatímco budu dole.

Na Tošiově tváři se objevil ironický úsměv. A když už budeš v tom, Infí, co kdybys sem poslala flotilu klad'asů, aby vyčistili oblohu od padouchů, hmm?

Klesal úzkou šachtou stále hlouběji do temnoty.

87 GILLIAN

"Sakra! Linka je hluchá. Tošio ji už přerušil."

"Neznepokojujte se víc, než je nutné," uklidňoval ji Niss. "Je velice pravděpodobné, že Takkata-Jim zkonfiskoval všechny bomby. Nehlásil snad kadet Iwašika, že jich několik viděl rozebraných za účelem výroby paliva, dle vašeho očekávání?"

"To ano a taky jsem mu řekla, aby se tím neznepokojoval. Vůbec mě ale nenapadlo říct mu, aby je spočítal. Měla jsem plnou hlavu drobností souvisejících s přesunem lodi a pochybovala jsem, že by Charlie způsobil nějaké opravdové škody, i kdyby mu, čirou náhodou, jedna zůstala!"

"Příště ale už budeme chytřejší."

Gillian zvedla pohled a v duchu si říkala, jestli je ta tymbrimjská mašina netaktní nebo potměšile sarkastická.

"Jistě," řekla, "už s tím nic nenaděláme. Ať se stane cokoli, nás tady to nemůže nijak zasáhnout. Doufám jen, že k už tak pochybným výsledkům téhle expedice nepřidáme ještě zločin spáchaný na rozumné rase."

Vzdychla. "A teď, byl bys tak laskav a řekl mi ještě jednou, jak se tohle všechno stane legendou?"

88 TOŠIO

Spojení bylo provedeno. Kreideikí teď mohl poslouchat podzemní zvuky, co hrdlo ráčí. Tošio nechal monovláknem klesnout do bahna. Vypustil zátěž a saně začaly po spirále stoupat vzhůru.

Když se vynořil, okamžitě poznal, že se něco změnilo. Druhé saně, ty, co patřily Tomovi Orleyovi, byly vytaženy z vody a ležely na trávě nad příkrým břehem. Z jedné části řídicího panelu volně visely dráty.

Vedle vody seděl na bobku Charles Dart. Když se na něj Tošio podíval, předklonil se a položil si prst na rty.

Tošio vypnul motory a rozepjal si pásy. Posadil se a rozhlédl po mytíně, avšak jedině, co viděl, byly rozkry-vané věžičky pralesního potoku.

Charlie chraptivě zašeptal: "Myslím, že Takkata-Jim a Metz mají v úmyslu brzy odstartovat, Tošio, ať už se mnou nebo beze mě." Dart vypadal nesvůj, jako kdyby ho ta představa zaskočila.

Tošio zachoval nehybnou tvář. "Z čeho tak soudíte, doktore Daťe?"

"Jakmile jste se potopil, přišli dva Takkata-Jimovi Stenosové a vzali si z těch saní rádio. A taky, když jste byl dole, zkoušeli motory. Ze začátku jim trochu skytaly, teď na nich ale pracují. Myslím, že teď už by jim bylo jedno, kdybyste to nahlásil na loď."

V té chvíli zaslechl Tošio z jižní části ostrova tiché kolísající hučení.

Náhle jeho pozornost upoutal šustot - přicházel z opačné strany. Zahlédl Ignacia Metze, jak spěchá po lesní pěšině k jihu a nese si svazky záznamů a poznámek. Za ním pochodovali čtyři podsadití kiquijští dobrovolníci z vesnice.

Vzduchové vaky měli pyšně nafouklé, bylo však vidět, že se k tomu drsnému rachotu motorů blíží jen neradi. Každý si před sebou nesl primitivní ranec. Procesí nervózně z porostu sledovalo několik desítek vykulených očí.

Tošio poslouchal zvuk motorů a v duchu si říkal, kolik času ještě zbývá. Takkata-Jim byl hotov s přeměnou bomb rychleji, než čekal. Možná toho delfíního poručíka podcenili. Jak hodně musel improvizovat, aby loď zprovoznil s časovým předstihem? Nemel bych se pokusit jejich start pozdržet? Jestliže se tu ještě chvíli zdržím, pravděpodobně se už nedostanu včas na Streaker.

"A co vy, doktore Daťe? Jste hotov a připraven skočit na palubu, až Takkata-Jim zavolá?"

Dart vrhl pohled na svůj ovládací panel. Zavrtěl hlavou. "Potřebuju ještě šest hodin," zavrčel. "Pravděpodobně máme společný zájem pozdržet start toho člunu. Napadá vás něco?"

Tošio přemýšlel.

Hm, a je to. Teď se musíš rozhodnout. Sbal se hned, chceš-li se odtud vůbec dostat.

Tošio zhluboka vydechl.

"Jeden způsob, jak je chvíli zdržet, mě napadá, doktore Daťe. Pomůžete mi? Možná to bude trochu nebezpečné."

Dart pokrčil rameny. "Teď stejně jenom čekám, až můj robot vyvrtá do kůry otvor pro... pro jeden přístroj. Do té doby mám čas. Co budu muset udělat?"

Tošio vyhákl ze saní cívku s monovláknem a přefízl volný konec. "Myslím, že pro začátek budeme potřebovat někoho, kdo vyleze na pár stromů."

Charlie se zašklebil. "Pořád stejný stereotyp. Pořád dokola jedno a to samé."

89 GILLIAN

Pomalů zavrtěla hlavou. Možná to bylo únavou, nedokázala však pochopit víc než malý zlomek z toho, co jí Niss vysvětloval. Pokaždé, když se ho snažila přimět, aby vyjádřil nějaký komplikovaný bod galaktické tradice jednodušeji, přišel vždycky s příklady, kterými to celé ještě víc zamotal.

Připadala si jako Kromaňonec snažící se pochopit intriky na dvoře Ludvíka XIV. Niss jí podle všeho říkal, že důsledky objevů Streakeru přetrvávají momentální krizi vyvolanou bludnou flotilou. Avšak jednotlivé detaily jí unikaly.

"Doktorko Baskinová," zkusil to Niss znovu, "každá epocha má svůj kritický bod. Někdy k němu dojde na bitevním poli. Někdy na sebe vezme podobu technického pokroku. Občas je ona stěžejní událost filozofické a tak nejasné povahy, že druhy, za jejichž existence k ní došlo, ji v podstatě zaregistrují, až když je jejich chápání světa obráceno naruby.

Avšak často, velice často, předchází tyto 'revoluce' nějaká legenda. Nenapadá mě žádné jiné novoanglické slovo, které bych pro to použil... je to příběh, jehož ideje přetrvávají v myslích téměř všech sofontů... je to pravdivý příběh o velkolepých činech a mocných archetypních symbolech, které jsou předzvěstí blížící se změny."

"Tím říkáš, že jednou z těch legend se možná staneme my?"

"Přesně tohle říkám."

Gillian si nedokázala vzpomenout, že by se někdy cítila tak maličká. Nedokázala unést váhu toho, co Niss naznačoval. Její povinnost vůči Zemi a životy sto padesáti přátel a členů posádky byly už tak těžkým břemenem.

"Archetypní symboly, říkáš..."

"Co může být symboličtější, doktorko Baskinová, než Streaker a jeho objevy? Vždyť už jen jediný z nich, ta bludná flotila, obrátil Pět galaxií vzhůru nohama. Teď si k tomu ještě přidejte skutečnost, že ten objev udělala nejmladší ze všech chráněneckých ras, jejímiž patrony jsou vlčí děti, které tvrdí, že ony nemají vůbec žádné patrony. Tady na Kithrupu, kde podle všeho neměl být žádný předrozumový život schopný vzniku, oni najdou zralou rasu v předrozumovém stádiu, a nesmírně riskují, aby ty nevinné tvory uchránili před nepružnou a zkosnatělou galaktickou civilizací..."

"Malý moment..."

"A teď si k tomu přidejte Karrank%y. Ještě nikdy v průběhu poslední epochy nenakládal tenhle systém, který správně má rozumné rasy chránit, s žádnou tak hanebně a krutě.

Jaká tedy byla pravděpodobnost, že tahle loď náhodou unikne právě na planetu, která se stala jejich posledním útočištěm? Copak nevidíte, jak se to překrývá, doktorko Baskinová? Od Prapředků až k nejmladší ze všech ras je zřetelně vidět mocné učení Systému pozvedání druhů.

Ať už váš pokus uniknout z Kithrupu dopadne jakkoli, ať už to dokážete nebo ne, hvězdám nezbyde nic jiného, než udělat z vašeho dobrodružství úžasnou píseň. A tato píseň, o tom jsem přesvědčen, změní víc, než si dokážete představit," zakončil svou přednášku Niss v tichém, téměř uctivém tónu. Jeho závěrečná slova se tiše vznášela prostorem.

Gillian stála na svažitém stropě temné, převrácené místnosti a mžourala do jiskřících bodů vířivých vzorů. Ticho pokračovalo. Nakonec zavrtěla hlavou.

"Další pitomý tymbrimjský kousek," povzdychla si. "Pěkně uhozená historka. Dělal sis ze mě legraci."

Jasně body dlouho mlčky vířily. "Cítila byste se lépe, doktorko Baskinová, kdybych vám řekl, že máte pravdu? A změnilo by to třeba jen trochu to, co musíte udělat, kdybych vám řekl, že se mýlíte?"

Pokřčila rameny. "Nejspíš ne. Alespoň jsi mi na chvíli pomohl zapomenout na starosti. Trochu se mi z těch filozofických keců točí hlava a možná se mi podaří na chvíli usnout."

"Jsem vám vždy k službám."

"To jistě," usmála se sarkasticky Gillian. Vylezla na přepravní bednu, aby dosáhla na destičku vedle dveří, avšak ještě než je otevřela, pohlédla zpět na zářící hologram.

"Pověz mi jedno, Nissi. Řekl jsi něco z těch žvástů, kterými jsi mě až doteď krmil, Kreideikímu?"

"Ne prostřednictvím novoanglických slov, to ne. Probrali jsme však víceméně stejná témata."

"A věřil ti?"

"Ano, myslím, že ano. Po pravdě řečeno, trochu mě to překvapilo. Měl jsem pocit, jako kdyby to už někdy slyšel - z jiného zdroje."

To do jisté míry vysvětlovalo záhadu kapitánova zmizení. Nebylo však nic, co by se s tím dalo dělat.

"Za předpokladu, že ti opravdu věřil, čeho si Kreideikí myslí, že tam dosáhne?"

Skvrnky chvíli mlčky kroužily. "Domnívám se, doktorko Baskinová, že v první radě hledá spojení. Dalším, zcela jiným důvodem, proč se tam vydal, je, podle mne, aby k té legendě přidal ještě pár vybraných řádek."

90 KREIDEIKÍ

Sténali. Nikdy nepřestali trpět. Už po eony byl pro ně život jedna velká bolest.

: Poslouchejte :

Zavolal v jazyce Starých bohů ve snaze přimět Kar-rank%y, aby mu odpověděli.

: Poslouchejte : Vy Hluboko Ukrytí - Vy Nešťastní Zneužití : Volám Zvenku : Toužím Po Posluchačích :

Žalostné lkaní na okamžik utichlo. Přišlo to formou zvuku i psí, jakési mávnutí k odehnání dotěrné mouchy. Pocítil tak trochu zlost.

Vzápětí pokračoval bolestný zpěv dál.

Kreideikí se nevzdával, naléhal a sondoval. Vznášel se nad přenosným kabelem, který tam zanechal Streaker, dýchal ze vzduchové kopule saní a za pomoci elektrického bzučení vzdáleného robota, kterým zesiloval svůj sotva slyšitelný

vzkaz, se snažil upoutat pozornost těch starých misantropů.

: Volám Zvenku : Hledám Pomoc : Vaši Dávni Tyrani Jsou I Našimi Nepřáteli :

Bylo to trochu přehnané, v podstatě to však byla pravda. Vycítil, že konečně zpozorněli a chvatně začal vytvářet zvukové podoby.

: Jsme Vaši Bratři : Pomůžete Nám? :

Náhle to z nitra planety zaburácelo. Psi část zněla rozhněvaně a cize. Zvuková část praskala jako statická elektřina. Kreideikí byl přesvědčen, že kdyby svá učňovská léta nestrávil v Moři snů, zůstalo by to pro něj naprosto nesrozumitelné.

-I- NECH NÁS NA POKOJI --ODEJDI! MY ŽÁDNÉ+ + BRATRY NEMÁME -

MY ODMÍTÁME +

+ CELÝ VESMÍR -

JDI PRYČ! +

Z jejich razantního odmítnutí zvonilo Kreideikimu v hlavě. Přesto však síla jejich psi povzbuzovala.

To, co posádka Streakeru od samého počátku potřebovala, byl spojenec, jakýkoli spojenec. Pokud ten chytrý trik s Trojským koněm Thomase Orleye měl mít nějakou naději na úspěch, potřebovali pomoc, i kdyby to mělo být jen odvedení pozornosti. Jakkoli cizí a zatrpklí byli tito podzemní tvorové, kdysi i oni bývali hvězdoplavci. Třeba jim dá pocit zadostiučinění, pomůžou-li dalším obětem galaktické civilizace.

Nevzdával se.

: Podívejte! : Poslouchejte! : Váš Svět Je Obklíčen Manipulátory Genů : Jdou Po Nás : A Těch Maličkých, Kteří Sdílejí Tuhle Planetu S Vámi : Chtějí Nás Zdeformovat : Tak Jako To Udělali Vám : Vniknou Vám Do Vašeho Soukromého Utrpení :

Vytvořil sonický obraz obrovských flotil ozdobených vyceněnými čelistmi, vyjádřil v něm dojem zlého úmyslu.

Jeho obraz roztříštilo zaburácení odpovědi.

+ NÁS SE TO NETÝKÁ! -

Kreideikí zavrtěl hlavou a soustředil se. : Možná Si Najdou I Vás :

+ MY JIM NEJSME K NIČEMU -

- TO VÁS HLEDAJÍ! +

+ NE NÁS! -

Ta odpověď ho ohromila. Kreideikí se zmohl už jen na jednu otázku. Pokusil se jich zeptat, co by udělali, kdyby byli napadeni.

Ještě než skončil, odpověděl mu skřípot, který se nedal rozložit ani na dojmosymboły Starých bohů. Byl to spíš vzdorný řev než cokoli dešifrovatelného. A pak, v jediném okamžiku, ten zvuk a psychické ozvěny zmlkly. Zůstal sám uprostřed ticha. Hlava mu z jejich hněvu řinčela.

Udělal, co mohl. A co teď?

Protože ho nic lepšího nenapadlo, zavřel oči a meditoval. Vysílal spirály sonarových impulzů a z ozvěn skládal obrazy okolních podmořských hřbetů. Jeho zklamání ustoupilo, když si uvědomil, že se vedle něj začíná formovat z jeho vlastních zvuků a zvuků moře tělo Nukapai. Měl pocit, jako by se o něj otírala bokem, a uvědomil si, že to působí téměř skutečně. Ucítil prchavé sexuální vzrušení.

: Nejsou Moc Laskaví:

Kreideikí se smutně usmál.

: Ne To Nejsou : Oni Však Trpí : Neobtěžoval Bych Takové Poustevníky Kdyby To Nebylo Nutné :

Vzdychl.

: Jejich Píseň Zdá Se Říká Že Nepomůžou :

Nukapai se jeho pesimismu zašklebila. Změnila tempo a tiše a pobaveně zapískala.

* Pluj dolů

a vyslechni si zítřejší počasí

* Pluj dolů

a uvidíš, uvidíš... *

Kreideikí se soustředil, aby pochopil. Proč používá trinár, jazyk, který je teď pro něj téměř stejně obtížný jako novoangličtina? Existuje přece ještě jiná řeč, delikátní a mocná, kterou teď mohli společně sdílet. Proč mu připomíná jeho mentální vadu?

Zavrtěl zmateně hlavou. Nukapai byla výplodem jeho vlastního mozku... nebo alespoň byla omezena zvuky, které dokázal jeho vlastní hlas vytvořit. Jak je tedy možné, že dokáže hovořit trinárem?

Pořád existovaly nějaké záhady. Čím hlouběji se dostával, tím víc jako by záhad přibývalo.

* Píj dolů

hluboko, noční plavče

* Píj dolů

a uvidíš, uvidíš- *

V duchu si ten vzkaz zopakoval. Říkala mu tím, že se dá něco vyčíst z budoucnosti? Ze něco nevyhnutelného má vyvést Karrank%y z jejich izolace?

Stále ještě se snažil přijít té záhadě na kloub, když zaslechl zvuk motorů. Chvilí poslouchal. Nepotřeboval však zapínat saňové hydrofony, aby ten zvuk dokázal identifikovat.

Opatrně a váhavě nakouklo do kaňonu maličké kosmické plavidlo. Sonarový paprsek přeběhl z jednoho konce na druhý. Světelný kužel ozářil stopy, které po sobě na dně zanechal startující Streaker. Zkoumal jednotlivé kousky

opuštěné vybavy a nakonec se zastavil na krabici s relé a jeho saních.

Kreideikí zamžoural do jasného světla reflektoru. Široce rozevřel čelisti v úsměvu na uvítanou. Hlas mu však uvízl kdesi hluboko. Poprvé za několik dní ho přemohl stud. Nedokázal promluvit ze strachu, že se zakoktá i při těch nejjednodušších slovech a bude vypadat jako hlupák.

Z reproduktorů plavidla se ozval zesílený jediný šťastný vzdech, elegantně prostý.

* Kreideikí! *

S hřejivým pocitem ten hlas poznal. Nastartoval motory saní a odpojil se od relé. Vyrázil k otevřenému vjezdu do skifu a cestou opatrně vykřikoval, jedno po druhém, slova v novoangličtina.

"Híkahí. Rád... zase... slyším... tvůj... hlas..."

91 TOM ORLEY

Nad mořem plevele se valila mlha. Bylo to do jisté míry dobře. Bylo snazší nepozorovaně se pohybovat. Zároveň to však znesnadňovalo včasné odhalení případné pasti.

S nesmírnou opatrností se Tom plížil přes poslední úsek chaluh před otevřeným koncem vraku křižníku. Tahle část se nedala překonat pod vodou a Tom nepochyboval, že ti, kdo se v tom vraku ukryli, se předem pojistili.

Na jejich poplašené zařízení narazil jen pár metrů od zejícího otvoru do vraku. Mezi dvěma malými vyvýšeninami v rostlinném koberci byly nataženy tři tenounké dráty. Tom systém prozkoumal, pak si pod dráty prosekal cestičku a propířil se pod nimi. Tiše se doplazil k okraji vraku a opřel se o promačkaný trup.

Potvory z té zelené bažiny, jež se během bojů ukryly, teď, když téměř všichni bojující byli mrtví, opět vylézaly. Jejich žabí skřehotání se strašidelně neslo páchnoucí mlhou. V dálce Tom slyšel tlumené dunění vulkánu. V prázdném žaludku mu kručelo. Znělo to dost hlasitě, aby to vzbudilo Prapředky.

Zkontroloval si zbraň. Zbývalo mu už jen pár výstřelů. Pokud šlo o počet mimozemšťanů, kteří si na palubě téhle lodi našli útočiště, bylo by dobře, aby se nemýlil.

Vůbec by bylo dobře, abych se nemýlil v řadě věcí, pomyslel si. Vsadil jsem hodně na to, že tu najdu něco k jídlu a jisté informace.

Zavřel oči a chvíli přemýšlel, pak se zvedl a přikrčil pod otvorem. Přes roztřepený okraj nakoukl jedním okem dovnitř. Na nakloněné, kouřem zčernalé palubě se choulili kolem sbírky různorodého vybavení tři ptačí Gůbůrové. Dva věnovali svou pozornost miniaturnímu, nedostatečnému radiátoru, nad kterým si zahřívali tenounké paže.

Třetí seděl před potlučeným přenosným vysílačem a pištěl do něj v galaktické čtyřce, jazyce oblíbeném mezi mnohými ptačími druhy.

"Nikde ani stopy po lidech nebo jejich chráněncích," kvíkal Gůbůr. "Přišli jsme o pátrací vybavu, takže si nemůžeme být jisti. Po lidech jsme však nenašli ani stopy. Nic víc tu nezmůžeme. Přijďte si pro nás!"

"Teď je naprosto vyloučené opustit úkryt," drmolilo vzrušeně rádio. "V tuhle chvíli si nemůžeme dovolit plýtvat posledními zdroji. Musíte vydržet. Musíte se ukrýt a čekat."

"Čekat? Ukrýváme se ve vraku, jehož zásoby potravin jsou radioaktivní, vybavení zničené a to je pořád nejlepší úkryt, který je k dispozici! Musíte pro nás přijít!"

Tom tiše zaklel. Takhle to tedy dopadlo s jídlem.

Radiooperátor pokračoval v námitkách. Zbývající dva Gůbůrové poslouchali a netrpělivě poposedávali. Jeden dupl svou pařátovitou nohou a z něčeho nic se otočil, jako kdyby chtěl radiooperátora přerušit, a přejel přitom pohledem přes otvor ve trupu. Než se Tom stačil schovat, vytřeštil tvor oči a zvedl paži, aby ukázal.

"Člověk! Rychle..."

Tom ho střelil do hrudi. Aniž se zdržoval pohledem na to, jak padá, skočil otvorem dovnitř a odkulil se za nakloněný řídicí panel. Rychle přeběhl na druhý konec a vypálil dvě rány těsně po sobě přesně ve chvíli, kdy se druhý stojící Gůbůr chystal vystřelit. Z malé ruční zbraně ptačího bojovníka ještě vyšlehl tenký plamen a sežehl již tak dost zjizvený strop. Tvor se se zavřeštěním zhroutil.

Galaktik u rádia zíral na Toma. Pak vrhl krátký pohled na rádio vedle sebe.

"Ať tě to ani nenapadne," vykvikl Tom se silným přízvukem v galaktické čtyřce. Tvorovi překvapením zašustil hřeben. Spustil ruce a znehybněl.

Tom opatrně vstal a ani na okamžik nespustil ze zbývajících Gůbůra pohled.

"Odhod' na zem pás s výzbrojí a odstup od vysílače. Pomalu. Nezapomeň, že my lidé jsme vlčí děti. Jsme draví, masožraví a bleskově rychlí! Nenut' mě, abych tě snědl." Zašklebil se, jak nejlépe uměl, aby odhalil co nejvíc zubů.

Tvor se zachvěl a pohnul se, aby ho poslechl. Tom ho ještě popohnal zavrčením. Mít pověst primitiva někdy nebylo na škodu.

"V pořádku," řekl, když se Gůbůr zastavil na místě před zejícím otvorem, kam mu ukázal. S namířenou zbraní se posadil k rádiu. Ozývalo se z něj vzrušené cvrlikání.

Poznal, o jaký jde model, díky hifi, a vypnul ho. "Vysílá jsi, když mě tady tvůj přítel zahlédl?" zeptal se zajatce. Rád by věděl, jestli velitel ukrytých sil Gůbůrů zaslechl slovo "člověk".

Galaktikovi se třásl hřeben. Jeho odpověď byla tak vzdálená otázce, že Toma na okamžik napadlo, jestli ji neformuloval úplně špatně.

"Musíte potlačit svou pýchu," odpověděl a načebral peří. "Všichni mladí musí potlačit svou pýchu. Pýcha vede k omylům. Přílišné sebevědomí vede k omylům. Jedinou záchranou je ortodoxie. Můžeme vás..."

"Tak to by stačilo!" vyštěkl Tom.

"...zachránit od kacírů. Odveďte nás k vracejícím se Prapředkům. Odveďte nás k dávným vládcům. Odveďte nás k zákonodárcům. Ukažte nám k nim cestu. Očekávají, že se vrátí do Ráje, který předurčili, když tento svět kdysi dávno opouštěli. Očekávají Ráj, budou však vydáni na milost a nemilost takových, jakými jsou Sorové nebo Tandové nebo

Thennaninové nebo..."

"Thennaninové! To je to, co chci vědět! Bojují ještě Thennaninové? Mají ještě v té bitvě nějakou moc?" Tom se samou dychtivostí naklonil dopředu.

"...nebo Bratři Noci. Budou potřebovat ochranu do doby, než pochopí, jaké strašlivé věci se dějí jejich jménem, jak se hroutí ortodoxie a svět se henží kacíři. Odveďte nás k nim, pomozte nám očistit vesmír. Vaše odměna bude obrovská. Vaše modifikace malé. Vaše vazalství krátké..."

"Tak dost!" Tom cítil, jak napětí a vyčerpání posledních dní přechází v zuřivý vztek. Vedle Sorů a Tandů patřili Gůbůrové k nejhorším pronásledovatelům lidstva. Cítil, že víc už si od něj líbit nenechá.

"Teď odpovíš na moje otázky!" Vystřelil do podlahy těsně vedle galaktikových nohou. Ten překvapeně poskočil, oči vytřeštěné. Tom vystřelil ještě dvakrát. Při první ráně tvor odtancoval od odražené střely a při druhé sebou trhl, neboť jehlovka selhala a zasekla se.

Galaktik na něj upřeně pohlédl a pak radostně zakvičel. Široce rozpřáhl opeřené paže a vysunul dlouhé drápy. Poprvé řekl něco, co bylo k věci a dávalo to smysl.

"A teď budeš mluvit ty, ty drzý, nedodělaný, odvržený parvenu!"

S jekotem zaútočil.

Tom uskočil a vřetící ptačí tvor se přehnal kolem něj. Díky pomalejším reakcím z hladu a vysílení však nedokázal zabránit tomu, aby mu jeden jako břitva ostrý dráp nepronikl mokrým oblekem a neroztrhl mu bok podél žebra. Zalapal po dechu a narazil do zakrvácené zdi. Gůbůr se mezitím otočil a chystal se k novému útoku.

Žádného z nich ani na okamžik nenapadlo použít zbraně ležící na zemi. Byly téměř vyčerpané a kluzké a nestály za riziko sehnout se pro ně a pokusit se je sebrat.

"Kde jsou delfíni?" zavřískl Gůbůr a poskakoval vpřed a vzad. "Řekni mi to, nebo tě teprve naučím, jak si vážit starších."

Tom přikývl. "Nauč se plavat, ptačí mozku, a já tě k nim zavedu."

Gůbůr opět vytasil drápy a s divokým jekotem zaútočil.

Tom zmobilizoval poslední rezervy. Vyskočil do vzduchu a vši silou tvora kopl do krku. Jekot jako když utne a tvor se s přeraženou páteří zřítíl na podlahu a v beztvare hromádce se zarazil o stěnu.

Tom dopadl vedle něj a zapotácel se. Točila se mu hlava. Zlomený v pase a s rukama na kolenou těžce oddechoval a hleděl na nepřítele.

"Říkal... říkal jsem ti, že... jsme vlčí děti," sípěl.

Když se trochu vzpamatoval, odešel nejistým krokem k otvoru v boku lodi, opřel se o zkroucený, zčernalý okraj a upřeně se zahleděl do chuchvalců mlhy.

Jediné, co mu zbylo, byla maska, filtr na pitnou vodu, oblečení a... ach ano, téměř nepoužitelné ruční zbraně Gůbůrů. A kódová bomba, samozřejmě. Cítil, jak ho v pase tlačí.

S rozhodnutím jsem už váhal dost dlouho, řekl si v duchu. Dokud musel bojovat, mohl předstírat, že hledá odpovědi. Možná ale jen zbytečně otálel.

Chtěl jsem mít jistotu. Chtěl jsem, aby ta lest měla co největší naději na úspěch. K tomu bylo potřeba Thennaninů.

Setkal jsem se s thennaninským pilotem. Tenhle Gůbůr se o nich taky zmínil. To jich musím vidět celou flotilu, abych uvěřil, že tam nahoře ještě bojují?

Uvědomil si, že měl ještě jeden důvod, proč to rozhodnutí stále odkládal.

Jakmile ji odpálím, Kreideikí a Gillian zmizí v nenávratnu. Neexistuje žádný způsob, jak by se tu pro mě zastavili. Zpátky na loď jsem se měl dostat vlastními silami, pokud vůbec.

Po celou tu dobu doufal, že najde nějaké funkční plavidlo. Cokoli, co by ho dopravilo domů. Tohle však byly samé vraky.

Těžce se posadil na zem a zády se opřel o studený kov. Vytáhl kódovou bombu.

Mám ji odpálit?

Trojský kůň byl jeho plán. Z jakého jiného důvodu je tady, daleko od Gillian a od domova, než proto, aby zjistil, jestli vyjde?

Pohlédl přes zakrvácenou podlahu na rádio Gůbůrů.

No, řekl si v duchu, je tu ještě jedna věc, kterou bych mohl udělat. I když je to totéž jako postavit se přímo do středu terče, alespoň se Jill a ostatní dovědí všechno, co vím.

A možná to přinese i něco víc.

Začal sbírat síly, aby ještě jednou vstal. Ale co, řekl si v duchu, když se škrábal na nohy. Vzhledem k tomu, že tu není žádné jídlo, můžu klidně vypočodovat ven.

ČÁST DEVÁTÁ START

"Soumrak a první hvězdy.

A jedno zřetelné zavolání!

Kéž nezaslechnu nárek písčiny,
až na moře vyrazím za ním. "

A. tennyson

92

DENNIE & SAH'OT

"Takhle je to delší, Dennie. Jseš si jistá, že to nemáme vzít přímo na jihozápad? "

Sah'ot plaval vedle saní a bez velkých potíží s nimi držel tempo. Po každých několika záběrech ocasní ploutve vyplul hladce na hladinu, aby se nadechl, a bez sebemenší ztráty rychlosti se opět ponořil a připojil ke své společnici.

"Vím, že by to bylo rychlejší, Sah'ote," odpověděla Dennie, aniž zvedla pohled od displeje sonarů. Dbala o to, aby se zdaleka vyhnula každé kovové mohyle. Právě v této oblasti rostl onen vražedný popínavec. Tošiovo líčení jeho vlastního střetnutí s touhle zákeřnou rostlinou ji natolik vyděsilo, že byla rozhodnutá vyhnout se všem neznámým kovovým mohylám širokým obloukem.

"Proč se tedy nejdřív vracíš k původnímu stanovišti Streakeru, když od něj pak chceš plout na jih?"

"Z několika důvodů," odvětila Dennie. "Především proto, že tenhle úsek znám, protože jsme jím už pluli. A taky proto, že z toho původního stanoviště je to k Trojskému koni rovnou na jih, takže hrozí menší nebezpečí, že bychom zabloudili."

Sah'ot se zahihňal, stále ještě nepřesvědčený. "A. dále?"

"A takhle máme šanci, že najdeme Hikahí. Řekla bych, že touhle dobou už bude šmejdit na původním místě Streakeru."

"Požádala tě Gillian, aby ses po ní podívala?"

"Jo," zalhala Dennie. Ve skutečnosti měla k tomu, proč chtěla najít Hikahí, vlastní důvody.

Dennie se obávala toho, co zamýšlel Tošio. Nebylo vyloučené, že má v úmyslu zdržet se na ostrově tak dlouho, dokud nebudou přípravy na Streakeru dokončeny a Takkata-Jim už nebude mít čas udělat cokoli v jejich neprospěch. Samozřejmě, že tou dobou ani on už nebude mít čas vrátit se na loď saněmi.

Tošiovou jedinou možností bude skif. Proto musela najít Hikahí dřív, než to udělá Gillian. Gillian by se totiž mohla rozhodnout poslat skif za Tomem Orleyem místo za Tošiem.

Věděla, že to nemá příliš promyšlené a ze svého rozhodnutí měla provinilý pocit. Mohla-li ale lhát jednomu delfinu, mohla lhát i druhému.

93

TAKKATA-JIM & METZ

Bývalý vicekapitán hodil při pohledu na poslední sabotáž hlavou a vycenil zuby.

"Za tohle jim rozvším střeva po stromech," zasyčel. Mohutná waldoramina jeho obrněného pavouka tiše bzučela.

Ignacio Metz civěl vzhůru na tenké, téměř neviditelné drátky, které tvořily jemnou síť těsně přiléhající k hlavnímu člunu a držely ho k zemi. Přivřel oči a snažil se sledovat ta jemná vlákna až do pralesa.

Zavrtěl hlavou. "Víte určitě, že to nepřeháníte, vice-kapitáne? Mám pocit, že se ten chlapec pouze snaží dohlédnout na to, že neodstartujeme dříve, než jak jsme se dohodli."

Takkata-Jim se prudce otočil a vrhl na něj zlobný pohled. "Nezměnil jste najednou svůj názor, doktore Metzi?"

Domníváte se, že bychom měli té vyšinuté ženské, která teď ovládá Streaker, dovolit, aby poslala naši posádku na jistou smrt?"

"N-ne, to jistě ne!" stáhl se Metz před záští delfíního důstojníka. "Souhlasím s tím, že nesmíme ustoupit. Musíme se pokusit nabídnout galaktikům kompromis, ovšem..."

"Ovšem co?"

Metz pokrčil nejistě rameny. "Zkrátka si myslím, že byste neměl mít Tošiovi za zlé, že si dělá svou práci..."

Takkata-Jim práskl čelistmi a vykročil s pavoukem směrem k nervóznímu Metzovi. Zastavil se necelý metr od něj.

"Tak vy myslíte! Vy MYSLÍTE! Tak tohle je komedie ze všech největší! Vy, kdo máte tu drzost se domnívat, že jste chytřejší než všechny Zemské rady, kdo dostal do už tak zranitelné posádky své zrůdné hračky, vy, kdo jste přesvědčil sám sebe, že všechno je v pořádku a ignoroval varovná znamení, když vaši zoufalí chráněnci potřebovali váš rozum, přesně tak, Ignacio Metzi. Vyprávějte mi o tom, jak myslíte!" Takkata-Jim si opovržlivě odfrkl.

"A-le vždyť... vždyť my dva jsme se shodli téměř na všem! Moji Stenosové byli vašimi nejvěrnějšími stoupenci! Byli jedinými, kdo při vás stáli!"

"Vaši Stenosové nebyli Stenosové! Byli to ignorantští, nevyzpytatelní tvorové, kteří nepatřili do téhle expedice.

Využíval jsem jich, tak jako jsem využíval vás. Hlavně mě nesrovnávejte se svými zrůdami, Metzi!"

Ohromený Metz se svezl na trup lodi.

Z nedaleká k nim dolehly zvuky mechanismů. Přísným pohledem varoval Takkata-Jim zdrceného Metze, aby raději mlčel. Z porostu se vynořil pavouk Sríka-pola.

"Ta vlákna vedou d-do jezírka," oznámil delfín. Metz měl co dělat, aby jeho příliš vysoce položené novoangličtině rozuměl. "Vedou dolů a obtáčejí se kolem k-korene vrtavého sstromu."

"Přet' al jsi je?"

"Ano!" zakýval delfín souhlasně hlavou.

Takkata-Jim přikývl.

"Doktore Metzi, připravte, prosím vás, Kiquie. Jsou naším druhým nejdůležitějším obchodním artiklem a musí být připraveni k prohlídce kteroukoli rasou, s níž se spojíme."

"Kam jdete?" zeptal se Metz.

"To není vaše starost."

Metz zahlédl Takkata-Jimův rozhodný výraz. Pak si všiml ostatních tří Stenosu. Oči se jim leskly dychtivým šílenstvím.

"Vy je podněcujete v primáři!" vyjel. "Já to poznám! Ti už překročili hranici! Vy z nich chcete udělat zabijáky!"

Takkata-Jim si povzdychl. "Se svým svědomím se vypořádám později, doktore Metzi. Prozatím udělám to, co udělat musím, abych zachránil loď a naše poslání. Jelikož duševně zdravý delfín není schopen zabít člověka, potřeboval jsem duševně choré delfíny."

Ostatní tři Stenosové se na Metze šklebili. S hrůzou jim hleděl do očí a poslouchal brutální cvakání jejich sonarů.

"Jste blázen!" zašeptal.

"Ne, doktore Metzi," zavrtěl litostivě hlavou Takkata-Jim. "To vy jste blázen. A tihle delfíni jsou blázni. Já pouze jedním, jak by jednal každý zoufalý a odhodlaný člověk. Zločinec nebo vlastenec, to je věc názoru, já jsem však

normální."

"Přece nemůžete vzít na Zemi někoho, kdo ví..." Náhle Metz vytřeštil oči, zbledl a rozběhl se k přechodové komoře. Takkata-Jim ani nemusel dávat rozkaz. Ze Sríka-po-lova pavouka vyšlehl jasně modrý paprsek. Ignacio Metz hekl a padl do bahna přímo před vchodem do lodi. Cívil vzhůru na Sríka-pola jako otec zrazený synem, kterého slepě miloval. Takkata-Jim se otočil ke své posádce, aby zamaskoval náhlý pocit na zvracení, který se v něm zvedl.

Najdi, najdi,

najdi a zabij,

zabij

Člověka s hebkou kůží chlupatého lidoopa

Já čekám, čekám

tady

Čekám tady -

Delfini pronikavě zakvičeli na souhlas, všichni tři se naráz otočili, vříteli zpátky do pralesa a mohutnými manipulačními rameny odráželi z cesty mladé stromky jako proutky.

Muž na zemi zasténal. Takkata-Jim na něj pohlédl a zvažoval, jestli by neměl ukončit jeho trápení. Rád by to udělal, nedokázal se však přimět k přímému násilí vůči člověku.

Vždyť je to jedno, pomyslel si. Stejně je ještě třeba provést nějaké opravy. Musím být připraven, až se mí netvoří vrátí. S přehnanou opatrností překročil nehybně ležícího člověka a zmizel v přechodové komoře.

"Doktore Metzi!" Tošio převalil zraněného muže na bok a přizvedl mu hlavu. Přiložil mu na krk ampuli s utišujícím prostředkem a zašeptal: "Doktore Metzi, slyšíte mě?"

Metz upřel na mladíka kalný zrak. "Tošio? Chlapče můj, musíš utéct! Takkata-Jim poslal..."

"Já vím, doktore Metzi. Byl jsem schovaný v křoví, když vás postřelili."

"Takže jsi to slyšel," vzdychl.

"Ano, pane."

"A víš, jaký jsem byl hlupák..."

"Na to teď není čas, doktore Metzi. Musíme vás dostat pryč. Charlie Dart se ukrývá nedaleko. Půjdu pro něj, dokud ti Stenosové prohledávají jinou část ostrova."

Metz mu sevřel paži. "Jdou i po něm."

"Já vím. A můžu vám říct, že jste v životě neviděl ohromenějšího šimpanze. Byl přesvědčen, že je nikdy nenapadne, že mi pomáhal! Nechte mě teď pro něj zajít, pak váš odtud dostaneme."

Metz zakašlal a na rtech se mu objevila krvavá pěna. Zavrtěl hlavou.

"Ne. Zdá se, že mě stejně jako Viktora Frankensteina zahubilo vlastní přílišné sebevědomí. Nech mě být. Vezmi saně a opusť ostrov."

Tošio se zašklebil. "Jejich první zastávka byla u jezírka, doktore Metzi. Sledoval jsem je a viděl, jak potopili moje saně. Pak jsem utíkal napřed, abych zahnal Kiquie z ostrova. Dennie mě naučila jejich poplašný signál, a když jsem ho zakřičel, rozprchli se jak pomatení lumíci, takže alespoň oni jsou před těmi Stenosi v bezpečí."

"Žádnými Stenosi," opravil ho Metz. "Jsou to spíše Demento cetus metzii, řekl bych. 'Metzovi šílení delfini'... víš, myslím, že jsem první případ zabítí člověka delfinem za..." Přiložil si ruku k ústům a znovu se rozkašlal.

Pohlédl na krvavé sliny na dlani a pak zpátky na Tošia. "Rozhodli jsme se předat ty Kiquie galaktikům. Neměl jsem z toho radost, on mě ale přesvědčil..."

"Takkata-Jim?"

"Ano. Myslí si, že to bude málo, nabídne-li jim jenom polohu té bludné flotily..."

"On má ty pásky?" zašeptal Tošio ohromeně. "Ale jak...?"

Metz už neposlouchal. Zdálo se, že mu rychle ubývá síl. "...Myslí si, že to nebude stačit na vykoupení Streakeru, tak... tak se rozhodl, že jim dáme i ty domorodce."

Muž chabě sevřel Tošiovu paži. "Musíš je osvobodit, Tošio. Nedovol, aby se jich zmocnili ti fanatici. Jsou velice slibní. Musejí dostat laskavé patrony. Možná Linteny nebo Synthiany... my se ale pro tu práci nehodíme... my bychom... my bychom z nich udělali karikatury sebe samých. My bychom..."

Genetik upadl do bezvědomí.

Tošio čekal s ním. Víc pro toho muže udělat nemohl. Jeho miniaturní balíček první pomoci se hodil nanejvýš k tišení bolesti.

O minutu později se Metz znovu probral. Zíral před sebe, aniž viděl.

"Takkata-Jim..." zasténal. "Nikdy předtím mě to nenapadlo. No jistě, je přesně to, co jsme hledali! Nikdy jsem si to neuvědomil, ale on není delfin. On je člověk... Koho by to kdy napadlo..."

Zachřel a obrátil oči v sloup.

Tošio nenahmátl žádný pulz. Položil tělo na zem a vklouzl zpět do pralesa.

"Metz je mrtvý," řekl Charlesi Dartovi. Šimpanz vykukoval z křoví a bělma očí mu jasně svítila.

"Alet-t-to je..."

"Zabití člověka, já vím." Tošio přikývl. Chápal hrůzu Charlese Darta; Jediným standardním prvkem v technice pozvedání druhů, který lidé převzali od galaktiků v nezměněné formě, bylo hluboké zakotvení odporu k patro-novraždě do povahy chráněnců. Málokdo to považoval za mimořádně pokrytecké, vzal-li se v úvahu liberální postoj člověka v jiných oblastech. Přesto.

"Takže n-nebudou dvakrát váhat, jestli mají zastřelit i nás dva!"

Tošio pokrčil rameny.

"Co budeme dělat?" Charlie odhodil veškeré profesionální manýry a hledal u Tošia ruku, která ho povede. Mělo by to být obráceně, pomyslel si Tošio trpce, to on je tím dospělým a já tím dítětem. Ne, to je přece hloupost. Věk ani vztah patron-chrá-němec s tím nemají co dělat. Já jsem voják. Udržet nás naživu je moje práce. Skryl nervozitu. "Budeme dělat to, co dosud, doktore Dařte. Nedáme jim ani na chvíli pokoj a budeme se snažit zabránit jim odstartovat, jak nejdéle to půjde." Dart nechápavě zamrkal a pak zaprotestoval. "Jenže to se pak odtud nijak nedostaneme! Copak pro nás nemůžeš zavolat Streaker?" "Pokud to bude jen trochu možné, jsem si jistý, že to Gillian nějak zařídí. V této chvíli jsme však oželitelní, doktore Dařte. Jsme vojáci. Říká se, že obětovat se pro druhé přináší jistý druh uspokojení. Myslím, že na tom něco bude; jinak by ani nemohly existovat legendy." Šimpanz se tomu snažil uvěřit. "Pokud se vrátí na Z-Zemi, řeknou, co jsme udělali, vid'?" Tošio se usmál. "Na to vemte jed." Charlie hleděl chvíli do země. V dálce bylo slyšet praskání větví, jak se Stenosové prodírali pralesem. "Ehm, Tošio, rád bych ti něco řekl." "Co, doktore Dařte?" "Ehm, pamatuješ si, jak jsem mluvil o tom, že potřebuju zdržet jejich start kvůli jedné věci?" "Kvůli vašemu pokusu. Ano, vzpomínám si." "No, chci říct, že přístroje, které jsem nechal na palubě Streakeru, potřebné údaje zaznamenají, takže ty informace se dostanou domů i beze mne." "No to je skvělé, doktore Dařte! To mě upřímně těší." Tošio věděl, co to pro toho šimpanzího věolce znamená. Charlie se chabě usmál. "Hmm, ano. No, a protože se to už nedá zastavit, myslím, že bys o tom měl vědět, aby tě to nepřekvapilo." Způsob, jakým to řekl, vzbudil v Tošiovi nepříjemný pocit. "Poslouchám vás." Charlie pohlédl na hodinky. "Za osmdesát minut bude robot tam, kde ho chci mít." Trochu nervózně pohlédl na Tošia. "A pak moje bomba vybuchne." Tošio se drcnutím opřel zády o kmen stromu. "No výborně, to je to, co potřebujeme..." "Chtěl jsem to říct Takkata-Jimovi chvíli před tím, abysme se ještě stačili pro jistotu odlepit," řekl Charlie rozpačitě. "Nedělal bych si však žádné obavy. Viděl jsem Denniinu mapu jeskyně pod ostrovem. Řekl bych, že je minimálně stejná pravděpodobnost, že se mohyla nepropadne, ale znáš to..." Bezmocně rozhodil ruce. Tošio vzdychl. Zemřou tak jako tak. Naštěstí to nevypadalo, že by tenhle poslední zvrat měl mít nějaké kosmické následky.

94 STREAKER

"Jsme připraveni," oznámil suše. Gillian zvedla pohled od hologramů. Z prahu dveří jí ledabyle, dvěma prsty, zasalutoval Hannes Suessi. Jasně světlo z chodby vrhalo na podlahu spoře osvětlené místnosti kontrastní stín různoběžníku. "Co sladění impedancí...?" zeptala se. "Všechno je téměř perfektní. Po pravdě řečeno, až se vrátíme na Zemi, navrhnu, abysme od Thennaninů koupili pár starých vraků na vylepšení všech Snarků. Budeme pomalí, a to dvojnásobně, kvůli té vodě v centrálním prostoru, ale Streaker se odlepi a poletí. A bude to muset být pekelná rána, aby ten svrchní plášť prorazila." Gillian položila nohu na stůl. "Na takovou ránu je tam nahoře ještě spousta energie, Hannesi." "Chci říct, že poletí, a pokud jde o ostatní..." Strojník pokrčil rameny. "Jediné omezení, které bych doporučil, je, aby se obsluha strojovny mohla tak hodinku prospat pod spacími přístroji, pokud se nemají při startu sesypat. Všechno ostatní je na vás, madam kapitán." Zarazil ji, ještě než mohla promluvit. "A. nechodte se nás ptát na rady, Gillian. Zatím si vedete tak výborně, že od Tišůt ani ode mne neuslyšíte nic jiného než ano, pane, a jakmile jen řeknete, odstartujeme." Gillian zavřela oči a přikývla. "Tak dobře," zašeptala. Hannes nahlédl otevřenými dveřmi mezi Gillianinou pracovním a laboratoří. O té prastaré mrtvole věděl. Byl tam s Tomem Orleyem, aby mu ji pomohl dostat na loď. Zahlédl siluetu - vznášela se ve skleněné truhle. Otrásl se a odvrátil. Gillianin holodisplej znázorňoval planetu Kithrup o velikosti pingpongového míčku a hrstku jeho měsíců připomínajících malé broky. Vedle dvou shluků červených a modrých bodů se vznášela drobná písmenka počítačového kódu. "Zdá se, že těch nechutných potvor už moc nezbyvá," poznamenal Suessi. "Tohle jsou jen lodě v blízkém kosmu. Širší pohled, zahrnující zhruba jeden kubický astron, ukazuje dvě dosud početné galaktické eskadry. Samozřejmě, že ty flotily nedokážeme doopravdy identifikovat, ovšem bitevní počítač jun přiděluje barvy na základě jejich pohybů. Pořád ještě dochází ke změnám aliancí. Kromě toho se na měsících ukrývají spousty těch, kteří nějakým způsobem přežili." Suessi našpulil rty. Už už chtěl položit otázku, která pronásledovala všechny, nakonec si to však rozmyslel. Avšak Gillian na ni odpovíděla. "Tom se ještě neozval." Podívala se na své ruce. "Ještě před chvílí by nám ta informace nebyla prakticky k ničemu, ale teď..." odmlčela se. "Teď potřebujeme vědět, jestli odstartovat neznamená sebevraždu," dokončil za ní Suessi. Všiml si, že Gillian už zase pozorně sleduje hologram. "Takže se snažíte přijít na to sama, vidíte?"

Gillian pokrčila rameny. "Běžte se na tu hodinu nebo dvě nebo deset prospat, Hannesi. Řekněte svým delfinům, aby si zdířili přímo na stanovištích a napojte jejich spací přístroje na můstek."

Zamračeně sledovala putující tečky. "Možná se mýlím. Možná, že se nakonec budeme muset rozhodnout pro menší zlo - to znamená zůstat tady, dokud nám nezmodrají dásně z otravy kovy nebo neumřeme hladu. Mám ale takový pocit, takovou předtuchu, že už brzy budeme muset začít jednat." Zavrtěla hlavou.

"A co Tošio, Híkahí a ostatní?"

Gillian neodpověděla. Žádné odpovědi nebylo třeba. Po chvíli se Suessi otočil a odešel.

Nic než tečky. Pasivní senzory Streakeru nedokázaly rozlišit víc než pohyblivé body, které se občas shlukly do jiskřících rojů, aby se znovu rozdělily, avšak již v daleko menším počtu. Bitevní počítač celý průběh sledoval a vyvozoval možné závěry. Avšak odpověď, kterou Gillian potřebovala, mezi nimi nikdy nebyla. Budou zbývající flotily lhotejné k dávno ztracenému thennaninskému křižníku, který se mezi nimi náhle objeví, nebo ho společnými silami vymažou z oblohy?" Ještě nikdy v životě se Gillian necítila tak osamělá.

"Kde jsi, hochu? Já vím, že žiješ. Cítím tvůj vzdálený dech. Co právě teď děláš?"

Vlevo začalo blikat zelené světlo komunikační linky.

"Ano," ozvala se.

"Doktorko Basskinová!" Byl to hlas Wattacetiho a volal z můstku. "Volá Híkahí! Napojila se na relé! Má Kreideikiho!"

"Spojte mi ji!"

Ozvalo se syčení, jak operátor přidal slabému signálu na hlasitost.

"To jste vy, Gillian?"

"Ano, Híkahí. Díky bohu! Jste v pořádku? A Kreideikí je pořád u relé?"

"Jsme celkem v pořádku, Hojitelko. Z toho, co nám řekli na můstku, nás tam, jak se zdá, vůbec nepotřebujete!"

"To jsou tedy pěkně zatracení lháři! Až na to, že bych žádného z nich za nic nevyměnila. Poslouchej, pět členů posádky je nezávěsných. Měli byste být varováni, dva z nich zdívočeli a jsou mimořádně nebezpeční."

Až na nepřetržité syčení bylo na lince dlouho ticho. Pak konečně přišla odpověď. "Už nejsou nezvěstní, Gillian. Čtyři jsou mrtví."

Gillian si ukryla tvář do dlaní. "Bože můj..."

"Kípiru je tady s námi," odpověděla Híkahí na její nevyčtenou otázku.

"Chudák Akki," vzdychla Gillian.

"Pošlete zprávu na Calafii, že splnil svou povinnost. Kípiru říká, že vzdoroval a zachoval si rozum až do konce."

To s tím vzkazem se Gillian nelíbilo. "Híkahí, lodi teď velíš ty. Potřebujeme tě tady, a to hned. Tímto ti oficiálně předávám..."

"Ne, Gillian," přerušil ji flétnový hlas Híkahí, "Prosím. Počkej ještě. Máme ještě nějaké povinnosti se skífem. Musíme vyzvednout ty, co jsou na ostrově; včetně kiquijských dobrovolníků."

"Nejsem si jistá, jestli na to bude čas, Híkahí." Její slova zněla hořce. Myslela na bystrou, stále se podceňující Dennie Sudmanovou, erudovaného Sah'ota, a Tošia, tak mladičkého a šlechtetného.

"Volal T-Tom? Je vyhlášená pohotovost?"

"Zatím ani jedno. Ale..."

"O co tedy jde?"

Nedokázala to vysvětlit. Zkusila to v trináru.

Jak pronikavý zvuk to slyším -
jekot polnic, sílící řev motorů -
slzy lásky opuštěných -
* brzy, tak hrozně brzy - *

Na lince bylo dlouho ticho. A když pak přišla odpověď, neuslyšela hlas Híkahí, ale Kreideikiho. V jeho prostých, opakujících se frázích trináru bylo něco, co Gillian dokázala pouze vytušit, něco hlubokého a tak trochu strašidelného.

* Zvuky, všechny zvuky
na něco odpovídají na něco odpovídají :
* činy, všechny činy
vydávají zvuky vydávají zvuky :
* .Avšak povinnost, každá povinnost
volá tise volá tise :
Hlas Kreideikiho dozněl a Gillian zjistila, že ani nedýchá. Po zádech jí běhal mráz.

"Sbohem, Gillian," ozvala se Híkahí. "Dělej, co je tvou povinností. Vrátime se, jak to jen půjde. Nečekejte ale na nás."

"Híkahí!" Gillian se natáhla ke komunikátoru, avšak nosný kmitočet byl přerušen dříve, než stačila říct jen o slůvko víc.

95 TOŠIO

"Obě komory jsou zajištěné zevnitř," oznámil udýchaně Tošio, když se vrátil do úkrytu. "Nezbývá, než to zkusit tím vaším způsobem."

Charles Dart přikývl a společně se vydali k tryskám na zádi toho malého kosmického plavidla.

Už dvakrát se ukryli před pátrajícími Stenosi v korunách vysokých stromů. Zdálo se, že ty šílené delfíny nenapadlo hledat kořist nahoře. Tošio si však uvědomoval, že kdyby byli přistiženi v otevřeném terénu, byl by to jejich konec.

Charlie odstranil kryt do údržbářského prostoru mezi motory. "Dostal jsem se tam tak, že jsem se proplazil támhle mezi tím prvodním potrubím až k přístupovému panelu v támhle té přepážce." Tošio chvíli zíral do bludiště potrubí, pak užasle pohlédl na Dartu. "Není divu, že nikdo nepočítal s černým pasažérem. Stejným způsobem jste se dostal i do zbrojnice? Tak, že jste se protáhl šachtami, do kterých by se žádný člověk nevešel?"

Planetolog přikývl. "Podle mě tam se mnou jít nemůžeš. To znamená, že ty mňavý potvůrky musím dostat ven sám, je to tak?"

Tošio přikývl. "Řekl bych, že budou v zádovém nákladovém prostoru. Tady je voder."

Předal mu tlumočnicka. Připomínal velikou medaili na řetízku. Všichni novošimpanzi vodery dobře znali, neboť až do tří let měli všeobecně problémy s mluvením. Charlie si ho pověsil na krk. Začal šplhat do otvoru, pak se však zarazil a nedůvěřivě pohlédl zpátky na kadeta.

"Ty, Tošio. Představ si, že by tohle byla jedna z těch 'zoo' lodí z dvacátého století a tamti tlupa divokých šimpanzů uvězněná v podpalubí klipru - nebo co se tenkrát

používalo - na cestě z Afriky do nějaké laboratoře nebo cirkusu. Vplížil by ses ty dovnitř, abys je zachránil?"

Tošio pokrčil rameny. "Upřímně řečeno nevím, Charlie. Líbila by se mi představa, že ano. Ale opravdu nevím, co bych v takové situaci udělal."

Novošimpanz se dlouze zahleděl lidskému kadetovi do očí, pak zabručel: "Tak jo, dobře hlídej."

Nechal se od Tošia povysadit a protlačil se do mechanického bludiště. Tošio se přikrčil pod vývody trysek a poslouchal zvuky z pralesa. Když začal Charlie zápolit s přístupovým panelem, měl Tošio pocit, že při tom dělá příšerný rámus. Pak zvuky ustaly.

Tošio vklouzl do pralesa, aby opatrně obhlédl nejbližší terén.

Z rachotu ozývajícího se z domorodé vesnice poznal, že Stenosové propadli záchvatu ničení. Doufal, že se zatím žádný z těch maličkých domorodců nevrátil, aby se stal svědkem jejich řádění, nebo, ještě hůře, aby se jim připlétl do cesty. Vrátil se k hlavnímu člunu a podíval se na hodinky. Do výbuchu bomby zbývalo sedmáct minut. Měli nejvyšší čas. Natáhl se do údržbářského prostoru a pár minut tam točil s některými ventily, aby porušil nastavení. Samozřejmě, že Takkata-Jim tryskové motory vůbec nepotřeboval. Pokud si opravdu doplnil palivo, mohl odstartovat pomocí gravitace. Otevřený přístupový panel by sice snížil aerodynamickou stabilitu lodí, nebylo by to ale příliš poznat.

Takovéhle čluny už byly stavěny nerovné a hrbolaté.

Znehybněl a poslouchal.

Divoké řádění v pralese se přibližovalo. Delfini se vraceli.

"Pospěšte si, Charlie!" Nahmátl pažbu jehlovky v pouzdře a v duchu si říkal, jestli by vůbec dokázal zasáhnout zranitelná místa, kde delfiny nechránily kovové boky pavouků.

"Rychle!"

Z dutiny se ozvalo rychlé, tiché pleskání a série přerušovaných kvílcnutí. Náhle Tošio zahlédl dvojici zelených rukou s širokými blánami mezi prsty. Za nimi následova-

la hlava dosti vystrašeně koukajícího Kiquie. Domorodec prolezl vnitřním panelem, procupital bludištěm potrubí a skočil Tošiovi do náručí.

Tošio musel toho vyděšeného tvora ze sebe násilím sundat, aby mohl sáhnout pro dalšího. Maličcí Kiquiové dělali s tím svým žalostným kvílením strašný rámus.

Konečně byli všichni čtyři venku. Tošio nakoukl dovnitř a viděl, že Charles Dart se snaží vrátit vnitřní panel na místo.

"Nechte to být!" zasyčel.

"Musím! Jinak si Takkata-Jim všimne na řídicím panelu změny tlaku vzduchu! Je vůbec štěstí, že si toho ještě nevšiml!"

"Honem! Už jsou..." Zaslechl bzučení waldomotorů a praskání vegetace. "Už jsou tady! Odlákám je od vás. Hodně štěstí, Charlie!"

"Počkej!"

Tošio se odplížil několik metrů do křovinatého porostu, aby nepoznali, odkud se tam vzal. Pak se přikrčil a vystartoval.

Támhle! Támhle!

Velrybář!

Ikin Harpunář!

Přítel Tuňáka!

Támhle! Zabij! Támhle! #

Stenosové všeštěli z těsné blízkosti. Tošio se vrhl za pseudoolivovník a nad hlavou mu zapraskaly modré výboje smrti.

Kiquiové se s kvičením rozprchli po pralese.

Tošio vyskočil a utíkal a snažil se, aby měl neustále mezi sebou a pronásledovateli stromy.

Zprava a zleva slyšel delfiny, kteří ho rychle obkličovali. Běžel, jak mu to jen suchý oblek dovolil, aby dosáhl útesů dřív, než se kruh uzavře.

96 TOM ORLEY

Chvilí poslouchal rádio, avšak přestože poznal hlasy několika druhů, příliš velká část vysílání probíhala na me-zipočítačové bázi, takže se toho tímto způsobem nemohl moc dovědět.

Fajn, řekl si v duchu. Takže zkusíme vymyslet ty správné formulace. Tohle by už vyjít mělo.

97 SKIF

Dennie se zakoktávala slovy, která si tak pečlivě připravila. Pokoušela se znovu a jinak formulovat své argumenty, Hikahí ji však přerušila.

"Doktorko Sudmanová. Není třeba 'naléhat'! Tak jako tak je ostrov naší příští zastávkou. Vyzvedneme Tošia, pokud tam ještě bude. A možná se vypořádáme i s Takkata-Jimem. Vyrazíme, jakmile Kreideikí skončí."

Dennie vydechla a cítila, jak její napětí ustupuje. Už to tedy není na ní. Teď se toho chopí profesionálové a ona si může dát pohov.

"Za jak dlouho...?"

Hikahí pohodila hlavou. "Kreideikí pochybuje, že by byl tentokrát úspěšnější než předtím. Nemělo by to trvat dlouho.

Proč si zatím se Sah'otem neodpočínáte?"

Dennie přikývla a otočila se, aby se podívala, kde by se v tom miniaturním prostoru natáhla.

Připlavala k ní Sah'ot.

"Poslyš, Dennie, co kdybychom se zatím, co se budeme snažit odpočívat, střídavě drbali na zádech?"

Dennie se zasmála. "No prosím, Sah'ote. Hlavně se ale nenech unést, ano?"

Ještě jednou se Kreideikí pokusil s nimi domluvit.

: Jsme Zoufalí : Tak Jako Kdysi Vy : Jsme Naději Pro Ty Maličké Nedokončené Z Tohoto Světa : Naději Že Dospějí Nezlomení:

: Naši Nepřátelé Ublíží I Vám Až Přejde Čas :

: Pomozte Nám :

Odpověď přišla formou pulzujícího úderu statické elektřiny. Nesl v sobě částečně psychický pocit uzavřenosti, částečně tlaku a tavícího žáru. Byla to klaustrofobická píseň na počest hrubé tvrdé skály a tekoucího kovu.

+ DOST

MÍR ++ KLID!!

- OSAMĚLOST +

Rozhostilo se ticho a v něm se ozvalo zakvilení týraného mechanismu. Starý robot, jenž tak dlouho visel v hloubce dvou kilometrů v šachtě vrtavého stromu, byl zničen.

Kreideikí cvakl sonarem známý obrat v trináru.

* To je, je to- *

Měl chuť ponořit se znovu do Snu. Avšak na něco takového nebyl, na této úrovni reality, čas.

Na této úrovni reality měl momentálně povinnosti. Snad později. Později znovu navštíví Nukapai. Třeba mu ukáže nesdělitelné věci, které zaslechla v nedefinovatelných cestičkách předtuchy.

Zamířil zpět k přechodové komoře miniaturní vesmírné lodi. Když Hikahí zahlédla, jak se blíží, začala zahřívát motory.

98 TOM ORLEY

".. malá skupina delfínů spatřena několik set paktaarů od této pozice! Mířila poměrně rychle na sever. Možná chtěla zjistit, co to tu bylo za bitvu. Pospěšte si! Teď je ten pravý čas udeřit!"

Tom vypnul rádio. Z toho, jak se musel soustředit, aby dokázal mluvit plynně a rychle galaktickou desítkou, mu třeštila hlava. Ne, že by čekal, že Bratrstvo Noci uvěří, že jeho hlas patřil některému z jejich nezvěstných průzkumníků. To také nebylo v jeho plánu důležité. Jediné, co chtěl, bylo vzbudit před závěrečným úderem jejich zvědavost.

Přepnul frekvenci a našpulil rty, aby se připravil na to, že promluví v galaktické dvanáctce.

Po pravdě řečeno, byla to docela legrace! Alespoň nemyslel na hlad a vyčerpání a uspokojovalo to jeho smysl pro estetiku, i když to znamenalo, že zakrátko po něm všichni do jednoho půjdou.

".. Pahští bojovníci! Paha-ab-Kleppko-ab-puber ab-Soro ab-Hull! Informujte sorskou první dámu flotily, že máme zprávy!" Tom se uchechtl slovní hříčce, která se dala říct pouze v galaktické dvanáctce, nicméně si byl jistý, že Sorům nikdy nedejde.

99 GILLIAN

Náhle něco uvedlo všechny bojující strany do pohybu. Ze zdecimovaných flotil se začaly oddělovat malé eskadry a přidávat se k malým skupinkám z Kithrupových měsíců a všechny společně mířily k planetě. Během spojování jednotlivé skupiny divoce vířily a nepatrné světelné záblesky vystřídaly miniaturní exploze.

Co se to tam proboha děje? Ať už to znamenalo cokoli, Gillian cítila, že by to mohla být příležitost.

"Doktorko Baskinová! Gillian!" ozval se z komunikátoru Tišůtin hlas. "Znovu jsme zachytili radiové vysílání z povrchu planety. Jde to z jediného zdroje a v jednom kuse to chrlí nesmysly v různých galaktických jazycích! Přisahám ale, že to všechno zní jako jeden hlas!"

Naklonila se a stiskla jedno z tlačítek. "Jdu tam, Tišůt. Ať polovina střídající směny zaujme stanoviště. Zbytek necháme ještě chvíli odpočívat." Přerušila spojení.

Ach, Tome, pomyslela si, zatímco spěchala ke dveřím. Copak to je? To jsi nemohl přijít s něčím elegantnějším? S něčím míň zoufalým?

Samozřejmě, že ne, pokárala se v duchu, zatímco běžela chodbou. No tok, Jill. To nejmenší, co můžeš udělat, je mlčet a nerýpat.

Za chvíli už byla na můstku a poslouchala na vlastní uši.

100 TOŠIO

Zahnán do pastí, nemohl Tošio dokonce ani vylézt na strom. Věděl, že jsou už příliš blízko, a že jakmile se pohne, prozradí se.

Slyšel je, jak se blíží a jak se smyčka stále více utahuje. Sevřel pažbu jehlovky, rozhodnut zaútočit první, než budou natolik blízko, aby se mohli vzájemně podporovat. Bude to souboj jedné malé ruční zbraně s obrněnými mechanismy s výkonnými lasery, a on rozhodně nebyl takový střelec jako Tom Orley. Po pravdě řečeno, ještě nikdy nevystřelil na žádnou rozumnou bytost. Pořád to ale bylo lepší, než čekat na místě.

Přikrčil se a zkusil se plížit vpravo, k pobřeží. Snažil se nešlápnout na žádnou větvičku, ale ani ne minutu potom, co opustil úkryt, vyplašil jakéhosi malého živočicha, který se s rámusem dal na útěk křovisky.

Okamžitě zaslechl zvuk blížících se mechanismů. Rychle se proplížil hustým křovím, jen aby se ocitl přímo před širokou nohou pavouka.

Afám tě! Mám tě!

Zazněl triumfální pokřik. Zvedl hlavu a jeho oči se setkaly s šíleným pohledem Srika-pola. Delfín se dychtivě zašklebil a

dal pavouku příkaz zvednout nohu.

Tošio se odkulil stranou a vzápětí noha prudce dopadla tam, kde měl ještě před okamžikem hlavu. Rychle se otočil, aby se vyhnul kopnutí. Pavouk couvl, aby mohl použít obě přední nohy. Tošio zjistil, že nerná kam uhnout. Vystřelil do obrněného břicha stroje, avšak miniaturní jehličky se neškodně odrazily do pralesa.

Znovu zazněl triumfální jekot v čistém primáři. # Mám tě! #

V té chvíli se ostrov začal otřásat.

Země se prudce zvedala a klesala. Tošiem to házelo ze strany na stranu a hlava mu rytmicky poskakovala na hlině.

Pavouk se rozkymácel a s rachotem se vrhl do pralesa.

Chvění se zrychlovalo. Tošiovi se podařilo převalit na břicho. Bojoval s otřesy ve snaze zvednout se na kolena.

Na mýtinu se s praskotem vpotáceli dva pavouci řízení nepřítelny delfiny. Jeden se v panice přehnal kolem Tošia, druhý ho však zahlédl a vztekle zakvičel.

Tošio se snažil namířit jehlovku, avšak země vibrovala a začala se naklánět. Byl to závod mezi ním a delfinem o to, komu se prvnímu podaří zamířit a vystřelit.

Náhle je oba ochromil pronikavý jekot, kterým jim explodoval v hlavě.

-!- ZLÍ!

- JSTE ZLÍ! +

+ NECHTE -

- NÁS +

+ BÝT! -

Byl to protestní řev, který dohnal Tošia k tomu, že si s úpěním křečovitě stiskl spánky. Jehlovka mu vyklouzla z ruky a spadla na rychle se zvedající zem.

Delfin pronikavě zapíštěl a jeho pavouk se v křečích zhroutil.

Promiň! Promiň!

Odpusť Patrone!

Odpusť! #

Delfin, jenž ho řídil, žalostně kvílel.

Tošio se zvedl a klopýtal k moři. "Odpuštěno," podařilo se mu vydechnout, když ho míjel. Nemohl se zabývat delfínovou schizoidní přeměnou. "Pojď tudy, jestli můžeš!" zavolal přes rameno, zatímco se s třesící hlavou potácel pralesem k pobřeží.

Když dosáhl okraje mohyly, viděl, že moře je jediná zpěněná vodní masa. Rozhlédl se na obě strany a uvědomil si, že nikde to není lepší.

V té chvíli se ozvalo pronikavé zaburácení motorů. Ohlédl se a spatřil, jak se z místa vzdáleného sotva sto metrů zvedá obrovský vír vyrvané vegetace. Nad poničený prales se vznesl tmavě šedý vesmírný člun, obklopený zářícím mrakem ionizace. Tošiovi se zjezily vlasy, jak se přes ostrov přehnal pulzující antigravitační pole. Loď se pomalu otáčela a zdálo se, že váhá. A pak, s ohlušivým zahřměním, vyrazila k východní obloze.

Tošio se před úderem rázové vlny přikrčil. Nebyl čas na žádné zdržování. Buďto Charles Dart unikl, nebo ne. Natáhl si přes obličej masku, jednou rukou si ji přidržel a skočil. "Je to na tobě, Infí..." zašeptal a dopadl do rozbouraného moře.

101 GALAKTICI

Malé flotilky potlučených válečných lodí nad planetou náhle ustaly ve vzájemném masakru.

Opustily úkryty na maličkatých měsících Kithrupu, aby vsadily všechno na možnost, že to radiové vysílání na severní polokouli planety je skutečně lidského původu. Cestou ke Kithrupu po sobě jednotlivé minialiance plivaly oheň ze všech svých ubývajících sil, dokud celou tu rozmanitou všehochoť plavidel nečekaně nezasáhla vlna psychického řevu. Přihlnala se z planety silou, kterou nikdo nečekal, pronikla ochrannými lodními psi štíty a posádky dočasně ochromila.

Flotily se sice dál řítily k planetě, avšak bojovníci jen nemohoucně mžourali, neschopni věnovat se palbě ani řízení plavidel.

Kdyby byl zbraní, připravil by ten psychický výkřik vzteku a odporu polovinu lodí o osazenstvo. Už takhle jim rezonoval v mozcích a ty nejméně odolné dohnal k naprostému šílenství.

Dlouhou dobu pluly křižníky nazdařbůh, mimo původní formace, stále však sestupovaly do horních vrstev atmosféry planety.

Konečně začal psychický jekot slábnout. Vztekly skřípot utichal. Posádky se pomalu probíraly a v myslech jim přetrvávaly žhnoucí vjemy.

Xantiniové a jejich chráněnci, kteří pluli daleko od ostatních, se rozhlédli a zjistili, že je na další bojování přešla všechna chuť. Rozhodli se uposlechnout té jasné výzvy k odchodu. Jejich čtyři zubožené lodě opustily soustavu Kthsemení maximální rychlostí, kterou vyčerpané motory dokázaly vyvinout.

J'8lekům trvalo dlouho, než přišli k sobě. Pod vlivem ochromujícího křiku zabloudili mezi lodě Bratrstva Noci. Bratrstvo se probralo dříve a použilo J'8leky za cvičné terče.

Složitě systémy autopilotů dovedly dvě jofurské válečné lodě k jakési dýmající hoře daleko od jejich původního cíle a přistály s nimi na jejím svahu. Zatímco automatické zbraně pátraly po nepříteli, zápasili Jofurové se svým vlastním duševním zmatkem. Když konečně ten úděsný psychický řev utichl, začaly posádky ožívat a přebírat kontrolu nad svými nehybnými loděmi.

Byli již téměř připraveni znovu odstartovat a vyrazit na sever, aby se znovu připojili k šarvátce, když vtom celý vršek hory explodoval v mohutném sloupci přehřátých plynů.

102 STREAKER

Gillian nehybně zírala s pokleslou bradou, dokud to "skřípání" konečně nezačalo slábnout.

Těžce polkla. V uších jí hučelo. Potřásla hlavou, aby se toho otupělého pocitu zbavila. Všimla si, že na ni delfini civí.

"To bylo strašné!" řekla. "Jste všichni v pořádku?"

Zdálo se, že se Tišůt ulevilo. "Ano, naprosto. Před chvilkou jsme zaznamenali mimořádně silnou explozi psí. Bez problémů pronikla našimi štíty a zdá se, že vás na pár minut omámila. Zato my jsme, až na chvilkový nepříjemný pocit, téměř nic necítili!"

Gillian si masírovala spánky. "Zřejmě budu citlivější. Doufejme jen, že si itýčka ten útok nezopakují z ještě větší blízkosti..." Zarazila se, neboť Tišůt vrtěla hlavou.

"Gillian, já si nemyslím, že to byla itýčka. A pokud ano, nemířili tím na nás. Přístroje ukazují, že zdroj byl někde velice blízko odtud a téměř dokonale vyladěný tak, aby ty vlny nemohly zasáhnout kytovce! Váš mozek je podobný našemu, takže jste to pocítila jen trochu. Suessi říká, že necítil skoro nic.

Řekla bych ale, že někteří galaktici si za té psí bouře prožili těžké chvíle!"

Gillian zavrtěla hlavou. "Nerozumím."

"Tak to jssme dvě. Myslím ale, že není nutné rozumět. Můžu vám říct jen tohle - téměř ve stejném okamžiku, kdy došlo k té explozi psí, došlo také k intenzivním otřesům země necelých dvě stě kilometrů odtud. Teprve teď začínají přicházet tektonické vlny."

Gillian připlavala na Tišůtino stanoviště v lesklé kopuli velitelského můstku Streakeru. Delfíní poručice ukázala čelistí k malému holomodelu planety.

Nedaleko od pozice Streakeru byl na modelu znázorněn nepatrný shluk blikajících červených symbolů.

"To je přece Tošiův ostrov!" řekla Gillian. "Takže Charlie měl opravdu jednu bombu navíc!"

"P-prosím?" řekla Tišůt nechápavě. "Já myslela, že Takkata-Jim zabavil..."

"Startující loď!" oznámil detekční důstojník. "Anti-g a stáze - z místa, kde došlo k těm otřesům, sto padesát kilometrů odtud. Sleduju ji... v téhle chvíli míří na východ, rychlost dva machy!"

Gillian pohlédla na Tišůt. Napadla je stejná věc. Takkata-Jim.

Gillian si tu otázku přečetla ve tváři delfíní důstojnice. "Možná se už brzy budeme muset rozhodnout. Sledujte ho dál, ať víme, kam má namířeno. A měli bychom se dát do buzení zbývající části posádky."

"Ano, kapitáne. Těch, kterým se podařilo spát i během několika posledních minut." Tišůt se otočila a předala rozkaz dál.

O pár minut později se probudil bitevní počítač.

"Co je zase tohle?" zeptala se Gillian.

Na modelu Kithrupu se od Tošiova ostrova začal formovat dlouhý, klikatý pás jasně žlutých bodů.

"Zřejmě nějaké exploze," poznamenala Tišůt. "Počítač to interpretuje jako bombardování, my jsme však žádné střely nezjistili! A co to je za rozptyl? K explozím dochází pouze v tomto úzkém pásu zeměpisné délky!"

"Další poruchy na kmitočtu psí!" oznámil operátor. "Silné! A z více zdrojů, po celé planetě!"

Gillian se zamračila. "Tyhle exploze nejsou bombardování. Vzpomínám si, že jsem podobné schéma už jednou viděla. Je to hranice této tektonické desky v kůře planety. A ty poruchy mohou být vulkány.

Řekla bych, že to je způsob, jakým místní projevují svou nespokojenost."

"Cože?" vrhla na ni Tišůt zmatený, nechápavý pohled.

Gillian se tvářila nepřítomně, jako by v duchu hleděla na něco hodně vzdáleného. "Myslím, že začínám rozumět tomu, co se tady děje. Za to, že ty psí poruchy nemají vliv na kytovce, například, můžeme poděkovat Kreideikímu."

Delfíni na ni mlčky zírali. Gillian se usmála a poplácala Tišůt po hřbetě.

"Netrapte se tím. Je to dlouhé povídání, ale bude-li čas, vysvětlím to. Myslím, že nás se z tohoto všeho budou nejmíc týkat otřesy kůry. Už brzy by měly nějaké přijít. Budeme schopni je tady dole přestát?"

Delfíní poručice se zamračila. To, jak lidé dokázali změnit během okamžiku tok svých myšlenek, bylo nad její chápání.

"Ano, myslím, že ano, Gillian. Tedy, pokud tanto vydrží." Ukázala do jednoho z oken, k podmořskému útesu, který se tyčil nad jejich lodním křížencem.

Gillian pohlédla k té temné skalní mase, viditelné prasklinami v thennaninském pancíři. "Na to jsem zapomněla. Měli bychom si to ohlídat."

Obrátila se zpět k holografickému modelu a sledovala šířící se pás poruch.

No tak, Híkahí! naléhala v duchu. Vyzvedni Tošia a ostatní a popluj zpátky! Brzy se budu muset rozhodnout, a ty by ses taky nemusela stačit vrátit!

Minuty běžely. Několikrát se zdálo, že se voda zachvěla, jak mořským dnem proběhlo tiché zadunění.

Gillian sledovala modrý glóbus Kithrupu. Pás blikajících žlutých bodů se postupně šířil na sever jako zanícená rána v boku planety. Nakonec se žluté body spojily se skupinkou maličkých ostrůvků v severozápadním kvadrantu.

Tam někde je Tom, uvědomila si Gillian.

Náhle sebou operátor prudce trhl. "Kapitáne! Zachytil jsem vysílání! V novoangličtina!"

103 TOM ORLEY

Mikrofon se mu držel špatně. Byl určen pro jiný tvar rukou. Olízl si rozpraskané rty. Svůj vzkaz už nebude mít čas zopakovat. Každým okamžikem čekal společnost.

Nastavil přepínač na vysílání.

"Kreideikí!" vyslovil pečlivě. "Pozorně poslouchajte! Nahrajte to a pusťte to Gillian! Ona vám to přetlumočí!"

Věděl, že v téhle chvíli už poslouchají jeho vysílání všechny lodě v blízkém vesmíru. Větší část jich je už pravděpodobně na cestě k němu. Pokud své lži vymyslí dobře, dorazí jich ještě víc.

"Můj přímý kabel na loď je poškozený," pokračoval. "A sto kilometrů je kvůli jednomu vzkazu moc velká vzdálenost.

Zkouším to tedy s tímhle šifrovačem a doufám jen, že ty boje tady vydržel."

Až sem to byly výmysly určené pro galaktiky. Teď však přišel čas na skutečný vzkaz. Potřeboval nějak skrytě sdělit Streakeru, co věděl.

"Jill? Naše vajíčko už prasklo, zlato. A vylíhla se z něj úplná zoo. Zoo zuřivých potvor!

Narazil jsem ovšem jen na jediný usmolený vzorek zboží, o které nám šlo. Slyšel jsem, že je pořád ještě k maní v horních regálech, ale to jsem jen slyšel. Budete se muset s H a C sami rozhodnout.

Pamatuješ si, jak nás starý Jacob Demwa vzal s sebou na ten výlet do centrální Knihovny na Tanithu? Vzpomínáš si, co říkal o předtuchách? Řekni o tom Kreideikimu. Je to na něm, ale podle mě byste se měli řídit Jakeovou radou!"

Cítil, že se mu začíná stahovat hrdlo. Už by to měl skončit. Nemá smysl nechat itýčka, aby si ho zaměřili až příliš přesně.

"Jill." Rozkašlal se. "Zlato, já už jsem ze hry venku. Doručte Herbieho a ostatní informace Radě. Vemte s sebou i K.

Musím věřit, že tohle všechno za to stálo."

Zavřel oči a křečovitě sevřel mikrofon. "Až potkáš starýho Jakea, připijte mi na zdraví, ano?"

Chtěl říct ještě něco, uvědomil si však, že už začíná být trochu moc konkrétní. Nemohl si dovolit, aby jazykové počítače galaktiků přišly na to, co čem mluví.

Našpulil rty a zapískal adieu v jazyce k tomu účelu jako stvořenému.

* Větrech unášené okvětní lístky

* padají mezi prsty mé ženy,

* zatímco na mě vzpomíná - *

Nosný kmitočec syčel dál, dokud přístroj nevypnul.

Vstal a vynesl rádio ven.

Opatrně se přiblížil k okraji jednoho z jezírek a hodil ho do něj. Pokud ho některé itýčko zaměří podle rezonance s krystaly uvnitř přístroje, bude se pro něj muset potopit.

Zůstal stát vedle jezírka a pozoroval, jak se mu nad hlavou valí nízké mraky, temné a těžké otálejícím deštěm.

Čekal je každým okamžikem. Zbraně měl za opaskem, stejně jako dýchací hadičku a čutoru s čerstvou vodou. Byl na něj připraven.

Stál, díval se a čekal, když náhle dýmající vulkán na obzoru zahřimal, zakašlal a pak vyvrhl k obloze zářivý ohňostroj.

Všechno bylo rozmazané. Oči měla zalité slzami, když však zamrkala, ne a ne se jich zbavit. Její oči na nich lpěly, jako by to bylo něco drahocenného.

"Odpovíme?" zeptala se tiše Tišůt vedle ní.

Gillian zavrtěla hlavou. Ne, pokusila se říct, z úst jí však nevyšel žádný zvuk. Telempaticky cítila soustrast všech kolem sebe.

Jak můžu truchlit, říkala si v duchu, když ho pořád ještě vzdáleně cítím? Pořád ještě žije, tam někde.

Jak můžu truchlit?

Ucítila jemné zavíření, jak se jeden z delfinů opatrně, aby ji nevyrušil, přiblížil k Tišůt, aby předal hlášení.

Gillian pevně sevřela pálici víčka.

Konečně se slzy spustily a v tenkých stružkách jí stékaly po tvářích. Nemohla si sáhnout pod masku, aby si je setřela, tak je nechala být. Když opět otevřela oči, viděla jasně.

"Já to slyšela, Wattaceti. Kterým směrem Takkata-Jim míří?"

"Ke galaktickým flotilám, kapitáne. Přestože se zdá, že mezi flotilami panuje chaos! Po tom zmatku způsobeném psi útokem se řítí všemi možnými směry. Chystá se tam velká bitva všech proti všem, tam nad... nad pozicí pana Orleye."

Gillian přikývla.

"Ještě chvíli počkáme. Vyhlášte nejvyšší stupeň pohotovosti a průběžně mě informujte."

Zbytek odpočívajících členů posádky byl zavolán na stanoviště. Suessi a D'Anite ohlásili, že motory jsou zahřáté.

Máš poslední šanci, Hikahí, pomyslela si Gillian. Už jsi na cestě?

"Gillian!" vykřikl Kaa a mechanickou paží ukázal do jednoho z oken. "Ten útes!"

Gillian k němu rychle připlavala a podívala se, kam pilot ukazoval. Celá skalní masa se chvěla. V obrovské stěně nad Streakerem se začínaly objevovat trhliny.

"Startovací stanoviště!" zavelela Gillian. "Tišůt, do-staňte nás odtud!"

104 GALAKTICI

Cullcullabra se uklonil před Sorkou Krat. "Už jste to lidské vysílání přeložili?" vyštěkla.

Podsaditý Pil se znovu uklonil a nepatrně couvl. "Ne, matko flotily, ještě ne úplně. Ten člověk mluvil jejich dvěma kostrbatými jazyky, takzvanou 'novoangličtinou', a 'trinárem'. Máme samozřejmě překladové programy pro oba dva, jsou však natolik chaotické a závislé na kontextu - jako žádný jiný civilizovaný jazyk - že..."

"Takže nemáte nic?" zasyčela Krat na knihovníka, až sebou trhl.

"Paní, myslíme si, že ta poslední část jeho vzkazu, ta v jazyce delfinů, bude možná tím nejdůležitějším. Mohl to být rozkaz jejich chráněncům, nebo..."

Knihovník zděšeně vypískl a rychle skočil zpět na své stanoviště, když ho předtím těsně minul fialový plod.

"Hypotézy! Dohady!" ječela Krat. "Dokonce i Tandové jsou vzrušením bez sebe a posílají na to místo na planetě, odkud byl ten vzkaz vyslán, jednu zbytečnou, nanicovatou výpravu za druhou. A my je musíme, chtě nechtě, následovat, co?"

Vztekle se rozhlédla. Posádka se snažila vyhnout jejímu pohledu.

"Má alespoň někdo z vás hypotézu, která by vysvětlovala ten nedávný psi útok, který, jak se zdá, dezorientoval všechny sofony v planetárním systému? Byla i tohle chiméra těch pozemšťanů? Jsou ty vulkány, které zahlcují naše přístroje praskáním statické elektřiny, jenom nějakým trikem?"

Posádka se snažila vypadat zaneprázdněné a zároveň pozorně. Nikdo se neodvažoval riskovat hněv matky flotily. Z detekční sekce vypochoďoval pahský válečník.

"Paní, " hlásil. "Předtím jsme si toho kvůli těm vulkánům nevšimli, ale z planety odstartovalo vesmírné plavidlo." Krat ucítila náhlý záchvat radosti. Na tohle celou dobu čekala! Přestože poslala vlastní loď na místo radiového vysílání, jádro její flotily zůstalo pohromadě.

"Zastírací manévry! Všechno to byly zastírací manévry! To vysílání, ty psí útoky, dokonce i ty vulkány!"

Docela ráda by věděla, jak to pozemšťaní v těch posledních dvou případech dokázali, to však mohlo počkat, až budou lidé a jejich chráněnci dopadeni a vyslechnuti.

"Ti pozemšťaní čekali, až se většina bitvy přesune blíže k planetě," mumlala, "a teď se pokoušejí uniknout! Musíme hned..."

V té chvíli k ní přistoupil Cullcullabra a uklonil se.

"Paní, provedl jsem důkladné pátrání v záznamech Knihovny a myslím, že znám zdroj toho psí i..."

Náhle Pilovi vylezly oči z důlků, neboť Krat ho bodla pářícím klepetem do břicha. Pak vstala, zvedla bezvládné knihovnickovo tělo do vzduchu a mrštila jím o zeď.

Postavila se nad ním a hluboce vdechovala pachy smrti. Kvůli tomuhle zabití už žádné potíže nebudou. Ten idiotský Pil si ji dovolil přerušit. Nikdo nebude moci popřít, že tentokrát byla v právu.

Zasunula klepeto zpět do pochvy. Byl to příjemný pocit. Nebylo to sice úplně totéž jako pářit se se samcem vlastní rasy, který by se i stejným způsobem bránil, ale příjemné to bylo.

"Pověz mi o té lodi pozemšťanů, " zavrňela sladce na Paha.

Všimla si, že čekal celou vteřinu, poté co domluvila, než sám promluvil. "Paní," ozval se konečně. "To není jejich hlavní loď. Vypadá to na jakési výzvědné plavidlo. "

Krat přikývla. "Posel. Už jsem si říkala, proč se dosud nepokusili dojednat kapitulaci. Přesuňte flotilu tak, abychom ho odchytili. Musíme jednat dříve, než ho zahlédnou Tandové!

Ať naši noví spojenci Thennaninové zaujmou postavení v týlu. Chci, aby si uvědomili, že jsou v tomhle podniku mladšími společníky."

"Paní, Thennaninové se už připravují, že nás opustí. Zdá se, že se dychtí přidat k tomu chaosu nad planetou. "

"Jen je nechte," zavrčela Krat. "Jsme s Tandy už zase vyrovnaní. A Thennaninové jsou už stejně se silami na dně. Ať jdou. A my pak vyrazíme za tou výzvědnou lodí!"

Uvelebila se na své vletoorové podušce a tiše si pro sebe broukala.

Brzy. Už brzy.

Jeho páni toho žádali příliš. Jak mohli očekávat, že bude podávat specifická hlášení, když se toho dělo tolik!

Byla to nádhra! Všechno se to odehrávalo najednou! Jiskřící drobné bitvy nad povrchem planety... zářivé žhavé vulkány... a ten úžasný psychický řev hněvu, který vytryskl ze samotné planety teprve před chvílí!

Ten hněv pořád ještě vřel. Proč jeho pány něco tak jedinečného nezajímá? Psí z nitra planety? Mohl by jim o tom rozhněvaném hlase tolik říct, avšak oni ho jen chtěli odstínit. Rušil je a vzbuzoval v nich pocit zranitelnosti.

Akceptor to všechno blaženě vychutnával, dokud opět nepřišel trest. Jeho tandští páni použili nervové šlehnutí. Jeho končetiny sebou škubly a mozem mu proběhl nepříjemný pocit.

Má dovolit, aby tentokrát změnil ten 'trest' jeho chování? uvažoval Akceptor.

Rozhodl se 'bolest' ignorovat. Jen ať ho přemlouvají a křičí. Byl těmi rozzlobenými hlasy v nitru planety fascinován a naslouchal jim, seč mohl.

105 SKIF

"Co to k čertu...!"

Dennie se skulila ze suchého regálu a s hlasitým šplouchnutím spadla do vody. Sah'ot zmateně kvičel, neboť loď zůstávala v prudkém náklonu.

A pak, ke všemu tomu fyzickému zmítání a cloumání, jun v hlavách začal silit nepříjemný psychický pocit. Dennie vyprskla vodu a chytila se postranního sloupku. Chtělo se jí zacpat si uši.

"Ne, už zase," zastěňala. Pokusila se použít metodu, kterou ji naučil Tošio... soustředila se na tlukot vlastního srdce, aby neslyšela to skřípání statické elektřiny v hlavě. Téměř si ani neuvědomila, že Sah'ot vykřikl: "To jsou oni!"

Delfín stiskl špičkou čelisti destičku vedle dveří, rychle vplul do chodby a hnal se do miniaturní řídící místnosti.

"Kreideikí!" začal, aniž si hned uvědomil, že mu kapitán nemůže rozumět. "To jsou oni. Hlasy z nitra!"

Kreideikí na něj pohlédl a Sah'ot si uvědomil, že kapitán to už ví. Po pravdě řečeno, nezdál se ani překvapený. Kreideikí zabroukal několik souhlasných tónů. Vypadal spokojeně.

Ze stanoviště pilota oznámil Kípiru: "Dostávám neutrína a proud anti-g! Přimo zpředu. Startuje nějaká malá loď."

Híkahí přikývla. "Pravděpodobně Takkata-Jim. Doufám, že se Gillian nemýlí, že na něj bylo dohlédnuto."

Pokračovali v plavbě pod hladinou stále na východ. Asi o půl hodiny později vykřikl opět Kípiru: "Další anti-g! Velká loď. Startuje zhruba z jihozápadu!"

Kreideikí udeřil ocasní ploutví do vody.

* Nahoru, nahoru!

Nahoru se podívat!

* Podívat! :

Híkahí kývla na Kípira. "Jedeme nahoru."

Skif se vynořil. Po oknech stekly záclony mořské vody.

Shlukli se kolem jižního okna a zahlédli, jak z obzoru vyrazilo vzhůru klínovité těleso, těžkopádně stoupalo k obloze a pomalu nabíralo rychlost. Dívali se, jak míří na jih, překračuje rychlost zvuku a nakonec mizí ve vysokých oblacích.

Dívali se ještě, když se kondenzační čára Streakeru začínala, pomalu rozpadat působením protisměrných větrů Kithrupu.

DESÁTÁ ČÁST VYTRŽENÍ

"Jsou to hoši, kteří vždy žijí s větrem v zádech."

herman melville

106 TOŠIO

Tošio plaval ze všech sil proti proudu, který ho snášel zpět. Zápasil s ním a snažil se dostat na otevřené moře.

Nakonec, když už cítil, že vysílené ruce a nohy nemohou dál, dosáhl klidnějších vod. Otočil se, plíce v jednom ohni, a díval se, jak se kovová mohyla, v téhle chvíli už téměř dva kilometry daleko, pomalu hroustí do vlastní dutiny.

Tošio věděl, že se propadání za chvíli zastaví. Když s Dennie odstřelili vrtavý strom, nebyl ještě na konci hloubení.

Ostrov bude pravděpodobně klesat jen do té doby, než se šachta pod ním zaplní.

Ze všech stran se ozývaly tlumené detonace. Tošio šlapal vodu a rozhlížel se. Na všech ostrovech v dohledu se zmítaly a kymácely stromy, ne však ve větru. V dále zahlédl, jak minimálně na třech místech stoupají z vířící hladiny moře mraky páry a plynů. Bylo slyšet dunění podmořských otřesů.

Tohle všechno z jedné bomby? I přes to, co právě zažil přemýšlel Tošio klidně nad možnou příčinou tohoto jevu.

Věděl, že mu nezbyvá nic jiného, než si zvolit způsob, jak zemřít. Zaplavil ho zvláštní pocit úlevy.

Co když ta bomba otevřela žílu magmatu? napadlo ho. Jestli se někde zrodí vulkán, bude to nejspíš v té šachtě vrtavého stromu. Myslím ale, že ji ten ostrov právě ucpává.

Zdálo se, že se kovová mohyla, která mu byla čtrnáct dní domovem, konečně usadila. Nad hladinou se kolébalo pár špiček stromů.

Tošia napadlo, co se asi stalo s Charlesem Dartem. Nedokázal si představit, že by šimpanz doplaval příliš daleko.

Možná to tak bylo dobře. Alespoň Charlie měl hladký odchod.

Po chvíli odpočinku se Tošio cítil o trochu lépe. Začal znovu plavat, dál na otevřené moře.

Asi o dvacet minut později se ozvalo další tiché zadunění. Otočil se právě včas, aby zahlédl, jak se vzdálená mohyla otřásla mohutnou explozí a půda i s vegetací se rozlétla na všechny strany. Samotná mohyla se prudce zvedla, téměř nad hladinu, pukla a v oblaku páry se opět propadla.

107

TAKKATA-JIM

"Bitevní flotilo, bitevní flotilo. Tady je poručík Takkata-Jim z Všeobecné výzkumné služby. Přejí si vyjednávat!

Odpovězte, prosím!"

Rádio mlčelo. Takkata-Jim zaklel. Přece musí fungovat. Vzal ho ze saní Thomase Orleye a ten člověk měl své vybavení vždycky v pořádku! Proč tedy galaktici neodpovídají?

Hlavní člun nebyl postaven tak, aby ho mohla řídit jediná osoba. Ta náhlá a nečekaná pohroma na ostrově ho přinutila opustit své Stenose. A teď neměl nikoho, kdo by mu pomohl. Musel všemožně improvizovat, aby mohl dělat dvě nebo tři věci najednou.

Sledoval taktický displej. Z galaktického severu k němu mířil shluk žlutých bodů. Ve srovnání s těmi obrovskými armádami, které se přičítily do planetárního systému teprve před několika týdny, to byla hodně ubohá flotila. Stále to však byl šik s děsivou palebnou silou. Mířil přímo na něj.

Všude jinde panoval chaos. Planeta byla posetá výrony energie - vířícími tornády par a plynů, kde se vulkány vylévaly do oceánu. A nad severní polokoulí planety se odehrávala bitva všech proti všem.

Takkata-Jim zvětšil rozsah na displeji a zahlédl další flotilu. I ta se právě začínala obracet k němu.

Éter byl plný řevu všech možných hlasů. AM, FM, PCM - každé místo na ladicí stupnici přispívalo ke zmatku. Že by to byl důvod, proč ho nikdo neslyší?

Ne. Galaktici mají dokonalé počítače. Musí to být v jeho vlastním přístroji. Až na to, že neměl čas všechno před startem zkontrolovat!

Takkata-Jim nervózně sledoval situaci na displeji.

Vplouval do hejna žraloků v naději, že vyjedná ochranu Streakeru a jeho pozdější propuštění. Vzpomněl si však, jak se zatvářela Gillian Baskinová, když před týdnem navrhl, aby galaktikům dali všechno, co chtějí. Metz ho sice tehdy podpořil, avšak výraz té ženy se mu teď znovu vybavil. Soucitně na něj pohlédla a řekla, že takhle to u fanatiků nechodí.

"Vezmou si všechno, co máme, slušně nám poděkují, a pak nás zaživa uvaří v oleji," podotkla tehdy.

Takkata-Jim pohodil hlavou. Nevěřím tomu. A kromě toho, všechno ostatní je lepší než to, co plánuje ona!

Pozoroval situaci na displeji. První flotila byla nyní vzdálena pouhých sto tisíc kilometrů. Konečně mu o ní počítač poskytl informace. Byly to bitevní křižníky Sorů.

Sorové! Učtil, jak mu ze žaludku stoupá hořká pachut' žluči. Okamžitě se mu vybavily všechny ty historky, které o nich slyšel.

Co když rovnou zahájí palbu? Co když nemají o žádné zajatce zájem? Pohlédl na ovládací prvky vlastního bitevního vybavení. Palebná síla hlavního člunu byla ubohá, přesto však...

Natáhl klepeto mechanické paže, aby stiskl odjišťovací spínač... jen pro ten nepatrný pocit klidu, který mu to dalo.

108 STREAKER

"Teď se obě větší flotily obracejí k Takkata-Jimovi!"

Gillian přikývla. "Průběžně mě informujte, Wattacetí." Obrátila se k Tišut. "Jak dlouho můžeme zůstat skryti za těmi tektonickými poruchami?"

"Naše anti-g bylo možno zaznamenat po dobu pěti minut, Gillian. Myslím, že létáním nad vulkány nedokážeme možnost

detekce energie oddalovat už příliš dlouho. Pokud se máme pokusit o únik, musíme nabrat výšku."

"Někdo si nás prohlíží na dlouhém rozsahu!" vykřikl detekční operátor. "Jedna skupina lodí z té bitvy nad Or-leyovou pozicí je zvědavá!"

"Tak a je to," poznamenala Tišút. "Jdeme na to."

Gillian zavrtěla hlavou.

"Dejte mi ještě pět minut, Tišút. Těch zoufalců na severu se nebojím. Hlavně ať nás ještě chvíli nevidí ty hlavní flotily!"

Tišút se prudce otočila a nechala ze sebou mrak bublin. "Kaa! Kurz jihojihozápad, k tomu novému vulkánu!"

Gillian soustředěně hleděla na displej. Hlavní člun, znázorněný modrou tečkou, letěl k mase více než třiceti mnohem větších teček.

"No tak, Takkata-Jime," mumlala si Gillian pro sebe. "Myslela jsem si, že do tebe vidím. Ukaž mi, že mám pravdu!"

Od odpadlického poručíka se v rádiu neozval jediný zvuk. Tošio zřejmě svůj úkol splnil a vyřadil z provozu všechny přístroje na ostrově.

Modrá tečka se přiblížila na sto tisíc kilometrů k nepříteli.

"Telemetrie! Takkata-Jim odjistil ssvůj arzenál!" oznámil Wattaceti.

Gillian přikývla. Věděla jsem to. Je skoro jako člověk. Musel by mít daleko silnější náтуру, aby něco takového neudělal jen kvůli pocitu jistoty. I kdyby se to zdálo se-bezbytečnější, kdo by se postavil nepříteli tváří v tvář se zajištěnou zbraní?

Tak, ještě trochu blíž...

"Gillian!" vykřikl detekční důstojník. "Nemůžu tomu věřit! Takkata-Jim právě..."

Gillian se usmála, tak trochu smutně.

"Nechte mě hádat. Náš statečný vicekapitán právě zahájil palbu na celou bitevní flotilu."

Tišút a Wattaceti na ni pohlédli s vykulenýma očima. Pokrčila rameny. "Copak? Přes všechny jeho chyby nikdo přece nikdy neřekl, že není statečný."

Usmála se, aby zamaskovala vlastní nervozitu. "Všichni se připravte."

109

TAKKATA-JIM

Takkata-Jim zakvičel a chňapl po přepínači. Nefungoval! Palební ovladače se aktivizovaly bez jeho příkazu!

Každých několik sekund se malíčký vesmírný člun zachvěl a z jeho torpédometu vylétla malá řízená střela. Z nosu člunu, automaticky zaměřeného na nejbližší cizí plavidlo, tryskala v krátkých dávkách antihmota.

Po jednom šťastném zásahu se vedoucí loď Sorů rozevřela jako ohnivý květ. Nečekaný útok zaskočil její obranný systém, postavený tak, aby odolal i teplotám novy.

Zaklel a pokusil se dát opačný příkaz. Ani to nemělo žádný efekt.

V té chvíli začala sorská flotila palbu opětovat. Takkata-Jim zakvílel a vrhl se s plavidlem do divoké série úhybných manévru. S přirozeným citem delfína pro trojrozměrný prostor přešel do zběsilé spirály o vysokém g a proplétal se mezi salvami, které ho mýjely až hrozivě blízko.

Existovala pouze jedna věc, kterou mohl udělat, jediný možný zdroj záchrany. Takkata-Jim vyrazil plnou rychlostí k druhé flotile. Museli si jeho útoku všimnout. Budou ho považovat za spojence, pokud nezemře dřív, než k nim dorazí.

Hnal se prostorem, pronásledován těžkopádným stádem monster.

110 STREAKER

"Už, Gillian?"

"Skoro, zlatíčko. Ještě jednu minutu."

"Zdá se, že se ty lodě na C3veru už rozhodly. Několik jich míří sem... Omyl, celý ten bitevní chaos míří na jih, k nám!"

Gillian nedokázala cítit žádné velké výčitky z toho, že je odlákali pryč od Toma. Koneckonců, opláceli mu tím jeho laskavost.

"Dobrá. Určete dráhu. Vyrazíme na východ po ekliptice, jakmile ta druhá flotila ukončí obrát k hlavnímu člunu."

"Ano, kapitáne," vyhrkla netrpělivě Tišút a odplavala k pilotnímu stanovišti, aby se poradila s Kaa.

111

TOM

Vystrčil hlavu nad hladinu jezírka, ve kterém se ukryl.

Kam všichni tak najednou zmizeli?

Ještě před několika minutami byla obloha v jednom plameni a jedna za druhou z ní padaly hořící lodě. Náhle zahlédl v dáli, vysoko na obloze, několik lodí. Rychle mířily k jihu.

Chvilku mu trvalo, než uhodl, o co jde.

Díky, Ji/i, pomyslel si. A teď jim to za mě nandejte.

112

TAKKATA-JIM

Takkata-Jim bezmocně nadával. Měl tolik práce, že neměl čas něco s těmi ovladači udělat. Ze zoufalství vyslal impulzy, kterými vypnul celé bloky paměti počítače. Konečně něco zabralo. Systém řídicí zbraně se vypnul.

Prudce uhnul doleva, aby se vyhnul roji torpéd.

Obě flotily se k sobě rychle blížily a svíraly ho mezi sebou.

Takkata-Jim se rozhodl, že propluje druhou flotilou a zastaví se za ní, čímž názorně předvede to, co nemůže vyjádřit rádiem, a sice, že hledá ochranu.

Avšak loď nereagovala! Nedokázal opravit kurz z posledního úhybného manévru! Musel vypnout příliš mnoho paměti!

Člun se řítí mimo, v pravém úhlu ke směru blížících se flotil.

Obě flotily zahnulý a vyrazily za ním.

113 STREAKER

"Jedeme!" řekla.

Pilot nepotřeboval žádné pobízení. V té chvíli už pomalu zvyšoval tah a teď pouze přepnul na maximální výkon. Motory Streakeru zaburácely a loď opustila atmosféru v praskajícím oblaku ionizace. Zrychlení bylo cítit dokonce i přes stáze, dokonce i na můstku naplněném kyslíkovým fluidem.

Šedivé moře zmizelo pod bílou vrstvou mraků. Horizont se změnil v křivku a pak v oblouk. Streaker se ponořil do oceánu hvězd.

"Sledují nás. Ty lodě ze severní polokoule."

"Kolik je jich?"

"Kolem dvaceti." Tišůt chvíli poslouchala na nervové lince. "Jsou dost roztažení. Zdá se, že až na jednu poměrně velkou skupinu na konci nepatří stejné rase víc než dvě lodě. Slyším palbu. Při tom pronásledování spolu ještě stačí válčit."

"Kolik je jich v té poslední skupině?"

"Hm... šesst, řekla bych."

"Dobře, tak se podíváme, co dokážeme, když sebou hodíme."

Planeta se začala rychle vzdalovat, jak Kaa vyrazil se zrychlujícím Streakerem směrem, který určila Gillian.

Za horizontem Kithrupu mezitím vypukla obrovská bitva. Několik minut zůstal Streaker schovaný za tělesem planety, pak se mu otevřel výhled na ten válečný požár.

Ve vzdálenosti milionu kilometrů zachvátily prostor zářivé exploze a děsivý jekot, který nepatrně pronikal psi clonami.

"Velká zvířata válčí o Takkata-Jima. Možná, že i stih-nem opustit planetární systém, než nás ty větší flotily doženou," poznamenala Tišůt.

Gillian přikývla. Tošiova oběť nebyla nadarmo.

"Teď se musíme zbavit těch trosek, co nám jsou v patách. Musíme je nějak setřást. Možná bychom mohli uhnout za toho plynového obra. Jak dlouho nám to k němu potrvá?"

"Těžko říct, Gillian. Možná hodinu. Uvnitř planetárního systému nemůžeme použít superpohon a kromě toho neseme hmotu navíc."

Tišůt soustředěně poslouchala na nervové lince. "Ti-hleti za námi už do sebe z větší části přestali bušit. Možná jsou poškození, myslím ale, že přinejmenším dvě z vedoucích lodí nás doženou zhruba v době, kdy dorazíme k té obří planetě."

Gillian pohlédla na holodisplej. Kithrup se scvrkl do maličké kuličky v jednom rohu na pozadí záře bitvy. Šňůra drobných teček znázorňovala pronásledovatele Streakeru.

V přední části obrazu narůstala jasná, pastelově pruhovaná koule. Gigantický svět ledových plynů, velice podobný Jupiteru, pomalu, ale viditelně rostl.

Gillian našpulila rty a tiše hvízdla. "No, když se nám nepodaří jim uniknout, budeme se muset pokusit o léčku."

Tišůt na ni překvapeně pohlédla. "Gillian, tohle jsou bitevní lodě! My jsme jen přetížená výzkumná loď třídy Snark!"

Gillian se usmála. "Z tohoto Snarka se stal silák, zlato. Ta thennaninská skořápka dokáže víc, než nás jen brzdit. A my se možná budeme moci pokusit o něco, co by nikdy nečekali."

Neřekla, že naskytne-li se k tomu příležitost, má v úmyslu se v planetárním systému chvíli zdržet, pro případ, že by došlo k nějakému zázraku.

"Byly všechny volné předměty zajištěny?"

"Ano, podle běžného postupu."

"Dobře. Ať všichni opustí centrální prostor a připoutají se, kdekoli to bude možné."

Tišůt vydala rozkaz, pak se otočila zpátky ke Gillian, v očích tázavý pohled.

"Jsme pomalí, protože jsme přetížení, je to tak?" zeptala se Gillian. "Začnou po nás pálit, ještě než dosáhneme toho plynového obra, nemluvě o vzdálenosti potřebné k použití superpohonu. Řekněte mi, Tišůt, proč jsme přetížení?"

"Kvůli tomu thennaninskému plášti!"

"A? Kvůli čemu ještě?"

Tišůt vypadala zmateně.

Gillian jí napověděla hádankou.

* Živý dotyk

podstata pohybu -

* jako vzduch nevnímané

dokud nezačne chybět! *

Tišůt chvíli nechápavě civěla, pak jí to došlo. Oči se jí rozšířily.

"Pěkně rafinované, ano. To by určitě mohlo pomoci. Jsem ale ráda, že jste mi to řekla. Posádka bude potřebovat správné oblečení."

Gillian chtěla lusknout ve fluidu prsty, nepodařilo se jí to však. "Skafandry! Máte pravdu. Co bych si bez vás, Tišůt, počala."

114 GALAKTICI

"Zdá se, že se ty válčící pozůstatky poražených flotil vzdalují od planety," hlásil pakský bojovník. "Ženou se za jednou poměrně velkou lodí. u

Sorka Krat ustala v loupání fialového plodu. Snažila se potlačit nervózní tik v levé paži.

"Dokázali jste ji identifikovat?"

"Nezdá se, že by byla tou pronásledovanou kořistí. "

Paha taktně přehlédli, jak se vládkyni flotily po jeho slovech očividně ulevilo. "Na tu pozemskou loď je příliš velká. Předběžně jsme ji identifikovali jako jednu z poškozených thennanínských lodí, i když... "

"Ano?" řekla Krat povzbudivě.

Paha zaváhal. "Chová se podivně. Má nezvyklou hmotnost a její motory mají téměř tymbrinijský zvuk. Je už příliš daleko, aby se to dalo jasně poznat. "

"Jak si stojíme?" zabručela Krat.

" Tandové se nás drží a ostřelují naše křídlo stejně jako my jejich. Oba pronásledujeme toho pozemského vyzvědače. Oba jsme po něm přestali i pálit, kromě případů, kdy se příliš přiblíží k druhé straně. "

" Tahle loď nás odvádí stále dál od planety - od skutečné kořisti," zavrčela Krat. "Napadlo vás, že může jít o výzvědnou loď, jejímž účelem mohlo být právě tohle?" vyštěkla.

Poha se zamyslel, pak přikývl. "Ano, Matko flotily. Přesně by to odpovídalo tymbrinijská nebo pozemšťanské lstivosti. Co navrhuje?"

Krat zachvátil pocit zoufalství. Určitě to je trik! Ona však nemůže nechat pronásledování, jinak by se Tandové té výzvědné lodi zmocnili. A čím déle ji budou pronásledovat, tím víc se budou obě strany vysilovat!

Mrštila plodem přes místnost. Rozprskl se přímo uprostřed paprscité spirály, symbolu Knihovny. Jeden z Pilu zděšeně poskočil a vypískl, pak na ni vrhl vzpurný pohled.

" Vyšlete standardní signál k příměří, " zavelela znechuceně Krat. "Spojte se s vrchním Tandem. Musíme s touhle fraškou skončit a okamžitě se vrátit k planetě!"

Vrchní Tandů se ještě jednou zeptal cvičitele: "Dokážeš Akceptora zburcovat?"

Cvičíte! před vrchním Tandem poklekl a nabídl mu vlastní hlavu. "Nedokážu. Nachází se v orgasmickém stavu. Je přestimulován. Vnější zásah se nemůže setkat s úspěchem."

"To znamená, že nemáme žádný metafyzický způsob, jak zjistit, co je to za námi za podivnou štvanici?"

"Nemáme. Můžeme použít pouze fyzické způsoby."

Tandovy končetiny zařachtaly. "Jdi a zbav se hlavy. Ze své poslední vůle ji polož na mou polici s trofejami."

Cvičitel zaskřehotal na souhlas.

"Af vám nová, která mi naroste, slouží lépe."

" To doufám. Nejdřív ale," pokračoval vrchní Tandů, "zaříd', ať mě spojí se Sory. Nohu, kterou při hovoru s nimi použiju, si samozřejmě utrhnu. Mluvit s nimi ale teď musíme."

Thennanin Buoult si naslinil loketní ostny a pak si s nimi načechl hřeben. Jeho odhad byl správný. Stáhl svých posledních šest lodí z bitvy mezi Tandy a Sory a dorazil k planetě ještě včas, aby se mohl přidat ke štvanici. Deset potlučených lodí před nimi pronásledovalo objekt, který se sotva dal rozeznat.

"Rychleji," naléhal. " Ostatní jsou neorganizovaní. A protože Tandové se Sory skočili na válečnou lest, jsme jediná slušně velká eskadra v nejbližším okolí! Musíme je dohnat!"

Daleko vpředu před Thennaniny načepýřil gúbúřský kapitán peří a zaštěbetal.

"Doháníme je! Doháníme ty neohrabance! A podívejte! Teď, když jsme blízko, je poznat, že tam jsou lidé! Letí uvnitř slupky, ale my to vidíme a to, co je uvnitř, chytíme!"

Jsmo už blízko a my je chytíme!"

Samozřejmě, že se pořád ještě mohlo stát něco nepředvídaného. Avšak totální porážka už byla nemyslitelná.

"Nebudeme-li je moci chytit, musíme je rozhodně zničit. "

115 STREAKER

Vpředu se vznášel plynový obr. Přetížený Streaker se k němu těžkopádně blížil.

"Budou čekat, že se spustíme střemhlav, abychom využili ostrou hyperbolu," poznamenala Tišůt. "Při pronásledování v planetárním systému to je dobrá taktika. Prudké zrychlení v okamžiku, kdy loď míjí planetu, může vést k výrazné změně směru."

Gillian přikývla. "To je to, co budou čekat, ale ne to, co uděláme."

Dívaly se, jak se tři velké skvrny zvětšují a postupně získávají konkrétní tvar lodí - lodí s ošklivými bitevními šrámy a ještě ošklivější výzbrojí.

S blížícími se loděmi začínala působit i obrovská masa planety.

"Jsou delfini připraveni?"

"Ano!"

"Takže si rozhodněte kdy, poručíku. Vy máte pro vesmírné bitvy větší cit než já. Co potřebujeme, víte."

Tišůt klapla čelistmi. "Ano, vím, Gillian."

Spustili se střemhlav k planetě.

"Už brzy. Brzy zahájí..." Tišůt přimhouřila oči. Soustředila se na zvukové obrazy, které k ní přicházely nervovým kontaktem. Na můstku panovalo ticho, až na nervózní cvakání delfiniho sonarů. Gillian to připomínalo napjaté situace na lidských lodích, kdy si polovina posádky obyčejně pískala mezi zuby, aniž si toho byla vůbec vědoma.

"Připravte se," oznámila Tišůt interkomem do strojovny-

Pronásledovatelé na chvíli zmizeli za okrajem planety.

"Tedi" vykřikla, aby ji Suessi slyšel. "Otevřete přechodové komory na zádi! Spusťte všechny pumpy!" Otočila se k pilotovi. "Vypusťte maskovací sondu! Plné boční zrychlení! Použijte stáže ke kompenzaci až na jedno zpětné g!"

Opakují, umožněte v lodi jedno zpětné g!"

Polovina řídicích panelů na můstku se rozzářila červenými světly. Předem upozorněná posádka ignorovala bezpečnostní varování, zatímco se obsah centrálního prostoru Streakeru řinul do vakua okolního vesmíru.

Gůbůrskému kapitánovi dělala starost pthacká loď, která ho právě připravila o vedoucí pozici. Uvažoval nad tím, jak zamenévrovat, aby ji zničil, když náhle hlavní počítač zběsile zakvíčel o pozornost.

"Ne, to neudělali!" vykřikl kapitán při pohledu na displej. "Něco takového nemohli udělat. Na takovouhle d'ábelskou past nemohli přijít. Tohle nemohli..."

Díval se, jak pthacká loď narazila nemalým zlomkem rychlosti světla do překážky, která tam ještě před několika minutami nebyla.

Byl to jen rozptýlený proud plynových částic, který jim vplul .do cesty. Protože ho však nikdo nečekal, střetl se s clonami pthacké válečné lodi, jako by byl pevnou zdí. Při slušném zlomku rychlosti světla byla každá překážka smrtelná.

"Provedle obrat!" zavelel. "Palte ze všech zbraní na kořist!"

Vyšlehly divoké záblesky energie, avšak paprsky udeřily do nepostřehnutelné stěny mezi gůbůrskou a rychle zatáčející pozemskou lodí.

"Voda!" zaječel gůbůrský kapitán, který si právě přečetl hlášení o spektru. "Překážka z vodní páry! Civilizovaná rasa by takovýhle trik v knihovně nemohla najít! Civilizovaná rasa by se takhle nesnížila. Civilizovaná rasa by nikdy..."

Stačil ještě zaječet a vzápětí i jeho loď narazila do mraku poletujících sněhových vloček.

Lehčí o mnoho megatun, řítí se Streaker s jekotem po daleko ostřejším oblouku, než jakého by byl schopen ještě před několika minutami. Přechodové komory se uzavřely a loď se pomalu plnila vzduchem. Byla znovu použita vnitřní antigravitace. Posádka ve skafandrech opustila prostory v plášti, do kterých se uchýlila, a zaujala opět místa na určených stanovištích.

Z můstku, dosud naplněného vodou, pozorovala Gillian anihilaci prvních dvou pronásledovatelů. Posádka zajásala, když třetímu zjizvenému křižníku selhaly v zoufalém pokusu o úhybný manévř motory a za strašlivé exploze se srazil s rozptýleným mrakem vloček. Zbyla z něj jen žhavá koule plazmy.

"Ostatní jsou pořád ještě někde za planetou," řekla Gillian. "Za tu dobu, co se za námi ženou, už budou přesvědčeni, že znají naši dynamiku, a nikdy by je nenapadlo, že dokážeme takhle zatočit!"

Tiše tak přesvědčeně nevypadala. "Možná. Odpálili jsme v našem původním kurzu maskovací sondu, která napodobuje naši radiaci. Není vyloučené, že vyrazili za ní.

V nejhorším případě přiletí po ostré a rychlé hyperbole."

"A my je jednoho po druhém dostaneme!" Gillian pocítila slabou závat'. Měli naději, že se jim to podaří udělat elegantně a čistě, tak čistě, že by mohli zůstat ukryti a počkat ještě nějaký čas na Híkahí a Kreideikiho. Na další zázrak. Streaker se snažil změnit směr a hlasitě úpěl.

"Suessi říká, že boční svorníky jsou příliš namáhány,"

hlásil Kaa. "A ptá se, jestli se chystáte znovu vypínat stáže nebo provádět další... ehm, 'splášené dámské manévry'. To jsou jeho slova, kapitáne!"

Gillian neodpověděla. A Suessi určitě žádnou odpověď nečekal.

Streaker právě dokončil prudký obrat a vyrazil zpátky směrem, odkud přiletěl, když se nad okrajem obří planety objevily další dva křižníky.

"Dejte jim to, Tišůt," řekla Gillian delfiní důstojnici. Vztek, který v sobě dusila po celé týdny zklamání a zoufalství, teď vyšuměl na povrch v jejím hlase. "Udělejte to po svém. Ale dejte jim to!"

"Ano!" souhlasila Tišůt, která si všimla Gillianiných zaťatých pěstí. I ona to cítila. "Hned!"

Na místě se otočila a zavolala na posádku.

* Trpělivě
snášeli jsme urážky -

* Trpělivě
snášeli zlé příkoří -

* Tomu je teď konec

Trpělivost došla -

* sen a logika

v boji se spojí!! *

Obsluha můstku zajásala a Streaker se vrhl proti překvapenému nepříteli.

116 GALAKTICI

"Takže jsme domluveni, že tuhle štvanici ukončíme a spojíme své síly?" vrčel z komunikační sítě hlas sorské vládkyně. Vrchní Tandů se rozhodl, že si utrhne dvě nohy, nikoli jednu, za to, že uzavřel takovou ostudnou dohodu.

"Ano," odpověděl. "Budeme-li takhle pokračovat dál, jenom se totálně vysílíme. Vy, Sorové, bojujete dobře -na hmyz. Spojme se a skončeme s tím."

Krat to vyjádřila konkrétně. "Přisaháme při Paktu číslo jedna, nejstarším a nejzávažnějším, který byl v Knihovně nalezen, že chytíme pozemšťany společně, že z nich dostaneme informace společně, a společně se vydáme hledat posly našich předků, abychom je nechali náš spor rozsoudit."

"Domluveno," souhlasil Tandů. " Takže to tady ukončíme a společně vyrazíme, abychom se zmocnili kořisti. "

117

TAKKATA-JIM

Ted' už chápal, co lidé myslí "nantucketským tobogánem".

Takkata-Jim byl unavený. Měl pocit, že prchá už celé hodiny. Pokaždé, když se pokusil splout člunem k jedné straně, aby se mohl vzdát, začala druhá strana pálit mezi něj a jeho cíl a přinutila ho vrátit se na původní dráhu.

Pak, před delší chvílí, si všiml, jak Kithrup opouští opačným směrem dlouhá šňůra lodí. Nedalo moc práce pochopit, že se Streaker rozhodl k akci.

Takže je po všem, řekl si v duchu. Snažil jsem se plnit svou povinnost tak, jak jsem ji chápal, a zároveň si zachránit život. Teď jsou kostky vrženy. A můj plán je ztracen.

Já jsem ztracen. Neexistuje nic, co bych mohl udělat, snad jen získat Streakeru pár minut.

Už před časem přestaly obě flotily pálit po sobě. Takkata-Jim si uvědomil, že pracují na vzájemné dohodě.

Náhle mu v rádiu zabzučel základní spojovací kód v galaktické jedničce. Výzva, kterou obdržel, byla prostá... měl se zastavit a vzdát spojené tandosorské flotile.

Takkata-Jim sklápěl čelisti. Neměl vysílač, takže nemohl odpovědět. Kdyby se však zastavil, pravděpodobně by to jako kapitulaci pochopili.

Čekal, dokud výzvu nezopakovali potřetí. Pak začal snižovat rychlost... ale jenom pomalu. Velice pomalu, aby to protáhl co nejdéle.

Když se galaktici přiblížili a jejich hrozby začaly znít doopravdy vážně, Takkata-Jim si povzdychl a znovu zapnul počítače řídící ovladače zbraní.

Loď sebou trhla a z torpédometu vyletěly malé střely. Znovu vyrazil maximální rychlostí vpřed.

Když po něm obě flotily společně vypálily roje střel, snažil se jim pochopitelně vyhnout. Vzdát se by bylo nesportovní. Avšak k jakémukoli většímu výkonu už neměl chuť ani sílu. Místo toho, zatímco čekal na zásah, vymýšlel báseň.

* Věc ze všeho nejsmutnější

pro delfína - a i pro mne -

je zemřít sám... *

118 STREAKER

Přepadení u plynového obra bylo nečekané. Nepřítel využil přitažlivosti planety k obratu po ostré hyperbole. Na útok z boku nebyl vůbec připravený.

Ve srovnání s rychlostí obou nepřátelských křižníků byl Streaker téměř nehybný. Zaútočil na ně v okamžiku, kdy ho mýjely, a vrhl jim do cesty jemnou pavučinu z antihmoty-

Jedna z bitevních lodí explodovala do ohnivě koule, ještě než ji Streaker stačil identifikovat. Měla zřejmě poškozené clony následkem týdny trvajících bojů.

Druhý křižník byl v lepším stavu. Clony se mu rozzářily zlověstným purpurem a tenké čáry kovových explozí ozářily trup. Nástrahou však proplul a začal zuřivě zpomalovat.

"Takhle se bohužel vyhne našim minám," poznamenala Tišůt. "Nebyl čas je rozmístit lépe."

"Nemůžeme mít všechno," opáčila Gillian. "Byla to perfektní práce. Chvilí mu potrvá, než po nás půjde."

Tišůt upřeně sledovala displej a poslouchala na nervové lince. "Možná mu to potrvá hodně dlouho, nepřestanou-li mu vynechávat motory. Pohybuje se po kolizní spirále s planetou!"

"Prima. Takže ho necháme být a podíváme se po ostatních."

Streaker se pomalu vzdaloval od obří planety a mířil k další skupině pěti křižníků. Blížily se rychle, ale když se staly svědky jejich léčky, začaly horečně upravovat kurzy.

"Teď uvidíme, jak Trojský kůň funguje," prohlásila Gillian. "Ta první skupina byla příliš blízko, takže si mohla poslechnout naše motory a poznat, že jsou pozemské výroby. Zato tihle druzí jsou příliš daleko. Přizpůsobil Suessi náš výkon thennaninskému vzoru, jak bylo plánováno?"

Wattaceti zapískal na souhlas. "Všechno je hotové. Suessi ale říká, že se tím sníží účinnost. Nemáte prý zapomenout, že naše motory nejsou thennaninské výroby."

"Že děkuju za upozornění. A teď, pokud jde o nás -jak tohleto dopadne, záleží na tom, jestli mají opravdu tak málo fantazie, jak se Tom domníval."

Maximální výkon do psí štítů!"

"Ano, kapitáne!"

Detektory energie se rozzářily, jak přes ně přejely son-dážní paprsky nepřátelských lodí. Zdálo se, že ta pestrá všehochuť lodí zaváhala, pak se rozdělila.

"Jednička, čtyřka a pětka zrychlují a nechávají nás na pokoji." Můstkem zazněl cvakavý delfiní aplaus.

"A. co ti ostatní?"

Tišůt ukázala mechanickou paží na dvě skvrny na ho-lodispleji. "Zpomalují a připravují se k bitvě! Právě jsme zachytili vysílací paprsek v galaktické desítce! Je to rituální výzva!"

Tišůt zavrtěla hlavou. "Oni si opravdu myslí, že jsme Thennaninové! Hodlají zastavit a vyřídít nás!"

"Kdo to je?"

"Bratrstvo Noci!"

Obrazovky zvětšeně ukázaly obě bitevní lodě, temné a smrtonosné. Blížily se.

Co teď? Gillian zachovala chladný, nezúčastněný výraz. Věděla, že ji delfiní pozorují.

Rozhodně jsme pomalejší než oni, zvláště když předstíráme, že máme thennaninské motory a vlečeme tenhle těžký thennaninský krutýř. Avšak jenom blázen by se s nimi pustil do přímého boje.

Takový bojovný blázen jako je Tom, pomyslela si ironicky. Nebo Kreideikí. Kdyby tady tomu velel jeden z nich, mohla bych Bratrstvu rovnou začít chystat smuteční věnce.

"Gillian?" promluvila Tišůt nervózním hlasem.

Gillian sebou trhla. Tak honem. Rozhodni se!

Hleděla na ty smrtonosné stroje.

"Jdeme na to," zavelela. "Směr Kithrup."

119 GALAKTICI

"Polovinu spojené flotily necháme nad planetou. Teď, když jsme se sjednotili, nikdo z ostatních se neodvážá vrátit."

Zároveň vyšleme eskadry, aby vyčistily měsíce od ukrytých nepřátel a zjistily, co se to děje za tím plynovým obrem. "Vrchní Tandů měl nyní pouze čtyři nohy místo původních šesti. Sorka Krat si v duchu říkala, jaká asi potkala vůdce jejich odporných spojenců nehoda.

Ne, že by na tom záleželo. Krat snila o dni, kdy bude moci osobně utrhnout vrchnímu Tandovi zbývající končetiny a po nich i všechny hlavové pupeny.

"Je možné, že ten chaos způsobila naše kořist?" zeptala se.

Výraz ve tváři vrchního Tanda na obrazovce zůstal nečitelný. "Všechno je možné, dokonce i to nemožné." Znělo to jako typický tandský truismus. "Rozhodně však nedokáže uniknout ani té chabé síle pozůstatků flotil. Až se jí zmocní, budou o ni bojovat. A až dorazí naše úderná jednotka, sebere jim ji. Je to prosté."

Krat přikývla. Znělo to elegantně.

Už brzy, řekla si v duchu pro sebe. Už brzy ty informace vyždímeme přímo z pozemšťanů, nebo je vyhrabeme z vraku jejich lodí. A brzy nato osobně staneme před našimi předky.

Musím dohlédnout na to, aby pár lidí a delfínů zůstalo naživu, až z nich dostaneme polohu flotily prapředků. Mým chráněncům se nelíbí, když si jimi krátím dlouhou chvíli. Najdu-li si zábavu mimo rodinu, vyhnu se zbytečným potížím. A zatímco spojená tandosorská eskadra třinácti lodí vyrazila maximální rychlostí k obří plyné planetě, zatoužila Krat nostalgicky po bojovném samci svého vlastního druhu.

120 STREAKER

"Stázové patky na levoboku poškozeny!" hlásil Wattaceti. "Všechny střilny v tomto sektoru jsou vyřazeny!"

"A co vnější plášť?" zeptala se Gillian neklidně.

Delfín s nicneřikajícím výrazem vytřel dotaz na počítači. "Nic. Thennaninský plášť zatím bere všechno. Zato Suessi říká, že výztuhy slábnou!"

"Teď když je levobok poškozený, budou se na něj snažit soustředit palbu," usoudila Tišůt. "A budou čekat, že se budeme odvracet. Palebné baterie na pravoboku! Vypalte miny, azimut čtyřicet na sto jih! Pomalý tah a skryté rozbušky!"

"Vždyť tam nikdo není!"

"Ale bude! Palte! Kormidlo, točte lodí doleva dva ra-diány za minutu, úhel stoupání jeden za minutu!"

S úpěním a ořesy se Streaker pomalu v prostoru obracel. Jeho clony nebezpečně jiskřily pod mocnými bitevními paprsky, jakých by sám nikdy nedosáhl. Jejich protivník zatím neutřil jediný zásah. Snadno se přizpůsoboval neohrabaným pokusům Streakeru o úhybné manévry. Z odvrácené zádi Streakeru líně vylétlo šest malých střel a vzápětí snížilo tah na nulu. Streaker se začal otáčet, aby si chránil oslabený bok, avšak o něco pomaleji, než byl skutečně schopen.

Nepřítel, který vycítil osudnou protivníkovu slabost, jejich obrat následoval. Vyšlehly paprsky a zasáhly poškozený bok Streakeru, zasáhly to, co Bratrstvo Noci považovalo za skutečný trup svého bezmocného nepřítele.

Streaker se otřásl, jak paprsky pronikly ochrannými štíty a udeřily do thennaninského pancíře. Stáze zaskomíraly a všech se na okamžik zmocnil strašidelný pocit dějá vu. Dokonce i na můstku vyplněném vodou síla explozí téměř shodila posádku ze stanovišť. Pozorovatelé zásahů ječeli hlášení o kouři a ohni, o tavícím se pancíři a napůl zborcených stěnách.

Křížníky sebevědomě vpluly do zaminované oblasti a nálože explodovaly.

Gillian sevřela zábradlí, až jí zběhly klouby. Podle senzorů, které se při zásahu nevypařily, zakrýval nepřítele oblak plynu.

"Plný tah, dvacet stupňů na dva sedmdesát!" zavelela Tišůt.

Zmučené motory kvílely, svorníky držící Streaker uvnitř pláště z pancíře sténaly, jak loď pomalu zrychlovala novým směrem.

"Ještěže máme ten prokletý thennaninský pancíř!" ozval se jeden z delfínů. "Jinak by ty paprsky přeřízly Streaker jak sendvič!"

Gillian upřeně hleděla na jeden z mála fungujících holodisplejů, jestli skrz ten mrak vesmírného kouře a sutě něco neuvidí. Nakonec nepřítele zahlédla.

"Zásah! Očividný zásah!" zajásala.

Jedné z bitevních lodí zela v boku díra se zkroucenými okraji dosud hořícího kovu. Celým křížníkem otřásaly sekundární exploze.

Druhý se zdál nepoškozený, zato však mnohem opatrnější než předtím.

Jen váhej, váhej, naléhala v duchu Gillian. Aspoň získáme náskok!

"Nějaké další lodi nablízku?" zeptala se Tišůt. Pokud tyhle dvě byly jediné zbývající, byla ochotná vyrazit s motory na plily výkon a dát i samotnému d'áblu na vědomí, že jsou pozemská lodi

Poručice zamrkala. "Ano, Gillian. Šest dalších. A rychle se blíží." Tišůt zavrtěla hlavou. "Téhle nové tlupě už neunikneme. Není jak. Jsou moc rychlí. Bohužel, Gillian."

"Bratrstvo Noci se už rozhodlo," oznámil Wattaceti. "Vyrazili za námi!"

Tišůt obrátila oči v sloup. Gillian s ní v duchu souhlasila. Tentokrát už je neoklameme.

"Volá Suessi. Chce vědět, jestli..."

Gillian si povzdychla. "Řekněte Hannesovi, že už žádné další 'dámské finty' nebudou. Právě mi došla inspirace."

Obě bitevní lodě se rychle blížily. S palbou nespěchaly, šetřily si ji na závěrečný, drtivý úder.

Gillian si vzpomněla na Toma. Nedokázala se zbavit pocitu, že selhala. Byl to opravdu dobrý plán, zlato. Kéž bych ho už kvůli tobě byla dovedla do konce.

Nepřítel se rychle, hrozně blížil.

Náhle Kaa vykřikl. "Mění kurz. Uhýbají! Prchají jako parmice!"

Gillian zmateně zamrkala. "Ale vždyť už nás měli!"

"To ty nové lodě, Gillian! Ta zbývající šestice!" vykřikla radostně Tišůt.

"Cože? A co je s nimi?"

Tišůt na ni vrhla ten nejširší úsměv, jakého byl neodelfin schopen. "Jsou thennaninské! Řítí se sem a pálí jako šílení! Ale ne po nás!"

Displeje ukazovaly, jak dvojice křižníku, která je ještě před okamžikem pronásledovala, prchá ze všech sil a po parthsku pálí po bližící se miniflotile.

Gillian se zasmála. "Wattaceti! Řekněte Suessimu, ať všechno vypne, jen motory ať nechá běžet naprázdno, a začne vypouštět kouř. Musíme hrát těžce zraněného vojáka!" Po chvilce přišla od lodního inženýra odpověď. "Suessi říká, že to nebude žádný problém. Vůbec žádný problém."

121 GALAKTICI

Buoultow se dojetím vlnil hřeben. Před nimi se vznášel Krondorsfire, zmračený, ale hrdý. Už od prvního dne bitvy považoval tu bitevní loď a jejího velitele, barona Eb-remseva, za ztracené. Buoult toužil opět spatřit starého kamaráda.

"Pořád žádná odpověď?" zeptal se komunikačního důstojníka.

"Ne, kapitáne. Loď mlčí. Je možné, že právě utrhli smrtelnou ránu, která... Moment! Něco přece! Světelný nekódovaný signál! Vysílají ho z jednoho z pozorovacích oken!"

Buoult netrpělivě poposedl. "Co říkají? Žádají o pomoc?" Komunikační důstojník se hrbil před monitorem, sledoval záblesky a rychle si dělal poznámky.

"Veškerý zbrojný a komunikační systém zničen," četl, "nouzový energetický zdroj k přežití a pomocný pohon jsou dosud funkční... Pozemšťanů vpředu, pronásledování několika ubožáků... My se stáhneme... úspěšný lov... Konec."

Buoultovi připadal ten vzkaz trochu zvláštní. Proč se chtěl Ebremsev stáhnout, když se pořád ještě mohl zúčastnit, i kdyby na sebe měl jenom poutat palbu nepřitele?

Třeba je jejich situace daleko horší a on to říká jen proto, aby je nezdržoval. Už se chystal, že bude přesto trvat na vyslání pomoci, když se znovu ozval komunikační důstojník.

"Kapitáne! Od vodní planety se blíží eskadra! Přinejmenším deset lodí! Nesou jména jak Tandů, tak Sorů!"

Buoultovi na okamžik splaskl hřeben. A bylo to tady, nejhorší spojenectví kacířů.

"Máme poslední šanci! Okamžitě za uprchlíky! Přepadneme ty zbytky ve chvíli, kdy se vrhnou na pozemšťany, a zmizíme dřív, než dorazí Tandové se Sory!"

Jeho loď vyrazila vpřed, ještě však nechal poslat Krondorsfiru vzkaz. "Ať vás Velcí Duchové provází..."

122 STREAKER

"To jste tu celou dobu ukrývala pěkně rafinovaný počítač," poznamenala Tišůt.

Gillian se usmála. "Ve skutečnosti patří Tomovi."

Delfinka moudře přikývla. To bylo víc než dostatečné vysvětlení.

Gillian Nissovi poděkovala za spěšný thennaninský překlad.

"Nic jiného jsem ani dělat nemohl, Gillian Baskinová," zašeptal jeho odtělesněný hlas ze shluku jisker vznášejících se a tancujících mezi bublinkami fluida kousek od ní. "Váš pár ztracených pozemšťanů nasbíralo v průběhu procesu přivolávání a vršení pohrom na sebe samé více informací, než moji majitelé za posledních tisíc let. Jenom samotné lekce o pozvedání druhů přinesou Tymbrimium, kteří jsou vždy ochotní se učit - dokonce i od vlčích dětí - nemalý prospěch."

Hlas dozněl a jiskření zmizelo dřív, než Gillian mohla odpovědět.

"Signalizační skupina se už vrátila, Gillian," oznámila Tišůt. "Thennaninové se vydali pronásledovat naše stíny, ale oni se vrátí. Co uděláme teď?"

Gillian cítila, jak se chvěje následkem adrenalinové reakce. Tak daleko žádný její plán nesahal. Existovala pouze jedna věc, kterou chtěla v téhle chvíli zoufale udělat. Existovalo pouze jedno místo ve vesmíru, kam chtěla zamířit.

"Kithrup," zašeptala.

Zachvěla se a pohlédla na Tišůt. "Kithrup?" Přestože předem věděla, jaká bude odpověď, přála si, aby tomu tak nebylo.

Tišůt zavrtěla hlavou. "Nad Kithrupem teď krouží flotila, Gillian. Už se tam neválčí. Někdo mezitím musel zvítězit."

"Blíží se sem rychle další eskadra. Velká. Nesmíme je nechat, aby se dostali příliš blízko, prohlédli by naše maskování."

Gillian přikývla. Hlas jí sice vypověděl poslušnost, přesto ze sebe těch pár slov vymáčkla.

"Sever," řekla.

"Poletíme podle galaktického severu, Tišůt... k přechodovému bodu. Plnou rychlostí. Až budeme dostatečně blízko, zbavíme se Trojského koně a vypadneme odtud i s... těmi troskami, které jsme vydobyli."

Delfini se vrátili na stanoviště. Hukot motorů zesílil.

Gillian odplavala do jednoho tmavého kouta pod křišťálovou kopulí k místu, odkud se mohla dívat trhlínou v thennaninském krunýři na hvězdy přímo.

Streaker nabíral rychlost.

123 GALAKTICI

Tandosorská eskadra pomalu doháněla roztaženou šňůru prchajících lodí.

"Paní, jedna zchromlá thennaninská loď se blíží po únikové dráze k přechodovému bodu."

"Opravdu?" vyštěkla ze své podušky Krat. "Zranění opouštěli bojiště i dříve. Každá strana se je snaží evakuovat. Proč mě s tím otravuješ zrovna teď, když už je skoro máme!"

Maličký pilský detekční důstojník rychle zmizel ve svém boxu. Krat se prohnula, aby viděla na přední obrazovky. Jedna malá thennaninská eskadra se snažila ze všech sil udržet si náskok. O něco dál, na samém okraji sledovaného prostoru, prozrazovaly ojedinělé záblesky, že se loď v čele mezi sebou stále ještě haštějí, zatímco se ženou za obětí. Co když se ale všichni mylí, napadlo Krat. My pronásledujeme Thennaniny, kteří pronásledují ty pozůstatky. Jaké vlastně pozůstatky? Ti hlupáci se možná pronásledují mezi sebou!

Bylo to jedno. Polovina tandosorské flotily kroužila kolem Kithrupu, takže pozemšťani byli tak jako tak v pasti.

S Tandy se vypořádáme, až přijde ta správná chvíle, řekla si v duchu, a s Prapředky se setkáme sami.

"Paní!" vykřikl pronikavě Pil. "Zachytili jsme vysílání z přechodového bodu!"

"Ještě jednou se mě opovaž obtěžovat zbytečnostími..." zavrčela a výhrůžně vysunula pářící klepeto. Pil ji však přerušil. Ten Pil se jí opovážil přerušit!

"Paní. Je to ta pozemská loď Oni se nám posmívají! Oni námi opovrhují. Oni..."

"Spoj mi to sem!" zasyčela Krat. "To musí být nějaký trik! Okamžitě mi to sem přepoj!"

Pil skočil zpátky do své sekce. Na Kratině hlavním ho-lodispleji se objevila postava člověka a několik delfinů. Podle tvaru postavy Krat poznala, že jde o samici, možná jejich vůdkyni.

"...stupidní tvorové nehodní jména 'sofonti'. Hloupí, primitivní nedodělanci toulavých pánů. Unikli jsme celé té vaší ozbrojené moci a vaše neschopnost je nám k smíchu! Unikli jsme vám, tak jako vám vždycky unikneme, vy ubožáci. Ted", když konečně máme opravdový náskok, nás už nikdy nedohoníte! Neexistuje lepší důkaz toho, že Prapředci prokazují svou přízeň nám, ne vám! Neexistuje lepší důkaz toho..."

Výsměch pokračoval dál. Krat poslouchala, zuřivostí bez sebe, zároveň však vychutnávala dokonalost jejich mistrovského tahu.

Tihle lidé jsou lepší, než si myslela. Ve svých urážkách jsou příliš mnohomluvní a bombastičtí, rozhodně však májí talent. Zaslouží si čestnou, pomalou smrt.

"Paní! Tandové mění kurz! A jejich zbývající loď opouští Kithrup a míří k přechodovému bodu!"

"Za nimi!" zasyčela zoufale Krat. "Okamžitě za nimi! Pronásledovali jsme je vesmírem až sem, budeme je pronásledovat dál!"

Posádka se odevzdaně vrátila ke svým povinnostem. Pozemská loď měla velkou šanci uniknout. Dokonce i v tom nejlepším případě to bude dlouhá honička.

Krat si uvědomila, že už to nestihne domů, aby se spářila. Zemře tady, daleko od domova.

Člověk na displeji pokračoval ve výsměchu.

"Knihovniku!" zavolala. "Nerozumím některým slovům toho člověka. Zjisti, co v tom jejich zvířecím jazyce znamená - ňaf ňaf!"

124 TOM ORLEY

Seděl se zkříženýma nohama na rohoži z vodního plevele, chráněn stínem pohupujícího se vraku, a poslouchal pozvolna tichnoucí hřmáčí vzdáleného vulkánů. V očekávání smrti hladem naslouchal jemnému mlaskání nekonečné krajiny plevele a objevil v něm prostou, vlídnou krásu. Jednotlivé čvachtavé zvuky vzájemně splývaly a vytvářely mu pozadí pro meditaci.

Na rohoži před ním jako mandala ležela kódová bomba, kterou vůbec neodpálil. Leskla se na slunci prvního jasného dne severního Kithrupu po mnoha týdnech a vrhala zářivé odlesky tam, kde byl kov potlučený, stejně jako on.

Kde jsi teď?

Vlny pod kobercem vodního plevele jím jemně kolébaly. Vznášel se v tranzu hladinami svého vědomí jako stařec, jenž Zahálčivé kramaři na půdě, jako dávný tulák, jenž nakukuje s mírnou zvědavostí mezerami do pomalu ujíždějícího nákladního vagónu.

Kde jsi teď, lásko moje?

Vzpomněl si na verše velkého japonského básníka Yosy Busona z osmnáctého století.

Vodou z jamích dešťů

nasáklý je na střeše

dětský balon z hadrů

Pozoroval prázdné prohlubně na povrchu psí bomby a poslouchal tiché, vrzavé zvuky té ploché džungle, cupitání drobných živočichů, pleskání mokrých listů ve větru.

Kde je ta část mne samého, která odešla?

Poslouchal pomalý dech světového oceánu, pozoroval strukturu kovu a po chvíli se mu z prohlubní a odlesků vytvořil před očima obraz.

K místu, které vlastně ani místem nebylo, jen zářící černou prázdnotou ve vesmíru, se blížilo masivní, klíno-vité těleso.

Náhle se v něm objevila prasklina a pomalu se rozevřela, jako když se klube vejce. Úlomky skořápky odpadly a objevil se štíhlý, zaoblený válec. Připomínal tak trochu housenku. Byl obklopen žhavým oblakem, houstnoucím obalem pravděpodobnosti, který rychle tuhl.

To není iluze, napadlo ho. To nemůže být jenom iluze.

Otevřel se tomu výjevu a přijal ho. A z té housenky k němu zaletěla myšlenka.

Hrušeň květem obalená

a žena ve svitu měsíce

do dopisu je začtená...

Usmál se rozbolavělymi, jen pomalu se hojícími rty. To byly další verše od Busona. Její vzkaz byl natolik jednoznačný, jak jen za těchto okolností mohl být. Nějakým způsobem báseň zachytila a stejným způsobem mu odpověděla.

"Jill..." vyslal do éteru ze všech sil.

Housenka obalená kuklou stazového pole dorazila k té obrovské díře ve vesmíru, vrhla se vpřed, pomalu zprůhledněla a zmizela.

Po dlouhou dobu seděl Tom tiše a nehybně a pozoroval, jak se odlesky na povrchu koule s postupujícím dopolednem přesunují.

Nakonec došel k závěru, že ani jemu ani vesmíru nijak neuškodí, začne-li dělat něco pro přežití.

125 SKIF

"Už jste vy dva bláznivý samci přišli na to, o čem to vlastně mluví?"

Kípiru a Sah'ot, namačkaní u Kreideikího, na ni na okamžik upřeně pohlédli. A pak, aniž odpověděli, zase se vrátili k rozhovoru ve snaze pochopit kapitánovy spletité instrukce.

Híkahí obrátila oči v sloup a otočila se k Tošiovi.

"Byla bych si myslela, že mě do těch svých seancí přizvou. Koneckonců tvoříme s Kreideikím pár!"

Tošio pokrčil rameny. "Kreideikí potřebuje Sah'otovy jazykové schopnosti a Kípirovo pilotní umění. Ale podívejte se na ně. Jsou na poloviční cestě zpátky do Velrybího snu. Nemůžeme si dovolit, abyste dopadla stejně, pokud tady tomu velíte."

"Hmmf," zabručela Híkahí, jen nepatrně uchlácholená. "Předpokládám, že už máš tu inventuru hotovou, Tošio?"

"Ano, kapitáne." Přikývl. "Napsal jsem seznam. Potravin máme dost až k prvnímu přechodovému bodu a minimálně pak ještě k jednomu. Samozřejmě, že jsme někde uprostřed neznáma, takže budeme potřebovat alespoň pět takových skoků, abychom se dostali někam do blízkosti civilizace. S mapami jsme na tom žalostně, motory pravděpodobně takovou vzdálenost nevydrží, a dosud jen málo lodí naší velikosti zdolalo přechodové body úspěšně. Opomineme-li tohle všechno a taky skutečnost, že v kajutách není k hnutí, myslím, že jsme na tom dobře."

Híkahí si povzdychla. "Za zkoušku nic nedáme. Alespoň, že už jsou pryč galaktici."

"To jo," souhlasil Tošio. "To byl od Gillian dobrý tah, jak se těm itýčkům od přechodového bodu vysmála. Takhle aspoň víme, že jsou pryč a že je už nemáme za zadkem"

"Neříkej 'itýčka', Tošio. Není to slušné. Mohl by sis na to zvyknout a jednoho dne bys taky mohl urazit nějakého hodného Kantena nebo Lintena."

Tošio polkl a sklopil hlavu. Ještě nikdy a za žádných okolností se nestalo, že by byl poručík na kadeta takhle měkký.

"Ano, kapitáne," řekl.

Híkahí se zašklebila a chrstla na něj dolní čelistí spršku vody.

* Povinnost jen povinnost

Chrabrý žraloků bijce

* kterépak z odměn

mohla by chutnat více? *

Tošio zrudl a přikývl.

Skif se dal do pohybu. Kípiru opět stál na stanovišti pilota. Kreideikí a Sah'ot vzrušeně štěbetali v semi-primárním rytmu, ze kterého stále ještě běhal Híkahí mráz po hřbetě. A to Sah'ot řekl, že se Kreideikí úmyslně krotí!

Pořád si ještě nezvykla na představu, že Kreideikího zranění možná spíše znamenalo otevření dveří než jejich zabouchnutí.

Skif se zvedl z hladiny a rychle zamířil na východ, vedený Kreideikího předtuchou.

"Jaká je nálada mezi pasažéry?" zeptala se Híkahí Tošia.

"Myslím, že dobrá. Ten kiquijský pár je spokojený, dokud je u nich Dennie. A Dennie je spokojená... no prostě je spokojená."

Híkahí se v duchu bavila. Pročpak toho mladíka uvádějí do rozpaků Denniiny jiné zájmy? Byla ráda, že ti dva lidé měli jeden druhého, tak jako ona měla Kreideikího.

I přes tu svou novou strašidelnou stránku byl Kreideikí tím samým delfinem. To nové, neznámé bylo něco, co požíval, co podle všeho začal teprve zkoumat. Nedokázal téměř mluvit, avšak svůj obrovský intelekt - a svou péči - dával najevo jinými způsoby.

"A co Charlie?" zeptala se Tošia.

Mladík vzdychl. "Je z toho pořád ještě špatný."

Šimpanze našli den po těch rozsáhlých otřesech země, jak se celý promočený křečovitě drží plovoucího kmene. Deset hodin nebyl schopen řeči a v jednom kuse šplhal po stěnách miniaturního nákladového prostoru skifu, dokud se neuklidnil.

Nakonec se Charlie přiznal, že těsně před tím, než ostrov explodoval, vyškrábal se na vrcholek jednoho vysokého stromu. Zachránilo mu to život, avšak ten stereotyp ho deptal.

Tošio a Híkahí se tísnili za Kípirovým stanovištěm pilota a dívali se, jak oceán pod skifem rychle uhání. Občas přešlo moře v zářivě zelenou, to když přeletěli nad obrovskými plochami mořského rostlinstva. Jejich malá loď mířila ke slunci. Pátrali už téměř týden, od chvíle, kdy Streaker opustil Kithrup.

Nejdříve objevili Tošia, jak cílevědomě plave na západ a ani na okamžik se nevzdává. Pak jim Dennie ukázala jiný ostrov obývaný Kiquii. Zatímco dojednávala novou dohodu, pátrali po Charlesi Dartovi, a také ho našli.

Takkata-Jimovi Stenosové byli všichni nezvěstní nebo mrtví.

Potom začalo poslední a očividně beznadějně hledání. Trvalo už několik dní.

Híkahí už uvažovala o tom, že to vzdají. Dál už takhle časem a jidlem plýtvat nemohli. Ne, když měli před sebou takovou cestu.

Ne že by měli nějakou velkou šanci. Ještě nikdy nikdo neslyšel o cestě, jakou plánovali oni. Vedle jejich plavby napříč vesmírem ve skifu bude legendární překonání Pacifiku kapitánem Blighem v hlavním člunu Bounty vypadat jako

odpolední vyjížďka.

Své přirovnání si však nechala pro sebe.

Kreideikí s Kípirem pravděpodobně věděli, co je čeká, a zdálo se, že si to částečně domyslel i Tošio. Nebyl žádný důvod informovat ostatní, dokud nebudou nuceni omezit přiděly počtvrté.

Povzdychla si.

* Z Čeho jiného

jsou hrdinové stvořeni

* než z mužů a žen,

jež, tak jako my,

* se pokouší - *

Kípirův triumfální výkřik zazněl jako fanfára polnice. Delfíní pilot kvičel a zmítal sebou na rampě. Skif začal kličkovat vpravo a vlevo, pak s ječením vyrazil do strmého stoupání.

"Do př-!!" vyhrkl Tošio, včas se ale zarazil. "U skákavý želvy, Kípiru! Co je?"

Híkahí se chytila mechanickou paží postranního madla a pohlédla oknem ven. Po třetí vzdychla, tentokrát dlouze a hluboce.

Kouř z ohně mu loď zakryl. Uvědomil si ji teprve, když se přes něj přehnala rázová vlna a málem mu převrhla sušící stojany.

člověk na rohoži upletený z rákosy se už už vrhl k zemi, aby se kryl, v poslední chvíli ho však tušení přimělo

pohlédnout místo toho k obloze.

Mhouřil oči v jasných paprscích slunce a v koutcích se mu dělaly vějířky vrásek, které tam ještě před několika týdny neměl. Černé vousy měl místy prošedivělé. Ted', když byly delší, ho už skoro nesvědily. Téměř zakrývaly hrbolatou jizvu, která se mu táhla přes tvář.

Zastínil si oči. Poznal ty divoké manévry dříve než vlastní siluetu té maličké lodi. Hnala se jako blesk vzhůru k obloze, opsala smyčku a střemhlav se vrhla dolů a s jekotem se znovu mihla kolem něj.

Natáhl ruku, aby přidržel sušáky před tlakovou vlnou. Byla by škoda o to maso přijít. Vyřezat ho, nakrájet a připravit dalo spoustu práce. Možná jim přijde vhod na té dlouhé cestě, která je čeká.

Nebyl si jistý, jak se na ně zatváří delfini, bylo však výživné... a bylo jediným jídlem, které na téhle planetě mohl pozenšťan jíst.

Gůbůrské sušené plátky, tandské sušené nudličky ani stažený Episiarch se pochopitelně nikdy nemohly stát vrcholem kulinářského umění. Možná to ale byla jen věc zvyku.

Zakřenil se a zamával Kípirovi, který se mezitím uklidnil natolik, že konečně zastavil se skifem, opodál.

Jak jsem vůbec někdy mohla pochybovat, že je ještě naživu? divila se v duchu šťastná Híkahí. Gillian řekla, že určitě žije. Že žádný z těch galaktiků mu v životě nemůže ublížit. Jak by taky mohl?

A jak jsem se mohla někdy bát, že se nedostaneme domů?

EPILOG

: Odpočívej : Odpočívej A Poslouchej :

: Odpočívej A Poslouchej A Už Se, Kreideikí :

: Neboť Hvězdný Příliv Stoupá :

: V Proudech Temnoty : : A My Už Dlouho Čekali Na To, Co Musí Být